

Thiên Hạ Vô Nhị

Contents

Thiên Hạ Vô Nhị	2
1. Chương 1: Chiết Hoa Công Tử	2
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	13
5. Chương 5: Chương 5	17
6. Chương 6: Chương 6	20
7. Chương 7: Chương 7	25
8. Chương 8: Chương 8	29
9. Chương 9: Chương 9	31
10. Chương 10: Chương 10	34
11. Chương 11: Chương 11	38
12. Chương 12: Chương 12	42
13. Chương 13: Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17: Chương 17	59
18. Chương 18: Chương 18	62
19. Chương 19: Đại Hội Bách Hoa	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25: Chương 25	87
26. Chương 26: Chương 26	91
27. Chương 27: Chương 27	94
28. Chương 28	98
29. Chương 29	101
30. Chương 30: Ta Chi Cần Liếc Mắt Một Cái Là Có Thể Tìm Ra Nàng!	106
31. Chương 31: Toàn Bộ Thế Giới Nhìn Chàng Mà Chàng Lại Chỉ Nhìn Mình Ta!	110
32. Chương 32: “bây Giờ Rốt Cuộc Chúng Ta Đã Được Xem Là Lưỡng Tình Tương Duyệt Rồi Sao?”	114
33. Chương 33: Để Cho Nữ Nhân Của Mình Gắng Sức Là Hành Động Không Đáng Mặt Đàn Ông!	117
34. Chương 34: Cũng Không Thể Trách Nghiên Nhi Hận Lão, Bởi Vì Là Do Lão Bất Công Với Nàng!	120
35. Chương 35:	125
36. Chương 36: Hai Người Bày Ra Tư Thế, Chuẩn Bị Sẵn Sàng Cho Một Trận Chiến Bảo Vệ Tôn Nghiêm, Kinh Thiên Động Địa, Quỷ Thần Đ	129
37. Chương 37: Độc Phát	131
38. Chương 38: Xong Đời, Bọn Họ Không Cần Thận Ăn Sạch Hết Tất Cả Điểm Tâm Của Cô Nương Kia Rồi!	134

39. Chương 39: Hình Nhạ Lai Có Chút Nhớ Nhưng Những Lúc Tinh Thần Của Tiểu Hoa Không Tốt.....	137
40. Chương 40: Tàn Nhẫn Ngây Thơ	140
41. Chương 41: Bổng Nhiên Mạnh Hoài Cẩn Lại Hy Vọng Hoa Thanh Vũ Vẫn Đang Hôn Mê... . .	145
42. Chương 42	149
43. Chương 43	153
44. Chương 44	157
45. Chương 45: Bởi Vì Ta Thích Nàng, Trên Đời Này Người Ta Thích Nhất Chính Là Nàng	160
46. Chương 46: Thật Sự Không Muốn Trở Nên Xinh Đẹp!	164
47. Chương 47: Nam Nhân, Không Thể Không Phòng!	168
48. Chương 48: Quân Đã Là Người Lạ!!!	172
49. Chương 49: Nếu Đã Vô Duyên, Có Sao Lại Thề Nguyện	176
50. Chương 50: Xinh Đẹp, Có Đôi Khi Cũng Hại Người	182

Thiên Hạ Vô Nhị



Giới thiệu

Hoa Thanh Vũ vốn cho rằng tỷ tỷ của nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thì nàng chính là thiên hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-vo-nhi>

1. Chương 1: Chiết Hoa Công Tử

Hoa Thanh Vũ vốn cho rằng tỷ tỷ của nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thì nàng chính là thiên hạ đệ nhị, nhưng mà sau này mới phát hiện hai người không hề có quan hệ huyết thống .

Nàng không phải là thiên hạ đệ nhị, thậm chí thiên hạ thứ hai trăm cũng không được tính.

Ngay từ nhỏ phụ thân và mẫu thân đã yêu thích tỷ tỷ hơn , tỷ tỷ giống như một viên dạ minh châu đang tỏa ánh sáng, ngay từ đầu con đom đóm Hoa Thanh Vũ đã không có ai chú ý tới.

Năm ấy bảy tuổi cả nhà đi xem hội hoa đăng, ngay cả bà vú và nha hoàn trong nhà cũng đi ra ngoài, nhưng lại quên mất một mình tiểu Hoa muội muội.

Mỗi gian phòng trong nhà lớn đều đã bị khóa, ngay cả cửa chính cũng bị khóa, lúc Hoa Thanh Vũ từ nhà xí đi ra mới phát hiện trong nhà chỉ còn lại một mình nàng.

Ngày đó đặc biệt lạnh, lạnh đến độ không biết nên hình dung như thế nào, tiểu Hoa muội muội một mình ngồi ở trong viện, lạnh đến ngắt xiủ, sau này đại phu nói, nếu tối nay cha mẹ nàng trở về trễ, tiểu Hoa muội tử nhất định sẽ chết ở trong sân .

Cũng vào năm mười tuổi ấy, mọi người trong nhà đi Bảo Mã tự cầu phúc, ở trên núi mấy ngày, lúc về lại quên mất nàng, đợi đến khi người nhà nhớ ra quay lại đón nàng thì đã qua một tháng.

Còn có mấy lần bị quên ở Tĩnh An tự, vài lần về quê cũng bị.

Bị lãng quên bị coi thường, những chuyện này nhiều không kể xiết, khiến Tiểu Hoa muối muối hoài nghi thật ra nàng không phải là con gái ruột thịt của cha mẹ, nếu không tại sao lại khác biệt với tỷ tỷ như vậy, nếu không tại sao bọn họ lại không thích nàng đây?

Hoa Thanh Vũ cứ như vậy lớn lên, lúc nào cũng bị lãng quên, nhưng thỉnh thoảng nàng cảm thấy như vậy cũng rất tốt, bởi vì như vậy vĩnh viễn sẽ không có ai thúc giục nàng, cũng không có ai trách nàng mắng nàng, nàng giống như là một cái bóng vậy.

Thỉnh thoảng cha mẹ cũng sẽ thể hiện một chút dịu dàng với nàng, như vậy cũng đủ khiến Hoa Thanh Vũ cảm thấy rất thỏa mãn, dựa vào một chút dịu dàng như vậy, là nàng có thể hạnh phúc vui vẻ thật lâu thật lâu.

Nếu... Nếu như không phải là cha mẹ muốn gả nàng cho cái tên thiếu gia bị mắc bệnh lao đó làm tiểu thiếp, nàng nhất định sẽ vẫn tiếp tục sống như vậy!

Vì thế tiểu Hoa muối muối quyết không chịu gả cho tên thiếu gia bệnh lao, nàng bắt đầu cuộc sống trèo tường...

Tối nay Hoa Thanh Vũ vác trên lưng của bọc nhỏ hành lý của nàng tiến hành kế hoạch trèo tường không biết đã là lần thứ mấy, kết cục dĩ nhiên là giống nhau, trong không gian lại vang lên một tiếng một tiếng bịch bịch.

Cũng không biết vì cái gì, từ nhỏ đến lớn Hoa Thanh Vũ rất ốm yếu, giống như một cái ẩm sắc thuốc, nhưng cũng không giống mắc bệnh nặng, chính là tay chân vô lực, vô cùng gầy yếu.

Cho nên tuy rằng nội tâm mạnh mẽ điên cuồng nàng chỉ có thể chuyên tâm đánh đàn, viết chữ, ngâm thơ...

Kết quả là bức tường này tuy không cao nhưng lại giống như cột trụ trời, khó có thể vượt qua...

Nhưng mà Tiểu Hoa muối muối vẫn luôn tin rằng, không có sức thất cổ lên xà nhà, không đủ khả năng leo qua tường! Nàng nhất định sẽ từ sân sau của Hoa gia nhảy ra ngoài, hôm nay so với hôm qua không phải đã khá hơn một chút rồi sao?

“Với cái cánh tay và bắp chân nhỏ bé đó của ngươi, cả đời cũng không vượt qua được đâu, vẫn là trở về thêu hoa đi?”

“Ai?” Hoa Thanh Vũ hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ngồi trên tường là một người mặc áo đen che mặt, vóc người mi thanh mục tú, chẳng qua là có một đôi mắt tràn đầy dâm tà, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt!

Người mặc áo đen nhìn Hoa Thanh Vũ từ trên xuống dưới một phen, thất vọng nói : “Ngươi chính là con gái của Hoa gia? Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, không phải đồn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao? Thật sự là kém xa lời đồn ...”

Tiểu Hoa muối muối đã đoán được người tới là ai.

Hết hy vọng đi, hàng năm hái hoa tặc tới nhà nàng có hàng trăm hàng ngàn, nhưng không có một ai thành công. Phải biết rằng cha mẹ nàng vô cùng yêu thương tỷ tỷ, mời bốn hộ vệ bảo vệ nàng, còn cộng thêm hai thị nữ võ công cao cường. Muốn trộm hương? Ngay đến cả một đồng cốt người cũng trộm không được đâu! Nhưng mà nếu là hái hoa tặc, nàng cũng lưỡi nhắc nhở hẩn, tiếp tục cố gắng leo tường.

“Quên đi, đến cũng đến rồi, lấy người cũng được.” Nói xong hái hoa tặc làm bộ muốn nhảy từ trên tường xuống, dọa Hoa Thanh Vũ sợ tới mức co rụt lại lui về phía sau, vội vàng xua tay nói : “Ta không phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tỷ tỷ của ta mới đúng.”

Hái hoa tặc lại đánh giá nàng một phen, cười tủm tỉm nói : “Nhìn ngươi như vậy tỷ tỷ ngươi chắc cũng không khá hơn chút nào, nếu không vẫn là ngươi đi.”

“Không không không, tỷ tỷ của ta thật sự là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân! Là do ta không chịu nổi hào quang của nàng mới leo tường chạy trốn .”

“Ô? Tại sao?”

Vì thế Hoa Thanh Vũ thêm mắm dặm muối biến mình thành một kẻ đáng thương nói cho hấn biết, nàng từ nhỏ không được đối xử tốt, ăn trầu ngủ lều, chưa tròn mười năm tuổi sẽ bị gả cho tên thiếu gia bị mắc bệnh lao nổi tiếng toàn thành xung hỷ ...

Hái hoa tặc này cũng là người đa cảm, quả thực nghe Hoa Thanh Vũ nói xong liền rơi nước mắt đầy mặt nói : “ Các cô gái trong thiên hạ ai cũng muốn được trân trọng, bắt kể đẹp xấu, sao có thể đối đãi với người như vậy chứ? Giống ta, chính là đến truy đuổi tình yêu và cái đẹp !”

Xem ra hái hoa tặc này vẫn còn là một người thương hoa.

Hoa Thanh Vũ đã có hảo cảm với hái hoa tặc hơn rồi : “Ta tên là Hoa Thanh Vũ, còn huynh?”

“Đi không thay tên ngồi không đổi họ, tại hạ “Chiết Hoa công tử”.”

“Hóa ra là Chiết Hoa công tử!” Chiết Hoa công tử là ai? Hoa Thanh Vũ không biết, mặt vẫn không đổi sắc ôm quyền nói : “Thật sự là ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

“Hoa cô nương, nếu không ta giúp cô một phen, đưa cô qua bên kia bức tường?” Chiết Hoa công tử hỏi.

“Vậy phiền công tử .”

Không hổ là tập võ người, hấn chỉ dùng một bàn tay đã đưa Hoa Thanh Vũ qua bên kia bức tường. Hoa Thanh Vũ ngơ ngác nhìn mặt tường cao, nhất thời không có phản ứng.

“Bây giờ cô có thể chạy trốn.” Chiết Hoa công tử nói.

Hoa Thanh Vũ đứng một chỗ nhìn bức tường thật cao kia, không thể tin là mình cứ như vậy bỏ nhà ra đi ...

Thời điểm khi ở bên kia bức tường nàng luôn nhớ lại cái đêm bị bỏ quên ở ngoài trời lạnh như băng, nhớ lại cái sân vắng vẻ chỉ có cỏ khô, nhớ lại ánh mắt chán ghét và vứt bỏ của cha mẹ khi nhìn nàng, còn có khuôn mặt chỉ lộ ra tươi cười khi nhìn tỷ tỷ.

Nhưng hôm nay nàng sẽ rời khỏi đây, nàng cũng không muốn điều này, nàng muốn chính là vào ngày sinh nhật bàn tay to ấm áp của phụ thân từng vỗ đầu nàng, muốn quay lại ngày nàng khóc ngã vào trước giường bệnh của mẫu thân, khi mẫu thân ánh mắt ôn nhu cầm khăn lau nước mắt cho nàng.

Chắc đây cũng chính là nguyên nhân vì sao bức tường thấp như vậy mà nàng lại không vượt qua được, hóa ra là có một chút lý do tiếc.

Có lẽ Hoa Thanh Vũ đang có rất nhiều cảm xúc, nhìn dáng vẻ giống như sắp khóc của Hoa Thanh Vũ, hái hoa tặc nhìn không được hỏi : “Không bỏ được? Có muốn ta đưa cô quay trở lại không?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, lấy khăn tay nghẹn ngào lau lệ, sau đó nặng nề quỳ xuống hướng về phía bức tường dùng sức đập đầu ba cái.

“Bọn họ đối đãi với cô như vậy, cô còn đập đầu để làm chi?”

“Công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ lớn hơn trời biển.” Nói xong Hoa Thanh Vũ lấy tay áo xoa mặt ngừng khóc, chuyển hướng hỏi hái hoa tặc : “Chiết Hoa công tử, huynh còn muốn hái hoa sao?”

“Dĩ nhiên là muốn hái, cô yên tâm, ta cam đoan sẽ khiến tỷ tỷ của cô sẽ bằng lòng, đợi ta trở thành tỷ phu của cô, cô hãy quay lại ta sẽ tìm cho cô một mối hôn nhân thật tốt!”

Hoa Thanh Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu nói : “Huynh đã giúp ta, ta đây cũng sẽ giúp huynh một phen. Phòng của tỷ tỷ là gian trong cùng phía Tây viện, trăm ngàn lần không được đi nhầm .”

“Đa tạ!” Chiết Hoa công tử vô cùng vui mừng, lập tức nhảy vào bên trong bức tường.

Nhìn bóng dáng của hấn biến mất, Hoa Thanh Vũ bỏ chạy, hy vọng sau khi hấn phát hiện ra nơi mình tiến vào chính là “Khuê phòng” của nữ mẫu có võ công cao cường nhà nàng, vẫn có thể giống như lúc trước yêu hoa tiếc hoa.

Không phải hán đã nói? Nữ nhân bất kể là xấu hay đẹp nên được yêu thương, chiều chuộng. Như vậy là tốt rồi, để hán thử một chút lợi hại của nhũ mẫu nhiều năm thủ tiết nhà nàng đi!

...

Hoa Thanh Vũ thoát được tuyệt không gấp gáp, nàng ở nhà giống như người vô hình vậy, đợi đến khi người nhà phát hiện nàng mất tích cũng đã qua mười ngày nửa tháng, nàng ung dung đi tìm nhà trọ, an tâm ngủ một giấc dài, sau đó thay một thân nam trang bôi đen mặt mới ra đi.

Chẳng qua là còn chưa có lên đường Hoa Thanh Vũ đã gặp phiền toái...

Thân thể không tốt, không cưỡi ngựa được.

Thân thể không tốt, không chịu nổi xe ngựa xóc nảy.

Thân thể không tốt, muốn không nổi một cỗ kiệu.

A không, phải là tiền không nhiều lắm, muốn không nổi một cỗ kiệu.

Hoa Thanh Vũ nhìn tay chân yếu đuối của mình, lần đầu tiên chán ghét thân thể mình như vậy, bình thường là đủ rồi, tốt xấu gì cũng phải có chút sức khỏe chứ? Bất đắc dĩ rơi vào đường cùng Hoa Thanh Vũ đành mua một con lừa già.

“Tuy rằng người vừa trọc lại vừa xấu, nhưng mà ta rất vừa lòng diện mạo của người, cho nên kêu người là Uy Vũ Đại tướng quân đi!” Hoa Thanh Vũ vỗ đầu lão lừa gỗc vừa lòng nói : “Người có biết Uy Vũ Đại tướng quân không? Chính là người bách chiến bách thắng, chinh phục tất cả, anh tuấn tiêu sái, nhưng mà tính tình Uy Vũ Đại tướng quân rất không tốt! Khả khả, có phải rất uy phong không? Gọi người bằng cái tên này nhất định sẽ không có người xấu nào dám khi dễ chúng ta !”

Lão lừa gỗc giống như là hiểu được tiếng người kêu lên hai tiếng, cứ như vậy, Hoa Thanh Vũ vừa lòng lưng đeo hành lý, hét to : “Này Vũ Đại tướng quân”.

Trong ánh mắt hoảng sợ của người qua đường chậm rì rì đi về phía kinh đô Thượng Lương...

Vừa đến kinh đô Hoa Thanh Vũ giống như nhà quê lên phố, gặp cái gì cũng ngạc nhiên, tuy rằng quê nhà Cẩm Quan thành cũng rất phồn hoa nhưng là cũng không thể so với kinh đô .

Ngay tại thời điểm Hoa Thanh Vũ một tay dắt con lừa một tay cầm cái chân gà lớn điên cuồng gặm cắn, đám người cách đó không xa lại hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Vậy mà lại có người bán mình chôn cha!

Hoa Thanh Vũ lập tức cảm thấy hứng thú, dắt “Này Vũ Đại tướng quân” chạy vội qua.

Khi Hoa Thanh Vũ nhìn thấy gương mặt của cô nương đó nàng thực sự bị hoảng sợ, từ khi sinh ra trên đời cho tới nay nhân sinh quan của nàng hoàn toàn bị đảo điên , đó là lần đầu tiên cuộc sống của nàng trải qua rung động như vậy...

Như vậy cũng có thể bán mình mai táng cho cha!

Cô nương bán mình có một cái mũi lớn hướng thẳng lên trời, khi khóc lỗ mũi hé ra khép lại có thể nhìn thấy lông mũi ở bên trong, Hoa Thanh Vũ nhìn nàng trong lòng cảm thấy rất là chua xót, nàng nhìn túi tiền của mình, tuy rằng số tiền còn lại của nàng không tính là nhiều, nhưng mà giúp cô nương kia một tay cũng đủ .

Hoa Thanh Vũ cầm lấy tiền túi đi về phía trước, nhưng mà khi nàng còn chưa chen được tới phía trước cô nương bán mình kia, thì đã nhìn thấy một vị công tử áo tím đi tới, đi theo phía sau còn có hai vị đại hán và một gã sai vặt.

Dáng vẻ công tử áo tím kia tuấn lãng phi phàm, tư thái tao nhã cao quý, giống như là tiên nhân, chỉ cần liếc mắt nhìn hán một cái toàn thân cảm thấy sáng khoái giống như là uống một ly trà mới sau cơn mưa.

Bất quá trong đám người cảm thấy sảng khoái không bao gồm Hoa Thanh Vũ, nàng chán ghét những người có dáng vẻ đẹp mắt...

Công tử áo tím cái gì cũng chưa hỏi đã thả một túi bạc ngay trước mặt cô nương bán mình.

Người qua đường đều chần kinh, bao gồm cả Hoa Thanh Vũ.

Người qua đường nghĩ , không phải chứ, xấu như vậy cũng có người mua!

Hoa Thanh Vũ nghĩ, không phải chứ, tiền dễ kiếm như vậy sao!

Một túi bạc kia thoát nhìn cũng không ít, ánh mắt Hoa Thanh Vũ nhìn thẳng tắp ! Sớm biết kiếm tiền dễ như vậy, nàng cũng muốn đi thử một chút.

“Ân công!” Cô nương kia bùm bùm đập đầu với công tử áo tím nói : “Đa tạ ân công! Thúy Hồng từ nay nguyện làm nô tì, quyết một lòng hầu hạ bên cạnh người!”

Người qua đường không tự chủ sợ hãi than .

Oa, cái lỗ mũi lớn như vậy, tử y công tử thật sự chịu nổi ...

“Vô liêm sỉ!” Gã sai vặt đứng một bên mắng : “Ngươi là thôn cô sơn dã từ nơi nào đến, nô tỳ bên người công tử nhà ta người người đều được lựa chọn kỹ càng tỹ mĩ, đáng vẻ thô bỉ như ngươi cũng xứng...”

“Nam Sơn, im miệng.”

Công tử áo tím đánh gãy lời nói của gã sai vặt nhà mình, nâng Thúy Hồng dậy nói : “Cô nương không cần để ý lời nói của Nam Sơn, về phần làm nô tì cũng không cần thiết, chẳng qua Thảm mỗ cũng chỉ cố gắng hết sức mà thôi, cô nương mau đưa phụ thân đi an táng đi.”

Công tử áo tím mỉm cười ảm áp giống như mặt trời trên cao, mặc dù bộ dạng Thúy Hồng xấu như vậy nhưng nét mặt cũng không lộ ra sự ghét bỏ.

Quả thực Hoa Thanh Vũ rất khâm phục hần, nếu dáng vẻ của hần không đẹp như vậy, nàng cảm thấy bản thân hần là sẽ vô cùng thích hần .

May là Thúy Hồng cũng không phải là cô nương thích dây dưa, nàng hướng về phía công tử áo tím đập đầu nói : “Xin hỏi tên họ của ân công, Thúy Hồng không thể làm gì để báo đáp, nhưng vẫn mong được đặt tên của ân công trong nhà, sớm chiều lễ bái.”

Không phải chứ, chưa chết đã thờ, không được tốt lắm...

Tử y công tử còn chưa mở miệng, gã sai vặt đứng một bên đã nói chuyện trước.

“Công tử nhà ta là cửu Vương gia Thảm Ký Ngôn, ngươi hãy nhớ cho kĩ!”

Thảm Ký Ngôn? Hoa Thanh Vũ cảm thấy hình như đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi...

Quên đi, nghĩ không ra, Hoa Thanh Vũ xem náo nhiệt xong rồi chân gà cũng gặm xong rồi, dùng bàn tay bóng nhẫy bôi lên quần áo, quay đầu muốn kéo con lừa của mình đi đến nhà trọ trước mặt, nhưng ngay khi xoay người nàng phát hiện một chuyện vô cùng kinh thiên động địa...

Đại tướng quân của nàng không thấy đâu!

2. Chương 2: Chương 2

“Hoài Cẩn huynh? Hình như có người đang gọi huynh?”

Đi trên đường chính là hai trong ba vị công tử đại danh鼎鼎 lấy kinh thành, vị nói chuyện chính là Chiết Hoa công tử Hình Nhạn Lai, vị còn lại chính là kinh thành đệ nhất mỹ nam danh xưng thiếu niên Đại tướng quân Mạnh Hoài Cẩn.

“Đại tướng quân! Uy Vũ Đại tướng quân! Ngươi trở về cho ta! Trở về!”

Con lừa này ngây người với Hoa Thanh Vũ hơn một tháng, Hoa Thanh Vũ rất có cảm tình với nó, hơn nữa Đại tướng quân còn mang theo hành lý của nàng, tất cả lộ phí của nàng đều ở bên trong!

“Ta không tốt với người sao! Tại sao người lại vứt bỏ ta mà đi!” Hoa Thanh Vũ bị thương kêu khóc : “Đại tướng quân! Uy Vũ Đại tướng quân của ta! Người đã đi đâu ? Người trở về cho ta!”

“Hoài Cẩn huynh nghe đi, đúng là có một cô nương đang gọi người, hơn nữa giọng điệu thê lương, tại sao người lại rước lấy cái nợ phong lưu này vậy?”

Mạnh Hoài Cẩn quay đầu lại, tìm nửa ngày mới nhìn thấy một cô gái mặc nam trang màu xanh đang đứng giữa đường cái lớn tiếng gọi mình, một tiếng lại một tiếng “Đại tướng quân” rất là thê lương.

Người trên đường thấy thế đều liên tiếp nhìn hẩn, vẻ mặt ra chiều sáng tỏ.

Điều này khiến Mạnh Hoài Cẩn có chút khó chịu, vẻ mặt của đám người kia giống như là “Biết người làm chuyện tốt rồi, mau thừa nhận đi”, chuyện gì xảy ra vậy?

Mạnh Hoài Cẩn cẩn thận đánh giá này cô nương này, đáng vẻ vô cùng bình thường không có gì lạ, hẩn hoàn toàn không quen biết nàng, cũng hoàn toàn không nhớ rõ nàng.

“Không biết, chúng ta đi.”

Hình Nhạ Lai lắc đầu, Mạnh Hoài Cẩn này ý vào bộ dạng đẹp mắt của mình, không hề thương tiếc cô nương người ta, quả nhiên trên thế giới này, chỉ có mình hẩn là người biết thương hoa!

“Đại tướng quân!” Cuối cùng Hoa Thanh Vũ hóa bị thương thành sức mạnh, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng quát : “Đại tướng quân, con lừa già chết tiệt này! Ta mà tìm được người, ta nhất định sẽ cho người đẹp mặt!”

Một tiếng hét dài này rốt cuộc khiến Mạnh Hoài Cẩn dừng bước...

“Hoài Cẩn, ta thấy hay là chúng ta vẫn nên đến đó nhìn vị cô nương kia một chút đi.”

“Đương nhiên rồi!”

Mạnh Hoài Cẩn sải bước, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy dám khiến cho hẩn đẹp mặt!

Sau khi Hoa Thanh Vũ hét dài một tiếng chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đã dùng hết rồi, đứng một chỗ ngẩn ngơ trong chốc lát, đang chuẩn bị quay lại nhà trọ tính toán tìm cách khác thì bị hai nam nhân cản đường.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, người tới là hai vị công tử, đều cực kỳ khôi ngô tuấn tú. Chỉ tiếc là từ nhỏ đến lớn, Hoa Thanh Vũ không hề có thiện cảm với những người có bộ dạng đẹp mắt, nhú mày chuẩn bị xoay người rời đi.

Điều này làm cho Mạnh Hoài Cẩn phát hỏa, hẩn chưa bao giờ thấy ai dùng ánh mắt khinh thường như vậy nhìn mình, chặn đường của nàng nói : “Cô nương chậm đã!”

“Công tử có gì chỉ giáo?”

“Mới vừa rồi cô nương ở trên đường kêu lên thê lương như thế, không biết tại hạ đã gây nên tội gì?”

“Ai kêu người ?” Hoa Thanh Vũ kinh ngạc.

Hình Nhạ Lai cũng sửng sốt, nói : “Vừa rồi người ở trên đường gọi Đại tướng quân rất thê lương, không phải là Hoài Cẩn huynh thì là ai?”

Hoa Thanh Vũ có chút không kiên nhẫn nhìn Hình Nhạ Lai, cau mày nói : “Đại tướng quân là con lừa ngốc, hẩn cũng là con lừa ngốc sao?”

Đời này Hình Nhạ Lai chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình trên mặt Mạnh Hoài Cẩn lại phong phú như vậy, trong chốc lát lại thay đổi, vẻ mặt thật sự là vô cùng dễ nhìn.

“Người nói Uy Vũ Đại tướng quân mà người tìm là một con lừa?” Hình Nhạ Lai không có ý tốt hỏi.

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu nói : “Đại tướng quân không phải con lừa thì là con gì? Nếu Đại tướng quân không phải là con lừa, ta có thể cưới nó hơn một tháng sao?”

Gương mặt Mạnh Hoài Cẩn hoàn toàn biến thành màu đen, hắn vốn là kinh thành đệ nhất mỹ nam, là đối tượng hàng ngàn hàng vạn cô gái theo đuổi, bây giờ lại bị người ta gọi là con lừa, hắn há có thể không tức giận!

“Sau này không cho phép người gọi con lừa đó bằng cái tên này nữa!” Mạnh Hoài Cẩn trừng mắt nhìn Hoa Thanh Vũ nói.

“Ta muốn gọi cũng không gọi được nữa, con lừa già tướng quân kia đã chạy mất rồi!”

Hình Nhạ Lai nghe cười nhiều đến nỗi suýt thì đau cả hông, trên mặt Mạnh Hoài Cẩn cũng có chút không nhịn được, nhưng dù sao cũng là tiểu nữ tử, thật sự không có cách nào tức giận với nàng, chỉ có thể âm thầm nhận lấy buồn bực thua thiệt như vậy.

“Nếu con lừa già tướng quân kia đã chạy mất, tại hạ có thể cho cô một Đại tướng quân khác.” Hình Nhạ Lai cười hí mắt nói.

Ở đâu ra chuyện tốt như vậy, Hoa Thanh Vũ không tin sẽ có người vô duyên vô cớ tốt với mình, lập tức xua tay nói : “Cảm ơn, ta sẽ tự mình đi tìm.”

“Ha ha ha! Cô còn chưa buông tha việc đi tìm “Đại tướng quân” sao?” Hình Nhạ Lai cười lớn nói : “Nhất định “Đại tướng quân” đã bị người ta dắt đi rồi!”

“Con lừa của ta bị mất, vì sao người lại cao hứng như vậy!” Hoa Thanh Vũ có chút không vui.

Thấy tiểu nữ tử này nổi giận, Hình Nhạ Lai vội vàng ngừng lại nói không phải, hắn không nỡ chọc cô nương đó tức giận.

Hoa Thanh Vũ lắc đầu nói : “Thôi, ta cũng biết chắc là tướng quân đã mất rồi, nhưng mà dù sao vẫn muốn tìm thêm chút nữa.”

Mạnh Hoài Cẩn nghe hai người tán gẫu hăng say về tướng quân như vậy, đã sắp không chịu đựng nổi, hắn chỉ có thể cố gắng không nói lời nào, hắn sợ chỉ cần hắn vừa lên tiếng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Hoa Thanh Vũ cúi đầu, hoàn toàn không chú ý tới một ánh mắt oán độc đang phóng tới, cũng không ý thức được lời nói kế tiếp của mình khiến cho người ta tức giận đến nổi điên.

“Ta quyết định dán mấy tờ bố cáo, ít nhất cũng sẽ khiến tên trộm lừa của ta trả lại đồ dùng và quần áo, bên trong còn có một cây sáo tùy thân ta mang theo từ nhỏ, ta thật sự không muốn mất nó.”

“Cô chuẩn bị dán bố cáo như thế nào?” Chiết Hoa hỏi.

“Viết hết đặc điểm nhận dạng của Đại tướng quân ra, ví dụ như mặt vừa dài lại vừa ngắn, trọc lông, xám xịt, đi không được vài bước đã bắt đầu rên rỉ, nhìn thấy lừa cái thì vô cùng phấn chấn... còn nữa phân của nó vô cùng vô cùng thối!”

“Ha ha ha!” Hình Nhạ Lai cười đến thất lưng không đứng thẳng nổi, vỗ bả vai Mạnh Hoài Cẩn nói : “Ồi chao, Hoài Cẩn huynh, người là kinh thành đệ nhất mỹ nam, còn có oai danh thiếu niên Đại tướng quân sau này sẽ được gắn liền với một con lừa, ha ha ha!”

Lời này vừa nói ra có hai người trên mặt biến sắc, một là Đại tướng quân Mạnh Hoài Cẩn, một là tiểu nữ tử Hoa Thanh Vũ.

Không phải chứ, người này là đại tướng quân!

Lúc trước không biết, bây giờ vừa nghe đến danh hào kinh thành đệ nhất mỹ nam thì đã biết hắn là ai, Hoa Thanh Vũ cũng không phải người ngu, rất nhanh đã hiểu được, hai người này tại sao lại nhiệt tình hỏi đồng hỏi tây với mình như vậy, hóa ra là vì cái tên nàng đặt cho con lừa của mình đã đắc tội Đại tướng quân!

Đây chính là Uy Vũ Đại tướng quân anh tuấn tiêu sái, bách chiến bách thắng, chinh phục tất cả, tính tình đặc biệt nóng nảy đấy ư!

“Về mặt của người như vậy là sao?” Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy Hoa Thanh Vũ trợn to mắt nhìn mình bắt mắt hỏi : “Sao, bộ dạng của ta đáng sợ như vậy sao?”

Hoa Thanh Vũ sợ đến choáng váng ngơ ngẩn gật đầu.

Mạnh Hoài Cẩn tự biết dáng vẻ của mình anh tuấn tiêu sái như thế nào, cũng chỉ tùy tiện hỏi như vậy thôi, nhưng hẳn không ngờ rằng cô nương này thật sự cảm thấy dáng vẻ của hắn vô cùng đáng sợ!

Mạnh Hoài Cẩn tức giận trừng mắt một cái, mà Hoa Thanh Vũ giống như đột nhiên phục hồi lại tinh thần, chợt quay người lại vừa thét chói tai vừa ôm đầu bỏ chạy !

“Đừng ăn thịt ta, đừng ăn thịt ta...” Hoa Thanh Vũ vừa thì thào tự nói, vừa biến mất ở cuối đường...

Hai người thấy thế đều ngây ngẩn cả người, chuyện gì đang xảy ra? Từ trước đến nay chỉ có những người ra sức nhào vào lòng Mạnh Hoài Cẩn, chưa từng có ai bỏ chạy giống như vậy!

“Thật là thú vị, Hoài Cẩn huynh, đây lần đầu tiên ta thấy có người không chỉ thờ ơ với mỹ mạo của huynh hơn nữa còn tránh cũng không kịp, có cảm thấy vô cùng mất mát hay không?”

“Hừ, nam tử xinh đẹp thì có lợi ích gì?” Mạnh Hoài Cẩn tức giận, hất tay áo bỏ đi.

Hình Nhạ Lai không đuổi theo, mà ngây ra đứng tại chỗ nhìn theo hướng Hoa Thanh Vũ biến mất không biết đang suy nghĩ cái gì...

“Hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi, tại sao lại nghĩ không ra chứ...” Hình Nhạ Lai thì thào lầm bầm nói.

Chẳng qua Hình Nhạ Lai là nam tử luôn yêu thích phái nữ, đã gặp qua cô nương nào là sẽ không bao giờ quên, nếu hắn không nhớ ra cô nương này, chắc là không quen biết ?

Nghĩ vậy Hình Nhạ Lai bình thường trở lại, cười tủm tỉm đuổi theo bước chân Mạnh Hoài Cẩn...

Đã nhiều ngày mọi người trong Tướng Quân phủ đều lo lắng đề phòng, bởi vì tâm tình Đại tướng quân dường như không được tốt, hơn nữa đặc biệt thích soi gương, mỗi lần soi gương xong lại càng thêm tức giận, bỏ gương qua một bên lại bắt thuộc hạ đầu võ, mấy vị Tổng binh dưới tay hắn có thể nói là khổ không thể tả.

Lại nói tiếp toàn bộ chuyện này đều do tiểu Hoa muội muội Hoa Thanh Vũ của chúng ta gây ra.

Hắn là Đại tướng quân kinh thành đệ nhất mỹ nam tử từ trước đến nay được người ta tâng bốc lên tận trời, kết quả lại bị một tiểu cô nương vô tình dả kích, không những bị người ta mắng là con lừa già nửa ngày trời còn không thể cãi lại, cuối cùng còn dọa người ta chạy mất!

Dáng vẻ của hắn thật sự đáng sợ như vậy sao? Sợ tới mức phải bỏ chạy sao? Đây chính là gương mặt hắn vốn cho rằng xuất chúng hơn người!

Hơn nữa chuyện này khiến Hình Nhạ Lai chê cười hắn mấy ngày hôm nay rồi, nhìn thấy trên đường có con lừa nào là Chiết Hoa lại chê cười hắn một phen : “Ta phải đến hỏi xem, đây có phải là “Đại tướng quân” bị thất lạc của cô nương kia không!”

Làm sao Mạnh Hoài Cẩn có thể nuốt trôi cục tức này?

Bây giờ sau khi hạ triều, Mạnh Hoài Cẩn lại bị tên Hình Nhạ Lai kia bắt được mà chê cười! Mạnh Hoài Cẩn ngồi bên trong kiệu, không nhìn được xiết chặt nắm tay, tiểu nha đầu kia, trăm ngàn lần đừng để hắn bắt được!

Đúng lúc này trên đường bỗng nhiên truyền đến một âm thanh huyền ảo, Mạnh Hoài Cẩn thò đầu ra nhìn thì ra là trời mưa, đang muốn kêu kiệu phu nhanh chân hơn, lại chợt thấy cách đó không xa dưới mái hiên có một người đang ngồi ...

“Đừng kiệu!”

Nếu ánh mắt có thể hóa thành đao, Hoa Thanh Vũ đã bị ánh mắt của Mạnh Hoài Cẩn chém thành nghìn mảnh!

3. Chương 3: Chương 3

Đã ba ngày nay Hoa Thanh Vũ chưa có cái gì bỏ vào bụng, mấy ngày nay nàng đã thử đi tìm công việc, nhưng nàng yếu đuối như vậy, tìm việc ở đâu đây?

Không còn cách nào khác, Hoa Thanh Vũ đành phải đi đến bước cuối cùng, đó chính là bán mình! Hoa Thanh Vũ nghĩ, lần trước Thúy Hồng cũng có thể bán mình, hẳn là nàng cũng có thể chứ!

Nhưng mà rõ ràng là nàng đã đánh giá mình quá cao, cũng không biết có phải Hoa Thanh Vũ rất giống người vô hình không, hay là tại đáng vẻ bình thường, mà nàng đã quỳ ở trên đường vài canh giờ rồi lại không có ai hỏi thăm.

Cùng lúc đó ông trời giống như muốn chống lại nàng, cho nên trời bắt đầu mưa!

Hoa Thanh Vũ im lặng nhìn trời, chỉ muốn biết tại sao thiên hạ to lớn như vậy, nhưng một miếng đất cắm dùi nàng cũng không có, nàng đòi hỏi cũng không nhiều, nàng không cầu được cha mẹ yêu thương nâng niu ở trong lòng bàn tay giống như tỷ tỷ, nàng chỉ không muốn gả cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao có thể tắt thở bất cứ lúc nào, chỉ mong tìm được một người chồng diện mạo khó coi, tâm địa thiện lương, yên ổn sống cả đời mà thôi...

Hoa Thanh Vũ hai mắt nhắm lệ nhìn về phương xa, đúng lúc này nàng nhìn thấy một người đang chậm rãi đi về phía mình, chỉ tiếc hiện tại nàng đang chống mặt nên không nhìn rõ diện mạo của người nọ.

“Ông trời người đang hiển linh sao?” Hoa Thanh Vũ lẩm bẩm: “Là tướng công diện mạo khó coi, tâm địa thiện lương của ta đến sao...”

Nói xong Hoa Thanh Vũ không gắng gượng được nữa, cả người lảo nhảo ngã xuống vũng nước...

Mạnh Hoài Cẩn che dù nổi giận dừng dừng đi về phía mái hiên, một lòng muốn tìm Hoa Thanh Vũ tính sổ, nhưng đi được vài bước lại cảm thấy không thích hợp.

Đường đường là Đại tướng quân, tại sao phải nổi giận với một tiểu nha đầu như thế?

Không đi thì không cam lòng...

Mà đi thì lại mất phong độ!

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ nghĩ, hừ lạnh một tiếng chuẩn bị xoay người rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này, nữ tử áo xanh trước mặt lại ngã thẳng xuống đất, bùm một tiếng ngã vào vũng nước trước mặt.

Mạnh Hoài Cẩn không nhịn được hừ lạnh một tiếng, té xỉu cũng có thể trực tiếp ngã vào vũng nước, cô nương này thật đúng là kỳ quái, cũng không sợ bản thân bị ngộp chết? Cứu một mạng người còn hơn xảy bầy tòa tháp, Mạnh Hoài Cẩn lập tức đi lên một bước, đá vào đầu Hoa Thanh Vũ một cái, đẩy mặt nàng ra khỏi vũng nước.

Hoa Thanh Vũ lăn một vòng trên mặt đất, quần áo bị bung ra một chút, tóc tai xõa ra hai bên, để lộ ra cái gáy tinh tế, một lần nữa cả người nằm ngửa trên mặt đất...

“Ta đang cứu nàng, tuyệt đối không phải nhân cơ thời cơ trả thù!”

Mạnh Hoài Cẩn tự an ủi mình, ánh mắt nhìn vào tấm bảng treo trên người Hoa Thanh Vũ – “Bán mình, tìm ân công diện mạo khó coi”.

Viết như vậy bán mình được mới lạ đấy! Ai lại muốn thừa nhận mình xấu xí chứ! Mạnh Hoài Cẩn tùy ý nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, khi ánh mắt quét đến cổ của nàng thì dừng lại – đó là một hình xăm hoa văn thần bí có màu sắc tiên diễm, giấu ở sau gáy nên không dễ nhìn thấy...

Mạnh Hoài Cẩn nắm chặt tay, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm hình xăm sau gáy Hoa Thanh Vũ, tuy rằng cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng ngọn lửa trong đôi mắt kia đã tiết lộ sự phẫn nộ và oán hận của hắn.

Hắn có chết cũng không quên được hoa văn này!

Không chút do dự, Mạnh Hoài Cẩn bỏ cái ô trong tay ra, ôm lấy Hoa Thanh Vũ đi về phía cái kiệu.

Ba hôm sau một màn này đã truyền khắp toàn bộ kinh thành, đồn là Đại tướng quân luôn luôn thanh tâm quả dục, ở trong mưa vô tình gặp được một thiếu nữ tựa như tiên tử, hai người vừa gặp đã thương, cô gái nhu nhược kia không chịu nổi gió to mưa lớn tàn phá, té xỉu trên đường, được Đại tướng quân cứu, từ nay về sau một chuyện tình hiem thấy được bắt đầu!

Vì truyền thuyết này, các cô nương trong kinh thành lại có thêm một hoạt động mới, đó chính là mỗi khi trời mưa sẽ họp thành một đội đứng dưới mái hiên, hy vọng bản thân cũng có thể vô tình gặp được Tướng quân đại nhân, được hắt rước về phủ.

Nhưng mà những chuyện này sau này mới xảy ra, Hoa Thanh Vũ khi nghe kể lại vô cùng khinh thường, vậy mà cũng có thể biến mình thành tiên tử, một trong những điều nàng ghét nhất!

“Lưu thái y, vị cô nương này bị bệnh rất nặng?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

Lưu thái y lắc đầu nói: “Là do nhiều ngày chưa ăn cơm, đói quá nên hôn mê mà thôi. Có điều cô nương này thể chất quá kém, hơn nữa mạch tượng hỗn loạn, giống như là...”

“Giống như cái gì?”

Thái y biến sắc nói: “Trúng một loại độc mãn tính...”

Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn cả kinh, thể gian này chất độc có thể làm cho Lưu thái y biến sắc cũng không nhiều.

“Vị cô nương này vừa ra sinh ra đã bắt đầu tiếp xúc với loại độc này rồi, mỗi ngày hấp thu một lượng cực nhỏ, cho nên nhìn ở mặt ngoài cũng không ảnh hưởng cuộc sống, nhưng sẽ làm sức khỏe của nàng suy nhược, cụ thể còn cần phải tiếp tục quan sát thêm các triệu chứng của bệnh...”

“Vậy rốt cuộc đó là loại độc gì?”

“Không dám xác định...” Thái y lắc đầu nói: “Độc được không phải lĩnh vực ta am hiểu, chỉ có thể đi tìm sư huynh của ta mới có khả năng điều tra rõ, ta xin cáo lui trước, chờ có tin tức sẽ báo cho Tướng quân biết.”

Thái y đi rồi, Mạnh Hoài Cẩn ngồi xuống bên người Hoa Thanh Vũ, hít mắt đánh giá nàng.

Trên người cô nương này lộ ra một luồng khí thần bí và quỷ dị, chẳng lẽ nàng cố ý tiếp cận mình?

Nhưng nàng không hề có nội lực, cái cổ nhỏ nhắn như vậy, một bàn tay của hắc cũng có thể cắt đứt, thoát nhìn cũng không phải gián điệp địch quốc, hình xăm trên cổ nàng là chuyện gì đây?

Nàng có muốn cũng không hại được mình, cái cổ nhỏ nhắn như vậy, hắc chỉ dùng một tay cũng có thể cắt đứt.

Nếu không dứt khoát giết nàng đi, không cần phải lo lắng về sau!

Mạnh Hoài Cẩn chậm rãi vươn tay về phía Hoa Thanh Vũ, quả thật chỉ dùng một tay là nắm được cổ nàng, hắc chỉ cần hơi dùng sức, cổ của cô nương này sẽ bể nát.

Nhưng ngay khi hắc muốn dùng sức, Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên mở mắt...

“A a a a a a a a! Đừng ăn thịt ta!”

Hoa Thanh Vũ vừa thét chói tai vừa ôm chặt lúi vào góc giường, gương mặt hoảng sợ nhìn Mạnh Hoài Cẩn.

“Cái gì? Vì sao ta phải ăn người?”

“Đừng giả vờ!” Hoa Thanh Vũ chỉ vào Mạnh Hoài Cẩn nói: “Người không phải là Uy vũ Đại tướng quân sao! Bà vú nói người vô cùng hung ác, sẽ ăn thịt ta!”

Mỗi lần Hoa Thanh Vũ không nghe lời, vú em đều hù dọa nàng như vậy! Cẩn thận Uy vũ Đại tướng quân tới bắt người nha!

Nghe Hoa Thanh Vũ nói như vậy, cuối cùng Mạnh Hoài Cẩn cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, người nàng nghĩ đến chính là cha của hắc!

“Người người nói là cha ta, sau khi cha ta chết, ta tiếp tục kế thừa danh hào của ông ấy, yên tâm, ta không ăn thịt người đâu.” Mạnh Hoài Cẩn không hề để ý nói.

Hoa Thanh Vũ vẫn còn lo lắng, nơm nớp lo sợ nói: “Cha người là người xấu, người chắc chắn cũng không phải là người tốt...”

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ Hoa Thanh Vũ bị dọa chạy không phải do bộ dạng hắc khó coi, thì tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, kiên nhẫn giải thích nói: “Cha ta cũng là người tốt, cái đó dùng để hù dọa địch nhân ngoài biên ải mà thôi, người cũng quá ngu ngốc đi, loại đồn đãi này mà cũng tin? Người xem, người té xỉu ở trên đường ta còn cứu người, ta tốt như vậy, sao có thể ăn người chứ?”

Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, từ trong kinh sợ chậm rãi hoàn hồn, mới tin lời Mạnh Hoài Cẩn nói, chậm rãi gật đầu một cái.

“Cám ơn người đã cứu ta.”

“Không cần cảm tạ.” Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn còn băn khoăn thân phận của Hoa Thanh Vũ, lập tức hỏi: “Có thể cho ta biết tên của cô nương không?”

“Hoa Thanh Vũ.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“Từ đâu tới đây?”

“Thành Cẩm Quan.”

Trả lời thành thật như vậy? Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn vẫn còn hoài nghi, đang muốn tiếp tục hỏi, lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào...

“Hoài Cẩn huynh, ta nghe nói người kim ốc tàng kiều*, mang theo mỹ nhân trở về, sao không cho ta nhìn một cái?”

Kim ốc tàng kiều: Để chỉ một ngôi nhà đẹp cất giấu giai nhân hoặc người tình. Xuất phát từ truyện cổ, ngày xưa có một hoàng đế gọi là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở.

Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hán trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm

Vì vậy, kim ốc tàng kiều dù là hình ảnh lộng lẫy nhưng lại mang ý nghĩa bi thương, cô độc.

Nếu thực sự dẫn theo mỹ nhân trở về, còn có thể cho người xem sao? Mạnh Hoài Cẩn bắt đầu nhìn về phía Hình Nhạ Lai đang đi vào, không kiên nhẫn đứng dậy đi gặp hắn.

“Không phải là mỹ nhân, thuận tay cứu một cô nương mà thôi.”

“Từ trước tới nay sao ta chưa bao giờ thấy người tốt như vậy chứ! Đừng giấu, cho ta xem đi!”

Hình Nhạ Lai hưng phấn đi vào phòng, ánh mắt đảo qua vài lần trên người Hoa Thanh Vũ, mới đột nhiên phát hiện ra nàng, lại đánh giá vẻ mặt mê mang của Hoa Thanh Vũ từ trên xuống dưới, mới bình tĩnh đại ngộ.

“Ô ô ô!” Đây thật đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn là giết mình! Hình Nhạ Lai nhảy dựng lên chỉ vào Mạnh Hoài Cẩn nói: “Vừa nhìn là biết hai người các người có mờ ám! Mau mau, khai thật ra!”

Tuy rằng mỗi ngày Hình Nhạ Lai gặp qua rất nhiều cô nương, cũng thường hay quên diện mạo của người ta, nhưng mà vị cô nương tìm “Đại tướng quân” trên đường cái này, cả đời hắn khó quên!

“Nói lung tung, trên đường nhất được!” Mạnh Hoài Cẩn chỉ chỉ Hoa Thanh Vũ nói: “Đây là Hoa Thanh Vũ cô nương đến từ thành Cẩm Quan.”

Vốn vẻ mặt Hình Nhạ Lai đang mang ý cười, nhưng khi nghe đến “Hoa Thanh Vũ cô nương đến từ thành Cẩm Quan”, thì gương mặt hoàn toàn biến thành một màu đen.

Mọi người trong phòng vô cùng nghi hoặc nhìn hần, không biết đã phạm vào tật xấu gì của hần...

Bỗng nhiên Hình Nhạ Lai ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó đột nhiên quay đầu gắt gao nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, giống như là nhìn thấy kẻ thù giết cha!

“Lúc trước vốn cảm thấy ngươi có chút quen mặt, bây giờ cuối cùng cũng đã nhớ ra... Hoa cô nương, mấy tháng không gặp, hy vọng cô vẫn khỏe!”

“Chúng ta quen biết sao?” Hoa Thanh Vũ dò hỏi.

“Sao, không nhận ra?” Hình Nhạ Lai nhe răng cười nói: “Hai tháng trước chúng ta gặp nhau tại Hoa gia ở thành Cẩm Quan, cô không nhớ sao? Hoa gia nhị tiểu thư Hoa Thanh Vũ!”

Nhìn vẻ mặt vẫn còn mơ hồ của Hoa Thanh Vũ, Hình Nhạ Lai hừ lạnh một tiếng nói: “Còn cần ta tiếp tục nhắc nhở sao? Ngươi thật đúng là đã chỉ cho tỷ phu tương lai của ngươi một con đường tốt!”

Tỷ phu tương lai?

Chỉ đường?

Chờ một chút! Hóa ra là...!

Lần này Hoa Thanh Vũ đã biết hần là ai...

Hái hoa tặc!

4. Chương 4: Chương 4

Ngày đó Hình Nhạ Lai bị Hoa Thanh Vũ làm hại, vào nhầm phòng của Vương ma ma 50 tuổi, nếu hần không cơ trí hơn người, tấm thân trong sạch hần giữ gìn nhiều năm chỉ sợ đã không còn!

Hôm nay nhớ tới chuyện ngày đó, những nhục nhã và nước mắt vẫn còn rõ ràng sống động, không bao giờ quên! Cả đời này, hần, Hình Nhạ Lai chưa bao giờ phải chịu thua thiệt như vậy! Chưa bao giờ phải trải qua sự khốn khổ lớn như vậy!

“Bảo sao ta cảm thấy nhìn ngươi quen mặt như thế, có lẽ do ngày đó sắc trời quá tối ta nhìn không rõ, nhưng hôm nay ta đã nhớ ra! Hoa Thanh Vũ ơ là Hoa Thanh Vũ! Hôm nay ngươi bị ta bắt được! Chúng ta thù mới hận cũ cùng nhau tính đi!”

Hình Nhạ Lai nhìn thấy đầu sỏ gây nên mọi chuyện chỉ muốn tiến lên đánh cho một trận, đang muốn tiến lên tìm Hoa Thanh Vũ tính sổ, lại bị Mạnh Hoài Cẩn ngăn cản.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lần đầu tiên Mạnh Hoài Cẩn thấy Hình Nhạ Lai tức giận như vậy, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Ngươi đường đường là Chiết Hoa công tử sao lại động tay động chân với tiểu nữ tử như thế? Không phải ngươi thích nhất là yêu hoa thương hoa sao?”

Hoa Thanh Vũ thấy Mạnh Hoài Cẩn che chở cho mình, vô cùng tức thời nhảy xuống giường trốn sau lưng Mạnh Hoài Cẩn, thò đầu ra hướng về phía Hình Nhạ Lai cầu xin nói: “Công tử, ngươi bỏ qua cho ta đi, ta không cố ý lừa gạt ngươi.”

“Uổng công ta tốt bụng giúp ngươi đào hôn!” Hình Nhạ Lai tức giận đến bốc khói, đưa tay ra định bắt lấy Hoa Thanh Vũ: “Đi, ta đưa ngươi trở về!”

Hoa Thanh Vũ nghe Hình Nhạ Lai nói như vậy, sợ tới mức òa khóc, thuận tiện quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy chân Mạnh Hoài Cẩn.

“Đại tướng quân, cầu xin ngài cứu ta, ta không muốn gả cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia đâu! Huhuhu.. Nếu gả cho hắ ta nhất định sẽ thành quả phụ, ta chỉ muốn có một cuộc sống vợ chồng bình thường thôi, đại tướng quân! Hơn nữa người không biết đâu, diện mạo của cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia.. A a a, ta không muốn cả đời phải đối diện với khuôn mặt đó đâu, ta không muốn!”

Nghe Hoa Thanh Vũ khóc lóc kể lể, gương mặt Mạnh Hoài Cẩn có chút co quắp...

Cái gì gọi là cuộc sống vợ chồng bình thường? Đây là lời một cô nương nên nói sao!

Nhưng nhìn thấy Hoa Thanh Vũ khóc lóc thảm thiết như vậy, trong lòng hắ đã hơi thả lỏng, nghe khẩu khí của nàng, cái tên thiếu gia kia hắ là xấu xí đến nỗi không có bạn bè, mới có thể khiến cho nàng sợ hãi đến như vậy.

Khó trách Hoa Thanh Vũ muốn đào hôn, tuy rằng diện mạo nàng bình thường, không hề có cảm giác tồn tại giống như người vô hình vậy, nhưng tốt xấu gì vẫn là một cô nương trẻ tuổi, cho dù không thể gả cho anh hùng mỹ nam, nhưng nếu nàng gả cho một tên thiếu gia vừa xa lạ vừa xấu xí còn mắc bệnh hiểm nghèo, chắc chắn là nàng không muốn...

Mạnh Hoài Cẩn bắt đầu đồng tình với Hoa Thanh Vũ, lại ngẩng đầu nhìn dáng vẻ giận dỗi người của Hình Nhạ Lai thiếu chút nữa không nhận được cười ha hả, hắ lập tức cảm thấy mình nhất được bảo bối!

Mạnh Hoài Cẩn mỉm cười cầm lấy cổ áo Hoa Thanh Vũ kéo nàng đứng sau lưng mình, sau đó khoát tay nói với Hình Nhạ Lai: “Hoa cô nương hiện tại là khách của phủ Đại Tướng Quân ta, không thể để người làm loạn. Người đâu, tiễn khách!”

“Người!” Hình Nhạ Lai chán nản, nhưng cũng không thể làm gì Mạnh Hoài Cẩn, chỉ vào Hoa Thanh Vũ nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Người chờ đấy! Ta không tin người có thể trốn trong phủ tướng quân cả đời!”

Hình Nhạ Lai vung tay áo rời đi, lúc này Hoa Thanh Vũ mới thở phào một hơi, nặng nề ngồi trên ghế.

Tuy rằng Mạnh Hoài Cẩn vẫn có chút hoài nghi, nhưng từ lời nói của Hình Nhạ Lai có thể thấy được Hoa Thanh Vũ không lừa hắ, nàng thật sự là Hoa gia tiểu thư đến từ thành Cẩm Quan.

Mạnh Hoài Cẩn cũng biết đến Hoa gia, hai nhà tuy rằng không có quan hệ huyết thống nhưng cũng coi như là có quan hệ họ hàng bà con xa, hơn nữa cha mẹ đã mất có quan hệ không tệ với lão gia và phu nhân của Hoa gia, khi còn bé vẫn thường đưa hắ theo tiện đường thăm hỏi, hắ vẫn còn nhớ loáng thoáng hình như Hoa gia còn có nhị tiểu thư...

Nghĩ tới đây giọng nói của Mạnh Hoài Cẩn đã dịu dàng hơn, ngồi vào đối diện Hoa Thanh Vũ, đưa cho ly trà nàng hỏi: “Người có thù oán gì với Chiết Hoa huynh vậy? Lần đầu tiên ta thấy hắ tức giận như vậy đấy.”

Hoa Thanh Vũ đón lấy ly trà xấu hổ cười cười nói: “Hi hi, là do ta chỉ lầm đường cho hắ, nào biết đâu hắ dễ tức giận như vậy...”

“Chỉ lầm đường?” Mạnh Hoài Cẩn vừa uống trà vừa chậm rì rì hỏi: “Chỉ sai đường có đáng gì, mà sao hắ lại không chịu bỏ qua như vậy?”

“Hắ tới nhà ta hái hoa, muốn tìm khuê phòng của tỷ tỷ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của ta...” Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm nói: “Nhưng phòng ta chỉ cho hắ, chính là khuê phòng của bà vú có võ công cao cường nhà ta.”

“Phụt!”

Mạnh Hoài Cẩn phun hết trà trong miệng ra, sau khi sững sờ xong mới ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Mấy ngày nay hắ bị Hình Nhạ Lai chê cười không ít vì chuyện con lừa, bây giờ cũng không giống nhau, hắ đã bắt được cái đuôi lớn của Hình Nhạ Lai rồi!

“Làm tốt lắm!” Mạnh Hoài Cẩn vỗ vai Hoa Thanh Vũ, cao hứng sai hạ nhân bưng điểm tâm lên, nói với Hoa Thanh Vũ: “Hoa cô nương chắc đã đói bụng, trước tiên ăn chút điểm tâm lót bụng đã.”

Hoa Thanh Vũ không biết vì sao Mạnh Hoài Cẩn cao hứng như vậy, nhưng quả thật nàng rất đói bụng, Hoa Thanh Vũ đưa tay chuẩn bị lấy điểm tâm, nhưng khi nhìn thấy miếng bánh trong đĩa, nàng vô cùng ngạc nhiên!

Đây không phải là bánh ngọt Phù Dung sao?!

Đời này Hoa Thanh Vũ mới chỉ nếm qua bánh Phù Dung này có một lần, hơn nữa còn là đồ thừa người ta ăn còn dư lại.

Nhớ lại dịp Tết Dương lịch năm nàng sáu tuổi, có khách quý đến quý phủ chúc tết, mọi người trong nhà long trọng nghênh đón. Lần đó cha mẹ cũng quên mang nàng theo.

Khi khách quý hỏi: “Không phải nhà ngươi có hai nữ nhi sao?”

Lúc này cha mẹ mới nhớ ra nàng, cuống quýt lệnh cho hạ nhân dẫn nàng đến.

Đó là lần đầu tiên nàng gặp khách, chỉ nhớ gia đình vị khách quý đó ai cũng thanh lịch hào phóng đẹp đẽ, lão gia thì anh tuấn uy vũ, phu nhân thì xinh đẹp duyên dáng tựa như tiên tử trong tranh vẽ, ngay cả tiểu thiếu gia cũng rực rỡ chói mắt như vàng thái dương.

Nàng không thích bọn họ, nhưng nàng lại thích bọn họ mang bánh Phù Dung đến.

Điểm tâm trên bàn dường như đang phát sáng, mở hộp ra có thể ngửi thấy một mùi hương thấm vào tận xương tủy, mẫu thân gấp cho tỷ tỷ một miếng, chỉ thấy tỷ tỷ ăn thật sự rất thơm, rất ngon khiến Hoa Thanh Vũ muốn chảy nước miếng.

Còn có con! Còn có con! Còn có con!

Hoa Thanh Vũ trợn to mắt nhìn mẫu thân, muốn nhắc mẫu thân vẫn còn mình đây, mình còn chưa có phần! Khách quý và cha tán gẫu vô cùng vui vẻ, tiểu thiếu gia kia không kiên nhẫn chơi với cái mũ của mình, trong phòng không ai chú ý tới mình cả, Hoa Thanh Vũ nhìn bánh Phù Dung trên bàn dần dần ít đi, chỉ cảm thấy lòng mình dần nguội lạnh.

Khi nhìn thấy tỷ tỷ cầm miếng bánh Phù Dung cuối cùng lên, lòng của nàng hoàn toàn lạnh thấu .

Nàng rụt người lại ngồi trên ghế dựa lớn, lần đầu tiên cảm thấy thật ra không ai chú ý đến mình cũng rất tốt, như vậy sẽ không có ai nhìn thấy mình, sẽ không có ai thấy mình khổ sở, sẽ không có ai thấy mình đau lòng, sẽ không có ai thấy mình chảy nước mắt.

Nàng cúi đầu khóc, bên tai là tiếng vui cười vô cùng náo nhiệt của mọi người, thì ra cô đơn chính là cảm giác này.

Hoa Thanh Vũ lau lệ, muốn lén lút chuồn đi, nhưng vừa ngẩng đầu lại đối diện với một đôi mắt sáng lấp lánh, vị tiểu thiếu gia kia đang nhìn nàng! Hoa Thanh Vũ giống như đã làm sai chuyện gì bối rối cúi đầu, xấu hổ hận không thể lập tức biến mất khỏi thế gian này, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên tiểu thiếu gia kia đã nhìn đi nơi khác.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc đó khách quý đứng dậy từ biệt, cha mẹ và tỷ tỷ ra tiễn khách, một lần nữa lại quên mất Hoa Thanh Vũ.

Trên tay tỷ tỷ còn miếng bánh chưa ăn xong, tiện tay ném trên bàn, Hoa Thanh Vũ nhìn chằm chằm miếng bánh Phù Dung còn một nửa kia, đột nhiên nghĩ: “Biết đâu nàng có thể vụng trộm lấy miếng bánh Phù Dung này đi?”

Khi tất cả mọi người đều đi ra cửa, Hoa Thanh Vũ nhắm mắt lại, cầm lấy nửa miếng bánh kia, sau đó lập tức điên cuồng chạy về phòng, vừa về đến phòng nàng nhanh chóng khóa cửa thật chặt, ngay cả đèn cũng không bật đã ngã ngồi trên đất.

Nàng chậm rãi mở tay mình ra, nhìn nửa miếng bánh Phù Dung bị tỷ tỷ cắn, sau đó vui vẻ nở nụ cười, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng cắn một miếng, hương vị còn ngon hơn cả trong tưởng tượng của nàng, quả thực

đây là món ăn ngon nhất mà nàng từng nếm qua. Nàng cắn từng miếng nhỏ, thời gian ước chừng một nén nhang mới ăn xong miếng bánh này, sau đó cởi quần áo nằm trên giường, cười tủm tỉm ngủ thiếp đi.

Mà hôm nay, sau chín năm, Hoa Thanh Vũ lại có thể nhìn thấy một bàn đầy ắp bánh ngọt Phù Dung!

“Cho ta hết sao?” Hoa Thanh Vũ hai mắt đắm lệ hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn kỳ quái nhìn Hoa Thanh Vũ, không phải chỉ là một đĩa bánh ngọt thôi sao, có cần phải cảm động như vậy không? Hắn gật đầu nói: “Nếu người thích ăn, có thể ăn hết luôn.”

Hoa Thanh Vũ vẻ mặt cảm kích nhìn Mạnh Hoài Cẩn, sau đó tay run run cầm lấy một miếng điểm tâm, thật cẩn thận cho vào trong miệng, Mạnh Hoài Cẩn ngồi một bên nhìn dáng vẻ này của nàng, không khỏi lo lắng nhìn nàng đề phòng.

Chính là hương vị này!

Giống như chín năm trước khi nàng ăn nửa miếng bánh kia, chính là hương vị này, mà hiện tại nàng đã có thể một lần ăn cả miếng to! Hoa Thanh Vũ nhét hai miếng bánh ngọt Phù Dung vào miệng mình, còn chưa ăn hết lại nuốt tay cầm miếng thứ hai.

Chỉ thấy Hoa Thanh Vũ cầm từng miếng từng miếng bỏ vào trong miệng, ăn không biết no, Mạnh Hoài Cẩn ngồi một bên nhìn cảm thấy có chút đói bụng. Hắn vươn tay cầm một miếng ném thử, không biết vì sao mùi vị rõ ràng là giống nhau, nhưng lại cảm thấy ngon hơn so với ngày xưa.

Mạnh Hoài Cẩn nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của Hoa Thanh Vũ, không khỏi cười nói: “Nếu người thích ta sẽ kêu hạ nhân mang lên nữa, không nên ăn nhanh như vậy...”

Nghe vậy Hoa Thanh Vũ ngậy ngẩn cả người, nàng sững sờ cầm miếng bánh phù dung, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Mạnh Hoài Cẩn, sau đó òa một tiếng khóc rống lên.

Khiến Mạnh Hoài Cẩn chân tay luống cuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Người.. Người sao lại khóc!”

Chỉ là một đĩa điểm tâm thôi mà, bản thân mình cứu nàng, cũng không thấy nàng cảm ơn, thế nhưng bây giờ vì một miếng bánh Phù Dung lại khóc thành như vậy? Nha đầu kia có lẽ rất thích ăn!

Mạnh Hoài Cẩn không biết đối phó với nữ nhân đang khóc như thế nào, luống cuống tay chân nhìn Hoa Thanh Vũ. Nhìn thấy vẻ mặt kích động của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, hít nước mũi nói: “Cám ơn, Đại tướng quân! Người thật tốt với ta!”

Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, như thế này cũng được coi là tốt sao? Thật đúng là dễ dàng thỏa mãn...

Hoa Thanh Vũ nói cám ơn xong, hai con mắt hí thành hình lưỡi liềm, cúi đầu ăn từng miếng từng miếng, hoàn toàn bỏ qua hắn, cũng không biết vì sao, Mạnh Hoài Cẩn không hề cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy như vậy rất tốt.

“Đúng rồi, người vừa gọi ta là gì?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

“Ài ướng uân (Đại tướng quân)” Hoa Thanh Vũ miệng đầy bánh ngọt, phát âm không rõ.

“Đừng gọi ta như vậy, sẽ làm ta nghĩ đến con lừa của người...”

“Thế gọi người là gì?”

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ nghĩ, vô cùng nghiêm túc nói: “Người gọi ta là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, là được rồi!”

Hoa Thanh Vũ ngơ ngác nhìn Mạnh Hoài Cẩn, nghĩ, người có dáng vẻ đẹp mắt quả nhiên vẫn rất đáng ghét...

Ăn xong điểm tâm Hoa Thanh Vũ thỏa mãn ợ một cái, sau đó nhìn Mạnh Hoài Cẩn ngồi bên cạnh đang trợn mắt há mồm nhìn mình, ngượng ngùng cười cười nói: “Thật xin lỗi, ăn hết năm đĩa...”

“Không.. Không sao” Mạnh Hoài Cẩn cười gượng nói: “Nhưng mà Hoa cô nương, cô thật sự là tiểu thư khuê các ăn nhiều nhất mà tại hạ từng gặp.”

Hoa Thanh Vũ ngượng ngùng cúi đầu nói: “Cám ơn Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm đã khích lệ, ta cũng không có sở trường nào khác...”

Mạnh Hoài Cẩn ghen hòng – cô nương.. Ta không có khích lệ người!

“Còn có, cám ơn người đã cứu ta, bây giờ ta sẽ đi ngay lập tức, không dám quấy rầy nữa!”

“Ai cho phép người đi!” Mạnh Hoài Cẩn buột miệng nói ra.

Hắn còn muốn giữ Hoa Thanh Vũ lại đối phó với tên Hình Nhạn Lai đáng ghét kia đây!

“Chuyện ta cứu người một mạng cũng không nhắc lại nữa, người ngấm lại xem, hôm nay là Thái y xem bệnh cho người, giường người ngủ lúc trước là chiếc giường của bốn đại gia, cũng chính là chiếc giường mà toàn bộ các cô nương trong kinh thành tha thiết ước mơ, còn ăn hết năm đĩa bánh Phù Dung được ngự ban, những thứ này người cũng không trả, muốn trực tiếp chuồn mất sao?”

“Tại sao lúc ta mới ăn người không nói cho ta biết điều quan trọng như vậy!”

“Bây giờ nói cho người biết rồi đó!” Nói xong Mạnh Hoài Cẩn đứng lên nói: “Người nghỉ ngơi trước đi, hết bệnh rồi ở lại quý phủ của ta làm nha hoàn là được rồi, chờ người trả hết nợ ta sẽ thả người đi.”

Mạnh Hoài Cẩn vẽ mặt hài lòng rời đi, nghĩ tới ngày mai hạ triều sẽ trừng trị Hình Nhạn Lai như thế nào! Khi hắn nhìn thấy con lừa có còn giám chê giễu ta nữa không, xem hắn làm sao giám gọi Đại tướng quân ta là con lừa!

5. Chương 5: Chương 5

Hai ngày nay người chăm sóc Hoa Thanh Vũ chính là nha Mộng Điệp bên người Mạnh Hoài Cẩn, Mộng Điệp rất xinh đẹp, nhưng cũng không đẹp bằng Hoa Trảm Nghiên tỷ tỷ và Đại tướng quân Mạnh Hoài Cẩn, cho nên Hoa Thanh Vũ rất thích nàng.

“Mộng Điệp tỷ tỷ, cảm ơn người đã chăm sóc ta mấy ngày hôm nay.”

“Đừng khách sáo!”

Đã nhiều ngày nay trong phủ đồn rằng Hoa Thanh Vũ là người trong lòng của Đại tướng quân, vì nàng ấy tướng quân còn âm ỉ một trận với Hình công tử, trong lòng Mộng Điệp đã coi Hoa Thanh Vũ như một nửa chủ nhân rồi, nàng làm nha hoàn, chăm sóc phu nhân đại tướng quân đó là bổn phận!

Mộng Điệp chỉ cái khay trên bàn dịu dàng nói: “Đây là mấy bộ quần áo tướng quân dặn dò đưa cho cô nương, cô nương xem có thích không.”

Cho nàng quần áo?

Hoa Thanh Vũ cúi đầu nhìn bản thân, nhiều ngày nay nàng vẫn mặc một bộ quần áo, nàng cười híp mắt nói với Mộng Điệp: “Mộng Điệp tỷ tỷ, ta hơi quá...”

“Cô nương chờ một chút, ta cho người đi nấu nước tắm.”

Ngâm mình trong bồn tắm lớn, Hoa Thanh Vũ vô cùng thoải mái hận không thể ngủ luôn, sau khi rời nhà trốn đi, đã lâu rồi nàng chưa được tắm nước nóng thoải mái giống như bây giờ.

Bất quá ở nhà cũng không được tốt giống như ở đây, từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện đều do nàng chủ động mở miệng, mới có hạ nhân nhớ ra vội vàng tới làm cho nàng, khi còn bé nàng rất hay xấu hổ, quần áo bị chật cũng không dám nói. Lâu ngày da mặt của nàng cũng dần dần dày lên, lúc ăn cơm, nàng chủ động đến

nhà ăn chờ, khi tắm rửa, sẽ đến sớm kêu hạ nhân trong hoả phòng xách nước, đến mùa mưa thêm quần áo, thường xuyên nói với mẹ không được quên áo bông của mình.

Đâu có giống như ở đây, không cần mở miệng đã có người đưa cho nàng quần áo mới, người trong phủ tướng quân thật sự là rất tốt, xem ra vận khí của mình không tồi.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, vừa rồi Mộng Điệp lại bước vào đổ thêm cho nàng một xô nước, thật sự là vô cùng thư thái, thoải mái đến mức Hoa Thanh Vũ vô tình ngủ thiếp đi, ngay cả khi có người tiến vào cũng không phát hiện ra...

Mạnh Hoài Cẩn vừa mới hạ triều, nhớ lại dáng vẻ kinh ngạc của Hình Nhạ Lai hôm nay, hẳn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hắn mở cửa phòng chỉ thấy hơi nước tràn ngập, trong lòng cảm thấy nha đầu Mộng Điệp kia, thật sự là càng ngày càng hiểu hắn, đang muốn tắm rửa, nàng cũng đã chuẩn bị xong!

Hắn cởi triều phục đi tới sau bình phong, vừa mới cởi áo lót chỉ thấy trong bồn tắm có một cái đầu nhỏ đang lắc lư, dần dần trượt xuống, mắt thấy sẽ hoàn toàn chìm vào trong nước...

Nàng quả nhiên là một phiên toái lớn!

Mạnh Hoài Cẩn bước đến, không hề nghĩ ngợi nắm lấy cái mũi của Hoa Thanh Vũ kéo nàng hướng lên trên, làm Hoa Thanh Vũ hoàn toàn tỉnh ngủ, giãy dụa vỗ nước, thật vất vả mới ngồi vững được. Chưa kịp hoàn hồn thì thấy có một người đàn ông ở trần đang đứng bên cạnh bồn tắm của nàng...

“A a a a!” Tiểu Hoa muội muội vội vàng cầm lấy khăn tắm lớn để bên cạnh thùng nước khoác lên che kín mình, vừa đỏ bừng mặt, vừa kêu to: “Đồ lưu manh! Không được nhìn!”

“Ai nhìn người!” Mạnh Hoài Cẩn sau khi nghe Hoa Thanh Vũ nói như vậy, lúng túng đỏ mặt, vội vàng lui về phía sau mấy bước, cách tiểu Hoa rất xa, hốt hển nói: “Ta.. Bản tướng quân mới không thèm nhìn người, người khác mà biết khẳng định sẽ chê cười ta mất mùa!”

Mặt Hoa Thanh Vũ càng ngày càng hồng, kéo chặt khăn tắm nói: “Ta đang tắm rửa! Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, người có thể đi ra ngoài được không!”

Thấy Hoa Thanh Vũ mặt đỏ, trái lại Mạnh Hoài Cẩn không hề đỏ mặt, giống như người chiến thắng kéo băng ghế ngồi xuống bên cạnh nàng, cười tủm tỉm nói: “Đây là phòng của ta, tại sao ta phải đi ra ngoài?”

Mạnh Hoài Cẩn đắc ý dào dạt dùng khoeo mắt liếc Hoa Thanh Vũ, chỉ thấy nàng vỗ nước một cái thật mạnh cho hả giận, sau đó cắn môi cúi đầu, thỏ hốt hển không nói gì.

Thật biết điều, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ.

Hoa Thanh Vũ chán nản, lại không thể làm gì, chỉ có thể ngồi thấp xuống một chút, chỉ lộ ra cái đầu, sau đó cúi đầu giả vờ chơi đùa đóa hoa trong thùng nước, thường xuyên chú ý đến hành động của Mạnh Hoài Cẩn.

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy mình đã báo được thù chuyện bị gọi là con lừa, tâm trạng rất tốt, không nhìn tiểu Hoa nữa, đi đến bên cửa sổ nói: “Ta thấy sức khỏe của ngươi đã tốt hơn rồi, có phải nên bắt đầu trả nợ hay không?”

“Muốn như thế nào?” Hoa Thanh Vũ nhỏ giọng hỏi.

“Ngươi muốn làm gì? Nha hoàn?”

“Không biết, chưa làm nha hoàn bao giờ...”

“Nếu không thì giặt quần áo?”

“Thế chất của ta không tốt, ngâm nước lạnh lâu sẽ bị ngất...”

“Vậy đến phòng bếp làm việc vặt!”

“Ta không có sức khỏe, không gánh được nước, không biết làm đồ ăn, không biết chặt củi..”

“Vậy nhóm lửa có được không?”

“Ta bị sắc khói...”

Lông mày Mạnh Hoài Cẩn co giật, lạnh lùng hỏi: “Mặc quần áo, mài mực, bưng trà, rót nước người có làm được không?”

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu: “Được.”

“Được rồi, vậy người sẽ là nha hoàn bên người ta, hầu hạ bổn đại gia cho tốt!”

Hoa Thanh Vũ nghĩ thầm không cần phải lo lắng, với cái thân hình của nàng muốn tìm một công việc cũng không dễ dàng, ở lại tướng quân phủ ăn mặc không lo...

Ôi, thật không hiểu mình như thế nào nữa, rõ ràng là không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại hết lần này đến lần khác có cái bệnh đa sầu đa cảm, đây không phải là muốn gặp họa sao?

Kỳ thật cũng bắt công cho Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, mười mấy năm nàng làm tiểu thư chưa bao giờ hầu hạ người khác, ăn lại nhiều, cũng không biết khi nào hần mới có thể lấy lại số tiền nàng nợ hần, thực sự là có chút cảm thông với hần.

“Hắt xì!”

“Nước đã lạnh, người còn không đứng lên?”

“Người nói xem tại sao ta vẫn chưa đứng lên...”

Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, cảm thấy có chút ngượng ngùng, xấu hổ đẩy cửa đi ra ngoài, vừa ra ngoài lại gặp ngay Mộng Điệp đang chuẩn bị thêm nước cho Hoa Thanh Vũ.

“Ôi chào? Thiếu gia mặt của ngài sao lại đỏ như thế?”

Cứ như vậy Hoa Thanh Vũ ở lại phủ Đại tướng quân, phòng của hạ nhân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nàng ở cách vách với Mộng Điệp, có thể chăm sóc lẫn nhau, những ngày này nàng cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn so với khi còn làm tiểu thư.

Nhưng ngày đầu tiên làm nha hoàn, Hoa Thanh Vũ không thể dậy nổi

Không phải Mộng Điệp cố ý không gọi nàng, mà là nàng ta cảm thấy tướng quân rất quan tâm đến Hoa Thanh Vũ, là khách quý, vẫn nên đối đãi thật tốt, mà từ nhỏ đến lớn Hoa Thanh Vũ đều ngủ thẳng đến khi tự mình thức dậy...

Có đôi khi nàng nghĩ, người nhà không quan tâm đến mình cũng là một chuyện tốt, sáng sớm mẫu thân sẽ không bắt nàng học cầm kỳ thư họa, cho nên nàng có thể hưởng thụ một tuổi thơ vô cùng tự do thoải mái, say sưa chìm vào giấc ngủ.

Kết quả là, sáng sớm Tướng quân đại nhân của chúng ta đen mặt, phải tự mình mặc quần áo, thế nhưng chuyện khiến hần càng thêm tức giận là hần hạ triều rồi, mà Hoa Thanh Vũ còn chưa thức dậy!

Hần đẩy cửa phòng hạ nhân ra, nhìn thấy Hoa Thanh Vũ vẫn đang ngủ ngon lành, miệng vẫn không ngừng chóp chép, thì thào nói: “Bánh ngọt phù dung...”

Thích ăn như vậy!

“Đại tướng quân là con lừa...”

Lần này Mạnh Hoài Cẩn thật sự tức giận, bước đến bên giường, hung hăng nắm lấy cái mũi Hoa Thanh Vũ.

Lại một lần nữa Hoa Thanh Vũ bị nghẹn mà tỉnh dậy, nàng thở hổn hển trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn, xoa cái mũi của mình nói: “Tại sao ngài luôn bóp cái mũi của ta!”

“Ngoại trừ ngủ thì chính là ăn.” Mạnh Hoài Cẩn ghét bỏ nhìn thoáng qua Hoa Thanh Vũ, nói: “Ta hỏi người, người có phải nha hoàn là của ta không?”

“Đúng vậy”

“Vậy tại sao hôm nay người không đến hầu hạ ta mặc quần áo rửa mặt?”

Hoa Thanh Vũ nhìn ánh mặt trời, chột dạ hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Giờ Tỵ !”

“Hi hi... đã đến giờ này rồi cơ à...” Hoa Thanh Vũ tự biết mình đuối lý, cúi đầu nói: “Xin lỗi, ngày mai ta nhất định sẽ dậy sớm.”

Mạnh Hoài Cẩn dùng ánh mắt “Tin người còn không bằng tin một con heo” nhìn thoáng qua Hoa Thanh Vũ, sau đó nói: “Quên đi quên đi, nhanh lên thay quần áo theo ta đi ra ngoài.”

Hôm nay Đại tướng quân hẹn người đi săn thú, thiếu gia đi săn thú dĩ nhiên là sẽ mang theo hạ nhân, trong một đám công tử đi cùng nhau, chỉ có một mình Mạnh Hoài Cẩn là dẫn theo nha hoàn đi ra ngoài. Mọi người đều vây xung quanh Hoa Thanh Vũ, hỏi nàng có quan hệ như thế nào với Mạnh Hoài Cẩn, tại sao Mạnh Hoài Cẩn lại coi nàng như bảo bối vậy, ngay cả săn thú cũng đưa nàng theo.

Tiểu Hoa vừa định nói chuyện lại bị Mạnh Hoài Cẩn cắt đứt: “Lát nữa Hình Nhạ Lai đến, các người hỏi hần sẽ biết.”

Vừa dứt lời Hình Nhạ Lai cùng gã sai vặt đã đi tới, vừa nhìn thấy Hoa Thanh Vũ, hần hừ lạnh một tiếng, cười nhạt nói: “Ồ, đây không phải là Mạnh đại tướng quân nhà Lừa Nhỏ muội muội sao?”

“Người mới là con lừa!” Hoa Thanh Vũ bửu môi nói.

“Lừa Nhỏ muội muội?” Có người dường như đã đoán ra, nghi hoặc hỏi: “Trước đó vài ngày, không phải Nhạ Lai huynh từng nói trên đường có một cô nương đang tìm con lừa gốc Đại tướng quân sao?”

“Cũng không phải như thế?” Hình Nhạ Lai đắc ý dào dạt nói: “Đại tướng quân là con lừa vừa già lại vừa xấu, người nói có phải không, Lừa Nhỏ muội muội?”

“Ha ha ha ha!”

Đám công tử cười to một trận, khiến Mạnh Hoài Cẩn tức giận đến mặt đỏ tai hồng, không sao hần vẫn còn giữ một chiêu phía sau.

Mạnh Hoài Cẩn cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu Hoa muội muội, người phải nói thật, nói cho Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, hần có phải là hái hoa tặc người từng nói với ta không?”

Tuy rằng Hoa Thanh Vũ rất sợ Hình Nhạ Lai, nhưng lại cảm thấy mình không nên nói dối trước mặt nhiều người như vậy, chỉ gật gật đầu nói: “Dạ Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm.. Hần chính là hái hoa tặc!”

“Nói vậy!” Hình Nhạ Lai tức giận đến đỏ mặt, chỉ vào Hoa Thanh Vũ nói: “Người.. Người, nha đầu vong ân phụ nghĩa này!”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy Hình Nhạ Lai tức giận, thật sự là vô cùng vui vẻ, tiếp tục truy vấn nói: “Vậy sau đó hần hái đóa hoa nào?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, nếu đi theo đường nàng chỉ...

“Hần hái bà vú 50 tuổi nhà ta.”

6. Chương 6: Chương 6

“Ha ha ha!” Rốt cục Mạnh Hoài Cẩn không nhịn được nữa ngửa mặt lên trời cười dài, tất cả các công tử đứng xung quanh cũng cười to không ngừng, Mạnh Hoài Cẩn vỗ vỗ bả vai Hình Nhạ Lai nói: “Nhạ Lai huynh, nhìn không ra phẩm vị của người lại như thế.. Độc đáo..”

“Không được cười! Cười cái gì mà cười!” Hình Nhạ Lai nổi giận, đỏ mặt nói: “Người.. Người không được vu khống ta!”

“Ta không thêm vu khống người!” Hoa Thanh Vũ chán nản, vốn làm hái hoa tặc đã không phải là người tốt, còn kiêu ngạo phách lối như vậy, nàng trừng mắt nhìn Hình Nhạ Lai nói: “Chiết Hoa công tử cái quái gì, ta cứ gọi người là Hái Hoa công tử đó! Chuyên môn hái bà vú 50 tuổi!”

“Ha ha ha!” Mạnh Hoài Cẩn cười lớn vỗ Hình Nhạ Lai nói: “Không sai, phong hào này rất tốt, Hái Hoa công tử Hình Nhạ Lai!”

“Các người!” Nhìn thấy mọi người cười nghiêng ngả, rốt cục Hình Nhạ Lai không thể nhịn được nữa.

Hắn đổi sắc mặt, phần uất lên ngựa chỉ vào Hoa Thanh Vũ nói: “Ta sẽ vào trong rừng tìm bầy toàn bộ hồ ly!”

Nói xong cười ngựa chạy đi.

Hình Nhạ Lai đi một lúc lâu rồi mọi người vẫn còn cười, đến khi Diêu gia công tử mở miệng nói chuyện, thở dài nói: “Ôi, từ nhỏ đến lớn không phải Hái Hoa huynh đệ dốc lòng muốn kết hôn với tiểu thư Hoa Trâm Nghiên của Hoa gia ở thành Cẩm Quan sao? Xưa nay ngay cả nữ sắc cũng không dính, nói vì Hoa gia cô nương thủ thân như ngọc, tại sao lại chạy đi hái bà vú chứ? Chẳng lẽ là tương tư đã lâu nên thành bệnh?”

“Cái gì?” Hoa Thanh Vũ kinh ngạc hỏi: “Hắn.. Hắn không phải là hái hoa... hái hoa tặc sao?”

“Đương nhiên không phải.” Mạnh Hoài Cẩn chẳng hề để ý nói: “Hắn ta là Lễ bộ Thị Lang trẻ tuổi nhất của triều ta.”

“Xong rồi..” Hoa Thanh Vũ vẻ mặt đưa đám, lập tức hiểu ra, thì ra ngày đó Hình Nhạ Lai không phải đi hái hoa, hắn thật sự thích tỷ tỷ mới muốn đi tìm tỷ ấy...

Hắn không có lừa nàng, hắn thật sự là vì theo đuổi tình yêu và cái đẹp!

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bắt phạm, có phải ta đã đắc tội với bằng hữu của người không? Ta hiểu lầm hắn là hái hoa tặc, còn chỉ đường cho hắn vào phòng của bà vú...”

“Không phải.” Mạnh Hoài Cẩn vỗ đầu Hoa Thanh Vũ, cười bí hiểm: “Người làm rất tốt!”

Khi Hoa Thanh Vũ còn đang nghi ngờ rốt cuộc mình đã làm được việc tốt gì, thì Mạnh Hoài Cẩn cùng vài vị công tử còn lại leo lên ngựa, bọn họ đuổi theo sau Hình Nhạ Lai, đặc ý lớn tiếng kêu lên: “Hái hoa! Chờ chúng ta!”

Hôm nay mấy vị công tử thu hoạch tương đối khá, Hoa Thanh Vũ đi theo mấy người hầu khác, cùng nhau nhóm lửa chuẩn bị nướng thỏ.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thanh Vũ đi dã ngoại, mười lăm năm trước nàng bị nhốt trong nhà cao cửa rộng, làm sao có được cơ hội như vậy. Nàng cầm đá đánh lửa nóng lòng muốn thử, thừa dịp mọi người không chú ý, Hình Nhạ Lai ngồi xổm xuống bên cạnh Hoa Thanh Vũ, cau mày nhìn nàng.

“Hái hoa công tử, người tìm ta có việc sao?”

“Không được gọi ta là hái hoa! Gọi ta Hình công tử!”

Trong lòng Hoa Thanh Vũ vẫn còn áy náy với hắn ta, mở miệng nói: “Hình công tử, người tìm ta có việc gì sao?”

Vốn Hình Nhạ Lai rất tức giận với Hoa Thanh Vũ, nhưng mấy ngày nay bị trêu ghẹo nhiều, tức giận cũng dần dần tiêu tan, hơn nữa còn chuyện quan trọng hơn đang chờ hắn làm, cho nên hắn quyết định tạm thời gác lại oán hận tha cho Hoa Thanh Vũ...

“Mấy năm nay tỷ tỷ của người.. khỏe không?”

“Khỏe.” Hoa Thanh Vũ nghe hắn nói đến tỷ không có hứng thú, tiếp tục chuyện chú đánh lửa, yếu ớt nói: “Tỷ ấy sống rất tốt, người như tỷ tỷ, cho dù lấy được cả thiên hạ cũng là lẽ tự nhiên.”

Nghe thấy Hoa Thanh Vũ nói như vậy, vẻ mặt của Hình Nhạn Lai như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Chuyện của tỷ tỷ người, người biết được bao nhiêu?”

“Không ít.”

“Nàng có tình lang không?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ nói: “Không có, sau này tỷ tỷ muốn gả cho đại nhân vật, cho nên tuy rằng có rất nhiều người tới cầu hôn, những cha mẹ ta vẫn chưa đồng ý một ai.”

“Vậy nàng ấy có thích ai không?”

“Chắc là không có.”

Nghe Hoa Thanh Vũ nói như vậy, Hình Nhạn Lai vô cùng vui mừng, cười tủm tỉm hỏi: “Hiện tại người là hạ nhân của Mạnh gia?”

“Ừ.”

“Một tháng hần cho người bao nhiêu tiền công?”

Hoa Thanh Vũ cúi đầu đùa nghịch đá đánh lửa, nói: “Bị hần khấu trừ hết rồi.”

“Thật sao?” Hình Nhạn Lai cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Hoa Thanh Vũ, nói với nàng: “Ta thấy người rất là thông minh, nếu không người đến quý phủ của ta làm việc, một tháng ta cho người mười lượng bạc? Mỗi ngày người chỉ cần nói chuyện của tỷ tỷ người cho ta nghe là được rồi!”

“A!”

Cuối cùng Hoa Thanh Vũ đã nhìn thấy những đốm lửa nhỏ phát ra từ giữa hai hòn đá mà nàng chờ mong đã lâu, nàng càng không ngừng cố gắng!

“Này! Có nghe ta nói không?” Hình Nhạn Lai lại sáp đến, tóc bay vào mặt Hoa Thanh Vũ, hần không kiên nhẫn nói: “Xem ra người còn định lên giá, thôi được rồi, một tháng cho người 20 lượng bạc, người có tới không?”

“A! Được rồi !” Hoa Thanh Vũ hưng phấn kêu lên.

Kêu lên đồng thời còn có một người khác.

“A! Tóc của ta!” Lần này Hoa Thanh Vũ đốt chính là tóc của Hái hoa công tử...

Hình Nhạn Lai vừa la hét vừa nhảy dựng lên, quả nhiên hần sai hoàn toàn rồi, hần và Hoa Thanh Vũ thực sự không thể hòa hợp được!

Trên đồng củi đang nướng một con thỏ, Hoa Thanh Vũ ôm gối ngồi bên cạnh Hình Nhạn Lai, vẻ mặt xấu hổ. Mà Mạnh Hoài Cẩn ngồi một bên nhìn cười đến nội thương.

Hiện tại Hình Nhạn Lai là một bên tóc dài một bên tóc ngắn, trên người còn tỏa ra mùi khét, hần đường đường là Chiết Hoa công tử, chưa bao giờ thảm hại như vậy!

“Bông cải bông cải, người đừng giận ta, ta không cố ý...”

“Người mới là bông cải!”

Diêu Cảnh Hành con trai Tể tướng đương triều, không nhịn được cười nói: “Nhưng mà Nhạn Lai huynh, đáng về hiện tại của huynh thật sự là có vài phần giống bông cải.”

“Câm miệng!” Hình Nhạn Lai trợn mắt.

Mạnh Hoài Cẩn đưa cho Hoa Thanh Vũ một cái đùi thỏ nói: “Đây, phần thưởng cho người.”

“Người còn thưởng cho nàng! Người nhìn đi, hạ nhân của người đốt tóc ta thành cái dạng gì này?”

Mạnh Hoài Cẩn vỗ vỗ đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Đùi thỏ này thưởng cho nàng vì không bị người dụ dỗ, trung trinh như một. Hừ, người chạy tới lôi kéo nha hoàn của người khác, bụng dạ khó lường, bị thiêu là xứng

đáng. Đây!” Mạnh Hoài Cẩn lại đưa cho Hoa Thanh Vũ một cái thỏ chân nói: “Đây mới là phần thưởng cho người đốt tóc hần, giúp chủ tử trút giận.”

Hoa Thanh Vũ tỉnh tỉnh mê mê, nhận lấy đuôi thỏ thấp giọng nói: “Cám ơn Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm.”

Hoa Thanh Vũ nhìn hai cái đuôi trong tay, lại nhìn thoáng qua bông cải đang hờn dỗi bên cạnh, đến gần hần nói: “Bông cải bông cải, nếu không ta cho người một cái đuôi, người đừng giận ta...”

Bông cải không thèm nhìn Hoa Thanh Vũ lấy một cái, đoạt cái đuôi trong tay nàng, xoay người bắt đầu cắn. Thỏ là do hần săn, đương nhiên là hần muốn ăn!

Thấy bông cải vẫn còn tức giận với mình, Hoa Thanh Vũ vô cùng bất đắc dĩ, kỳ thật trong lòng nàng rất áy náy, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ bắt nạt người khác, bỗng nhiên bắt nạt người ta như vậy, mặc dù cảm thấy rất vui, nhưng sau đó lại rất hối hận.

“Nếu không ta thổi cho người nghe một khúc nhé? Ta thổi sáo đặc biệt dễ nghe!” Hoa Thanh Vũ không nghĩ ra phương pháp gì khiến hần vui vẻ.

“A?” Ngược lại Mạnh Hoài Cẩn hứng thú nói: “Người còn có thể thổi sáo?”

Hoa Thanh Vũ gật đầu nói: “Mấy năm nay hầu như mỗi năm ta sẽ ở lại chùa trên núi một tháng, trụ trì là người tốt, thấy ta nhàm chán nên dạy ta thổi sáo.”

“Vì sao hàng năm người lại ở chùa một tháng?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

Hoa Thanh Vũ không biết nên trả lời như thế nào, cũng không thể nói là mình bị người nhà bỏ quên ở trên núi được, đành phải nói: “Ta nghe thấy Phật tổ vậy gọi...”

Mọi người im lặng.

“Chỉ tiếc cây sáo của ta đã mất, Bông Cải, nếu không hôm khác ta sẽ thổi cho người nghe, trước cho ta nợ, bây giờ người đừng giận ta nữa có được không?”

Hình Nhạn Lai hừ lạnh một tiếng nói: “Một chút thành ý cũng không có.”

“Thật ra ta có mang theo bên người một cây sáo, Hoa cô nương nếu không chê, tại hạ có thể cho người mượn dùng một chút.” Diêu công tử Diêu Cảnh Hành ở bên cạnh chủ động nói, lập tức tháo cây sáo trên người xuống đưa cho Hoa Thanh Vũ.

“Vậy cám ơn!” Hoa Thanh Vũ đánh giá cây sáo trong tay, thật đúng là cây sáo tốt.

“Bông cải bông cải, ta thổi xong người cũng đừng giận ta nữa!”

“Thổi xong rồi hãy nói!” Hình Nhạn Lai găm đuôi thỏ nói.

Hoa Thanh Vũ thổi một khúc ca trong vắt, khiến mọi người như mê như say.

“Từ khúc này tên là gì?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi: “Sao ta chưa bao giờ nghe qua?”

“Gọi là “Phạn xướng”*.”

*Phạn xướng: Từ Ấn Độ có nghĩa là “sạch”.

Khi còn bé Hoa Thanh Vũ có quen biết một đại ca ca, là ca ca ấy đã dạy cho nàng từ khúc này, người sáng tác ra từ khúc này là mẫu thân của đại ca ca. Ngoại trừ Hoa Thanh Vũ, đại ca ca sẽ không dạy cho bất cứ kẻ nào khác, hần nói tâm tư Hoa Thanh Vũ thuần khiết, chỉ có nàng mới có thể thổi khúc sáo này.

Mọi người đang tranh nhau hỏi Hoa Thanh Vũ chuyện về ca khúc này, Hình Nhạn Lai vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa Thanh Vũ, dường như đã hóa thành đá...

“Nhạn Lai huynh? Người đây là nghe đến ngây người sao?”

Mạnh Hoài Cẩn đẩy Hình Nhạn Lai một cái, lúc này hần mới phục hồi lại tinh thần, nhưng vẫn là đáng vẻ kinh ngạc, không khỏi làm Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Thì ra là người...” Hình Nhạ Lai tự giễu cười, giống như đọc thoại thấp giọng nói: “Sao ta lại không nghĩ đến điều này chứ, cũng có thể là người...”

“Cái gì mà người người ta ta?” Hoa Thanh Vũ nghi hoặc nhìn Hình Nhạ Lai hỏi.

Hình Nhạ Lai một lần nữa nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, giống như đã thay đổi thành một người khác, ánh mắt dịu dàng đến chảy nước.

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên hiểu được cái gọi là “Chúng lý tâm tha thiên bách độ, na nhân khước tại đặng hỏa lan san xứ”(1), còn hiểu được cái gọi là “Đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu”(2).”

(2)Đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công, ý là lúc dụng tâm dùng sức tìm kiếm thì tìm không được, sau vô tình không để ý thì lại đột nhiên tìm ra.

(1)Hai câu thơ trong bài thơ Thanh ngọc án – Tân Khí Tật thời Nam Tống:

Phiên âm:

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hỏa lan san xứ.

Dịch thơ:

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,
Rụng như mưa, sao rớt rã.
Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.
Phụng tiêu uyển chuyển,
Ánh trăng lay động,
Suốt đêm rồng cá rộ.
Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,
Phảng phất hương bay, cười nói rộ.
Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,
Bỗng quay đầu lại,
Người ngay trước mắt,
Dưới lửa tàn đứng đó.

Mọi người khó hiểu nhìn Hình Nhạn Lai, chỉ có Mạnh Hoài Cẩn bình tĩnh kéo Hoa Thanh Vũ lại gần mình, sau đó lạnh lùng nói: “Không phải chỉ là thổi sáo thôi sao, thổi tiếp.”

“Ừ, cũng đúng, ta sẽ thổi thêm một bài nữa, bài vừa rồi không đủ vui!” Nói xong, Hoa Thanh Vũ bước đến trước mặt Hình Nhạn Lai nói: “Bông cải, nếu không ta thổi cho người nghe một bài nữa?”

“Được!” Thái độ của Hình Nhạn Lai hoàn toàn thay đổi, đặc ý nói với mọi người: “Tiểu Hoa muội tử thổi sáo cho ta nghe, ta cho phép các người dự thính một chút.”

Sau đó Hoa Thanh Vũ thổi một khúc vui tươi hơn, giai điệu hoạt bát đáng yêu, lòng người nghe được không tự chủ vui vẻ hơn, vừa thổi xong một khúc Hình Nhạn Lai lập tức hỏi: “Từ khúc này ta chưa nghe bao giờ, tên là gì vậy?”

“Tên là ‘Hoa đại ven đường tùy tiện hái.’”

Hình Nhạn Lai cuối cùng vẫn tức giận...

7. Chương 7: Chương 7

Hôm nay Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy Hoa Thanh Vũ có biểu hiện vô cùng tốt, quyết định thưởng cho nàng, ngày mai có thể tiếp tục ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh. Nhưng mà Hoa Thanh Vũ rất biết thân biết phận, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, làm người tốt nhất không nên đòi hỏi quá đáng, cho nên ngày hôm sau, sáng sớm Mộng Điệp đã gọi nàng dậy.

Thời điểm Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy Hoa Thanh Vũ có chút sửng sốt nói: “Không phải cho người ngủ sao?”

Hoa Thanh Vũ đến bên giường, theo bản năng giơ tay lấy quần áo đang treo ở một bên nói: “Hầu hạ Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bắt phạm thay quần áo.”

Thật ngoan...

Mạnh Hoài Cẩn cười tủm tỉm đứng lên, nhìn đầu nhỏ của Hoa Thanh Vũ lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, quyết định khen ngợi nàng một chút.

Hoa Thanh Vũ vô cùng buồn ngủ, cố gắng khiến tinh thần tỉnh táo mặc triều phục cho Mạnh Hoài Cẩn.

Mặc triều phục xong, Mạnh Hoài Cẩn vẽ mặt khoan khoái vui vẻ, hoàn toàn đối lập với Hoa Thanh Vũ đang buồn ngủ đứng bên cạnh.

Mạnh Hoài Cẩn bật cười, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Một mỗi thì quay về giường ngủ đi, chờ ta hạ triều sẽ cho người một món quà.”

Hoa Thanh Vũ mơ hồ nghe được mệnh lệnh, đột nhiên xoay người cầm đầu ngã xuống giường Mạnh Hoài Cẩn, lật người một cái lập tức ngủ thiếp đi.

Mạnh Hoài Cẩn thấy thế trợn mắt há hốc mồm, hắc hắc nàng trở về phòng của mình ngủ, không phải bảo nàng ngủ trên giường của hắn

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ, chắc chắn là vì hắn quá mê người, ở trong mộng Hoa Thanh Vũ cũng khát khao hơi thở của hắn, mới có thể trực tiếp ngủ thẳng trên giường hắn như vậy...

Ôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này, hắn cũng không nhẫn tâm tổn thương mỗi tình đầu của Hoa Thanh Vũ như vậy, để nàng ngủ trên giường hắn một lát là được...

Nhìn Hoa Thanh Vũ ngủ say sưa, Mạnh Hoài Cẩn vui vẻ đắp chăn cho nàng rồi đi vào triều. Ra cửa còn đặc biệt dặn dò hạ nhân, nói không được quấy rầy Hoa Thanh Vũ đang ngủ.

Kết quả là, không đến một canh giờ, tin tức Hoa Thanh Vũ ngủ trong phòng thiếu gia một đêm, đã truyền khắp phủ Đại tướng quân, lão quân gia cảm động đến rơi nước mắt, đến Từ Đường bái tế lão thái gia và lão thái thái một phen.

Cuối cùng thiếu gia đã không còn là xử nam nữa rồi! Thiếu gia thật sự đã trưởng thành rồi! Mạnh gia có người nối dõi rồi !

Món quà Mạnh Hoài Cẩn tặng cho Hoa Thanh Vũ là một cây sáo ngọc nhỏ, Hoa Thanh Vũ ngồi trong viện, lật qua lật lại nhìn cây sáo nhỏ, vô cùng yêu thích.

“Sao ngài tìm được một cây sáo như thế này?”

Mạnh Hoài Cẩn cười đắc ý, đâu có dễ tìm như vậy, đây là vật mà phụ thân đã tặng cho mẫu thân, dù sao bọn họ cũng đã mất, đặt ở nơi đó rất lãng phí.

“Dĩ nhiên là mất rất nhiều công sức và thời gian, người nên cảm ơn ta đi!”

“Cám ơn Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm!” Hoa Thanh Vũ thực chân thành cảm ơn hắn.

Thấy nàng vui vẻ, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy rất hài lòng nói: “Nếu không người thổi cho ta nghe bài này đi?”

“Được. Ngài muốn nghe bài gì?”

“Bài “Phạn xướng” lần trước được đấy.”

Khi thổi sáo Hoa Thanh Vũ có vẻ đặc biệt chuyên chú, không bị bất cứ chuyện gì quấy rầy, Mạnh Hoài Cẩn cẩn thận nhìn nàng, cảm thấy gương mặt bình thường của nàng dần trở nên xinh đẹp.

Bất quá nhìn kỹ một chút, hình như so với thời gian mới tới đây nàng đã xinh đẹp hơn một ít, xem ra vẫn là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm này nuôi dưỡng tốt.

Thổi xong một khúc “Phạn xướng”, hai người còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe thấy một tiếng vỗ tay vang lên, Hoa Thanh Vũ nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy một vị công tử áo tím đang nhẹ nhàng bước đến, trên mặt là một nụ cười hào hoa phong nhã.

Đây không phải là vị công tử thần tiên, lần trước ở trên đường mua “Mũi hếch lên trời” đây sao?

Hoa Thanh Vũ nhin không được nhú mày, lẽ ra người gặp qua một lần Hoa Thanh Vũ sẽ không nhớ được, chẳng qua là vị công tử áo tím này khi cười lộ lên vô cùng hào hoa phong nhã, đáng đáp lại đẹp mắt, thật sự là làm cho Hoa Thanh Vũ không thể quên được..

Khi không thích một ai đó ta sẽ đặc biệt nhớ kỹ họ.

Thấy Hoa Thanh Vũ nhú mày Mạn Hoài Cẩn cũng quay đầu lại, nhìn thấy người mới tới, Mạn Hoài Cẩn lập tức thu hồi vẻ mặt tươi cười, lập tức đứng dậy nói: “Cửu Vương gia, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến phủ ta thế này.”

Vừa tôn quý vừa đẹp mắt, Hoa Thanh Vũ cảm thấy vị công tử áo tím này càng thêm đáng ghét.

“Vương gia đến đây, tại sao không thông báo một tiếng?” Mạn Hoài Cẩn trách cứ hạ nhân.

“Là ta bảo bọn họ không được thông báo, sợ phá hỏng tiếng sáo hay, quý phủ của Mạn huynh thật sự là tàng long ngọa hổ*, ngay cả một tiểu nha đầu cũng có bản lĩnh như vậy.”

*Tàng long ngọa hổ: Nhân tài ẩn dật, rồng núp hổ nằm...

Mạn Hoài Cẩn nhìn Hoa Thanh Vũ liếc mắt một cái nói: “Nàng cũng chỉ có một bản lĩnh như vậy mà thôi.”

Lườm! Hoa Thanh Vũ âm thầm trợn mắt nhìn Mạn Hoài Cẩn một cái, tuy rằng điều hắn nói hoàn toàn là sự thật, nhưng mà cũng quá thẳng thắn...

“Lui xuống trước đi, ta và Vương gia có chuyện cần nói.”

“Vâng.”

Hoa Thanh Vũ đi theo đám người làm cùng nhau lui xuống, lại không phát hiện có một đôi mắt vẫn chăm chú nhìn theo nàng, cho đến khi bóng dáng của nàng biến mất.

“Cửu Vương gia đang nhìn cái gì vậy?” Mạn Hoài Cẩn hỏi.

“Hoa trên đường mòn trong Tướng quân phủ rất đẹp, khiến ta nhớ đến một ít chuyện cũ năm xưa.”

Hoa Thanh Vũ đang chuẩn bị trở về phòng, không ngờ nhìn thấy Hình Nhạn Lai đang vội vàng vàng chạy đến, đang muốn chào hỏi hắn, nhưng Hình Nhạn Lai hoàn toàn không nhìn thấy nàng, vội vàng vàng không biết đang định đi chỗ nào, còn không cẩn thận đụng vào nàng.

“Cô nương, xin lỗi, ta đang vội...” Hình Nhạn Lai còn chưa dứt lời đã ngây ngẩn cả người, thấy người mình đụng vào là Hoa Thanh Vũ, lập tức khẩn trương cầm lấy tay nàng nói: “Tiểu Hoa! Ta tới tìm nàng! Nàng... Tại sao nàng vẫn không có cảm giác tồn tại như vậy, vừa rồi thiếu chút nữa ta không nhìn thấy nàng!”

“Ha ha, cảm ơn đã khen ngợi...” Hoa Thanh Vũ giãy dụa tránh khỏi ma trảo của Hình Nhạn Lai, sau khi ổn định mới hỏi hắn: “Bông Cải người tìm ta có chuyện gì không?”

“Ta nghe nói cửu Vương gia đã đến phủ Tướng quân?” Về mặt Hình Nhạn Lai khẩn trương hỏi.

“Ừ, đến rồi.” Hoa Thanh Vũ nhú mày nói: “Đang ở trong vườn với Tướng quân, người có chuyện gì thì qua bên kia, là có thể tìm được.”

“Ta đến không phải để tìm hắn!” Hình Nhạn Lai lại kích động bắt lấy Hoa Thanh Vũ nói: “Nàng đồng ý với ta, trăm ngàn lần đừng để cho cửu Vương gia biết nàng là Hoa Thanh Vũ, là nữ nhi của Hoa gia ở thành Cẩm Quan, biết không?”

“Tại sao?”

Nhìn thấy ánh mắt hồn nhiên của Hoa Thanh Vũ, Hình Nhạn Lai hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết tâm nói dối...

“Hắn giúp cha mẹ nàng tìm nàng đó, sau khi tìm được nàng sẽ đưa nàng về gả cho tên thiếu gia kia!”

“Không muốn không muốn không muốn đâu!” Hoa Thanh Vũ sợ tới mức liên tục xua tay: “Ta nhất định sẽ không để cho hắn biết ta là ai, người đừng nói cho hắn biết có được không?”

“Ừ, không thành vấn đề.” Hình Nhạn Lai nhẹ nhàng thở ra nói: “Tốt lắm, ta đến chỉ để nói với nàng chuyện này thôi, bây giờ nàng có chuyện gì không? Có muốn đi chơi với ta không?”

“Không muốn.” Hoa Thanh Vũ dứt khoát cự tuyệt.

“Tại sao?” Hình Nhạn Lai có chút thương tâm hỏi: “Nàng ghét ta? Còn ghi hận ta?”

“Không phải không phải” Hoa Thanh Vũ cười híp mắt xua tay nói: “Ta không thích nhìn thấy mặt của người, ta muốn ở một mình trong chốc lát.”

Hôm nay nhìn thấy quá nhiều vị công tử anh tuấn, đã sắp vượt qua giới hạn chịu đựng của Hoa Thanh Vũ rồi, đầu tiên là suốt một ngày nhìn Đại tướng quân, ngay sau đó là cửu Vương gia, nếu lại đi chơi với Hình Nhạ Lai, hôm nay nàng phải vất vả đến chết mất.

Hoa Thanh Vũ nói với Hình Nhạ Lai xong lập tức xoay người rời đi, cũng không biết chỉ một câu của nàng đã làm tổn thương sâu sắc trái tim của Hình Nhạ Lai, người luôn theo đuổi tình yêu và cái đẹp...

“Hóa ra.. Nàng không thích.. Mặt của ta..”

Lập tức Hình Nhạ Lai đã hiểu ra mọi chuyện, khó trách khi còn bé ở Tĩnh An tự, tiểu Hoa nhìn cũng không thèm nhìn mình lấy một cái, khó trách nàng chỉ thích chơi với “Thổ Bao ca ca” của nàng, hóa ra mọi chuyện đều có nguyên nhân !

“Nàng chê ta đáng vẻ không đẹp trai!”

Trở lại phòng, Hoa Thanh Vũ không có việc gì ngắm ngía cây sáo nhỏ Mạnh Hoài Cẩn đưa cho nàng, bỗng nhiên phát hiện trên cây sáo có khắc chữ – “Đi bộ dưới mưa chỉ cho phép mình Quân nhìn, rõ ràng mưa gió mà thanh tịnh”.

*Nguyên văn là “ , .”

Thế nhưng có tên của mình?

: # : Hoa Thanh Vũ

Hoa Thanh Vũ cười hì hì, bỗng nhiên cảm thấy Mạnh đại công tử cũng không có đáng ghét như vậy, ít nhất trong lòng nàng hẳn không còn là kẻ đáng ghét nữa.

“Sao lại cười đến vui vẻ như vậy?”

Nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn đến đây, Hoa Thanh Vũ lập tức đứng dậy, ngồi bên mép giường vung chân hỏi: “Vương gia đi rồi sao?”

“Mấy ngày nữa là mười lăm, hẳn tới mời ta đến quý phủ của hân dự tiệc Trung thu.”

Hoa Thanh Vũ híp mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Thoạt nhìn ngài chỉ là một nhân vật lớn bình thường thôi. Vậy mà Vương gia lại tự mình đến mời ngài.”

“Đó là dĩ nhiên, ta là chủ tử của người, cũng là Đại tướng quân!”

Nghe nói trong Trung thu yến có rất nhiều món ăn ngon, ánh mắt Hoa Thanh Vũ bắt đầu tỏa ánh sáng, cầu xin Mạnh Hoài Cẩn cho nàng theo.

“Người đi cũng không được ăn.” Mạnh Hoài Cẩn nói: “Người là nha hoàn chỉ có thể đứng một bên hầu hạ thôi, ngồi xuống ăn uống không phù hợp. Nếu người muốn ăn cái gì, ta sẽ bảo hạ nhân làm cho người, đi làm gì để bị tra tấn?”

Mạnh Hoài Cẩn luôn chán ghét những bữa tiệc Trung thu gò bó như thế này, không muốn Hoa Thanh Vũ cũng đi theo để chịu tội.

“Không được ăn, nhìn một chút cũng tốt!”

Hoa Thanh Vũ rất dễ dàng thỏa mãn, có thể nhìn thấy thức ăn của hoàng gia, không phải là một chuyện vui sao?

“Hơn nữa, ngài có thể thừa dịp người khác không chú ý, cho ta ăn hai miếng thôi!”

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ, nói không chừng mình đã nhặt về một đóa hoa lạ cũng nên..

8. Chương 8: Chương 8

Trong trung thu yến, ánh mắt của Hoa Thanh Vũ, không hề rời khỏi vị trí trung tâm của bữa tiệc, vẫn không ngừng nhìn phía bàn của Vương gia, điều này làm cho Mạnh Hoài Cẩn có chút không thoải mái..

“Thỉnh nhớ kỹ bốn phận của nha hoàn, không nên nhìn đông nhìn tây.”

“Ta không có nhìn đông nhìn tây!” Nàng vẫn nhìn Vương gia bên kia..

Mạnh Hoài Cẩn xiết chặt nắm tay, bỗng nhiên rất muốn dùng sức bóp mặt nàng một cái, tốt nhất là khiến nàng đau đến gào khóc! Hắn mới là kinh thành đệ nhất mỹ nam có hiểu không! Bình thường Hoa Thanh Vũ không muốn ngẩng đầu nhìn mặt hắn, ánh mắt cũng chỉ dừng lại vị trí trước ngực hắn, vốn cho rằng nàng cảm thấy hắn quá anh tuấn nên không dám nhìn, hiện tại mới biết được, hóa ra nàng cho rằng tên Vương gia kia đẹp hơn!

“Vương gia soái như vậy sao?” Mạnh Hoài Cẩn khinh thường nói: “Nữ tử các ngươi, luôn bị những thứ ở bên ngoài lừa gạt, nhìn một người nam nhân, muốn nhìn hắn..”

“Ai nói ta đang nhìn Vương gia!”

Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, không phải đang nhìn Vương gia sao? Nhưng mà nơi này ngoài hắn ta ra, không còn nam nhân nào có thể so sánh với hắn?

Hoa Thanh Vũ cực kỳ khinh thường nói: “Đại tướng quân, vì sao ngài lại cho rằng người ta nhìn là Vương gia chứ? Rõ ràng ta đang nhìn thái giám bên cạnh hắn..”

“Phụt!”

Mạnh Hoài Cẩn thiếu chút nữa phun hết rượu trong miệng ra.

“Người nhìn thái giám kia làm gì?”

“Ta hâm mộ hắn..” Hoa Thanh Vũ nuốt nước miếng một cái nói: “Hắn có thể giúp Vương gia thử thức ăn.. Mỗi một món ăn hắn có thể ăn một miếng, thật sự là rất hạnh phúc, nếu ta có thể đi vào cung làm thái giám thử thức ăn, thật sự là chết cũng không tiếc!”

Hoa Thanh Vũ thật sự làm cho Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy xấu hổ, tại sao nàng lại có ánh mắt thiển cận như vậy chứ, chỉ vì cái ăn...!

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài là người quan trọng như vậy, chẳng lẽ không cần một hạ nhân thử thức ăn sao?”

Mạnh Hoài Cẩn biết Hoa Thanh Vũ nghĩ ra chủ ý gì, bất đắc dĩ nói: “Ta là bề tôi, cứu Vương gia là nhi tử hoàng đế sủng ái nhất, ta sao có thể được hưởng đãi ngộ như hắn? Người chờ đi, sau khi trở về ta sẽ bảo đầu bếp nấu những món ăn ở đây cho người ăn, được không?”

“Hi hi, ta chỉ nói một chút thôi, ngài không cần tốt với ta như vậy..” Hoa Thanh Vũ có chút ngượng ngùng cười cười, mình chỉ là một nha đầu sao có thể yêu cầu nhiều như vậy, thế này là không đúng .

Người khác tốt với Hoa Thanh Vũ, đương nhiên Hoa Thanh Vũ sẽ trả ơn cho người ta hàng ngàn hàng vạn lần, Mạnh Hoài Cẩn tốt với nàng như vậy, nàng có thể yên tâm làm nha hoàn. Cho nên nàng ngoan ngoãn ngồi chồm hổm ở một bên, cúi đầu im lặng rót rượu chia thức ăn cho Mạnh Hoài Cẩn, không hề chảy nước miếng nhìn chằm chằm vào thái giám kia nữa.

Tiệc Trung thu của Vương gia là nơi các vị tiểu thư tranh tài khoe sắc, Hoa Thanh Vũ nhìn cảm thấy rất thú vị, mấy vị đại tiểu thư đó quả nhiên đa tài đa nghệ, đầu năm nay muốn gả con gái cho lang quân như ý thật không dễ..

“Nếu người thổ sáo, nhất định có thể hạ được những người này.” Mạnh Hoài Cẩn nhìn Ngự Sử gia tiểu thư đang đánh đàn nói.

“Ta so cái gì với người ta..” Nàng cũng không phải mỹ nhân, nàng lại không thích những công tử anh tuấn kia.

Đúng lúc này, một nữ tử mặc váy màu hồng hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Hoa Thanh Vũ, nhìn thấy phản ứng của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn cũng nghi hoặc nhìn về phía cô gái đang nhảy múa..

“Chắc chắc, cũng nhìn đến ngây người..” Mạnh Hoài Cẩn lắc đầu nói: “Nhìn thấy quốc sắc thiên hương chân chính, mới thấy mình tư chất thô鄙 đúng không?”

Lời này nếu nói lúc bình thường, Hoa Thanh Vũ chẳng thêm cãi lại hẳn, nhưng hôm nay nàng lại cúi đầu không nói lời nào, dáng vẻ nơm nớp lo sợ, khiến Mạnh Hoài Cẩn còn tưởng rằng nàng bị ủy khuất gì.

“Này, người giận à..” Mạnh Hoài Cẩn cho rằng mình nói sai, vội vàng bổ sung nói: “Thật ra thì người cũng không có lỗi, chúng ta cũng không nhất thiết phải so sánh với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân có phải không? Người xem ta anh tuấn như vậy cũng chỉ là đệ nhất kinh thành mỹ nam, người so với nàng kém một chút cũng không sao, có phải không?”

Nào có ai an ủi như vậy, Hoa Thanh Vũ hung hăng lườm Mạnh Hoài Cẩn một cái nói: “Nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ta so với nàng đâu chỉ kém một chút.”

“Thật ra thì..” Mạnh Hoài Cẩn nghĩ Hoa Thanh Vũ đang tự ti, trái lương tâm nói: “Kỳ thật người nhìn cũng rất được..”

“Người nhìn đẹp quá ha!” Mắng ai đó!

Hoa Thanh Vũ nóng nảy, Mạnh Hoài Cẩn không biết tại sao, nghi ngờ hỏi: “Hôm nay sao người lại kỳ quái như thế, tiểu Hoa, người ghen tị với dáng vẻ xinh đẹp của người ta à?”

“Ta không thêm ghen tị!”

Khi Hoa Thanh Vũ đang muốn nói nàng ghét nhất những người có dáng vẻ xinh đẹp, chỉ thấy Hoa Trầm Nghiên một thân hồng y đang nhảy múa hướng về phía bọn họ. Nếu như bị tỷ tỷ phát hiện, Hoa Thanh Vũ lập tức xong đời, tỷ ấy chắc chắn sẽ nói cho mẫu thân biết, muốn mẫu thân bắt mình trở về! Lúc trước người muốn nàng gả cho Vương viên ngoại*, chính là của tỷ tỷ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nàng?

“Đoạn này mình không hiểu lắm lúc đầu tác giả viết tiểu Hoa bị gả cho là thiếu gia bị bệnh lao, bây giờ lại là Vương viên ngoại???”

Hoa Thanh Vũ xoay người bỏ chạy, Mạnh Hoài Cẩn muốn đuổi theo, nhưng lúc này vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia vừa vặn nhảy múa trước mặt hắn, nhất thời mọi người đều nhìn về phía này, hắn đột ngột rời đi như vậy rất phiền phức, chỉ đành chờ mỹ nhân múa đến chỗ khác, mới đứng dậy đuổi theo.

Hoa Thanh Vũ không thích những người có dáng vẻ xinh đẹp, thật ra là có nguyên nhân, nguyên nhân chính là vị tỷ tỷ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoa Trầm Nghiên của nàng..

Hoa Thanh Vũ nhớ lại, tỷ tỷ giống như ma quỷ vậy, rõ ràng nàng ta không hề thích Hoa Thanh Vũ, phá hỏng đồ chơi xong, lại muốn cướp chúng đi; Rõ ràng chính nàng làm rách quần áo mới, lại nói là Hoa Thanh Vũ vì ghen tị với nàng ta nên làm rách, rõ ràng thơ là do Hoa Thanh Vũ viết, lại nói là nàng ta viết, rõ ràng là nàng ta đẩy Hoa Thanh Vũ xuống hồ nước, lại nói là Hoa Thanh Vũ không cẩn thận ngã xuống ..

Tóm lại chỉ cần tỷ tỷ đứng bên cạnh, trong lòng Hoa Thanh Vũ vô cùng sợ hãi.

Dần dần khi nhìn thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp này, trong lòng nàng sẽ sinh ra một nỗi sợ hãi, thói quen này lớn lên cũng không hề thay đổi.

Hoa Thanh Vũ không mục đích đi dưới ánh trăng, vừa rồi vì muốn tránh tỷ tỷ, nàng đã sơ xuất chạy vào trong vườn, đi được một lát Hoa Thanh Vũ phát hiện mình lạc đường. Nàng dứt khoát tiếp tục chậm chậm bước đi, tìm được một ngọn núi giả nằm lên trên ngắm sao.

Hoa Thanh Vũ nhìn lên bầu trời, nghĩ về cuộc sống, nghĩ về tình yêu, nghĩ về những chuyện tốt đẹp, sau đó nhìn không được thở dài.

Vẫn là những ngày bị bỏ quên ở trên núi tốt, không có coi thường, ban đêm không phải cô đơn như thế này, không có mỹ nhân tỷ tỷ được toàn thiên hạ yêu thích..

Hoa Thanh Vũ không hiểu, nàng và tỷ tỷ chỉ khác nhau về ngoại hình, cũng đều có xương có thịt, vì sao vận may lại kém xa như vậy chứ?

Quả nhiên đáng vẻ xinh đẹp mới là phẩm chất lớn nhất..

“Ai nói trời sinh tính trời sinh mệnh, cùng là máu thịt cùng là da.” Hoa Thanh Vũ cười khổ thở dài.

Ừng ục..

Một tiếng vang thật lớn cắt đứt suy nghĩ nàng, là bụng của nàng phát ra tiếng vang..

Hoa Thanh Vũ thở dài, ôi.. Quả nhiên làm nha hoàn không dễ, chăm sóc người ta cả đêm, còn mình lại đói bụng, nhìn sắc trời phổng chừng một lúc nữa Trung thu yến mới có thể kết thúc, nàng đành phải tiếp tục chịu đựng.

Hoa Thanh Vũ thở dài, sau đó lật người..

“A!”

Vừa nghiêng người sang, nàng lập tức nhìn thấy một đôi giày xuất hiện trước mắt mình! Hoa Thanh Vũ bật dậy kêu to, nhưng lại bị người ta bịt kín miệng.

9. Chương 9: Chương 9

“Giật mình, ta đáng sợ như vậy sao?”

Hoa Thanh Vũ trốn to mắt nhìn Cửu Vương gia, tuy rằng đáng vẻ của hắn không anh tuấn như Mạnh Hoài Cẩn, nhưng so với Đại tướng quân thì có khí chất hơn nhiều, tỏa ra khí chất anh tuấn phi phàm khiến cho Hoa Thanh Vũ phiến lòng.

“Bái kiến cửu Vương gia.” Hoa Thanh Vũ cung kính thỉnh an Vương gia nói: “Không quấy rầy Vương gia ngắm trăng nữa, ta lập tức đi ngay.”

Thấy Hoa Thanh Vũ muốn chuồn đi, Vương gia gọi nàng lại hỏi: “Người là nha hoàn của Hoài Cẩn?”

Hoa Thanh Vũ đành phải quay lại, thành thật cúi đầu đáp: “Vâng.”

“Tên gì?”

“Hoa Thanh Vũ.”

“Tại sao không dám nhìn bốn vương?”

“Không phải không dám nhìn..”

Trầm Ký Ngôn nở nụ cười, nhướn mày hỏi: “Không phải không dám?”

Đương nhiên là không muốn, nhìn rồi trong lòng sẽ buồn phiền!

“Vâng, vì Vương gia quá rực rỡ chói sáng!”

Trầm Ký Ngôn nhìn không được cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm quả nhiên tiểu nha hoàn này cũng giống như những nữ nhân kia.

“Tại sao lại một mình đến đây nằm trên núi giả?” Trầm Ký Ngôn lại hỏi.

Câu này phải trả lời như thế nào đây, Hoa Thanh Vũ âm thầm bĩu môi xem thường, cũng không thể nói nàng mắng chủ tử của mình xong, lập tức bỏ chạy, sau đó lạc đường..

Nhìn vẻ mặt bối rối của Hoa Thanh Vũ, dường như Trầm Ký Ngôn nhớ tới cái gì đó, hắn cười cười thản nhiên ngồi lên núi giả, vỗ vỗ vị trí bên cạnh hắn cười tủm tỉm nói với Hoa Thanh Vũ: “Ngồi.”

“A?” Hoa Thanh Vũ cười gượng nói: “Này không đúng..”

Đối diện với gương mặt mình chán ghét, nàng cảm thấy không thoải mái ..

“Ghét bỏ bốn vương?”

Đúng vậy!

“Nô tỳ không dám.”

Hoa Thanh Vũ lập tức ngồi xuống bên cạnh Vương gia.

Hoa Thanh Vũ cảm thấy Cửu Vương gia và Mạnh Hoài Cẩn không giống nhau. Mạnh Hoài Cẩn nói nhiều, ở cùng hẳn vui vẻ hơn nhiều, Cửu Vương gia này là một hũ nút*, nhìn gương mặt này một thời gian dài sẽ cảm thấy cực kỳ vô vị, thật đáng ghét ..

*Hũ nút; bí ẩn; khó hiểu (ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán, làm người ta phát bực)

Nàng muốn cúi đầu nhỏ một ngọn cỏ để chơi đùa, nhưng lại phát hiện ra ngọn núi giả này trụ lủi một cộng lông cũng không có, đành phải đem lực chú ý chuyển tới mặt trăng.

Đúng lúc này, Trầm Ký Ngôn quay đầu nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Hoa Thanh Vũ, đang nhìn ánh trăng trên bầu trời, đáng vẻ vô cùng thích thú, hẳn cũng ngẩng đầu lên nhìn nói: “Có gì đẹp?”

Kỳ thật Hoa Thanh Vũ không muốn nói chuyện với Cửu Vương gia, nhưng người ta là Vương gia, đành phải có lệ nói: “Ngắm trăng.”

“Người ta ngắm trăng một là gửi gắm tâm tư tình cảm, hai là khi cảm thấy đau buồn, ba là nâng cốc hỏi trời xanh, suy nghĩ về thế sự, vì sao người lại vui vẻ như thế?”

“Đương nhiên là vì cảm thấy thú vị.”

“Thú vị chỗ nào?”

Tại sao lại hỏi nhiều vấn đề như vậy! Quấy rầy người ta thư giãn! Hoa Thanh Vũ liếc mắt một cái, nhưng vừa nghĩ đến hẳn là Vương gia, lập tức cúi đầu ngoan ngoãn giải thích nói: “Bởi vì ta nghĩ rất nhiều người miêu tả mỹ nhân là Hằng Nga hạ phàm, nên cảm thấy rất buồn cười..”

“Có gì buồn cười?”

“Lúc trước người ta lừa Hằng Nga, nói ăn thuốc bất tử sau này nàng ta có thể sinh được rất nhiều con cái, nàng ta tin, kết quả bay lên cung trăng biến thành một con cóc, không phải loài cóc có thể sinh rất nhiều con cái sao? Cho nên khen mỹ nhân là Hằng Nga hạ phàm, chính là nói, nàng ta là con cóc chuyển thể..”

Nói tới chỗ này Hoa Thanh Vũ vui vẻ nở nụ cười.

Đáng vẻ xinh đẹp thì sao, người khác cảm thấy đẹp thì sao, ở trong mắt nàng tất cả đều là con cóc!

“Không biết từ khi nào, Hằng Nga lại bị truyền thành tiên tử, cóc không tốt sao? Nếu nàng là một con cóc, thì tình cảm giữa nàng và Hậu Nghệ sẽ không cảm động lòng người như vậy. Nhưng thật ra ta cảm thấy nếu con cháu sau này nhớ đến con cóc, ngược lại sẽ cảm động hơn một chút..”

“Cách nói này ở đâu ra?”

“Xem trong sách!” Sau đó thêm một chút trí tưởng tượng của chính nàng!

Bỗng nhiên Cửu Vương gia nở nụ cười, thử thăm dò nói: “Vốn dĩ ta cũng từng nghe một người, đã giảng qua chuyện xưa này.”

“Ai?” Hoa Thanh Vũ kích động hỏi.

“Nữ nhi của Hoa gia, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Hoa Trầm Nghiên con gái của Hoa gia thành Cẩm Quan.”

Tỷ tỷ..

Hoa Thanh Vũ liếc mắt xem thường, nghĩ thầm không biết tỷ tỷ trộm chuyện xưa của nàng từ khi nào..

“Đúng rồi, còn chưa biết tên của người?” Trầm Ký Ngôn bí hiểm nhìn Hoa Thanh Vũ, dường như hoài nghi cái gì đó, mỉm cười hỏi: “Chỉ nghe người khác gọi người là tiểu Hoa muội tử, người cũng họ Hoa à?”

“Ừ.. Là họ Hoa..”

“Ô?” Trầm Ký Ngôn mắt sáng rực lên: “Hoa gì?”

“Hoa..” Hoa Thanh Vũ ghen hòng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe nói: “Hoa Tiểu Lư*!” (tiểu lư: lư nhỏ)

“Tiểu Lư?”

“Ừ, Lư Lư!”

Trầm Ký Ngôn cười gượng hai tiếng nói: “Thật sự là cái tên độc đáo..”

“Cám ơn Vương gia khích lệ!”

Hai người lại không nói gì, Hoa Thanh Vũ bắt đắc dĩ ngáp một cái.

“Cửu Vương gia, không phải người tổ chức Trung thu yến sao? Tại sao lại rời chỗ chạy đến núi giả này?”

Cho nên người mau trở về đi, người là chủ nhân, đi như vậy cũng không tốt, không đúng lễ nghi!

“Người đoán xem?”

“Hi hi, tâm tư của Vương gia tiểu nha hoàn như ta đây, sao có thể đoán được ..”

Trầm Ký Ngôn không tự chủ nở một nụ cười dịu dàng, nhìn cách đó không xa nói: “Người lập tức sẽ biết thôi.”

Lập tức? Hoa Thanh Vũ nhìn theo Trầm Ký Ngôn, nhưng đúng lúc này Trầm Ký Ngôn bỗng nhiên nắm lấy nàng, kéo nàng đến sau một tảng đá lớn núp vào.

Hoa Thanh Vũ nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng có hai người cực kỳ xinh đẹp đang chậm rãi đi tới, một vị là Mạnh Hoài Cẩn thiếu niên đại tướng quân danh chấn kinh thành, một vị là Hoa Trầm Nghiên thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Mạnh Hoài Cẩn trong lòng bức bối, hẩn ra ngoài tìm Hoa Thanh Vũ, sao lại gặp phải đại mỹ nhân này đây?

Hoa Trầm Nghiên rất đẹp, đi bên cạnh sẽ cảm thấy mệt mỏi, điều này khiến Mạnh Hoài Cẩn lại nghĩ tới Hoa Thanh Vũ, ở cùng với nàng vẫn là thoải mái nhất, bởi vì Hoa Thanh Vũ không hề có cảm giác tồn tại, hẩn có thể tự do tự tại muốn làm cái gì thì làm cái đó.

“Không ngờ lại lạc đường, thật sự là làm phiền Tướng quân đại nhân.” Giọng nói của Hoa Trầm Nghiên mềm mại ngọt ngào giống như mật ong vậy, vừa ngọt vừa mềm lại vừa xấp.

Mạnh Hoài Cẩn có chút không được tự nhiên, thanh thanh cổ họng nói: “Gia phụ và phụ thân ta có quen biết, Hoa tiểu thư cần gì khách khí như vậy.”

Hả? Hoa Thanh Vũ đứng sau núi giả nghe lén vô cùng sửng sốt, hóa ra cha của Mạnh Hoài Cẩn có quen biết với cha nàng sao? Tại sao nàng không biết? Nhà nàng không phải chỉ là nhà giàu bình thường sao? Sao lại có quen biết với phủ Tướng quân?

“Ôi..”

Chỉ nghe Hoa Trầm Nghiên khẽ thở dài một hơi, nam tử bình thường chỉ sợ đã bước đến an ủi nàng..

Hoa Thanh Vũ nhìn Mạnh Hoài Cẩn, lại quay sang nhìn Trầm Ký Ngôn, chỉ thấy vẻ mặt của hai người này rất bình tĩnh.

Chắc chắn, thật không hổ là một đám công tử có dáng vẻ đẹp mắt, quả nhiên là siêu phàm xuất chúng!

“Vì sao Hoa tiểu thư lại thở dài?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

Hoa Trầm Nghiên dừng bước, vô cùng thẹn thùng cúi đầu.

“Nói đến thật xấu hổ, kỳ thật lần này ta theo gia phụ tới đây để tìm muội muội đào hôn của ta..”

“Muội muội?” Mạnh Hoài Cẩn biết rõ nàng đang nói tới Hoa Thanh Vũ, vẻ mặt lại cố tỏ ra mê muội hỏi: “Hình như ta chưa bao giờ nghe nói Hoa gia còn có một nữ nhi? Hóa ra nàng còn có một muội muội?”

Hoa Trầm Nghiên nở nụ cười nói: “Muội muội kia của ta tính tình có chút kỳ lạ, cha mẹ rất là xấu hổ, cho nên xưa nay chưa bao giờ để nàng gặp người khác, thời gian lâu rồi, người ngoài đã quên mất ta còn một muội muội.”

Tiểu Hoa ngoại trừ thích ăn một chút, tính tình nào có cổ quái! Tâm tư của đệ nhất mỹ nhân này thật là xấu! Mạnh Hoài Cẩn nhìn không được hừ lạnh một tiếng ở trong lòng.

“Chẳng qua là loại chuyện đào hôn như này, dù sao cũng không vẻ vang gì, là lỗi xấu hổ của gia tộc, phụ thân cũng không dám gióng trống khua chiêng tìm kiếm, chỉ có thể âm thầm tìm manh mối.”

Mạnh Hoài Cẩn gật gật đầu nói: “Không biết ta có thể hỗ trợ cái gì?”

“Đại tướng quân nguyện ý giúp một tay thật là quá tốt, chúng ta chỉ biết Thanh Vũ đã đến kinh thành, nhưng kinh thành rộng lớn như vậy, muốn tìm một người thật sự là mò kim đáy bể. Hơn nữa muội tử kia của ta bởi vì bộ dạng vô cùng xấu xí cho nên tính tình có chút âm u, không được người khác chú ý, muốn hỏi thăm được tin tức cũng rất khó.”

Mạnh Hoài Cẩn không nghĩ tới Hoa Trầm Nghiên sẽ nói về em gái của mình như thế, trước mặt người ngoài còn cay nghiệt như vậy, có thể tưởng tượng ra những ngày Hoa Thanh Vũ sống ở Hoa phủ đã trôi qua như thế nào!

Hoa Trầm Nghiên đợi một lúc, phát hiện Mạnh Hoài Cẩn không đáp lời, chỉ cúi đầu không nói lời nào, dường như là đang suy nghĩ cái gì đó.

“Mạnh đại tướng quân?” Hoa Trầm Nghiên thử kêu.

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới phục hồi lại tinh thần, híp mắt nhìn Hoa Trầm Nghiên, mỉm cười nói: “Hoa đại tiểu thư không cần phải lo lắng, tại hạ nhất định sẽ dùng hết toàn lực giúp nàng tìm muội muội.”

Hai người đi xa rồi, Hoa Thanh Vũ mới phát hiện lưng mình đổ đầy mồ hôi lạnh, Mạnh Hoài Cẩn nói nhất định sẽ giúp tỷ tỷ tìm nàng, cho nên hắn nhất định sẽ bắt mình trở về!

Sau khi trở về nàng sẽ lập gia đình, gả cho cái tên vốn không quen biết kia, nhưng nghe nói là thiếu gia trẻ tuổi lại rất anh tuấn..

Làm sao bây giờ, nàng không muốn trở về!

“Sao vậy?” Trầm Ký Ngôn nhìn Hoa Thanh Vũ vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Người nhìn người đi, mặt cắt không còn một giọt máu, người sợ cái gì?”

Hoa Thanh Vũ luống cuống, vẻ mặt giống như sắp khóc, sắc mặt tái nhợt nói: “Không có gì.. Vương gia, ta còn có việc, phải đi trước!”

Hoa Thanh Vũ xoay người bỏ chạy, nàng lập tức trở về thu dọn hành lý chạy lấy người! Nếu không chờ Mạnh Hoài Cẩn trở về chắc chắn sẽ bắt nàng giao cho cha mẹ!

10. Chương 10: Chương 10

Tìm một vòng chung quanh cũng không nhìn thấy bóng dáng Hoa Thanh Vũ đâu, Mạnh Hoài Cẩn có chút sốt ruột, lập tức quay về phủ tướng quân, nghĩ không biết nàng đã trở về chưa.

“Hoa cô nương trở về được một lúc, sau đó cầm hành lý chạy đi rồi.”

“Chạy!” Mạnh Hoài Cẩn tức giận.

Mộng Điệp hoảng sợ, vội hỏi: “Nô tỳ sợ có chuyện gì, lập tức dẫn dò thủ vệ không cho nàng cho đi, nhưng mà Hoa cô nương chưa quay lại phòng, chắc là vẫn còn ở trong phủ.”

Nghe Mộng Điệp nói như vậy, Mạnh Hoài Cẩn mới yên lòng, lập tức sai người tìm kiếm, lại tự mình chạy đến vườn hoa đào thường ngày nàng thích ngắm nhất tìm.

Nhưng mà không nghĩ tới, vừa vào trong sân hắt lại được nhìn thấy một trò hay.

Hoa Thanh Vũ đang treo tường!

Thật ra trước khi quyết định chạy trốn, Hoa Thanh Vũ rất do dự .

Mạnh đại công tử đối với nàng rất tốt, nàng vẫn muốn được ăn thật nhiều bánh ngọt Phù Dung. Nhưng mà cứ nghĩ đến chuyện sẽ bị gả cho tên công tử đó, nàng sợ tới mức phát run.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, ân tình của ngài, sau này ta sẽ trả lại..”

Hoa Thanh Vũ vung móc câu lên, kéo dây thừng, cảm thấy sợi giây vẫn còn rất chắc chắn lập tức nắm lấy leo lên trên. Nhưng rõ ràng Hoa Thanh Vũ đã quá đề cao mình, vừa leo được vài bước đã ngã xuống..

“Ôi!”

Mạnh Hoài Cẩn vốn muốn đỡ nàng, lúc đang chuẩn bị ra tay, lại nghĩ đến nàng muốn treo tường làm việc xấu, trong lòng không nhịn được tức giận, dứt khoát ôm cánh tay nhìn nàng tiếp tục lặn qua lặn lại.

Hoa Thanh Vũ xoa xoa mũi, nhe răng trợn mắt đứng dậy, sau đó lại tiếp tục cầm lấy dây thừng leo lên trên.

Cứ như vậy lặp lại đến mấy lần, rốt cục Mạnh Hoài Cẩn không nhìn nổi nữa, nắm lấy cổ áo của Hoa Thanh Vũ, xách nàng đặt lên bức tường, sau đó lấy móc câu quay lại trong viện.

“Ôi chào! Người thả ta xuống đi!” Hoa Thanh Vũ nóng nảy, bức tường này không cao không thấp, nhưng dù sao cũng không nên để nàng nhảy xuống chứ!

Mạnh Hoài Cẩn ôm tay đứng dưới chân tường, vút móc câu trong tay xuống, trừng mắt nói với Hoa Thanh Vũ: “Tại sao người lại treo tường, người muốn xù tiền của ta?”

“Ai muốn xù tiền của người!” Nhưng mà Hoa Thanh Vũ nghĩ đúng là mình vẫn chưa trả tiền cho Mạnh Hoài Cẩn, cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, đại tướng quân, ngài thả ta đi đi, coi như chưa từng nhìn thấy ta, được không?”

“Tại sao ta phải giả vờ không quen biết người, rõ ràng ta biết người.”

“Vậy là người nhất định phải giao ta cho tỷ tỷ!”

Tỷ tỷ? Sao nàng biết mình đã nói chuyện với Hoa Trầm Nghiên? Chẳng lẽ nàng đã nghe thấy hết rồi sao?

Thấy Mạnh Hoài Cẩn không nói lời nào, Hoa Thanh Vũ nghĩ mình đã nói trúng tâm tư của hắn. Nhìn nhìn bức tường này, thật sự rất cao! Nhưng nàng có chết cũng không muốn quay về nhà, khế cắn môi, không quan tâm bức tường này cao bao nhiêu, nhảy xuống rồi nói sau!

Mạnh Hoài Cẩn không nghĩ tới Hoa Thanh Vũ thật sự sẽ nhảy xuống, vội vàng nhảy lên trên tường kéo nàng xuống nhưng đã chậm, vừa cúi đầu đã thấy Hoa Thanh Vũ nằm dưới đất, ôm cái chân bị đau lăn lộn trên mặt đất, dường như sắp khóc.

“Người nhảy cái gì? Người cho là nhảy xuống thì ta sẽ không đuổi kịp sao?”

“Vậy cũng không thể chờ người đuổi theo nha, nhờ đâu xuất hiện kỳ tích thì sao! Tỷ như võ công của người bỗng nhiên hoàn toàn biến mất..” Hoa Thanh Vũ càng nói thanh âm lại càng thấp, cảm thấy mình thật là khờ.

“Tại sao người lại ngu xuẩn như vậy!” Nhìn bộ dạng này của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn dùng sức vỗ đầu nàng tức giận nói: “Đầu óc của người thông minh lên một chút có được không, nếu ta thật sự muốn bán đứng người, trong Trung thu yến gặp được tỷ tỷ người sẽ trực tiếp nói với nàng, sao có thể giúp người lừa gạt nàng ta?”

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ, cái này có vẻ đúng, nhưng vẫn không yên tâm hỏi: “Ngài thực sự không bắt ta trở về?”

Mạnh Hoài Cẩn gật gật đầu, hần sao có thể để nàng trở về, để bị người khác bắt nạt chứ.

Hoa Thanh Vũ nhìn gương mặt thành khẩn của Mạnh Hoài Cẩn biết mình đã hiểu lầm hần, nàng thật sự là một cô nương xấu xa, không biết tri ân báo đáp, còn hiểu lầm người ta, còn muốn trốn nợ, còn vay tiền không trả..

“Người không sao chứ?” Thấy Hoa Thanh Vũ cúi đầu không nói lời nào, Mạnh Hoài Cẩn có chút lo lắng.

Thấy Mạnh Hoài Cẩn không những không trách mình chạy trốn, mà còn quan tâm đến nàng, bỗng nhiên Tiểu Hoa muội muội cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nhưng lại cảm thấy có chút tủi thân nói: “Hôm nay ta nhìn thấy ngài và tỷ tỷ của ta nói chuyện.”

“Ta biết.”

Hoa Thanh Vũ hấp hấp cái mũi nói: “Kỳ thật ta không muốn làm một cô nương xấu xa, tuy rằng ta đào hôn, nhưng mà ta không muốn làm một cô nương xấu xa đâu.. Ta chỉ là không muốn gả cho cái tên thiếu gia kia thôi, vì sao tỷ tỷ không muốn gả cho người ta, lại bắt ta phải gả cho người ta chứ.. Ta cũng không có thói xấu nào tính tình cũng không âm u.. Là bọn họ không thích quan tâm ta.. Ta chưa bao giờ tìm cách làm hỏng quần áo của tỷ tỷ, ta cũng không có ghen tị với tỷ tỷ, nhưng mà bọn họ không ai tin tưởng ta..”

“Ta biết, Hoa Thanh Vũ là cô nương tốt, là bọn họ bắt nạt người.”

Hoa Thanh Vũ dùng sức gật gật đầu, lại liều mạng lắc đầu, lệ trong mắt theo đó cũng rơi xuống.

“Bọn họ không thích ta.. Bởi vì ta khó coi.. Bởi vì ta không phải là cô nương tốt..” Nàng khóc thút thút nói: “Ta cũng không muốn bỏ nhà ra đi.. Ta không muốn làm cô nương xấu xa..”

“Bộ dạng của người không hề xấu, người cũng không xấu xa.”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, đau thương buồn bã nói: “Ta xấu xí .. Ta hư hỏng ..”

“Ta bộ dạng khó coi, còn không có ích, cũng không biết làm người khác vui vẻ. Cũng bởi vì ta như vậy, nên cha nương ta mới vội vàng ta gả ra ngoài.. Tỷ tỷ nói ngoại trừ tên thiếu gia kia, căn bản sẽ không có ai cưới ta.. Ta còn đào hôn, không nghe lời bọn họ, khiến bọn họ mất mặt..”

Mạnh Hoài Cẩn không biết nên an ủi nàng như thế nào, trong lòng vô cùng sốt ruột, chỉ có thể lúng túng giúp nàng lau lệ nói: “Bản tướng quân nói người không xấu, người chính là không xấu! Nói người không xấu, chính là không xấu!”

Hoa Thanh Vũ vẫn lắc đầu, nói: “Ta biết ta không tốt chút nào, nếu ta tốt mẫu thân và phụ thân sẽ không ghét ta. Nhất định là do ta không tốt ..”

Mạnh Hoài Cẩn thở dài nói: “Người không tốt cũng không sao, ta không chê người.”

Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu lên, thành khẩn nói: “Thực xin lỗi, Đại tướng quân ngài tốt như vậy, ta không nên hoài nghi ngài, còn muốn quỵt nợ chạy trốn.”

“Không có việc gì, ta không giận người.”

Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm quả nhiên là người tốt, Hoa Thanh Vũ cảm thấy rất xấu hổ, lúc trước nàng không nên vì dáng vẻ đẹp mắt của hần, mà không thích hần, về sau nàng sẽ không bao giờ như vậy nữa!

Thấy tâm tình của Hoa Thanh Vũ đã bình tĩnh, Mạnh Hoài Cẩn thở phào nhẹ nhõm nói: “Người an tâm ở lại phủ của ta đi, làm tốt bốn phận nha hoàn, ta cam đoan sẽ không có ai dám đối xử với người như thế.”

Cuối cùng Hoa Thanh Vũ cũng vui vẻ ra mặt, lau lệ nơi khóe mắt, cười tủm tỉm nói: “Cái đó, Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngài.”

“Chuyện gì?”

Hoa Thanh Vũ chỉ chỉ chân mình nói: “Vừa rồi khi nhảy xuống, chân của ta giống như đã bị gãy..”

Nha đầu kia quả thật là một phiên toái!

Hôm nay thanh nep trên chân Hoa Thanh Vũ đã có thể lấy xuống, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ Hoa Thanh Vũ lâu rồi không xuất môn, mỗi ngày đều sống trong tiểu viện phổng chừng buồn bực đến hỏng rồi, muốn mang nàng ra ngoài đi dạo. Hoa Thanh Vũ nghe thấy đề nghị này thì vô cùng vui vẻ, cẩn thận tính toán, nàng ở kinh thành lâu rồi cũng chưa đi chơi lần nào, vô cùng cao hứng theo Mạnh Hoài Cẩn ra cửa.

Bất quá rất nhanh, Hoa Thanh Vũ đã cảm thấy hối hận với quyết định của mình..

Đây mà là dạo phố sao? Nếu không tại sao trên đường, lại có nhiều ánh mắt nhìn mình chằm chằm như vậy chứ?!

Không đúng, nói chính xác là nhìn chằm chằm vào Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, sau đó hai mắt thuận tiện nhìn nàng..

“Người xem, người xem! Kia không phải Đại tướng quân sao?”

“Làm sao bây giờ, cái áo hần mặc trên người chính là áo lông chồn thượng hạng, thật sự là vô cùng anh tuấn ..”

“Người phía sau hẳn là ai? Nha hoàn mới sao?”

“Ta thích nha hoàn này!”

“Ta cũng vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy, trước đó có Lục Diên kia thất lưng quá nhỏ ánh mắt quá sáng!”

“Còn có Bạch Lộ ta cũng không thích, khuôn mặt nhỏ nhắn ngực lại rất lớn, thật sự là kẻ thù của phụ nữ mà!”

“Cô gái này thật bình thường, thật giỏi!”

Mạnh Hoài Cẩn mắt điếc tai ngơ với những lời bàn tán xung quanh mình, còn lộ ra dáng vẻ rất hưởng thụ.

Hoa Thanh Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, trước lúc xuất môn Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm còn đặc biệt thay một bộ đồ khác, cho nên hôm nay có vẻ đặc biệt phong lưu phóng khoáng, phong thái như vậy đi ở trên đường hoàn toàn là tiêu điểm chú ý của mọi người, hơn nữa người dân ở kinh thành rất cởi mở, nhóm cô nương, bác gái kia ánh mắt nhìn thẳng tắp, khiến Hoa Thanh Vũ cảm thấy da đầu tê dại ..

Đây quả nhiên là dạo phố!

Hoa Thanh Vũ vốn có chút sợ người lạ, vừa vặn chân lại bị thương, đi trên đường vốn không thể đi nhanh được, hơn nữa có rất nhiều cô nương cố ý đụng vào Mạnh Hoài Cẩn, nhưng không biết vì sao lại luôn đụng vào Hoa Thanh Vũ!

Vì thế suốt một quãng đường Hoa Thanh Vũ đi nghiêng nghiêng ngã ngã ngã trước lộn sau, không đụng vào người khác thì cũng bị người khác đụng vào, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy nàng phiên toái muốn chết, không kiên nhẫn kéo tay nàng bước đi.

“Mạnh đại tướng quân anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài kéo ta làm chi?”

“Đỡ phải nhìn người đi cũng không xong, chộc cho mọi người trên đường ai cũng nhìn chúng ta.”

Rõ ràng là nhìn người! Ta vô tội bị liên lụy, còn luôn bị các cô nương muốn dụ dỗ người va vào!

Hoa Thanh Vũ rút tay mình về nói: “Ta sẽ tự đi! Chỉ cần ngài cách ta xa ra một chút, ta cam đoan sẽ không bị ngã!”

“Người nha hoàn là của ta, vì cái gì ta phải cách người xa một chút?” Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ cửa hàng bên đường nói: “Đi, chúng ta vào y phường (cửa hang may quần áo) này nhìn một chút, người chọn mấy bộ quần áo mình thích đi.”

Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, mím miệng nói: “Quên đi, ta mặc bộ này cũng được..”

Nàng không có tiền mua, còn thiếu Đại tướng quân rất nhiều tiền chưa có trả được đây!

“Ta nói đi thì đi đi, ngươi cảm thấy bản tướng quân không có tiền giúp ngươi mua hai bộ quần áo sao!”

Sau thời gian một nén nhang, Hoa Thanh Vũ vui vẻ mặc quần áo mới đi ra, hôm nay không biết vì sao Mạnh đại công tử đặc biệt hào phóng!

Bất quá Hoa Thanh Vũ là cô nương rất thức thời, chỉ chọn một quần áo kiểu dáng mộc mạc không đắt tiền. Nàng có muốn cũng không thể bởi vì người ta hào phóng với nàng, mà quá đáng có phải không?

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài thật sự là người tốt! Còn cho ta quần áo..Thì ra ta đã hiểu lầm ngài, ngài thật sự là một người tốt vô cùng hào phóng!”

“Ai nói ta cho ngươi?” Mạnh Hoài Cẩn quay đầu nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, không hề xấu hổ nói: “Ta chỉ nói là trả tiền cho ngươi mà thôi, chưa nói sẽ cho ngươi, ngươi muốn trả tiền lại, ta sẽ ghi rõ ràng từng mục vào sổ, ngươi muốn trả nợ thì tốt nhất, nên làm thân trâu ngựa báo đáp cho Mạnh gia biết không?”

“..”

Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên cảm thấy, quả nhiên nàng vẫn không hiểu cái gì gọi là lòng người khó lường, thế gian nguy hiểm..

Hai người đi dạo đến chạng vạng, Hoa Thanh Vũ không nghĩ tới Mạnh đại tướng quân lại thích mua đồ như vậy, nàng mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà, chân mệt muốn đứt lìa, đang muốn chạy nhanh vào phủ nghỉ ngơi, vừa vào cửa lập tức có gã sai vặt báo lại.

“Lão gia phu nhân và tiểu thư của Hoa gia đến quý phủ chờ tướng quân rất lâu rồi.”

Cha mẹ còn có tỷ tỷ!

“Làm sao bây giờ! Có phải bọn họ tới bắt ta trở về không?”

“Chắc là không phải..” Mạnh Hoài Cẩn đuổi gã sai vặt đi, nhận lấy đồ trong tay Hoa Thanh Vũ, sau đó nói với nàng: “Trước tiên ngươi chờ ở đây, ta sẽ đi gặp người của Hoa gia, đuổi bọn họ đi rồi ta sẽ tìm ngươi.”

“Được!” Hoa Thanh Vũ lập tức trốn sau sứt đá, phát tay với Mạnh Hoài Cẩn nói: “Ngài đi nhanh về nhanh!”

Mạnh Hoài Cẩn như lâm đại địch, gật đầu một cái xong lập tức bước vào phòng, nhưng Hoa Thanh Vũ không nghĩ tới, nàng đợi cho đến khi trời tối cũng không thấy Mạnh Hoài Cẩn quay về..

11. Chương 11: Chương 11

Mạnh Hoài Cẩn thật không ngờ mẹ con Hoa gia lại dây dưa như vậy, nhất là Hoa phu nhân, dám yêu cầu Mạnh Hoài Cẩn đưa hai người đi dạo trong vườn. Bởi vì Hoa gia và Mạnh gia là quan hệ thế giao, e ngại mặt mũi của cha mẹ đã mất, Mạnh Hoài Cẩn không tiện cự tuyệt mẹ con bọn họ, không ngờ bị hai người bọn họ miễn cưỡng kéo dài tới giờ cơm!

Mạnh Hoài Cẩn thề, hẳn thật sự chỉ hỏi như vậy có một lần, không nghĩ tới Hoa phu nhân dứt khoát quyết đoán đồng ý ở lại ăn cơm như vậy, hoàn toàn không hề khách khí với hắn!

Cơm nước xong Hoa phu nhân còn không chịu buông xuôi, nhất định phải đến từ đường bái tế cha mẹ Mạnh Hoài Cẩn, lại bảo Mạnh Hoài Cẩn dẫn Hoa Trầm Nghiên đi ngắm trăng! Nhưng mà không phải bên ngoài tuyết đang rơi sao? Trăng đâu có mọc?!

Đến giờ Thìn (7-9 giờ), Hoa phu nhân thấy Mạnh Hoài Cẩn hoàn toàn không có ý giữ hai người ngủ lại, mới không tình nguyện dẫn nữ nhi rời đi, lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới được giải thoát..

Mạnh Hoài Cẩn trở lại phòng, đang muốn gọi Tử Diệp dâng trà, bỗng nhiên cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì đó.

“Tướng quân, ngài muốn thay quần áo nghỉ ngơi sao?”

Mạnh Hoài Cẩn gật đầu, vừa để cho Tử Diệp cởi áo lại vừa có chút nghi hoặc hỏi Tử Diệp: “Ta có cảm giác hình như trong phòng thiếu cái gì đó?”

Tử Diệp nhìn chung quanh nhưng cũng nghĩ không ra đã thiếu cái gì.

“Quên đi, gọi người mang nước ấm lên đi.”

..

Không biết tuyết đã rơi từ khi nào, rõ ràng buổi chiều trời vẫn còn nắng..

Hoa Thanh Vũ núp sau sư tử đá, vừa chờ Mạnh Hoài Cẩn trở về tìm nàng, vừa ngăn người nhìn tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Thật kỳ quái, vì sao mẫu thân và tỷ tỷ đều đã đi rồi, Mạnh đại công tử còn chưa đến tìm nàng?

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, đêm càng ngày càng lạnh, Hoa Thanh Vũ lạnh đến nổi chảy nước mũi, cách thời gian một nén nhang nàng sẽ đứng lên vận động cơ thể, đảm bảo mình sẽ không bị những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng vùi mất.

Đã sang canh hai, mà Mạnh đại tướng quân vẫn chưa đến..

Chẳng lẽ hắn đã quên mất mình?

Không, sẽ không, tuy rằng Đại tướng quân rất nhỏ nhen, nhưng cũng là nam tử hán, đã hứa là sẽ làm!

Hoa Thanh Vũ vừa mới nảy ra ý nghĩ này trong đầu, chợt nghe thấy một tiếng gọi!

“Tiểu Hoa, người có ở đây không?”

Là giọng nói của Mạnh đại tướng quân anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm!

Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn mặc áo lông chồn màu trắng đang vội vã chạy tới trước mặt nàng.

Mạnh Hoài Cẩn dừng lại trước mặt Hoa Thanh Vũ, cúi đầu nhìn chỉ thấy Hoa Thanh Vũ ngược cái đầu nhỏ đã đóng băng, lộ ra nụ cười ngọt ngào với hắn..

“Ta chỉ biết Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, không giống với tất cả mọi người, ngài chắc chắn sẽ không quên ta! Ta biết mà!”

Mạnh Hoài Cẩn ngơ ngác đứng trong tuyết, trong nháy mắt lòng có chút chua xót muốn khóc..

Trời đất này lớn như vậy, đêm tối ngập trong sắc trắng của tuyết, Hoa Thanh Vũ lộ ra vẻ gầy yếu như vậy, nhưng nụ cười của nàng lại làm cho Mạnh Hoài Cẩn nhớ tới đoá mai trong góc tường. Mạnh Hoài Cẩn cởi áo lông chồn khoác lên người Hoa Thanh Vũ, rất sợ sương gió làm tổn thương đến con người nhỏ bé này.

Khi chạm vào tay Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn giật mình sửng sốt, hắn phát hiện hai tay của nàng lạnh buốt như băng, sắp hỏng rồi..

Hắn lập tức cầm lấy tay nàng, hai tay dùng sức chà xát thổi khí cho nàng, trách cứ nàng nói: “Sao người lại ngốc như vậy? Không biết tự mình trở về sao?”

Hoa Thanh Vũ vẫn cười đến không tim không phổi, ngây ngô nói: “Nhưng ngài bảo ta ở chỗ này chờ ngài mà.”

“Nếu ta không đến, người vẫn tiếp tục chờ sao?”

“Đúng rồi, vẫn tiếp tục chờ!”

“Nếu ta cả đêm không đến, người sẽ chờ đến hừng đông sao?”

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ một chút, tiếp tục cười meo meo nói: “Chắc là không đợi không được đến hừng đông sẽ ngắt đi thôi, ta đã thử qua rồi!”

Mạnh Hoài Cẩn ngăn người, thật cẩn thận hỏi: “Người vốn định chờ ai?”

“Chờ cha mẹ, bọn họ nói muốn ta chờ, sau đó tỷ tỷ dẫn ta đi tham gia hội đèn lồng, kết quả quên mất ta, ngày đó tuyết rơi ta chờ đến nửa đêm thì ngắt đi thôi.” Vốn Mạnh Hoài Cẩn còn tưởng rằng Hoa Thanh Vũ cố ý nói những lời này để khiến mình áy náy, nhưng sau đó Hoa Thanh Vũ lại nói tiếp: “Nhưng mà ta biết ngài chắc chắn sẽ đến tìm ta! Cho nên ta không hề lo lắng.”

Mạnh Hoài Cẩn há miệng thở dốc, vốn muốn nói tiếp, lại cười khổ nghẹn trở về, vỗ đầu nàng nói: “Được rồi, vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm, kêu Tử Điệp chuẩn bị nước nóng cho người tắm.”

“Ừ!”

Hoa Thanh Vũ vô cùng vui vẻ đi theo phía sau Mạnh Hoài Cẩn vào phủ, vừa hít hít cái mũi vừa nói: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài thật sự là người tốt nhất mà ta gặp được!”

Bước chân Mạnh Hoài Cẩn lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống: “Ta để người đợi lâu như vậy, người vẫn coi ta là người tốt sao?”

“Ngài không phải cố ý, hơn nữa mới có ba canh giờ thôi mà, không lâu chút nào! Đây là lần chờ đợi ngắn nhất trong đời ta! Hơn nữa ngài cũng không có quên ta! Ngài có biết ta cảm động lắm không? Đây là lần đầu tiên có người bảo ta chờ, lại thật sự nhớ đến ta!”

Trong mắt Hoa Thanh Vũ là ánh sáng hồn nhiên, khiến cho lương tâm của Mạnh Hoài Cẩn vô cùng dằn vặt, hần im lặng buồn bực, dắt nàng đi vào phòng..

Hiện tại hần chắc chắn khẳng định rằng, Hoa Thanh Vũ nói những lời này chính là để khiến hần áy náy!

Nếu không phải vì sao lòng hần lại cảm thấy đau như vậy, tình cảm giống như nước Hoàng Hà bình thường mãnh liệt mà cuộn cuộn không ngớt!

Mạnh Hoài Cẩn suy nghĩ một đêm, cảm thấy mình không thể lừa gạt Hoa Thanh Vũ, phải nói với nàng là ngày hôm qua hần thật sự đã quên mất nàng.

Nhưng Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy mọi việc đều phải có sách lược, tuy rằng không thể lừa gạt Tiểu Hoa đơn thuần, nhưng cũng không nhất thiết phải giữ nút thắt ở trong lòng! Cho nên hần quyết định đi tìm Tiểu Hoa, nhanh chóng khiến chuyện này trôi qua, thừa dịp nàng không phản ứng kịp, dẫn nàng lên phố mua chút gì đó ngon, lợi dụng thức ăn dỗi sự chú ý, về sau vĩnh viễn không nhắc lại chuyện này nữa, giải quyết mọi chuyện thật tốt đẹp!

Đúng, chính là như vậy! Rất đơn giản !

Vì thế ngày thứ hai sau khi lâm triều, Mạnh Hoài Cẩn vội vã quay về phủ, không ngờ lúc đi tìm Hoa Thanh Vũ lại thấy nàng đang ở trong sân xách thùng nước, vây quanh nàng là một đám nha hoàn hạ nhân, thấy nàng nhắc lên nửa thùng nước, mọi người sững sờ giống như nàng đang bưng một tảng đá lớn vậy, vô cùng hưng phấn.

“Hoa cô nương, đúng là hình mẫu tốt!”

“Thanh Vũ muội muội, người làm được rồi!”

Hoa Thanh Vũ đắc ý dào dạt xoa thắt lưng, cười tươi như hoa.

“Hi hi, ngày mai ta muốn khiêu chiến với hơn nửa thùng nước!”

Mạnh Hoài Cẩn nhin không được nở nụ cười, thân thể nha đầu kia đúng là ngày một tốt hơn, quả nhiên vẫn là Tướng quân phủ của hần nuôi người tốt hơn so với Hoa phủ.

Tiểu ca nhà bếp nói: “Ta nói Tiểu Hoa muội muội của chúng ta không chỉ có sức khỏe tốt, hơn nữa cũng đã xinh đẹp hơn, các người thấy ta nói có đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, so với hai tháng trước tốt hơn nhiều!”

Mình xinh đẹp hơn sao? Hoa Thanh Vũ xoa bóp mặt mình, sao nàng lại không phát hiện ra!

Hơn nữa từ “xinh đẹp” này nghe thật chói tai..

“Vẫn là Tướng quân của chúng ta nuôi thật tốt.”

Mộng Điệp cố ý trêu ghẹo Hoa Thanh Vũ, giống như kẻ trộm cười hề hề nói: “Hàng ngày chăm sóc cẩn thận như vậy, có thể không khỏe sao?”

Hoa Thanh Vũ lườm Mộng Điệp, sao lại nói nàng như một con chó nhỏ vậy!

“Đúng vậy..” Bạch Lộ kéo dài thanh âm cười tủm tỉm nói: “Nuôi thật tốt, lúc ăn mới ngon miệng được..”

Bạch Lộ vừa nói lời này ra, phản ứng của mọi người không giống nhau.

Bên này tất cả bọn hạ nhân nha hoàn đều cười trộm, ra vẻ hiểu rõ. Cách đó không xa, Mạnh Hoài Cẩn lại có chút xấu hổ lung túng quay đầu, không dám nhìn vẻ mặt của Hoa Thanh Vũ.

Mà Hoa Thanh Vũ?

Nàng bị dọa đến choáng váng..

Ăn..

Ăn nàng..

Tướng quân quả nhiên ăn thịt người! Thì ra hắn không chỉ ăn kẻ thù còn ăn cả nữ nhân! Khó trách hắn luôn cho mình ăn, khó trách gần đây mình càng ngày càng béo, càng ngày càng khỏe, sắc mặt cũng hồng hào hơn.

Hóa ra hắn muốn nuôi mình béo để ăn luôn..

Mười lăm tuổi, Hoa Thanh Vũ cảm thấy mình đã gặp phải mối nguy hiểm lớn nhất trong đời..

“Mọi người ở đây làm gì thế?” Mạnh Hoài Cẩn đi ra.

Nhìn thấy Đại tướng quân tới, tất cả mọi người đều thức thời lui xuống, chỉ còn một mình Hoa Thanh Vũ cúi đầu đứng ở đó.

Mạnh Hoài Cẩn vỗ vỗ đầu nàng nói: “Tiểu Hoa, ta có chuyện muốn nói cho người biết, hy vọng người nghe xong cũng đừng giận ta, được chứ?”

Khiến Mạnh Hoài Cẩn thật không ngờ là Hoa Thanh Vũ giống như thấy quỷ hiện hình, cũng không liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, chỉ cúi đầu lui từng bước về phía sau.

Sao vậy? Mạnh Hoài Cẩn không hiểu gì cả, bình thường không phải vẫn tốt sao? Chẳng lẽ đã biết chuyện ngày hôm qua, hắn thật sự đã quên mất nàng cho nên cảm thấy tức giận?

“Tiểu Hoa, là ta không tốt, đừng giận. Đi thôi, ta dẫn người lên phố cho người đồ ăn ngon, đi nào.”

Lại mua đồ ăn cho nàng!

Hoa Thanh Vũ hai mắt ngẩn lệ đuổi theo bước chân Mạnh Hoài Cẩn..

Nàng không muốn bị ăn.. Nàng không muốn bị gậy xuyên qua nướng ở trên lửa dầu!

Nàng cũng không tin Mạnh Hoài Cẩn chỉ vì muốn ăn nàng, mới tốt nàng như vậy ..

Có lẽ do không yên lòng, còn chưa bước qua cửa lớn của Tướng quân phủ, Hoa Thanh Vũ đã té ngã hai lần, đến lần thứ ba nàng xui xẻo ngã lên người Mạnh Hoài Cẩn, rốt cục Mạnh đại công tử của chúng ta nhìn không được đặt câu hỏi .

“Người làm sao vậy, không yên lòng !”

Nhưng chuyện Mạnh Hoài Cẩn thật không ngờ là, Hoa Thanh Vũ run rẩy ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nước mắt ràn rụa nói với hắn năm chữ, dường như muốn lấy mạng của hắn.

“Ngài.. Muốn ăn ta sao?”

12. Chương 12: Chương 12

Hoa Thanh Vũ thấy Mạnh Hoài Cẩn trừng lớn mắt nhìn mình, sau vài giây sững sốt hắn che miệng nghiêng mặt đi không nhìn nàng, nhìn kỹ có thể thấy trên mặt hắn có chút đỏ ửng..

Xong rồi, nhất định là bị mình nói trúng nên hắn mới xấu hổ như vậy!

Mạnh Hoài Cẩn thật không ngờ Hoa Thanh Vũ lại trực tiếp như vậy, nhất thời hắn lâm vào tình thế khó xử..

Ăn?

Nàng còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu..

Không ăn?

Nàng đã hỏi mình như vậy, người ta là một cô gái da mặt mỏng, mình không bày tỏ thì cũng không tốt lắm..

Chờ một chút, sao ta lại lo lắng về vấn đề này chứ! Giống như ta thật sự có tà niệm với nàng vậy! Ta đường đường là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, sao có thể thích một tiểu nha đầu khó coi như vậy.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa Thanh Vũ hoàn toàn chắc chắn, thì ra mình thật sự là thức ăn.

“Ta..” Mạnh Hoài Cẩn còn chưa kịp mở miệng, đã bị chuyện xảy ra sau đó làm chấn động.

Bùm một tiếng Hoa Thanh Vũ quỳ xuống trước mặt Mạnh Hoài Cẩn, ôm đùi hắn nước mắt lưng tròng nói: “Đại tướng quân, cầu xin ngài đừng ăn ta, ta không muốn chết, tuy rằng thân thể của ta luôn không tốt, nhưng mà ta thật sự rất muốn rất muốn sống. Ta còn muốn gả cho một nam nhân có tâm địa thiện lương tướng mạo xấu xí, ta còn muốn sinh một đứa nhỏ, ta không muốn bị ăn thịt đâu. Ngài ăn người khác đi, ngài xem, trên người ta chẳng có tí thịt gì, thịt của ta chắc chắn không ngon đâu, một chút cũng không ngon!”

Lúc này, Mạnh Hoài Cẩn thật sự là trợn mắt há hốc mồm .

Nữ nhân này! Nữ nhân này lại thật sự cho rằng mình muốn ăn nàng!

“Phụt ha ha!”

Mạnh Hoài Cẩn cười to, cười đến chảy nước mắt .

Hoa Thanh Vũ thấy hắn cười, tưởng tâm trạng của hắn rất tốt, cho nên sẽ không ăn thịt mình, nghiêng đầu nhìn hắn nói: “Ngài không ăn ta sao?”

“ Ăn!” Mạnh Hoài Cẩn cố ý dọa nàng.

Hoa Thanh Vũ sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, cơ thể run rẩy giống như một chiếc lá rụng, Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy dáng vẻ này của nàng cảm thấy rất vừa lòng, cũng không dọa nàng nữa, bước đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống nói: “Yên tâm, ta nói “ăn” với người không phải là ý đó, ta cũng không ăn thịt người.”

“Nhưng ta nghe nói ngài ở trên chiến trường có ăn thịt người, còn có thể dùng Mộc Cồn xuyên qua tù binh nướng trên lửa để ăn.”

“Đó là để hù dọa người khác, chính vì có tin đồn như vậy nên trước khi bắt đầu đánh nhau, kẻ thù sẽ phải sợ ta ba phần. Sao ta có thể thật sự ăn thịt người chứ? Là cầm thú mới có thể làm được việc đó. Người ở trong phủ của ta lâu như vậy, lẽ nào người còn chưa tin ta?”

Nhìn Mạnh Hoài Cẩn hai mắt phát sáng, nghĩ bình thường hắn đối với mình rất tốt, Hoa Thanh Vũ gật gật đầu nói: “Ta tin ngài.”

Mạnh Hoài Cẩn khoát trá nở nụ cười, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Đây mới là Tiểu Hoa ngoan của ta.”

Hoa Thanh Vũ cảm thấy có chút ngượng ngùng, Mạnh Hoài Cẩn tốt với nàng như vậy, vậy mà nàng lại hoài nghi hẳn như thế, thật sự là có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nàng cúi đầu, vò góc áo nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, ta không nên nghĩ ngai như vậy..”

“Không sao.” Mạnh Hoài Cẩn kéo Hoa Thanh Vũ đến, vỗ vỗ bụi bám trên váy nàng xuống nói: “Bây giờ có thể theo ta đi dạo phố rồi chứ?”

“Vâng!” Hoa Thanh Vũ khoái trá gật đầu một cái, đuổi theo bước chân của Mạnh Hoài Cẩn.

“Đúng rồi!” Hoa Thanh Vũ buông tâm sự xuống, cười híp mắt bước tới trước mặt Mạnh Hoài Cẩn hỏi: “Ngài bảo “ăn” không giống như ta nghĩ, chẳng lẽ chữ “ăn” còn có ý khác sao?”

Mạnh Hoài Cẩn bỗng nhiên dừng bước, Hoa Thanh Vũ không hiểu tại sao, cũng đứng lại nhìn hẳn.

“Người thật sự muốn biết?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

“Muốn.” Hoa Thanh Vũ gật đầu.

“Vây được rồi.”

Chỉ thấy trên mặt Mạnh Hoài Cẩn xuất hiện một nụ cười không có ý tốt, khiến Hoa Thanh Vũ nổi cả da gà, bỗng nhiên nàng có chút hối hận.

Khi nàng còn chưa kịp nói chuyện, gương mặt xinh đẹp của Mạnh Hoài Cẩn bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng, hai người gần như dán sát vào nhau.

Mạnh Hoài Cẩn hôn một cái thật nhanh lên đôi môi hồng nhuận của Hoa Thanh Vũ, sau đó dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói: “Chính là ý này.”

Hoa Thanh Vũ trợn to mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn, “ăn”.. Chính là hôn môi sao?

Nhìn thấy gương mặt đỏ rực và ánh mắt mê mang của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy mình hoàn toàn bị lấy lòng, quả nhiên không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm.

Nhưng mà chuyện làm cho Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy khó chịu là, dọc đường đi Hoa Thanh Vũ chỉ duy trì một vẻ mặt, gương mặt đỏ hồng, ngơ ngác đi theo phía sau hẳn, hẳn hỏi cái gì nàng cũng gật đầu, đưa cho cái gì nàng cũng nhét vào miệng.

“Đây là son, không ăn được..”

Hoa Thanh Vũ sửng sốt, lập tức cất son đi, cúi đầu mặt càng thêm đỏ.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến khi hồi phủ, tuy rằng khi chân bị thương nàng có thể cùng ăn cơm với Mạnh Hoài Cẩn, nhưng hiện tại nàng đã tốt hơn rất nhiều, nên tiếp tục làm nha hoàn hầu hạ hẳn, cho nên Hoa Thanh Vũ cúi đầu đứng bên cạnh Mạnh Hoài Cẩn không nói lời nào.

Mạnh Hoài Cẩn không ngờ Hoa Thanh Vũ lại trở về dáng vẻ này, tuy rằng nàng ngốc nghếch ngây ngô nhưng cũng rất thú vị, nhưng mà dù sao nàng không nói chuyện với hẳn vẫn làm cho hẳn có chút buồn.

Thực sự là do vẫn còn quá nhỏ sao? Chỉ đùa một chút thôi mà, lại bị dọa thành cái dạng này..

“Ngồi xuống.” Mạnh Hoài Cẩn nói.

Hoa Thanh Vũ cúi đầu suy nghĩ thật nhanh, sau đó lại lắc đầu.

“Người không ngồi, ta sẽ “ăn” người!”

Nghe vậy Hoa Thanh Vũ nhanh như chớp lập tức ngồi xuống, Mạnh Hoài Cẩn chưa bao giờ thấy nàng làm chuyện gì mà nhanh nhẹn như vậy đây!

Hoa Thanh Vũ ngồi xuống rồi, nhưng Mạnh Hoài Cẩn lại càng mất hứng!

Hắn cho rằng mình là thiếu niên đại tướng quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hắn đường đường kinh thành đệ nhất mỹ nam, là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, là đối tượng hàng ngàn hàng vạn cô gái theo đuổi, vậy mà lại bị ghét bỏ như thế!

“Người chán ghét ta “ăn” người như vậy sao?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, dừng một chút, sau đó lại dùng sức gật đầu.

Thấy Mạnh Hoài Cẩn đen mặt, Hoa Thanh Vũ mới ấp úng mở miệng nói: “Ngài.. Ngài không thể ăn ta..”

“Tại sao lại không thể! Nàng cảm thấy ghê tởm sao?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Thật sự không có cảm thấy ghê tởm..”

“Vậy nàng cảm thấy khó chịu sao?”

“Cũng không cảm thấy khó chịu.”

Tâm trạng của Mạnh Hoài Cẩn rất tốt, cười tủm tỉm nói: “Vậy sao nàng không cho ta “ăn”.”

“Rất mắc cỡ.. Ta không thích..”

Nghe vậy Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, trong lòng rất nhanh hiện lên suy nghĩ muốn trêu chọc nàng, không để Hoa Thanh Vũ phản ứng kịp, Mạnh Hoài Cẩn tiến lại gần hôn một cái thật nhanh lên má của nàng, sau đó cười híp mắt nói: “Loại chuyện này, làm nhiều sẽ không xấu hổ nữa.”

“Người! Người đồ vô lại!”

Hoa Thanh Vũ lập tức nhảy dựng lên, lui về phía sau một bước dài giữ một khoảng cách với Mạnh Hoài Cẩn.

Không còn thẹn thùng, chỉ còn tức giận !

Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn, chỉ vào hắn mắng: “Người thật bỉ ổi, đồ lưu manh!”

“Tức giận như vậy sao?” Hoa Thanh Vũ càng tức giận Mạnh Hoài Cẩn càng cảm thấy thú vị, hắn híp mắt nói: “Rất nhiều cô nương trong kinh thành đỏ mắt chờ mong hy vọng ta sẽ hôn các nàng một cái, ta nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, bây giờ trong một ngày nàng được bốn công tử hôn hai lần, nên cảm ơn mới đúng!”

“Người!” Hoa Thanh Vũ chán nản: “Người khác đỏ mắt chờ mong hy vọng thì người đi hôn người khác đi! Ta không thèm người hôn!”

Mạnh Hoài Cẩn nghe nàng nói như vậy cảm thấy rất tức giận, hừ lạnh một tiếng nói: “Nàng đang được lợi lớn đó có biết không, tranh thủ vui vẻ đi, ta không thu tiền của nàng đâu.”

“Khốn kiếp!” Hoa Thanh Vũ không nghĩ ra lời nào để mắng tiếp, chỉ có thể thở phì phì trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn.

“Trừng mắt nhìn ta làm gì, ngồi đi, không ăn cơm sao? Hôm nay có món gà ngâm rượu mà nàng thích nhất đấy.”

“Không ăn!” Hoa Thanh Vũ ở xa xa đứng một bên nói: “Người đang bắt nạt ta.”

“Được được được, ta thề ta sẽ không trêu chọc nàng nữa, vẫn không được sao?” Về mặt Mạnh Hoài Cẩn bất mãn than thở nói: “Thật không hiểu tại sao nàng lại tức giận như vậy..”

Nghe thấy Mạnh Hoài Cẩn thốt ra những lời này, Hoa Thanh Vũ càng tức giận hơn, mặt đỏ lên nói: “Ta.. Ta còn chưa lập gia đình.. Người sao có thể tự ý hôn ta!”

Lần đầu tiên hôn còn có thể hiểu là vì muốn giải thích nàng biết “Ăn” là gì, lần thứ hai tuyệt đối chính là đùa giỡn lưu manh .

“Nếu người khác biết, sau này ta làm sao mà gả ra ngoài được!”

“Hừ..” Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng, chẳng hề để ý nói: “Nhiều chuyện, bị người khác biết thì sao, cùng lắm thì ta cưới nàng làm phu nhân là được.”

Mạnh Hoài Cẩn vừa nói lời này ra, hai người trong phòng đều sửng sốt.

Một người là Hoa Thanh Vũ, người còn lại chính là Mạnh Hoài Cẩn.

Tại sao hần lại nói như vậy?

Tại sao ta lại nói như vậy!

Xong rồi.. Hần coi trọng ta ..

Xong rồi.. Đầu óc của ta không hoạt động ..

Không không không, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ, hần tuyệt đối sẽ không cưới Hoa Thanh Vũ, đáng vẻ bình thường như vậy, hần sẽ bị người ta hoài nghi trình độ thưởng thức của mình! Hơn nữa hần đường đường là kinh thành đệ nhất mỹ nam, cho dù không cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì cũng phải cưới kinh thành đệ nhất mỹ nhân chứ? Hần là người có phẩm vị cao như vậy, tuyệt đối sẽ không có hứng thú với Hoa Thanh Vũ!

“Thực xin lỗi, ta chỉ..” Mạnh Hoài Cẩn vốn định nói chỉ là nói đùa thôi, muốn Hoa Thanh Vũ đừng để trong lòng, nhưng hần còn chưa nói xong đã bị Hoa Thanh Vũ cắt ngang.

“Ta không thêm gả cho người làm phu nhân đâu..” Hoa Thanh Vũ hừ lạnh một tiếng nói.

Cái gì! Nàng dám ghét bỏ hần!

Nhìn gương mặt vô cùng tinh xảo của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa Thanh Vũ nhin không được rùng mình một cái..Đáng vẻ lớn lên xinh đẹp như vậy, nếu nàng nhìn cả đời, không phải là ghen chết sao..

Có chết cũng không muốn!

Hoa Thanh Vũ thở dài, thật ra thì mọi phương diện của Mạnh Hoài Cẩn đều rất tốt, chỉ tiếc nàng là người rất để ý dung mạo.. Biết rõ là phải thay đổi điểm này, nhưng không thể sửa được..

“Người trông mắt nhìn ta làm chi?” Hoa Thanh Vũ hỏi.

“Bản công tử không xứng với người sao? Tại sao người lại có dáng vẻ ghét bỏ như vậy?” Mạnh Hoài Cẩn chán nản.

Hoa Thanh Vũ ngồi vào trên ghế, chậm rì rì gấp đồ ăn cho vào miệng, chẹp chẹp hai cái, mới thờ ơ nói: “Dĩ nhiên là vì diện mạo của người.”

“Diện mạo của ta?”

Mạnh Hoài Cẩn không rõ, chẳng lẽ vì gương mặt anh tuấn tiêu sái của hần, cho nên nàng cảm thấy mình không xứng với hần?

Nghĩ đến đây tâm tình của hần tốt hơn một chút, thì ra là thế, cũng không trách nàng đã nghĩ như vậy, hần có phong thái của tiên nhân, đúng là sẽ khiến nữ nhân cảm thấy mặc cảm tự ti.

Nhưng ngay khi hần muốn an ủi nội tâm tự ti của Hoa Thanh Vũ một chút, hần lại nghe thấy Hoa Thanh Vũ mở miệng, một câu nói của nàng thôi, khiến cho Mạnh Hoài Cẩn và nhóm thủ hạ phó tướng của mình nửa tháng không vui.

Mạnh Hoài Cẩn bị Hoa Thanh Vũ đả kích cảm thấy không thoải mái.

Nhóm phó tướng bị đại tướng quân đánh cảm thấy không thoải mái.

Hoa Thanh Vũ vẻ mặt ghét bỏ nói: “Gương mặt của người thật sự rất đáng ghét.”

13. Chương 13: Chương 13

Mạnh Hoài Cẩn giận nàng. Hoa Thanh Vũ nhận thấy rất rõ ràng, buổi sáng mấy ngày hôm nay mỗi khi hầu hạ Đại tướng quân thay quần áo, hần ngay cả đầu cũng không cúi xuống một chút, trực tiếp đi qua nàng, điều này làm cho Hoa Thanh Vũ cảm thấy có chút phiền muộn, bởi vì Mạnh Hoài Cẩn không đưa nàng đi chơi.

Tuy Hoa Thanh Vũ đã mười lăm tuổi, cũng là tiểu thư con nhà giàu, nhưng từ nhỏ đã được nuôi thả tự do, đã quen được tự do thoải mái, mặc dù đã đến tuổi này nhưng tính cách vẫn thích rong chơi như trước.

Hoa Thanh Vũ nhớ đến hồi còn ở nhà bình thường luôn tự chơi một mình, tuy rằng không có ai nói chuyện với nàng, nhưng mà nói chuyện một mình cũng có thể tìm được niềm vui. Nhưng ngày người ba tháng tại phủ Đại tướng quân, đã quen đi theo Mạnh Hoài Cẩn chơi đùa, bây giờ lại tiếp tục ngày ngày một mình cảm thấy rất nhàm chán, trước kia thích chơi với người có nhiều trò hay ho vì cảm thấy rất thú vị..

Hoa Thanh Vũ nằm úp sấp lên cái bàn đá trong sân, cảm thấy nếu còn buồn bực như vậy đầu của nàng sẽ nảy mầm ..

“Đều do tên Đại tướng quân kia! Vô trách nhiệm!”

“Tiểu Hoa muội muội của ta, nàng vẫn đang nghĩ đến con lừa kia sao? Những lúc rảnh rỗi, nàng nên nghĩ đến Bông Cải ca ca của nàng nhiều một chút mới phải!”

Hoa Thanh Vũ vừa giương mắt nhìn, thì thấy một người phe phẩy cây quạt cổ làm ra vẻ là một công tử anh tuấn tiêu sái, không phải Hình Nhạ Lai thì là ai?

“Bông Cải! Sao hôm nay ngươi lại đến đây?”

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phàm nhà nàng tiến cung, ta thật vất vả mới chớp được lúc này để đến đây! Đã lâu rồi ta chưa gặp Tiểu Hoa muội tử, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?”

“Không nhớ.” Hoa Thanh Vũ tàn nhẫn đẩy bàn tay muốn nắm lấy tay nàng của Hình Nhạ Lai ra, lạnh nhạt nói: “Tại sao khi Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phàm có mặt ở đây, ngươi lại không thể tới tìm ta?”

Đương nhiên là bởi vì hần không cho!

Bất quá Hình Nhạ Lai sẽ không cho Hoa Thanh Vũ biết chuyện Mạnh Hoài Cẩn rất để ý đến nàng, bất kỳ chuyện tình cảm tiếp xúc nào giữa Tiểu Hoa và nam nhân khác, hần tuyệt đối sẽ không làm !

“Sao nàng lại mất tinh thần thế?” Hình Nhạ Lai cố ý nói sang chuyện khác nói: “Không vui sao?”

Nghe Hình Nhạ Lai hỏi như vậy, Hoa Thanh Vũ lập tức ủ rũ, tiếp tục nằm trên bàn nói: “Ta nghĩ là ta đã làm Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phàm tức giận..”

Chuyện đó xảy ra là tốt nhất!

“Làm sao đây? Nói cho Bông Cải ca ca của nàng biết đã xảy ra chuyện gì, ta sẽ làm chủ cho nàng!” Hình Nhạ Lai vươn tay muốn cầm tay Hoa Thanh Vũ, một lần nữa lại bị nàng tàn nhẫn gỡ ra ..

“Gần đây hần không còn quan tâm ta nữa, cũng không đưa ta ra ngoài chơi..” Hoa Thanh Vũ càng nói càng ghen ghét: “Bông cải! Ngươi nói đi chuyện này là sao chứ? Là do ta đắc tội hần, khiến hần tức giận không muốn để ý tới ta nữa sao?”

“Ô kìa! Nàng suy nghĩ nhiều rồi.” Hình Nhạ Lai ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà, cố ý âm dương quái quỷ nói: “Hần không phải là không để ý tới nàng, mà là không có thời gian để quan tâm đến nàng, bây giờ người ta với tỷ tỷ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nàng đang vui vẻ với nhau đấy!”

Tròng mắt của Hoa Thanh Vũ trừng sắp lòi cả ngoài.

Thì ra Mạnh đại công tử đi tìm tỷ tỷ !

Thấy Hoa Thanh Vũ bi phần như vậy, Hình Nhạ Lai giống như được khen ngợi, cười tủm tỉm nói: “Ta còn nghe nói Hoàng thượng có ý muốn gả tử tử Hoa Trăm Nghiên của nàng cho Đại tướng quân làm Tướng quân phu nhân đó!”

Cái gì? Tử tử gả cho Mạnh Hoài Cẩn! Vậy không phải nàng sẽ bị phát hiện sao?

“Hai người đó cũng thật sự là xứng đôi..” Hình Nhạ Lai cố ý liếc mắt nhìn Hoa Thanh Vũ một cái, trong lòng mừng thầm, giả vờ thở dài một hơi nói: “Hoa Trăm Nghiên thật sự là xinh đẹp giống như tiên nữ vậy, với ánh mắt cao hơn người của Mạnh huynh như vậy, chỉ sợ không thể không quỳ gối dưới làn váy hoa lộng của nàng ta! Nàng thấy ta nói có đúng không Tiểu Hoa?”

Hoa Thanh Vũ tưởng tượng dáng vẻ khi hai người đó đứng cùng một chỗ.. Mỹ nhân xứng mỹ nhân.. Chắc chắn, thật đúng là đáng ghét xứng đáng ghét, tuyệt phối tuyệt phối!

Nhưng không biết vì sao, ngoại trừ cảm giác chán ghét kia, trong lòng còn có một loại cảm xúc nàng chưa bao giờ trải qua, cảm giác chua xót và khó chịu không thể giải thích được..

Tại sao lại như vậy chứ?

Tại sao nàng lại cảm thấy có chút đau lòng đây?

Ừ, nhất định là bởi vì ghen tị với tử tử!

“Nếu Hoài Cẩn huynh thật sự cưới tử tử của nàng, nàng định làm gì?” Hình Nhạ Lai không có ý tốt hỏi.

Đại tướng quân thật sự muốn kết hôn với tử tử sao?

Bỗng nhiên Hoa Thanh Vũ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, Hình Nhạ Lai nói cái gì nàng cũng nghe không được, nàng giống như một con rùa bị thương co lại trong chiếc mai của mình, một mình bị tổn thương trong thế giới của mình..

Khi Hình Nhạ Lai phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Tiểu Hoa muối muối nước mắt đầy mặt. Hắn nóng nảy, hắn muốn phá hoại tình cảm giữa Hoa Thanh Vũ và Mạnh Hoài Cẩn, nhưng mà hắn không nỡ nhìn thấy Tiểu Hoa muối tử khóc, Hình Nhạ Lai vừa lau nước mắt cho Hoa Thanh Vũ, vừa rống lên nói: “Tại sao nàng lại khóc! Cũng tại ta, ăn nói lung tung, khiến nàng đau lòng, nàng đừng khóc, nàng đánh ta một trận đi được không?”

Hoa Thanh Vũ không để ý tới hắn ta, một mình đắm chìm trong thế giới bị thương của nàng.

Bông Cải cũng như vậy, mặc dù bây giờ đang chơi đùa với mình, nhưng khi tử tử xuất hiện, chắc chắn hắn lập tức sẽ không nhìn thấy nàng nữa, không phải hắn đặc biệt đến nhà tìm tử tử sao?

Hoa Thanh Vũ càng nghĩ càng đau lòng, quả nhiên nàng chỉ có thể làm bóng dáng tử tử, quả nhiên nàng sẽ không được người khác thật sự yêu thích ..

Hình Nhạ Lai không ngờ Hoa Thanh Vũ lại thích Mạnh Hoài Cẩn, nhìn nàng khóc thương tâm như vậy, trong lòng Hình Nhạ Lai cũng cảm thấy chua xót..

Hắn cầm tay Hoa Thanh Vũ, quyết định làm một hành động cao thượng nhất trong cuộc đời này!

“Tiểu Hoa, nàng đừng đau lòng nữa, ta thấy Mạnh đại công tử nhà nàng vẫn còn rất thích nàng, nếu nàng thích hắn như vậy, ta nhất định sẽ giúp nàng.” Chỉ cần Tiểu Hoa hạnh phúc, Hình Nhạ Lai hắn cũng thấy vui vẻ!

Hình Nhạ Lai tưởng Hoa Thanh Vũ sẽ vui mừng, ai ngờ nàng lại trừng mắt nhìn mình, hắn đã nói gì sai sao?

“Nàng đừng trừng ta, ta thật lòng mà! Ta đã từng nói với nàng, tuy rằng Hoa Trăm Nghiên rất đẹp, nhưng nàng ta giống như một khúc gỗ vậy, nào có thú vị như nàng, dù là mỹ nhân nhìn lâu cũng thấy nhàm chán. Đến lúc đó chờ Đại tướng quân chán ghét nàng ta, nàng sẽ thượng vị! Bông Cải ca ca sẽ giúp nàng, ta sẽ chen ép mỹ nhân kia đến chết!”

Nói xong Hình Nhạ Lai dương dương tự đắc, nghĩ thầm lần này chắc chắn nàng sẽ vui mừng, nhưng vừa giương mắt nhìn, thì thấy Hoa Thanh Vũ càng trừng mắt nhiều hơn.

“Sao nàng còn trừng mắt nhìn ta..” Hình Nhạ Lai bĩu môi, ủ rũ.

Nhìn dáng vẻ này của hắ Hoa Thanh Vũ phụt một tiếng bật cười, nàng hít mũi, cổ ngẩng nước mắt, hướng về phía Hình Nhạ Lai nở một nụ cười thật tươi nói: “Bông Cải, người đối với ta thật tốt!”

Hoa Thanh Vũ luôn luôn là ai đối tốt với nàng, thì nàng sẽ đối tốt với người đó gấp hàng trăm hàng ngàn lần. Vì thế nàng cầm lấy tay Hình Nhạ Lai nói: “Bông Cải, người yên tâm, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ giúp tên Tướng quân đầu lừa kia bắt nạt người nữa. Ta có chuyện gì tốt cũng sẽ nói với người đầu tiên, được không?”

Đây là lần đầu tiên Hoa Thanh Vũ chủ động cầm lấy tay hắ, Hình Nhạ Lai nhìn bàn tay nhỏ nhỏ hồng hào của Hoa Thanh Vũ, lại nghĩ tới khoảng thời gian năm năm yêu đơn phương của hắ, chỉ cảm thấy giờ phút ấm áp này lại làm cho hắ tan nát cõi lòng..

Hắ khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, chỉ cần Hoa Thanh Vũ vui vẻ hạnh phúc, hắ nguyện ý mãi mãi làm cái bóng sau lưng nàng, trở thành nam tử mang lại hạnh phúc cho nàng!

“Được! Nếu nàng đã chơi với ta!” Hình Nhạ Lai dường như là nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta sẽ giúp nàng chen ép tình địch! Cho nàng và Mạnh Hoài Cẩn người hữu tình sẽ thành thân thuộc!”

“Tình địch gì, ta không muốn phải gả cho Đại tướng quân.” Hoa Thanh Vũ xua tay, xem thường nói: “Thật đúng là tất cả các cô nương trong thiên hạ này đều phải thích các người sao?”

Hình Nhạ Lai sững sốt..

Hoa Thanh Vũ không thích Mạnh Hoài Cẩn?

Trời ạ, hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy!

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn đang đi đến vườn đào, hắ vừa mới lấy lí do thân mình không khoẻ cự tuyệt Cửu Vương gia Trầm Ký Ngôn đến thăm viếng, cũng không biết vì sao gần đây Trầm Ký Ngôn lại cảm thấy hứng thú với phủ Đại tướng quân như thế, chắc chắn là có vấn đề, rõ ràng là có liên quan đến nha đầu Hoa Thanh Vũ kia!

Nghĩ đến Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn nhớ ra mấy ngày hôm nay mình chưa hề nói chuyện với nàng, tuy rằng vẫn còn giận nàng đã nói mình đáng ghét, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ cả ngày buồn bã đáng thương của nàng, hắ cũng có chút không đành lòng.

Nếu không bây giờ đến trò chuyện với nàng vậy?

Không ngờ khi hắ vừa mới nghĩ như vậy, đã lập tức gặp được Hoa Thanh Vũ.

Chỉ thấy Hoa Thanh Vũ nằm trên bàn đá đùa nghịch ly trà trong tay, trên mặt vẫn còn những giọt nước mắt chưa kịp khô. Bên cạnh lại là cái tên Hình Nhạ Lai tận dụng mọi lúc, chạy đến phủ của hắ làm khách không mời!

Hình Nhạ Lai không có ý tốt nhìn Hoa Thanh Vũ hỏi: “Nếu nàng không thích hắ, vậy tại sao nàng lại khóc thương tâm như vậy?”

“Muốn khóc thì khóc, nữ tử ai cũng như vậy .”

“Tiểu Hoa muội nói cho Bông Cải ca ca nghe, Đại tướng quân nhà muội đối với muội có tốt không?”

“Tốt.” Hoa Thanh Vũ không chút do dự trả lời.

“Muội ở cùng hắ có vui vẻ không?”

“Vui vẻ!”

“Muội thấy dáng vẻ của hắ như thế nào?”

“Anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm!”

Mạnh Hoài Cẩn nhin không được bật cười, xem ra không ủng công mình đối tốt với nàng. Hắ có chút dương dương tự đắc, quyết định kết thúc chiến tranh lạnh với nàng, ngày mai sẽ mang nàng đi bắt cua.

“Ta không hiểu, hắn đối với nàng tốt như vậy, vì sao nàng hoàn toàn không động lòng với hắn? Chỉ cần là cô nương đều sẽ động lòng với hắn mới đúng chứ?” Trong mắt Hình Nhạ Lai tràn ngập chờ mong, nếu không động lòng vậy có chỉ thể là Tiểu Hoa đã thích nam nhân khác, ví dụ hắn chẳng hạn!

“Ta đương nhiên là một cô nương rồi!” Hoa Thanh Vũ bất mãn nói: “Người cũng không thể bởi vì dáng vẻ của ta khó coi, mà nói ta không phải là cô nương chứ!”

Thấy Hoa Thanh Vũ mắt hững hờ Hình Nhạ Lai vội vàng chịu tội, cười hì hì nói: “Đừng nóng giận, ta chỉ cảm thấy kỳ lạ mà thôi, phải biết rằng chuyện này nếu đổi lại là một cô nương trong kinh thành, chỉ sợ phải chết vì hắn cũng nguyện ý. Tại sao đến lượt nàng lại thờ ơ như vậy?”

Nhất định là bởi vì nàng thích Hình Nhạ Lai hắn? Đúng không đúng không!

“Người ta thích hắn đâu có liên quan gì tới ta?” Hoa Thanh Vũ liếc mắt xem thường nói: “Tại sao ta phải ái mộ hắn, ánh mắt của ta cũng không có xiêu vẹo như vậy..”

“Ta vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không sẽ thích hắn!” Hoa Thanh Vũ như đinh đóng cột nói: “Ta thật sự là vô cùng không thích diện mạo của hắn!”

Hoa Thanh Vũ!

Mạnh Hoài Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng dáng màu xanh kia, trong lòng muốn giết Hoa Thanh Vũ!

Nàng lại dám ghét bỏ gương mặt xuất chúng của hắn!

14. Chương 14

Khi Mạnh Hoài Cẩn đen mặt xuất hiện, Hoa Thanh Vũ có một loại dự cảm đặc biệt, đó chính là hình như mình đã hoàn toàn đắc tội với hắn rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt bất thiện của Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạ Lai vô cùng thức thời bỏ chạy, hắn ta biết rất rõ tên Đại tướng quân này, đừng thấy bình thường Mạnh Hoài Cẩn không đứng đắn hi hi ha ha suốt ngày, nhưng khi thật sự tức giận rất là kinh khủng.. Nếu không tại sao ở trên chiến trường kẻ địch vừa nghe thấy tên của Mạnh Hoài Cẩn đã sợ mất mật chứ?

“Tiểu Hoa muội tử, ngày khác ta lại đến tìm muội chơi đùa!”

Hình Nhạ Lai vừa nói xong lập tức đổi lấy một ánh mắt hung ác của Mạnh Hoài Cẩn, hắn sợ tới mức run cầm cập, lập tức nhanh chóng biến mất, dù sao mục đích hôm nay của hắn cũng đã đạt được rồi!

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài đã trở về, ta đi gọi Mộng Điệp.” Hoa Thanh Vũ chỉ muốn mau chóng chạy lấy người.

“Gọi Mộng Điệp làm gì! Chẳng lẽ người không phải là nha hoàn của ta?”

Hoa Thanh Vũ đã bước một chân ra lại thu trở về, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm có gì phân phó?”

“Ta muốn viết chữ, mài mực cho ta.”

Một cái canh giờ trôi qua, Tướng quân đại nhân không viết được mấy chữ, nhưng ngược lại Hoa Thanh Vũ đã phải mài mực rất nhiều lần.

“Quá nhạt.”

“Quá đậm.”

“Mùi không thơm.”

“Hương thơm của mực quá nồng.”

Hoa Thanh Vũ biết Tướng quân đại nhân đang cố ý chỉnh mình, nhưng cũng không tức giận, mình là nha hoàn của người ta, Tướng quân tức giận với nàng là lẽ tự nhiên, hơn nữa có ai mà không biết tức giận chứ, bình thường hấn tốt nàng như vậy, bây giờ hấn không vui nàng càng phải nhường nhịn hấn hơn.

Nhưng thấy Hoa Thanh Vũ ngoan ngoãn như vậy, Mạnh Hoài Cẩn lại càng thêm bực bội, hấn tốt với nàng, nàng không cần, hấn không tốt với nàng, nàng cũng không để ý sao!

Hấn thật sự là hết cách với nàng.

“Không viết không viết nữa!” Mạnh Hoài Cẩn ném bút bỏ ra ngoài.

“Ngài đi đâu vậy!” Hoa Thanh Vũ gọi hấn lại.

“Đến thao trường!”

Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn buồn bực, hấn không thể đánh nàng, như vậy chỉ có thể đánh thuộc hạ của hấn. Vừa đến thao trường Mạnh Hoài Cẩn lập tức lôi người ra tỷ võ, có thể nói vài vị phó tướng của hấn khổ không nói nổi, vết thương mấy ngày hôm trước bị hấn đánh còn chưa có khỏi mà!

Tướng quân đại nhân dạo này rất lạ, bình thường ba ngày hấn mới đến một lần, gần đây lại nhiệt tình như vậy, một ngày tới tìm bọn họ đánh nhau đến mấy lần!

“Tiếp theo!” Mạnh Hoài Cẩn cả người mạnh mẽ, hưng phấn hướng về phía đám người trên mặt kêu lên: “Giả bộ chết cái gì, cùng tiến lên cho ta!”

“Đại tướng quân, gần đây người làm sao vậy?” Lý tướng quân đứng bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa nói: “Trong khoảng thời gian này đám phó tướng bị người hành hạ đến chết đi sống lại, rốt cuộc bọn họ đã đắc tội gì với ngài?”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn thoáng qua đám người đang nằm rên rỉ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng nói: “Đắc tội với ta là người khác.”

Một đám phó tướng khóc không ra nước mắt, đắc tội với ngài là người khác, sao ngài không đánh người đó đi, ngài tìm chúng ta để làm chi!

“Ta lại không thể đánh nữ nhân, chỉ có thể đánh các người.” Mạnh Hoài Cẩn vẻ mặt đương nhiên nói.

Hóa ra là bị nữ nhân bỏ rơi! Bị nữ nhân bỏ rơi sẽ đánh huynh đệ, Tướng quân đại nhân ngài còn có thể vô dụng hơn nữa được không!

“Thôi! Không đánh nữa, ta đi uống rượu.” Mạnh Hoài Cẩn xoay người nhảy lên đài cao, thở phì phì bảo gã sai vặt mang rượu đến, sau đó nói với mấy vị phó tướng bên dưới: “Nếu không đánh với ta, bây giờ các người đánh với nhau đi, tuy rằng tạm thời không có chiến sự, nhưng các người cũng không được lười biếng luyện tập võ công! Đến, đánh!”

Vẫn còn chưa xong! Là vị cô nãi nãi nào đắc tội Đại tướng quân thế, tại sao nàng lại đắc tội với ngài ấy chứ, mọi cực khổ đều do bọn họ chịu?

Nhóm phó tướng bắt đầu bắt đầu luyện tập đánh nhau. Lý phó tướng quân đứng một bên nhìn dáng vẻ uống rượu giải sầu của Mạnh Hoài Cẩn, nhin không được thở dài.

Ôi.. Nghĩ đến Đại tướng quân tuy rằng chiến công lớn lao, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mười chín tuổi mà thôi, luôn có những muộn phiền của tuổi trẻ..

Ôi.. Tuổi trẻ thật là tốt..

Lý phó tướng phỏng đoán lần này Đại tướng quân thật sự đã thất tình, rốt cuộc là cô gái nào đã không tiếc bỏ rơi ngài ấy đây?

“Đại tướng quân, tại sao cô gái kia lại bỏ rơi người?”

Mạnh Hoài Cẩn “Răng rắc” một cái bóp nát ly rượu trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng ghét bỏ diện mạo của ta.. Nói nhìn thấy ta là lập tức cảm thấy phiền chán!”

Vậy mà cũng có người dám ghét bỏ diện mạo của Đại tướng quân! Ánh mắt của cô nương này quá cao, thần tiên trên trời chưa chắc đã so được với Đại tướng quân anh tuấn của bọn hần!

“Ôi..” Lý phó tướng đã lớn tuổi, nhìn Mạnh Hoài Cẩn lớn lên từ nhỏ, trong lòng coi hần như con trai ruột của mình, vỗ vỗ bờ vai của hần nói: “Nam tử hần đại trượng phu, chẳng qua chỉ bị con gái bỏ rơi một lần mà thôi, không hề gì! Muốn trở thành một nam nhân đích thực cần phải trải qua những bước này!”

Chờ một chút..

Rốt cục Mạnh Hoài Cẩn nghe ra có cái gì đó không đúng, cái gì gọi là bị bỏ rơi?

“Ta nói ta bị bỏ rơi khi nào thì?”

“Nếu ngài không bị bỏ rơi, tại sao lại không vui như vậy?”

“Bởi vì nàng chê ta có bộ dạng đáng ghét, còn nói cho dù ta có tốt với nàng bao nhiêu đi chăng nữa, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thích ta.”

Đây không phải là bị bỏ rơi sao? Lý phó tướng vuốt vuốt bộ râu rậm rạp của ông ta, ý vị thâm trường nói: “Đại tướng quân, ngài ngay cả bản thân mình đã thích cô nương kia cũng không phát hiện ra sao?”

“Ta thích nàng khi nào chứ? Nàng bình thường như vậy, nếu ta có thích thì cũng phải thích tuyệt thế mỹ nhân như Hoa Trầm Nghiên mới đúng chứ? Khiếu thẩm mỹ của ta rất tốt, với dáng vẻ này của nàng, ngay cả ta cũng không nhìn ra nàng đẹp ở đâu!”

Vậy mà bảo không thích.. Quên đi, Lý tướng quân quyết định tạm thời sẽ không chọc thủng hần.

“Vậy vì sao cô nương đó lại ghét bỏ diện mạo của ngài?”

Mạnh Hoài Cẩn ghen hòng, nghĩ nghĩ nói: “Bởi vì nàng không biết phân biệt tốt xấu! Mọi người ai cũng nói ta rất anh tuấn, nàng lại chê ta phiến!”

“Vậy vì sao sau khi nghe nàng ta nói sẽ vĩnh viễn không thích ngài, ngài lại nổi giận?”

Mạnh Hoài Cẩn tiếp tục nói dối: “Ta tốt với nàng như vậy, nàng một chút bày tỏ cũng không có, ta không nên tức giận sao?”

Lý phó tướng cười cười nói: “Đại tướng quân cũng thật quá bá đạo, có nhiều người thích ngài như vậy cũng không đủ sao, muốn tất cả các cô gái trong thiên hạ này ai cũng phải thích ngài? Các nam tử khác cũng muốn lấy vợ.”

“Ta nói muốn tất cả các cô gái trong thiên hạ đều phải thích ta khi nào? Hừ..Các cô nương thích ta rất nhiều, nhưng người thấy ta quan tâm bao giờ chưa?”

“Đúng, ngài chỉ quan tâm xem cô nương kia có thích ngài hay không thôi.” Nói xong Lý tướng quân vỗ vỗ bả vai Mạnh Hoài Cẩn, lời nói thâm thúy nói: “Thích, sẽ phải theo đuổi, thời gian không chờ đợi ta!”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn bóng lưng của Lý tướng quân nhẹ nhàng đi xa, rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ hần đã thích nha đầu kỳ quái kia?

“Đại tướng quân! Chúng ta đã luyện tập với nhau nửa canh giờ rồi, còn phải đánh nữa sao?” Những người phía dưới oán giận nói.

Bị cắt đứt suy nghĩ tâm tình của Mạnh Hoài Cẩn vô cùng không tốt, trừng mắt nhìn viên phó tướng vừa lên tiếng một cái nói: “Đã luyện võ xong? Vậy cứ đánh tiếp đi.”

Vị cô nương đã làm tổn thương tình cảm Đại tướng quân! Nếu như để nhóm phó tướng biết được.. Hừ!

Bọn họ nhất định sẽ bắt nàng phải quỳ xuống! Cô nãi nãi, người hãy theo tướng quân đi!

Mạnh Hoài Cẩn nhìn các tướng sĩ siết chặt quả đấm tiếp tục bắt đầu thao luyện!

Hần tuyệt đối sẽ không thích một cô nương có dáng vẻ bình thường như vậy!

Hần là Mạnh Hoài Cẩn!

Hắn quan tâm đến Hoa Thanh Vũ như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn đã quen được người khác đối xử ân cần, nhất thời bị bỏ rơi nên trong lòng cảm thấy tức giận, nên mới để ý như vậy, tuyệt đối không phải bởi vì thích Hoa Thanh Vũ!

Mạnh Hoài Cẩn tin, chỉ cần dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ, Hoa Thanh Vũ nhất định sẽ yêu hắn, hắn sẽ không phải cạnh tranh trong lòng vì lời nói của nàng nữa! Đến lúc đó có thể chứng minh phẩm vị của hắn tao nhã như vậy, không giống những nam nhân bình thường khác, hắn tuyệt đối sẽ không thích một cô nương có diện mạo bình thường như Hoa Thanh Vũ!

Đúng, cứ làm như thế!

Giải quyết một cách hoàn mỹ!

Hôm nay Mạnh Hoài Cẩn không trở về ăn cơm chiều, đến giờ đi ngủ cũng không trở về, với tư cách là nha hoàn thiếp thân, Hoa Thanh Vũ không khách khí ăn hết cả bàn đồ ăn, phỏng đoán hôm nay Đại tướng quân chắc đã đến nơi nào đó tiêu dao khoái hoạt rồi, cho nên nàng rất vô trách nhiệm đi ngủ trước.

Ăn no rồi quả nhiên ngủ rất ngon.

Vốn Hoa Thanh Vũ đang ngủ ngon lành, nhưng hôm nay trong lúc ngủ nàng bỗng nhiên cảm thấy có một ánh mắt cực kỳ đáng sợ đang phóng về phía nàng.

Cuối cùng, Hoa Thanh Vũ vô cùng không tình nguyện tỉnh lại, vừa mở mắt ra lập tức chống lại một ánh mắt oán độc.

“Mạnh Hoài Cẩn!”

Hoa Thanh Vũ bị dọa muốn thót tim ra ngoài, nàng vùng ngồi dậy, trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn kêu lên: “Người sao lại có cái tật xấu này! Hơn nửa đêm ngồi trong phòng cô nương người ta!”

Mạnh Hoài Cẩn không nói lời nào, chỉ tiếp tục dùng ánh mắt ai oán kia nhìn Hoa Thanh Vũ, Hoa Thanh Vũ bị hắn nhìn toàn thân nổi da gà, nàng tỉnh táo lại, đi qua hỏi: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, ngài bị cái gì kích thích sao? Có muốn ta an ủi ngài một chút không?”

“Ta đang bị kích động.” Mạnh Hoài Cẩn rầu rĩ nói.

“Sao?”

“Ta phát hiện phẩm vị* mà ta vẫn luôn kiêu ngạo đã biến mất..”

(Phẩm vị: từ phẩm vị thế này nó có nghĩa là cái ‘gu’ của anh ấy, cái khả năng thưởng thức của anh ấy, kiểu như là ‘dạo này thẩm mỹ bị suy giảm hay sao mà lại thấy con bé kia đẹp’ kiểu như vậy ấy. Mình nghĩ họ gõ nhầm từ thành . Hai từ này đọc như nhau, nghĩa chỉ khác nhau chút xíu thôi. Mà bên đó rất hay gõ nhầm các từ nên đôi khi nghĩa bị lệch một chút.).

Hoa Thanh Vũ nhìn vẻ mặt phong phú của Mạnh Hoài Cẩn, bỗng nhiên có chút chắc chắn về những hoài nghi của mình..

Mạnh đại công tử quả nhiên là có tật xấu!

“Phẩm vị của ngài biến mất, cũng không cần hơn nửa đêm rồi còn chạy đến phòng ta, trừng mắt nhìn ta chứ!”

“Hoa Thanh Vũ..”

Bỗng nhiên kêu tên nàng không biết để làm gì..

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, ngài có chuyện gì muốn nói với tiểu nhân sao?”

“Hoa Thanh Vũ, ngày mai hai ta bắt đầu hẹn hò đi..”

15. Chương 15

Hẹn hò..

Hẹn hò?

Hẹn hò!

Đội khi Hoa Thanh Vũ ý thức được hắn đang nói cái gì, Mạnh Hoài Cẩn hoàn toàn không để ý đến tâm tình của Hoa Thanh Vũ, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Buổi sáng ngày hôm sau Hoa Thanh Vũ hầu hạ Mạnh Hoài Cẩn thay quần áo, gương mặt của hắn vẫn giống như trước đây lúc nào cũng nghiêm túc, điều này làm cho Hoa Thanh Vũ hoài nghi, chuyện xảy đêm qua có phải là một giấc mơ của nàng không.

Nhưng mà nàng sao có thể mơ một giấc mơ như thế chứ? Nàng cũng không có mơ ước mỹ mạo của Mạnh Hoài Cẩn.

Hoa Thanh Vũ càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy bất an, vừa hầu hạ Mạnh Hoài Cẩn ăn điểm tâm, vừa hỏi: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sai uy vũ bất phạm, đêm qua ngài có vụng trộm chạy đến phòng của ta không vậy, có thể giải thích cho ta biết lý do vì sao không?”

“Khụ khụ khụ!”

Thấy Mạnh Hoài Cẩn bị sắc, Hoa Thanh Vũ lập tức tiến lên giúp hắn vỗ lưng, phản ứng này là có ý gì, rốt cuộc là hắn có đến phòng của nàng hay không?

Thật ra Mạnh Hoài Cẩn không nhìn Hoa Thanh Vũ cũng không phải vì đang giận nàng, chỉ là bây giờ cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhưng chắc chắn sẽ không nói với Hoa Thanh Vũ là mình đang cảm thấy bất an! Từ lúc theo nàng vào phòng hắn buộc lòng phải luôn giả bộ đẹp trai..

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy vô cùng ủy khuất, tại sao chỉ có một mình hắn thấp thỏm bất an chứ, người này ngay cả ngượng ngùng cũng không có sao?

Nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa Thanh Vũ còn tưởng rằng mình đã hiểu lầm hắn, vội vàng cười hì hì nói: “Thật xin lỗi, Mạnh đại công tử, ta đã hiểu lầm ngài, có thể là ta đã xuất hiện ảo giác, ngài kiêu ngạo như thế, sao có thể làm chuyện vô sỉ là nửa đêm nửa hôm đến phòng cô nương người ta như vậy chứ? Tuyệt đối là ảo giác của ta.”

“Ta chính là vô sỉ như vậy!” Vẻ mặt Mạnh Hoài Cẩn càng ủy khuất hơn, buông chiếc đĩa nói: “Đêm hôm qua người đến phòng nàng chính là ta.”

“Đi ...đi vậy...” Hoa Thanh Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của Mạnh Hoài Cẩn lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, cảm thấy giống như mình đang bắt nạt hắn vậy, vội vàng chịu tội nói: “Vừa rồi là ta nói sai, ngài không cần phải xấu hổ, ngài anh tuần tiêu sai uy vũ bất phạm như thế, sao có thể vô sỉ chứ? Hơn nữa, chúng ta quen thuộc như vậy, nửa đêm ngài đến tìm ta cũng rất bình thường thôi mà.” {475:}

Nhìn dáng vẻ khấn trương của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn ngẩn người, bỗng nhiên hiểu được một đạo lý.

Hóa ra nàng cũng đang bối rối..

Tuy rằng đang cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt Mạnh Hoài Cẩn vẫn là vẻ mặt cô đơn, hắn thở dài nói: “Tối hôm qua ta đã nói cái gì nàng cũng không nhớ sao..”

“Nhớ! Không phải là hẹn hò sao, chúng ta hẹn hò là được!”

“Thật vậy chẳng? Nàng sẽ không gạt ta chứ..”

Nhìn dáng vẻ đáng thương hề hề của Mạnh Hoài Cẩn, mặc dù trong lòng không tình nguyện nhưng Hoa Thanh Vũ vẫn gật đầu nói: “Ta đương nhiên là sẽ không gạt ngài..”

“Chờ ta hạ triều nhé!”

Mạnh Hoài Cẩn đặt được mục đích nở nụ cười, dùng sức hôn lên má Hoa Thanh Vũ một cái, sau đó về mặt phần khởi ra khỏi phòng.

Hoa Thanh Vũ bụm mặt, trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ.

Sao hấn lại hôn nàng ..

Không biết xấu hổ!

Rất nhanh đã đến giờ Mạnh Hoài Cẩn hạ triều, Hoa Thanh Vũ đang đoán Đại tướng quân sẽ đưa nàng đến đâu để hẹn hò, đúng lúc đó thì có một gã sai vặt tiến vào.

Gã sai vặt cầm trong tay một cái khay, cung kính nói: “Cô nương, thiếu gia nói mang quần áo này cho người thay, sau đó đến cửa sau tìm ngài ấy.”

Hoa Thanh Vũ nghi hoặc nhận khay quần áo. Đại tướng quân lại đang làm cái quỷ gì vậy, chỉ thấy người ta tặng quần áo cho nữ tử, chưa từng thấy ai tặng áo giáp..

Sau khi mặc áo giáp xong, cơ thể nhỏ bé của Hoa Thanh Vũ dường như muốn sụp xuống, khiến nàng hoài nghi Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm có thực sự muốn hẹn hò với nàng không, hay chỉ đơn giản là muốn trêu chọc nàng mà thôi!

Hoa Thanh Vũ bước từng bước nặng nề, nghiêng ngả theo gã sai vặt đi tới cửa sau, vừa ra khỏi cửa thì thấy Mạnh Hoài Cẩn đang đứng bên cạnh một con ngựa, tóc buộc hết lên, mặc cẩm phục màu trắng, thần thanh khí爽 nhìn Hoa Thanh Vũ.

Nhìn Mạnh Hoài Cẩn xong, quay lại nhìn bản thân..

Hoa Thanh Vũ cảm thấy, đây quả nhiên không phải hẹn hò!

Thấy Hoa Thanh Vũ xiêu vẹo bước tới, Mạnh Hoài Cẩn cười to nói: “Thực sự là quá nặng sao?”

Đó không phải là lời thừa sao?

Hoa Thanh Vũ rất là bất mãn hỏi: “Vì sao chỉ có mình ta mặc áo giáp, còn ngài lại không mặc?”

“Sợ nàng bị thương! Bản tướng quân sẽ không bị thương, mặc áo giáp làm gì, không tiêu sái chút nào! Đừng cầu nhàu nữa, đi nào!”

Nói xong Mạnh Hoài Cẩn nhanh nhẹn xách Hoa Thanh Vũ lên con ngựa tốt chạy đi.

Hôm nay trên giáo trường tràn ngập một bầu không khí quỷ dị, hoặc là nói không khí rất nghiêm túc và trang trọng..

Đại tướng quân mang theo một cô nương có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đến giáo trường, mấy canh giờ sau, hai người lấy cớ là học đại đao nhưng lại liếc mắt đưa tình với nhau, thỉnh thoảng Tướng quân còn không biết xấu hổ lấy tư cách là sư phụ dạy võ, sờ bàn tay nhỏ bé của cô nương người ta, lâu lâu lại ôm eo người ta, thật sự là cực kỳ hạ lưu vô sỉ, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

“Không phải đánh như vậy!” Mạnh Hoài Cẩn vòng ra sau lưng Hoa Thanh Vũ, sau đó nắm tay nàng nói: “Ta sẽ giúp nàng làm lại một lần nữa.”

Mạnh Hoài Cẩn giúp Hoa Thanh Vũ tập vung đao vài lần, sau đó Hoa Thanh Vũ bắt đầu cảm thấy có chút ngượng ngùng, cúi đầu ấp úng hỏi: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, không phải ngài đang ăn đậu hủ của ta đó chứ?” {475:}

Bị đâm trúng tâm sự Mạnh Hoài Cẩn xấu hổ, nhưng rất nhanh hấn lại mặt dày nói: “Nàng nhìn kỹ ta đi.”

Hoa Thanh Vũ quay đầu lại nhìn.

“Đẹp không?” Mạnh Hoài Cẩn hỏi.

“Đẹp.”

“Nàng còn nhớ gương mặt của mình không.”

Hoa Thanh Vũ cố gắng nhớ lại.

“Đẹp không?”

“Khó coi.”

Mạnh Hoài Cẩn vô vô đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Cho nên, nàng cảm thấy ta sẽ ăn đậu hủ của nàng sao? Đến, chúng ta tiếp tục tập vung đao.”

Vô sỉ!

Gã sai vật đứng bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, chủ tử chính khí nghiêm nghị của mình sao có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy chứ?

Hoa Thanh Vũ mơ hồ cảm thấy lời nói của Mạnh Hoài Cẩn có chút không hợp lý, nhưng mà không có nhiều tâm tư và tinh lực để so đo, bởi vì mặc dù có Mạnh Hoài Cẩn giúp đỡ, nhưng nàng vẫn phải dùng hết toàn lực mới vung được đại đao.

“Cái này không thích hợp với nàng, sáng mai ta sẽ tìm người làm cho nàng một cái thích hợp hơn, thế nào? Không cần phải buồn.”

Nghe Mạnh Hoài Cẩn nói như vậy, Hoa Thanh Vũ ngây dại, sao hắn biết mình không vui ?

Thấy ánh mắt tròn xoe của Hoa Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn mình, Mạnh Hoài Cẩn sợ hãi .

“Nàng.. Sao nàng lại nhìn ta như vậy.”

Hoa Thanh Vũ hít hít mũi, nhin xuống ghen ngào cười híp mắt lắc đầu, sau đó xoay người tiếp tục vung đao.

Nhớ khi còn bé nàng luôn rất cô đơn, không có ai chơi đùa với nàng, bình thường nàng luôn xem tiểu thuyết truyền kỳ để giải sầu, khi đó nàng thích xem nhất chính là những chuyện xưa về hiệp khách, vẫn hy vọng có một ngày mình cũng có thể làm đao khách.

Nàng muốn mặc hồng y, mang đại đao của nữ hiệp! Nàng muốn hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo an dân, bởi vì tất cả mọi người sẽ thích dáng vẻ này của nàng, như vậy nàng sẽ không bao giờ bị mọi người lãng quên nữa.

Mà hôm nay Hoa Thanh Vũ phát hiện mình ngay cả cầm đao cũng không nổi, mới hiểu những ảo tưởng thời thơ ấu thực sự chỉ là ảo tưởng mà thôi, nàng chính là Hoa Thanh Vũ, không phải tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp, cũng không xứng làm nữ hiệp cứu người lúc nguy nan..

Nhưng Hoa Thanh Vũ tuyệt đối không ngờ tới, Đại tướng quân xưa nay cà lơ phất phơ, thế nhưng chỉ liếc mắt một cái đã lập tức nhìn ra nàng đang chán nản, còn nói muốn làm cho nàng một thanh đao nàng có thể dùng được!

Hoa Thanh Vũ nghĩ, trên thế gian này người thật sự tốt với nàng nhất, chính là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm!

Bởi vì Hoa Thanh Vũ thật sự không thể cầm được đại đao, cho nên Mạnh Hoài Cẩn tìm một mộc côn rất nhẹ, lại sợ mảnh vụn của mộc côn ghim vào tay Hoa Thanh Vũ, lại lấy thêm vải bông quấn mấy vòng bên dưới mới đưa cho Hoa Thanh Vũ cầm.

Lúc Hoa Thanh Vũ nhận mộc côn lỗ mũi cảm thấy rất chua xót, bởi vì chưa từng có ai đối xử tử tế với nàng như vậy.

Quả nhiên nàng không có nghĩ sai, trên thế giới này không ai có thể tốt với nàng như Đại tướng quân!

Mặc dù Mạnh Hoài Cẩn không biết tại sao Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên dùng ánh mắt của chó nhỏ nhìn chủ nhân nhìn mình, nhưng phi thường rõ ràng biết đây là một thay đổi vô cùng tốt, xem ra hắn quả nhiên là anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, cái gì cũng chưa làm đã nhanh chóng làm cho Hoa Thanh Vũ thích hắn .

Hai người luyện tập ở giáo trường cả người đầy mồ hôi, Mạnh Hoài Cẩn muốn đưa Thanh Vũ đi tắm rửa trước rồi thay quần áo, nhất là muốn Hoa Thanh Vũ cởi áo giáp ra cho đỡ nặng, nàng đã mặc để luyện tập liên tục rồi.

Bất quá khi Mạnh Hoài Cẩn đang đắc ý dào dạt vui vẻ cưỡi ngựa mang Tiểu Hoa rêu rao khắp nơi, tuyệt đối sẽ không ngờ tới, thời gian một nén nhang sau đó, hắn đã vì quyết định này của mình mà hối hận vạn phần!

Bởi vì Mạnh Hoài Cẩn và Hoa Thanh Vũ vừa mới bước chân vào Tướng quân phủ, hai vị khách không mời mà đến lập tức đi theo phía sau vào cửa!

“Đại tướng quân, Cửu Vương gia và Hình công tử tới chơi!”

Quả nhiên loại chuyện hẹn hò như thế này nên nhất cổ tác khí* không nên nửa đường đã về nhà! {:348:}

Nhất cổ tác khí có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối. Nó bắt nguồn từ chuyện kể về thuật dụng binh của một vị quân sư nước Lỗ vào thời Xuân Thu (770-476 trước Công nguyên)

16. Chương 16

Bởi vì Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạn Lai đột nhiên tới, Hoa Thanh Vũ cũng chưa kịp đi trước, đành phải mặc phải mặc áo giáp nặng nề đứng phía sau Mạnh Hoài Cẩn, vụng trộm đánh giá hai người vừa mới đi vào cửa lớn của Phủ Tướng Quân.

Cũng không biết có phải Hoa Thanh Vũ nhìn lầm hay không, hôm nay Cửu Vương gia và Tiểu Chiết Hoa dường như đặc biệt anh tuấn!

Bởi vì trời lạnh, cho nên Trầm Ký Ngôn khoác áo choàng lông chồn màu tím, áo được làm bằng gấm Tứ Xuyên ngàn vàng khó mua, đầu tay áo thêu hình con chồn và hình cổ huân (loài cổ thơm), một con rồng được thêu từ hai vai đến giữa ngực, ở giữa là một đám mây ngũ sắc. Tóc dùng trâm bạch ngọc buộc lên một cách tùy ý, tăng thêm vài phần phong thái phóng khoáng, quả thực là phong hoa tuyệt đại mà, khiến cho Hoa Thanh Vũ bị lóa mắt!

Hoa Thanh Vũ không biết là Cửu Vương gia đã đặc biệt mặc như vậy để tới đây, cho rằng năng lực thừa nhận cái đẹp của mình bỗng nhiên giảm xuống. Nếu không thì tại sao khi nhìn thấy đôi mắt phượng của Cửu Vương gia mỉm cười, nàng lại khó chịu như vậy chứ?

Mạnh Hoài Cẩn nhận ra được Trầm Ký Ngôn vừa bước vào đã nhìn Hoa Thanh Vũ đầu tiên, lập tức nói khẽ với nàng nói: “Còn đứng ở đây làm gì, còn không nhanh đi xuống trước đi.”

Hoa Thanh Vũ ước gì có thể rời khỏi nơi này thật nhanh, nhưng vừa quay đầu lại bị người ta gọi lại.

“Tại sao Hoa cô nương vừa thấy bốn vương đến đã vội bước đi?”

Ngoại trừ Hình Nhạn Lai vẫn là vẻ mặt ủ rũ như trước, hai người còn lại cũng ngây dại. Hoa Thanh Vũ ngây người là vì không ngờ Cửu Vương gia còn nhớ mình là ai, Mạnh Hoài Cẩn ngây người là vì không ngờ Cửu Vương gia lại nói như vậy!

Tiểu tử Trầm Ký Ngôn này, vừa vào cửa chưa chào hỏi với Bản tướng quân đã trực tiếp quyến rũ Tiểu Hoa của hắn, thật sự là khiến cho hắn được mở mang tầm mắt!

Cửu Vương gia đã gọi mình, Hoa Thanh Vũ không làm sao được, đành phải xoay người hướng về phía hai người bọn họ hành lễ.

“Cửu Vương gia cát tường, Hình Thị Lang cát tường.”

Nghe thấy Hoa Thanh Vũ chào mình, Hình Nhạn Lai vẫn đang ủ rũ rất cục ngắc đầu lên, hẩn nhìn thoáng qua Trầm Ký Ngôn, lại nhìn thoáng qua Hoa Thanh Vũ, âm thầm nắm tay, lại một lần nữa ủ rũ cúi đầu xuống.

Hoa Thanh Vũ khó hiểu nhìn Hình Nhạn Lai, không biết hôm nay hẩn xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Chiết Hoa đã thật sự biến thành Bông Cải, cho nên hôm nay bầu trời mới u ám như vậy?

Mạnh Hoài Cẩn đứng bên cạnh thường xuyên quan sát cũng nhận ra Hình Nhạn Lai có chút kỳ lạ, hẩn nhảy cảm bước lên một bước nhỏ, cố ý che Hoa Thanh Vũ ra phía sau, hướng về phía Trầm Ký Ngôn nói lời mời: “Cửu Vương gia, mời vào bên trong ngồi, trời lạnh không nên đứng trong sân.”

Lúc này Trầm Ký Ngôn mới không nhanh không chậm, đưa mắt nhìn về phía Mạnh Hoài Cẩn, tươi cười lạnh nhạt nói: “Không cần làm phiền Tướng quân, hôm nay ta tới đây là tìm Hoa cô nương ôn chuyện.”

Nghe vậy Mạnh Hoài Cẩn mạnh mẽ sững sờ, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Hoa Thanh Vũ, trông mắt hẩn không thể phóng ra ngoài!

Nha đầu kia, nàng nén lút quen biết Cửu Vương gia từ khi nào! Hơn nữa quan hệ tốt đến nỗi Cửu Vương gia tự mình đến tìm nàng! Thật sự là không thể tha thứ!

Hoa Thanh Vũ cũng choáng váng, nàng cũng không biết tại sao Cửu Vương gia lại bỗng nhiên đến tìm, không phải hai người chỉ mới gặp mặt có một lần ở Trung thu yến thôi sao? Dựa theo lẽ thường cùng với kinh nghiệm sống nhiều năm của nàng mà nói, hẩn là Cửu Vương gia vừa xoay người sẽ lập tức quên mất diện mạo của nàng mới đúng, tại sao còn cố ý tìm đến nàng chứ?

Trong nháy mắt Hoa Thanh Vũ trầm nghĩ đến một khả năng – nàng nhớ Hình Nhạn Lai từng nói với nàng, trăm ngàn lần không nên để cho Cửu Vương gia biết nàng là Hoa Thanh Vũ, bởi vì hẩn luôn muốn giúp đỡ tỷ tỷ tìm tung tích của nàng!

Nay cửu Vương gia đến phủ Tướng quân, phía sau còn có Hình Nhạn Lai, ngồi cũng không ngồi, chỉ nói đến đây tìm nàng, vậy chỉ có thể là tới để bắt nàng!

Trầm Ký Ngôn nhận ra cơ thể Hoa Thanh Vũ khẽ run, còn tưởng rằng nàng đang kích động vì thấy mình, lập tức nở nụ cười an ủi Hoa Thanh Vũ, sau đó quay đầu nói với Mạnh Hoài Cẩn: “Nếu Đại tướng quân không ngại, có thể để một mình bốn vương trò chuyện với Hoa cô nương không?”

Đồng ý!

Đồng ý là chết!

Mạnh Hoài Cẩn gào lên ở trong lòng, nhưng người ta là Cửu Vương gia, yêu cầu hẩn gặp một thị nữ, cũng không phải là một yêu cầu sai trái, hẩn hoàn toàn không có lý do để từ chối!

Ngay khi nội tâm Mạnh Hoài Cẩn đang giao chiến, tất cả mọi người không ngờ chuyện này lại xảy ra..

Hoa Thanh Vũ không hề báo trước bỏ nhào tới trước mặt Mạnh Hoài Cẩn, ôm đùi hẩn thật chặt!

“Đại tướng quân, cầu xin ngài cứu ta! Ta không muốn đi với Cửu Vương gia! Huhu..”

Hoa Thanh Vũ òa một tiếng khóc lớn, Hình Nhạn Lai kinh hãi, Trầm Ký Ngôn tan nát cõi lòng, Mạnh Hoài Cẩn.. Đắc ý nở nụ cười.

Ý thức được mình tỏ ra quá đắc ý Mạnh Hoài Cẩn lập tức thu lại nụ cười, hẩn ra vẻ nghiêm túc vỗ vỗ đầu Hoa Thanh Vũ, an ủi nói: “Đừng sợ, Cửu Vương gia chẳng qua là có lời muốn nói với nàng, sẽ không làm gì nàng đâu.”

“Ngài gạt người, rõ ràng hẩn muốn bắt ta về giao cho tỷ tỷ, sau đó gả ta cho cái tên thiếu gia bệnh lao kia.”

“Câu này là ai nói?” Trầm Ký Ngôn bật cười nói: “Lần trước không phải Hoa cô nương còn cùng bốn vương tâm tình trên núi giả trong vương phủ sao? Nếu bốn vương thật sự muốn bắt nàng, tội gì phải đợi đến ngày hôm nay?”

Cái gì? Nghe vậy Mạnh Hoài Cẩn lại một lần nữa trừng mắt nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, từ khi nào mà Cửu Vương gia và nha đầu kia đã phát triển đến bước này! Nàng chưa bao giờ tâm tình với hắn ở trên núi giả cả!

Hoa Thanh Vũ vẫn gắt gao ôm chân Đại tướng quân không buông tay, vẻ mặt khẩn trương liếc mắt nhìn Hình Nhạ Lai một cái, sau đó mới lẩm bẩm nói: “Vì có người nói cho ta biết, người tìm ta là muốn bắt ta quay về Hoa gia thành thân?”

Thấy Hoa Thanh Vũ nhìn Hình Nhạ Lai, Trầm Ký Ngôn lập tức đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hắn cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Hình Nhạ Lai, sau đó nói với Hoa Thanh Vũ: “Bổn vương chỉ có thể nói nói cho nàng biết, tin tức này là người ta đang lừa nàng, ta tìm nàng đã lâu, cũng không phải vì nguyên nhân này.”

“Vậy vì nguyên nhân gì?”

Trầm Ký Ngôn bắt đầu dãi dãi nói: “Hoa cô nương, hai chúng ta nói chuyện riêng có được không?”

“Không được.” Hoa Thanh Vũ như đinh đóng cột cự tuyệt.

Mạnh Hoài Cẩn đắc ý nhìn về phía Trầm Ký Ngôn, mỉm cười nói: “Tiểu Hoa sợ Vương gia như vậy, không bằng Vương gia nói ngay tại đây đi, dù sao giữa ta và Tiểu Hoa cũng không có bí mật gì.”

Từ khi nào thì giữa bọn họ đã không có bí mật? Hoa Thanh Vũ nghi hoặc nhìn thoáng qua Mạnh Hoài Cẩn, nhưng không phản bác lại.

Trầm Ký Ngôn không ngờ cục diện sẽ biến thành thế này, cũng không thể làm gì hơn, cười khổ lắc đầu, hỏi Hoa Thanh Vũ: “Hoa cô nương, nàng thật sự không nhớ Thổ Bao ca ca năm đó ở Tĩnh An tự núi Lạc Hà sao?”

Hai tay Hoa Thanh Vũ vốn đang gắt gao ôm lấy đùi Mạnh Hoài Cẩn, bỗng nhiên buông ra, nàng chậm rãi đứng lên, không thể tin đi về phía trước từng bước, hai mắt đắm lệ nhìn về phía Trầm Ký Ngôn, nghẹn ngào hỏi: “Người.. Người thật sự là Thổ Bao ca ca của ta?”

Trầm Ký Ngôn cũng nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, mỉm cười gật đầu.

Hai người nhìn nhau, dường như trời đất này chỉ còn lại bọn họ, Mạnh Hoài Cẩn và Hình Nhạ Lai đứng bên cạnh làm nền, hóa thành tảng đá và dòng sông.

Trầm Ký Ngôn vui mừng nhìn Hoa Thanh Vũ, trong lòng ấm áp, quả nhiên Tiểu Hoa vẫn còn nhớ đến hắn.. :))

Trong phút chốc, Trầm Ký Ngôn như lại được nhìn thấy một tiểu cô nương trong tay cầm một cái ná thật to, cười hí hóp nhìn mình.

“Vì sao huynh lúc nào cũng có vẻ không vui vậy? Huynh còn chưa nói cho ta biết tên của huynh là gì đâu!”

“Hi hi, không muốn nói cho ta biết thì thôi, nhìn gương mặt bánh bao của huynh, ta gọi là huynh Thổ Bao được không?”

“Tại sao huynh lại cho rằng ta chán ghét huynh chứ? Bởi vì gương mặt bánh bao của huynh sao?”

“Mặc dù huynh xấu xí vượt xa tiêu chuẩn, nhưng ta không chê huynh đâu! Ta thích huynh như vậy!”

“Thổ Bao ca ca, ta muốn bắt cá, huynh có thể giúp ta không? Mấy ngày hôm nay ở trong miếu toàn phải ăn chay, ta sắp biến thành con thỏ mất rồi!”

Trầm Ký Ngôn cảm thấy dường như mình đang trở về tuổi mười ba, mà Hoa Thanh Vũ cũng quay lại chín tuổi năm ấy, lúc đó bọn họ vẫn còn vui vẻ như vậy, tất cả đều chưa từng thay đổi..

Hắn mỉm cười nhìn Hoa Thanh Vũ, giống như đang khích lệ nàng.

Hoa Thanh Vũ bước từng bước một chậm rãi đi về phía Trầm Ký Ngôn, mỗi một bước đều kiên định mà tràn đầy tình cảm.

Nhưng ngay khi Trầm Ký Ngôn giang tay, chuẩn bị ôm Tiểu Hoa một cái ôm tái hợp đã chờ đợi từ lâu..

“Tên lường gạt!”

Tiểu Hoa giờ cao chân hung hăng đạp một cước vào bụng Trầm Ký Ngôn, sau đó xoay người bỏ chạy, biến mất ở trong sân!

Hình Nhạ Lai thề, đời này hắn chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt của Cửu Vương gia muôn màu muôn vẻ như vậy, năng lực biểu hiện phong phú.

17. Chương 17: Chương 17

Năm đó khi Hoa Thanh Vũ mới chín tuổi, cả nhà nàng đi dâng hương ở Tỉnh An tự. Trên đường xuống núi trở về, đột nhiên tỷ tỷ nàng kêu đau bụng, mọi người đành phải dừng chân ở triền núi.

Mẫu thân dắt cả hai tỷ muội nàng đi vào trong rừng để đi vệ sinh, Hoa Thanh Vũ rất nhanh đã giải quyết xong nhu cầu của mình. Mẫu thân không biết bụng tỷ tỷ sẽ khó chịu đến khi nào, bèn để cho Hoa Thanh Vũ sang bên cạnh chơi đùa, chờ tỷ tỷ tốt hơn hai người sẽ đi tìm nàng, mọi người cùng nhau quay về.

Mặc dù Hoa Thanh Vũ sợ hãi đàn khỉ đang chạy tới chạy lui trong rừng, vẫn ôm bọc hành lý nhỏ của mình, ngoan ngoãn tới bên gốc cây ngồi đợi. Nàng nghĩ có lẽ tỷ tỷ ngượng ngừng. Bởi vì nàng nghĩ chắc chắn tỷ tỷ sẽ ngượng ngừng khi bị tiêu chảy trước mặt mình, có lẽ nàng nên đi xa một chút.

Hoa Thanh Vũ ôm bọc hành lý nhỏ ngồi xổm dưới tàng cây, vừa bứt cỏ vừa chờ mẫu thân và tỷ tỷ đến đón nàng. Nhưng đến khi trời đã tối, cả khu rừng trở nên đen kịt, ngay cả đàn khỉ cũng đã trở về nhà, vẫn không thấy bóng dáng họ đâu.

Cách đó không xa truyền đến tiếng hổ gầm, Hoa Thanh Vũ sợ tới mức cầm đầu bỏ chạy về phía con đường xuống núi. Nhưng chạy tới nơi, nàng chỉ thấy con đường trống trơn, đoàn xe của cả nhà đã đi rồi.

Dưới ánh trăng, ngọn núi như nhuộm màu thê lương. Hoa Thanh Vũ chín tuổi gắt gao ôm chặt bọc hành lý nhỏ của mình, ngơ ngác đứng tại chỗ. Ngọn núi lớn như vậy, nàng lại không biết đi nơi nào.

Lại một lần nữa cha mẹ bỏ quên nàng...

Năm Trầm Ký Ngôn mười ba tuổi bị lên đậu, trên mặt đầy những nốt ban đỏ, chi chít trông rất ghê người. Hắn vốn là hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất, bản thân không thể chịu đựng được việc xuất hiện trước mặt người khác với gương mặt khủng khiếp ấy. Vì thế, năm đó hắn cùng đồng bọn của mình là tiểu Hình Nhạ Lai đi tới Tỉnh An tự xa xôi để dưỡng bệnh.

Để ngăn không cho tin tức hắn bị lên đậu lan truyền trong kinh thành, lần xuất cung này có rất ít người biết. Ngoại trừ trụ trì, ngay cả hòa thượng trong Tỉnh An tự cũng không biết vị khách quý là hắn có lai lịch ra sao.

Ở Tỉnh An tự, Trầm Ký Ngôn ngày ngày ưu sầu lo lắng đến độ trà không uống, cơm không ăn. Nguyên nhân là bởi Thái y đã nói với hắn, mặc dù những nốt đậu trên mặt hắn sẽ biến mất, nhưng vẫn có khả năng để lại sẹo rất cao. Nếu như vậy, cả đời hắn không phải sẽ sống chung với những nốt sẹo rõ đó sao?

Triều đại này rất coi trọng cái đẹp, các đời lịch đại hoàng đế đều được ca ngợi là anh tuấn. Nếu hắn xấu xí như vậy, phụ hoàng sẽ không thích hắn nữa, càng đừng nói đến việc đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho hắn! Cho dù phụ hoàng không để ý đến điều này mà truyền ngôi cho hắn, nhưng hắn xấu xí như vậy, thừa kế vương vị cai quản đất nước còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Nghĩ như vậy, tâm tình Trầm Ký Ngôn càng ngày càng ảm đạm.

Hình Nhạ Lai khi đó là thư đồng của Trầm Ký Ngôn, bị bắt đi theo đến chùa miếu nơi thâm sơn cùng cốc để chữa bệnh. Ngày ngày không được nhìn đám tỷ tỷ, muội muội trong nhà đã đủ làm cho hắn ghen khuất, huống chi còn phải đối diện với Trầm Ngôn Ký bộ mặt lúc nào cũng như đưa đám, quả thật là khó chịu và sót ruột!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hình Nhạ Lai quyết định lôi kéo Trầm Ký Ngôn tới ngọn núi phía sau Tĩnh An Tự đặt bầy cây hương thuận tiện giải sầu luôn.

“Thật không biết bầy cây hương thì có cái gì thú vị...” Trầm Ký Ngôn căn bản không quan tâm đặt bầy cái gì Từ đầu đến cuối Trầm Ký Ngôn không hề quan tâm đến việc săn cây hương, chỉ mong sớm được trở về chùa để hẩn đắp thuốc, muốn mình nhanh chóng trở lên anh tuần tiêu sái giống như trước kia!

Hình Nhạ Lai không để ý đến Trầm Ký Ngôn đang oán giận, ra vẻ cao thâm nói: “Cây hương là loài rất cẩn thận và giảo hoạt, mẫu thân ta nói đặt bầy nó để rèn luyện tính nhẫn nại và nhanh nhẹn. Người nghĩ rằng ta và người là đang chơi đùa hay sao?”

Dọa ai chứ...

Hẩn, Cửu hoàng tử Trầm Ký Ngôn tức trí đa mưu, chẳng lẽ lại không nhìn ra tên tiểu Chiết Hoa người đang nghĩ cái gì hay sao? Ngay khi Hình Nhạ Lai nhìn thấy con cây hiwong, ánh mắt của hắn đã hoàn toàn bán đứng hắn. Hình Nhạ Lai cũng thích loại tiểu dã thú lông xù này, giống như các cô nương chỉ thích thỏ trắng vậy!

“Suýt!”

bỗng dưng Trầm Ký Ngôn dừng bước, dọa cho Hình Nhạ Lai nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy?”

“Người nghe xem, hình như có người đang khóc.”

Hình Nhạ Lai vểnh tai lắng nghe, quả nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng khóc nức nở đứt quãng. Hình Nhạ Lai nổi hết cả da gà, không nói hai lời liền quay người bước đi. Thời điểm hắn xoay người, một bàn tay bất thành lình đặt mạnh lên vai của hắn.

“A a a a a...”

Hình Nhạ Lai sợ tới mức thiếu chút nữa bỏ chạy trước. Trầm Ký Ngôn khinh thường nhìn hắn một cái rồi nói: “Nhìn lá gan của người kia. Mau đứng lên, đi đến phía trước nhìn xem người đang khóc là ai.”

“Sao người không tự đi?”

“Rèn luyện can đảm cho người.”

Dọa ai đâu chứ! Rõ ràng là người đang sợ hãi !

Bất quá người ta là hoàng tử, Hình Nhạ Lai không thể không đứng lên, nơm nớp lo sợ tìm nơi phát ra tiếng khóc. Dưới ánh trăng, chỉ thấy một cô nương khoảng mười tuổi đang ngồi trên một tảng đá to khóc nức nở, trong tay còn gấu gao ôm chặt bọc hành lý nhỏ...

Nhìn thấy là một tiểu cô nương, Hình Nhạ Lai không sợ nữa. Bởi vì hắn thích nhất là tiểu cô nương!

“Tiểu cô nương, sao người lại ngồi khóc một mình ở đây?”

vừa ngẩng đầu Hoa Thanh Vũ lập tức nhìn thấy một tiểu thiếu niên tuần tú xa lạ đang đứng trước mặt mình.

“Ta ở đây đợi cha mẹ đến đón.”

“Cha mẹ người sao lại để người ngồi chờ ở nơi hoang vu vắng vẻ thế này?”

Tiểu Hoa vốn không thích những người có bộ dạng đẹp mắt, nhưng ở nơi này trời đất tối đen như mực, chỉ cần là người cũng khiến cho nàng cảm thấy vô cùng thân thiết. Cho nên nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều, kể hết đầu đuôi mọi chuyện ngày hôm nay cho hắn nghe.

Hình Nhạ Lai nghe xong thì sửng sốt, hắn hoài nghi không biết cô nương này có phải bị ngốc hay không. Nếu không phải rất ngốc, lý nào lại không nhận ra được cha mẹ thực sự không cần nàng, cho nên mới đem bỏ nàng lại nơi đây.

Tổ phụ Hình Nhạn Lai là nguyên lão tam triều, phụ thân là trọng thần đương triều, mà hần lại là con trai duy nhất, độc đinh đơn truyền ba đời, cho nên từ nhỏ ngàn vạn sủng ái chỉ tập trung vào một mình hần, ngày ngày bị đám tỷ tỷ, muội muội, di nương, bà vú và nha hoàn trong viện vây quanh. Bởi vậy mà so với nam tử khác, hần am hiểu tâm lý của cô nương hơn, lại càng thương xót các nàng hơn. Nay nhìn thấy tiểu cô nương chín tuổi bị bỏ lại một mình trên núi, hần không thể không quan tâm tới nàng.

“Tiểu cô nương, tên người là gì?”

Hoa Thanh Vũ nhớ cha mẹ đã từng dặn nàng, trăm ngàn lần không thể nói cho người lạ nghe mình tên là gì, nhà ở đâu, nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay. Cho nên nàng nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Ta... người... Người gọi ta Tiểu Hoa là được.”

“Tiểu Hoa, trước tiên người nên đi theo ta. Ta ở trên Tĩnh An tự, trụ trì ở đó tốt lắm, chắc chắn sẽ giúp đỡ người.”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cám ơn người, nhưng ta muốn ở đây đợi cha nương ta.”

Hình Nhạn không đành lòng nói cho nàng biết cha mẹ nàng sẽ không tới đây nữa, đành phải nói với nàng: “Buổi tối đi đường trên núi rất nguy hiểm, cha mẹ người không thể tới được. Nếu không ngày mai người lại tới chờ họ?”

Hoa Thanh Vũ vẫn là lắc đầu: “Vạn nhất cha mẹ ta tới đây tìm mà không thấy ta thì hỏng. Ta vẫn nên ngồi đợi ở đây là tốt nhất.”

Hình Nhạn Lai thở dài, không biết phải nói như thế nào cho Tiểu Hoa muôi tử hiểu cha mẹ nàng sẽ không trở lại đây nữa. Đang lúc hần phiền não, một giọng nói mang theo tức giận từ phía sau truyền đến: “Ngu xuẩn, cha mẹ đã không cần người, người còn ngốc nghếch đợi ở đây làm gì nữa?”

....

Thời điểm Mạnh Hoài Cẩn tìm được Hoa Thanh Vũ, nàng đang ngồi ở trong phòng của mình, vẻ mặt bi thương. Hần nhẹ nhàng đi đến ngồi xổm trước mặt nàng, khẽ hỏi: “Nàng làm sao vậy? Có phải họ Trầm kia khi dễ nàng đúng không?”

Hoa Thanh Vũ chỉ lắc đầu, không hề nói chuyện, nước mắt rơi đầy mặt.

Mạnh Hoài Cẩn không thể muốn nhìn thấy Hoa Thanh Vũ khó chịu, càng không muốn thấy nàng rơi nước mắt. Hần tức giận nhảy dựng lên, nói muốn đi tìm Trầm Ký Ngôn tính sổ.

“Mặc kệ hần là vương gia hay là hoàng thượng, xem ta có đánh chết hần không.”

“Đừng!”. Hoa Thanh Vũ vội vàng ôm chặt Mạnh Hoài Cẩn: “Không có, hần không có khi dễ ta. Hần đối xử với ta rất tốt, còn nghe ta thổi sáo nữa.”

“Vậy sao người lại khóc?”

Hoa Thanh Vũ thở dài, kể cho Mạnh Hoài Cẩn nghe một đoạn chuyện cũ.

Thì ra năm đó khi Hoa Thanh Vũ bị cha mẹ bỏ quên ở Tĩnh An tự, nàng đã gặp được Thổ Bao ca ca và người hầu của hần. Hoa Thanh Vũ cùng Thổ Bao ca ca và người hầu của hần trở thành bằng hữu, nhất là Thổ Bao ca ca, hần đối xử với nàng rất tốt.

Thổ Bao ca ca khi đó cũng không có đẹp mắt như hiện tại, chỉ là một tiểu tử có gương mặt lở loét xấu xí. Cho nên Hoa Thanh Vũ đặc biệt thân thiết với hần, cũng hết sức quý trọng tình bạn hữu nghị này.

Không lâu sau, người nhà ở kinh thành tới đón hần. Thổ Bao ca ca nói với Hoa Thanh Vũ hãy chờ hần, qua vài ngày nữa hần sẽ lại tới tìm nàng.

Hoa Thanh Vũ chưa bao giờ nghĩ Thổ Bao ca ca sẽ lừa nàng, vẫn ngốc nghếch ở đó chờ hần. Một tháng sau, khi cha mẹ nàng đến chùa, muốn đón nàng về nàng cũng không muốn, chỉ nói nàng đã đáp ứng Thổ Bao ca ca sẽ đợi hần, không muốn về nhà.

Cha mẹ răn dạy nàng một trận, dứt khoát để nàng lại Tĩnh An tự ba tháng, đến tận Trung thu mới đến đón nàng về. Ngày đó nàng ngồi trên xe ngựa, ngoái đầu lại nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn không thấy

Thổ Bao ca ca xuất hiện...

18. Chương 18: Chương 18

“Thổ Bao ca ca chính là Trầm Ký Ngôn?”

Hoa Thanh Vũ gật đầu.

Mạnh Hoài Cẩn không nhịn được hừ lạnh một tiếng, càng thêm tức giận .

Bất quá hần tức giận không phải vì Trầm Ký Ngôn không đúng hẹn đến tìm Hoa Thanh Vũ, hần tức giận là vì Hoa Thanh Vũ và Trầm Ký Ngôn có một đoạn kỷ niệm thanh mai trúc mã như vậy, mà lại hần không có.

Mạnh Hoài Cẩn rên rỉ xong, lại nhìn sang Hoa Thanh Vũ, thấy tâm tình của nàng vẫn đang suy sụp.

“Chỉ là có những lúc ta không hiểu, tại sao tất cả mọi người đều gạt ta, vừa quay đầu một cái là lập tức quên mất ta. Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài nói cho ta biết đi, có phải ta đáng bị lãng quên, cho nên quên mất ta là chuyện cực kỳ hiển nhiên có đúng không?”

“Đương nhiên không phải!” Mạnh Hoài Cẩn không muốn thấy Hoa Thanh Vũ chán nản như vậy, nắm chặt tay nàng, cố gắng an ủi nàng nói: “Cửu Vương gia hẳn chắc chắn không phải là không nhớ rõ nàng, có lẽ.. có lẽ nói không chừng hần có nỗi khổ gì đó. Hơn nữa không phải nàng không đáng được người khác nhớ đến, ta nhớ nàng, cả đời cũng sẽ không quên!”

Mạnh Hoài Cẩn nói xong câu đó, vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa Thanh Vũ, chờ nàng bị mình cảm động, nhưng mà hần không ngờ hần đã tự mình đào một cái hố..

Hoa Thanh Vũ hiền lành bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu mình nói: “Đúng rồi, có thể là Thổ Bao ca ca có nỗi khổ tâm nào đó!”

Mạnh Hoài Cẩn choáng váng..

“Này, sao nàng chỉ nghe có một câu thế! Còn câu phía sau nữa mà!”

“Đúng, là ta không tốt, tại sao lại không nghĩ tới khả năng này chứ, nói không chừng Thổ Bao ca ca vì chuyện gì đó nên mới trì hoãn, giống như cha mẹ của ta vậy! Mạnh đại công tử, ngài nói xem có phải sau đó Thổ Bao ca ca thật sự đã tới tìm ta, nhưng mà ta không biết?”

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy có một vụn xe ngựa đang chạy trong lòng mình!

Hần ghen nửa ngày, mới đen mặt khô cần nói: “Có khả năng là đã đi tìm, nhưng cũng có thể là chưa bao giờ đi tìm..”

“Ừ!” Hoa Thanh Vũ lại nở nụ cười, vô cùng cao hứng đứng lên nói: “Ta phải đi tìm Thổ Bao ca ca hỏi rõ ràng, cũng không thể oan uổng huynh ấy!”

“Đừng!” Bây giờ đến phiên Mạnh Hoài Cẩn không cho Hoa Thanh Vũ đi, hần giữ chặt nàng nói: “Chắc là bây giờ hần đã đi rồi, người ta là Cửu Vương gia bận rộn như vậy, chờ ta lên triều gặp được hần, sẽ giúp nàng hỏi có được không?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy là hợp lý, lập tức đáp ứng.

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần tuyệt đối sẽ không để một mình Hoa Thanh Vũ gặp mặt Thổ Bao ca ca gì đó!

Hừ! Còn Thổ Bao ca ca nữa chứ, đến cả tên gọi thật mật cũng có !

“Chúng ta đang hẹn hò mà, nàng quên rồi sao?” Mạnh Hoài Cẩn thử dời lực chú ý của Hoa Thanh Vũ: “Ta đưa nàng tới Bát Tiên lâu ăn cơm được không?”

“Được!” Hoa Thanh Vũ vừa nghe đến ăn, hai mắt bắt đầu tỏa ánh sáng, nhưng nàng vẫn nhớ đến chuyện Thổ Bao ca ca: “Nhưng mà ngài gặp Thổ Bao ca ca rồi, nhất định phải nhớ hỏi cho ta nha!”

“Đương nhiên! Ta tuyệt đối sẽ không lừa gạt nàng!”

Mạnh Hoài Cẩn kéo Hoa Thanh Vũ bước đi, trong lòng nghĩ, bắt đầu từ ngày mai nhất định phải trốn Trầm Ký Ngôn, tuyệt đối không thể gặp hắn!

[align=center]_*****_

[/align]

Nhìn thấy Hoa Thanh Vũ đập Trầm Ký Ngôn một cước, Hình Nhạn Lai không biết nên phản ứng ra sao.

Hắn nên vui mừng vì Hoa Thanh Vũ không thích cứu Vương gia, hay là nên lo lắng cho chính mình đây?

“Cái đó.. Cứu Vương gia, ta còn có việc, đi trước một bước!”

“Ta cho người đi sao.”

Hình Nhạn Lai đã bước một chân ra cửa, chỉ đành phải cứng rắn thu trở về!

“Cứu Vương gia.. Ta sai rồi..”

Hình Nhạn Lai vẻ mặt cầu xin xoay người, muốn xin lỗi chuyện mình ở sau lưng nói xấu Cứu Vương gia với Tiểu Hoa, còn chưa mở miệng chỉ thấy Cứu Vương gia khoát tay bảo hắn ngậm miệng.

Trầm Ký Ngôn cũng không nhìn Hình Nhạn Lai, chỉ nhìn phương hướng Hoa Thanh Vũ biến mất khẽ thở dài nói: “Nàng giận ta, ta đã dự đoán được, hôm nay nàng không muốn gặp ta, ta cũng không muốn bức bách nàng. Người có quan hệ tốt với Mạnh Hoài Cẩn, phải giúp ta chú ý nhiều một chút mới phải.”

Hình Nhạn Lai không ngờ chuyện đó cứ trôi qua như vậy, vội vàng cao hứng đáp ứng nói: “Được.”

Lúc này Trầm Ký Ngôn mới lạnh lùng liếc mắt nhìn Hình Nhạn Lai một cái, xoay người hướng về cửa phủ Tướng quân, thời điểm bước qua Hình Nhạn Lai, hắn nhẹ nhàng nói: “Hình Thị Lang, nhớ kỹ thân phận của người.”

Hình Nhạn Lai vốn đang cười đến vô tâm không phé, lập tức cứng lại, một dòng khí lạnh từ gan bàn chân lan ra toàn thân, khiến cho hắn không rét mà run.

Đúng vậy, hắn không thể quên thân phận của mình.

Bọn họ không phải bằng hữu cũng không phải huynh đệ, khi còn bé Hình Nhạn Lai là người hầu của Cứu hoàng tử, hiện tại là thần tử của Cứu Vương gia, hắn vĩnh viễn không thể tranh giành với Trầm Ký Ngôn.

Hắn và Mạnh Hoài Cẩn không giống nhau, Mạnh Hoài Cẩn tay nắm trọng binh, ngay cả hoàng đế cũng phải kiêng kị vài phần. Mà vinh quang của Hình gia nhà hắn đều do Hoàng thượng ban cho, về sau là do Cứu Vương gia ban cho, hắn sao có thể tranh giành với Trầm Ký Ngôn đây?

Hình Nhạn Lai ngơ ngác đứng ở cửa phủ Tướng quân thật lâu, đến khi sắc trời dần tối, gió đêm lạnh buốt thổi đến làm hắn đau đớn, hắn mới lặng lẽ xoay người rời đi.

[align=center].****.

[/align]

Từ trước đến nay bốn triều dân phong cõi mở, cho dù là nữ tử cũng sẽ không ngại ngừng biểu đạt tình cảm của mình, tỷ như tiểu thư Phan Sương Nhi con gái của Thái Phó đau khổ yêu mến công tử Diêu Cảnh Hành con trai của Thừa tướng, chuyện này vô cùng náo nhiệt mọi người trong kinh thành ai ai cũng biết.

Ngày nay hoạt động giải trí hàng ngày trong kinh thành có hai loại, loại thứ nhất là nhìn Phan Sương Nhi theo đuổi Diêu Cảnh Hành kiêu ngạo chạy khắp kinh thành, loại thứ hai chính là nhìn Phan Sương Nhi làm sao để đầu trí so đúng với tất cả các cô nương yêu mến Diêu Cảnh Hành!

Hai ngày nay nhóm dân chúng bát quái kinh thành thậm chí còn mở sòng bạc, đánh cuộc mấy ngày nữa khi tổ chức Đại Hội Bách Hoa, liệu Phan Sương Nhi có đại náo một trận âm ỉ giống như năm ngoái hay không.

Hoa Thanh Vũ nghe kể chuyện trong Bát Tiên lâu, bản thân giống như đang được chứng kiến tận mắt quang cảnh của Đại Hội Bách Hoa năm ngoái, không nhịn được hỏi Mạnh Hoài Cẩn: “Mạnh đại công tử anh tuân tiêu sái uy vũ bất phạm, vì sao năm ngoái Phan Sương Nhi không cho phép các cô nương khác tặng hoa cho Diêu Cảnh Hành vậy?”

“Bởi vì đây là tập tục của Đại Hội Bách Hoa, tập tục này chính là..”

Mạnh Hoài Cẩn nói đến một nửa thì bỗng nhiên dừng lại, nhưng sau đó lại không nhúc nhích nhìn về mặt tò mò của Hoa Thanh Vũ.

“Sao vậy, sao ngài không nói tiếp?”

Mạnh Hoài Cẩn ha ha nở nụ cười hai tiếng, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ cực kỳ tà ác..

“Chi bằng lần sau hẹn hò ta sẽ mang nàng tới Đại Hội Bách Hoa, nàng sẽ biết tại sao!”

“Nhưng mà người kể chuyện nói thiệp mời của Đại Hội Bách Hoa đã phát xong rồi, không có thiệp mời thì không thể đi vào?”

“Ta là ai nào, chẳng lẽ một cái thiệp mời còn không giải quyết được sao?” Mạnh Hoài Cẩn cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Hoa Thanh Vũ: “Chỉ cần nàng đồng ý một yêu cầu của ta, ta cam đoan sẽ đưa nàng tới nơi náo nhiệt đó được không?”

“Yêu cầu gì?”

“Ngày đó mỗi cô nương sẽ có một đóa hoa lựa, chỉ có thể tặng cho một công tử, nàng tặng đóa hoa kia cho ta có được không?”

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy yêu cầu này cũng không có gì quá phận, lập tức không chút do dự gật đầu nói: “Được!”

“Một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

Cô gái nhỏ, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ, lần này nàng sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bản công tử đâu!

Chỉ tiếc Mạnh Hoài Cẩn vẫn chưa được năm tháng mài mòn đủ lâu, không hiểu ngàn tính vạn tính cũng không bằng số mệnh!

19. Chương 19: Đại Hội Bách Hoa

Cái gọi là Đại Hội Bách Hoa thật ra chính là đại hội hẹn hò của các thiếu gia tiểu thư trẻ tuổi trong kinh thành, các cô nương sẽ buộc tên của mình vào bông hoa, nếu yêu mến vị công tử nào, thì đặt hoa của mình vào lẵng hoa trước mặt công tử đó. Thời điểm các tiểu thư đặt hoa nhóm công tử không thể cự tuyệt, chờ tất cả mọi người đặt xong rồi mới có thể chọn ra một bông hoa, làm như vậy không những thành toàn cho những người hữu duyên, còn bảo toàn mặt mũi cho các tiểu thư.

Năm trước bởi vì Mạnh Hoài Cẩn được tặng nhiều hoa nhất, cho nên mới bị phong là kinh thành đệ nhất mỹ nam!

Trừ lần đó ra, Đại Hội Bách Hoa còn có một quy tắc đã thành thông lệ, đó là nếu một vị công tử cầm hoa của một vị tiểu thư nào đó từ trong rổ của mình lên, thì phải nguyện ý cưới vị cô nương này làm vợ, bất luận cha mẹ hai bên có đồng ý hay không, cũng phải chấp nhận mối hôn sự đã được quyết định này.

Chính bởi vì có quy định này, nên các công tử tiểu thư tham gia Đại Hội Bách Hoa đều được chọn lựa kỹ lưỡng, không phải hậu nhân của danh môn cũng phải là thanh niên tuấn tú, không phải tiểu thư khuê các thì cũng phải là tuyệt đại giai nhân, nếu không cha mẹ của bọn họ chắc chắn sẽ không đồng ý cho con cái nhà mình tham gia đại hội.

Bao năm nay Đại Hội Bách Hoa có thể thành toàn cho mấy cộc nhân duyên tốt, lưu lại vài đoạn giai thoại tới nay, cũng bởi vì thiệp mời của Đại Hội Bách Hoa là ngàn vàng khó cầu, cho dù có là Mạnh Hoài Cẩn cũng phải mất sức chín trâu hai hổ, đồng ý rất nhiều hiệp ước bất bình đẳng mới kiếm được một tấm thiệp mời cho Hoa Thanh Vũ!

“Lát nữa đi vào nàng không thể đứng cùng ta, cũng đừng để mấy cô nương khác bắt nạt có biết không?”

“Ta..” Hoa Thanh Vũ còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang..

“Còn nữa nhớ kỹ nhất định phải tặng hoa cho ta, không được tặng cho người khác hiểu chưa?”

“Ta..”

“Tử Diệp sẽ đi theo nàng, có cái gì không hiểu nàng phải hỏi nàng ta, không được một mình chạy lung tung hiểu không?”

“Ta..”

Mạnh Hoài Cẩn tiếp tục lải nhải: “Cách xa Phan Sương Nhi ra một chút, ngàn vạn lần không được tới gần Diêu Cảnh Hành biết không?”

Hoa Thanh Vũ yên lặng ngậm miệng buông tha việc nói chuyện.

“Ôi chao, ta nói nhiều như vậy, sao nàng lại không để ý đến ta!”

Hoa Thanh Vũ sững sốt, ngơ ngác nhìn Mạnh Hoài Cẩn, bất đắc dĩ hỏi ngược lại: “Ngài cảm thấy thế sao?”

“Chê ta phiền?” Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng tiếp tục nói dông dài: “Ta nói nhiều với nàng, là vì muốn tốt cho nàng, nàng không biết nhóm tiểu thư khuê các chốn kinh thành vô cùng bưng bít, đừng nói Phan Sương Nhi, nàng có biết năm trước bao nhiêu cô nương vì ta mà đánh nhau không? Nàng cho rằng ta muốn lải nhải với nàng sao? Ta là vì muốn tốt..”

Tử Diệp bất lực nhìn chủ tử nhà mình đang không ngừng lải nhải, bỗng nhiên cảm thấy Hoa cô nương có chút đáng thương..

“Tử Diệp, ta giao Tiểu Hoa cho ngươi, ngươi nên để ý đến nàng ấy một chút!”

“Công tử ngài yên tâm đi!”

Tử Diệp đẩy Mạnh Hoài Cẩn vào cửa dành cho khách nam, nếu Đại tướng quân không đi vào, cho dù Hoa cô nương không bị ngài ấy làm phiền, nàng ta cũng không chịu được nữa!

Cuối cùng Mạnh đại công tử mới cẩn thận bước từng bước một tiến vào, lúc này Tử Diệp mới dẫn Hoa Thanh Vũ vào cửa dành cho khách nữ.

Gã sai vật đứng ở cửa kiểm tra thiệp mời, sau khi đưa một bông hoa lụa cho Tử Diệp nói: “Hoa tiểu thư, ngài có thể dẫn nha hoàn đi vào.”

Tử Diệp có chút xấu hổ xua tay, chỉ vào Hoa Thanh Vũ nói với gã sai vật: “Vị này mới là tiểu thư nhà ta, ta là nha hoàn.”

Lần này gã sai vật đã tỉnh ngộ, trong lòng yên lặng cảm thấy tính cách của vị Hoa tiểu thư này thật không tệ, các tiểu thư khác đều vô cùng xinh đẹp so với nha hoàn xấu xí mà mình mang đến, tiểu thư này không chỉ chọn nha hoàn đẹp hơn mình, còn để nha hoàn mặc quần áo tiên diễm hơn so với mình, thật sự là người rộng lượng hiếm thấy!

Nghĩ vậy gã sai vật lập tức cầm lấy một bông hoa lụa đẹp nhất, diễm lệ nhất, thu hút ánh nhìn nhất trao cho Hoa Thanh Vũ.

Nhưng thật ra Hoa Thanh Vũ cũng không thèm để ý, nhận lấy hoa lụa cười híp mắt đưa cho Tử Diệp nói: “Ngươi cầm đi, dù sao ta cũng không cần dùng hoa lụa này, ta cũng không thích mang vật này.”

“Ai nói cho ngươi mang hoa lụa này!”

“Không mang thì để làm gì?”

Tử Diệp dùng ánh mắt nhìn tiểu hài tử không hiểu chuyện nhìn Hoa Thanh Vũ, vừa dẫn nàng đến vị trí ngồi, vừa lấy bút ra viết tên “Hoa Thanh Vũ” buộc lên trên bông hoa lụa.

“Đây là hoa lụa đại biểu cho tâm ý của các tiểu thư, lát nữa người nhìn trúng vị công tử nào, thì mang hoa lụa này đặt trong rổ của hắn, bày tỏ người mong muốn được gả cho hắn, các tiểu thư khác cũng sẽ để vào. Nếu công tử người thích chọn hoa lụa của người, chính là nguyện ý cưới người làm vợ, của hôn sự này của các người coi như đã được quyết định, cho dù là hoàng đế cũng không thể phản đối, cũng phải tôn trọng tập tục này, hiểu không?”

Hoa Thanh Vũ hơi giật mình khi nghe Tử Diệp nói xong quy củ này, bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Mạnh đại công tử.

“Nhưng mà Đại tướng quân bảo ta nhất định phải tặng hoa cho hắn?”

Tử Diệp không nhịn được bật cười, xoa xoa đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Còn chưa hiểu sao đứa nhỏ ngốc này?”

Hoa Thanh Vũ nhìn hoa lụa trong tay mình, bỗng nhiên vô cùng hối hận, lúc trước tại sao bản thân lại dễ dàng đồng ý điều kiện của Mạnh Hoài Cẩn như vậy..

Mấy gã sai vặt đi theo Mạnh Hoài Cẩn, bọn họ ai cũng biết năm nay Đại tướng quân đặc biệt coi trọng Đại Hội Bách Hoa, vì lần đại hội này mà chi một số tiền lớn đặc biệt đặt may vài bộ quần áo. Không giống như năm ngoái, cái gì cũng không chuẩn bị, luyện tập ở giáo trường xong người đầy mồ hôi, lòi thoi lếch thếch đi.

Năm trước Mạnh Hoài Cẩn như vậy, vẫn được rất nhiều cô nương ưu ái, năm nay lại ăn mặc tỉ mỉ như thế, chỉ sợ là gây ra ồn ào không nhỏ.

Thật ra năm nay Mạnh Hoài Cẩn quan tâm đến Đại Hội Bách Hoa như vậy, không phải vì hắn muốn bảo vệ vương miện của mình, mà bởi vì muốn cho Tiểu Hoa cảm nhận được hắn anh tuấn như thế nào!

Mạnh Hoài Cẩn tổng kết ưu điểm của mình, thứ nhất chính là đại anh hùng uy vũ anh dũng; thứ hai chính là anh tuấn, anh tuấn đến mức người và thần phần nộ! Hắn cảm thấy Hoa Thanh Vũ không thích hắn, nguyên nhân là vì không sâu sắc cảm nhận được hai điểm này, lần trước ở giáo trường hắn đã muốn cho Hoa Thanh Vũ cảm nhận được cái gì gọi là uy vũ, Đại Hội Bách Hoa lần này là cơ hội tốt để cho Hoa Thanh Vũ có thể nhận ra hắn anh tuấn như thế nào.

Chờ lát nữa khi hắn thay bộ “Chiến bào” mà hắn đã đặc biệt chuẩn bị, thời điểm khi rất nhiều các thiếu nữ hét chói tai, hắn tin Hoa Thanh Vũ nhất định có thể thấy được hắn anh tuấn như thế nào, nhất định có thể hậu tri hậu giác* phát hiện ra thời gian này, nàng đã xem thường một phong cảnh xinh đẹp bên cạnh như vậy, sau đó nàng sẽ khóc rống lên! Sẽ rơi lệ! Sẽ đắm ngực dặm chân! Sẽ không do dự quỳ gối trước sức quyến rũ của hắn, từ nay về sau điên cuồng yêu hắn!

*Hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Đúng! Chính là như vậy!

Mạnh Hoài Cẩn không nhịn được cười to ha ha đi ra, đến khi mấy gã sai vặt dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn, hắn mới vội vàng ngưng cười, ho khan hai tiếng nói: “Thất thần làm cái gì, còn không nhanh mang áo choàng của bản Tướng quân đến đây!”

“Vâng.”

Gã sai vặt lập tức cầm áo choàng khoác lên người Mạnh Hoài Cẩn, khi ra cửa Mạnh Hoài Cẩn đã cố ý không mặc bộ quần áo này, chính là muốn cho Hoa Thanh Vũ một sự kinh hỉ.

Chính là rung động đó!

Mạnh Hoài Cẩn nhìn mình trong gương đồng không nhịn được thở dài – haizz, anh tuấn như vậy, những tiểu thư kia chắc chắn sẽ phát điên, nhiều người như thế nhưng ta chỉ chọn Tiểu Hoa, khả khả, nha đầu kia chắc là sẽ vui mừng muốn chết!

Nhưng mà rất rõ ràng, Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu đại uy vũ bất phạm vẫn chưa hiểu Hoa Thanh Vũ .

Khi Hoa Thanh Vũ bắt đầu bước vào hội trường rộng lớn cùng với những người khác, nàng cảm thấy vô cùng hối hận khi đã đến nơi náo nhiệt này.

Bởi vì nơi này mỗi một cái cô nương ai cũng xinh đẹp như thiên tiên! Ngay cả Tử Diệp ở trong này cũng chỉ thuộc hạng trung bình! Những cô nương này vốn đã xinh đẹp, ai cũng ăn mặc trang điểm công phu tỉ mỉ, ngay cả nha hoàn bên người cũng rất xinh đẹp.

Nhìn trong hội trường gần một trăm vị cô nương xinh đẹp động lòng người, Hoa Thanh Vũ cảm thấy cả người không khỏe..

Nàng vốn không thích những người có dáng vẻ xinh đẹp, vừa nhìn thấy những người xinh đẹp lập tức cảm thấy khó chịu, buồn phiền hoảng sợ, bây giờ nhìn thấy một đàn mỹ nhân này.. Nàng cảm thấy tất cả mọi vật xung quanh đang bắt đầu xoay tròn, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể ngất xỉu!

“Tử Diệp, chúng ta có thể đi trước không?”

“Đương nhiên là không thể!” Tử Diệp kinh ngạc nhìn Hoa Thanh Vũ nói: “Khó khăn lắm người mới có thể đến được nơi này, vì sao phải đi trước?”

Hoa Thanh Vũ bĩu môi nói: “Ta khó chịu..”

“Người không khỏe trong người?”

“Thật ra không phải thân thể không thoải mái..” Hoa Thanh Vũ nhìn một vòng các cô nương xinh đẹp chung quanh, không nhịn được che mắt nói: “Chỉ là nơi này đã vượt quá giới hạn mà ta có thể chịu đựng, quá nhiều cô nương xinh đẹp, ta không chịu nổi, ta khó chịu.”

Lúc trước Tử Diệp còn nghe không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút bỗng nhiên hiểu được, hóa ra Hoa cô nương đang tự ti!

“Đừng lo lắng, cho dù người khác có đẹp như thế nào, Đại tướng quân cảm thấy tốt mới dùng.” Tử Diệp an ủi Hoa Thanh Vũ nói: “Người nên tự hào, tuy rằng các nàng xinh đẹp hơn người, nhưng dù các nàng có đẹp hơn nữa thì Đại tướng quân cũng chỉ nhìn người!”

Lần này đến lượt Hoa Thanh Vũ không hiểu, tuy rằng lời nói của Tử Diệp dường như vô cùng triết lý, nhưng hình như không nói cùng một chuyện với nàng?

“Tử Diệp, ta..”

“Tin tưởng ta!”

Tử Diệp đè tay Hoa Thanh Vũ lại, dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương và quan tâm nhìn nàng, thấy thể Hoa Thanh Vũ chỉ đành cười khổ một cái, quay đi trước khi dự định bỏ chạy.

Tử Diệp tốt với nàng như vậy, nàng không thể khiến nàng ấy thất vọng.

Vì thế Hoa Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn về phía trước, cố gắng không để ánh mắt mình nhìn lung tung.

Nhịn một chút đi, nhìn vào những chỗ ngồi còn trống phía trước vạch phân cách là tốt rồi!

Nhưng rất nhanh Hoa Thanh Vũ đã hối hận, bởi vì nàng nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạn Lai, Trầm Ký Ngôn cùng với một đám thiếu gia phong lưu phóng khoáng, từng người một đi ra từ phía sau đài dừng lại trước những chỗ ngồi còn trống trong vạch phân cách..

So với một trăm mỹ nữ này, mười vị công tử được tinh khiêu tế tuyển* này mới thực sự là có lực sát thương!

* Tinh khiêu tế tuyển: chọn lựa kỹ càng khéo léo.

Thật sự là vô cùng anh tuấn khiến cho Hoa Thanh Vũ không dám nhìn thẳng..

Hoa Thanh Vũ chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Vì sao lại đẩy ta vào địa ngục này, ai tới cứu ta với!”

20. Chương 20

Ba người Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạn Lai và Trầm Ký Ngôn lần lượt đi ra ngoài nhìn nhau liếc mắt một cái, quan sát hai người còn lại từ trên xuống dưới một phen, sau đó từng người quay đầu lại nhìn về phía trước, đồng thời lộ ra nụ cười đắc ý.

Mạnh Hoài Cẩn nghĩ: Thắng!

Hình Nhạn Lai nghĩ: Thắng!

Trầm Ký Ngôn nghĩ: Thắng!

Ba người đồng thời nghĩ: “Hai người bọn họ không soái bằng ta!”

Nhưng rất nhanh một người khác đã hấp dẫn sự chú ý của ba người bọn họ, đó chính là Hoa Thanh Vũ đang ngồi ở vị trí dễ nhìn thấy nhất. Ba người đồng thời gật đầu mỉm cười với Hoa Thanh Vũ, làm cho các tiểu thư đang chú ý đến ba người bọn họ đồng loạt nhìn về phía bàn Hoa Thanh Vũ, sau đó đồng loạt dùng ánh mắt oán hận nhìn về phía Tử Diệp!

Tử Diệp miễn cưỡng nhận ra mọi người đang dùng ánh mắt muốn đem nàng thiên đao vạn quả*, bỗng nhiên hiểu ra vì sao Đại tướng quân muốn nàng đi theo đến đây. Nàng không nhịn được trừng mắt liếc nhìn chủ tử của mình một cái, Mạnh Hoài Cẩn không những không tức giận, còn cố ý hướng về phía nàng ta phong tao nháy mắt một cái!

*Thiên đao vạn quả (): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thân.

Các cô nương bàn bên cạnh cũng không nhịn được mở miệng mỉa mai Tử Diệp :“Tiểu hồ ly tinh..”

“Tiểu yêu tinh!”

“Nhìn nàng ta gầy như vậy, thất lưng nhỏ như thế, chẳng lẽ bị mắc bệnh nan y!”

Tử Diệp nhắm mắt lại, tự nhủ ở trong lòng một vạn lần: “Đại tướng quân là ân nhân cứu mạng cứu mạng của nhà ta.. Ngài ấy là ân nhân cứu mạng của nhà ta.. Đại tướng quân là ân nhân cứu mạng của nhà ta!”

Nàng nuốt tức giận xuống, thẳng sống lưng nhìn chung quanh một vòng, trả lại cho các vị tiểu thư kia mỗi người một ánh mắt xem thường, sau đó mới lại cười mỉ mỉ nhìn về phía Đại tướng quân.

Tử Diệp nhớ rõ nhiệm vụ hôm nay – thay Hoa cô nương chia sẻ cừu hận!

Kế tiếp mọi người cùng nhau xem các tiểu thư kia hiển nghệ, biểu diễn thi từ ca phú, nhưng thật ra không có mấy người để ý việc này, tất cả mọi người chỉ chờ đến lúc được tặng hoa cho lang quân như ý của mình!

Hơn nữa, những tiểu thư có thể lên đài hiển nghệ hoặc là có tiền mua chuộc người đứng ra tổ chức, hoặc là trong nhà có người hiển quý không thể không cho chút mặt mũi. Nói trắng ra là những cô nương đó đều là kình địch của các cô nương dưới đài, mọi người làm sao có thể nghiêm túc xem các nàng biểu diễn?

Về phần Tam Thiếu được các cô nương chú ý nhất kinh thành, thì hoàn toàn không đặt sự chú ý ở nơi này, bọn họ đồng loạt nhìn chằm chằm vào bông hoa sắp bị xé nát trong tay Hoa Thanh Vũ!

Tử Diệp tiếp nhận những ánh mắt chung quanh, một lần nữa sắc mặt trầm trọng nhắm hai mắt lại, cũng không biết lát nữa nàng có thể còn sống đi ra khỏi Đại Hội Bách Hoa hay không! Nếu thật sự bị các cô nương thiên đao vạn quả*, cũng coi như nàng báo đáp ân cứu mạng của Đại tướng quân!

*Thiên đao vạn quả: chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thân.

Rất nhanh đã đến lúc các cô nương tặng hoa, trước mặt Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạn Lai và Trầm Ký Ngôn bị vây chặt như nêm cối, mà trước mặt Diêu Cảnh Hành là Phan Sương Nhi giang hai tay chống đỡ mọi người, với những người chưa từ bỏ ý định nhất định phải chen vào..

Hoa Thanh Vũ nhìn đám người tuấn nam mỹ nữ này lập tức đau đầu, càng đừng nói đến việc chen chúc ở một nơi như vậy!

Nơi này với người khác là thiên đường trần gian, còn với Hoa Thanh Vũ là địa ngục nhân gian!

“Hoa cô nương, người còn do dự gì chứ! Mau tặng hoa của người đi!”

“Cho ai?”

“Đương nhiên là tặng cho Đại tướng quân!”

Lúc này Hoa Thanh Vũ mới nhìn về phía Mạnh Hoài Cẩn, chỉ thấy trước mặt hân vân đầy các cô nương, đang giành giật nhau để nói chuyện với hắn, muốn được cùng hắn nói chuyện ngắm trăng ngắm sao, nói từ thi từ ca phú tới nhân sinh triết học!

Nhiều cô nương vây quanh Mạnh Hoài Cẩn như vậy, nhưng hắn cũng có thể quan tâm đến từng người một, với ai cũng cười tủm tỉm, bất kể là cô nương nào nói chuyện với hắn, hắn cũng sẽ vui vẻ trả lời lại.

Hoa Thanh Vũ nhìn hắn tươi cười bỗng nhiên ngậy đại, một cảm giác chua xót kỳ lạ lan đến trái tim nàng, giống như là quả cam cuối cùng bỗng nhiên rất chua, vừa đau vừa khổ..

Thì ra Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm không chỉ cười như vậy với một mình nàng, thì ra hắn cũng cười như vậy với người khác.

Hoa Thanh Vũ không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu như vậy, nhưng đúng là rất khó chịu .

Lúc này Tử Diệp đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa, chỉ về hướng Mạnh Hoài Cẩn nói: “Hoa cô nương người nhìn đi, nếu người không đi cẩn thận Đại tướng quân bị người khác đoạt mất!”

“Cái gì gọi là cướp mất, hắn vốn không phải là của ta .”

Nói xong Hoa Thanh Vũ chuyển tầm mắt đi nơi khác, chợt nhìn thấy một vị công tử vô cùng đặc biệt không giống người thường đang đứng trong góc!

“Ôi chào, Tử Diệp, người nhìn xem bên kia là ai, tại sao chung quanh hắn lại không có một ai vậy?”

Tử Diệp nghe vậy nghi hoặc nhìn sang bên kia, bỗng nhiên hiểu ra nói: “Hắn sao! Hắn là Trạng nguyên lang năm nay!”

“Trạng nguyên lang không phải rất lợi hại sao, tại sao lại không có cô nương nào tặng hoa cho hắn vậy?”

“Còn phải hỏi sao?” Tử Diệp kinh ngạc nói: “Người nhìn hắn xem, dáng người còn lùn hơn cả nữ nhân, gương mặt còn lớn hơn cả chậu nước, tìm nửa ngày trên mặt hắn mới lờ mờ nhìn thấy sống mũi, rõ ràng đang cố gắng mở to mắt nhưng vẫn giống như đang ngủ, không cười thì thôi vừa cười một cái ta thấy một miệng đầy răng ố vàng, ta còn tưởng rằng mình nhìn thấy bà ngoại từ trong đất chui ra ngoài chứ! Như vậy, mà người còn hỏi ta vì sao không có cô nương nào tặng hoa cho hắn?”

Hoa Thanh Vũ không thể tin nhìn về phía Tử Diệp, cho đến hôm nay nàng mới biết khi Tử Diệp chê bai người khác cũng rất là ác độc !

Tử Diệp ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Trạng nguyên lang lấy một cái, lại bắt đầu giục Hoa Thanh Vũ tặng hoa .

Hoa Thanh Vũ không chịu nổi, chỉ đành chậm rãi đứng lên.

Nàng vừa đứng lên, ánh mắt của Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạ Lai, Trầm Ký Ngôn cũng theo đó chuyển động, sắc mặt của ba người dần trở nên khẩn trương, ngoại trừ Hình Nhạ Lai còn có thể thành thạo tránh né các cô nương, hai người còn lại một lời cũng không nói được, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào Hoa Thanh Vũ.

Điều này khiến cho thích các cô nương yêu mến Tam gia cũng tò mò, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía hoa Thanh Vũ.

Con người thích tham gia náo nhiệt, có lúc không biết mình đang gặp náo nhiệt gì cũng không nhận được muốn lại gần, cho nên những cô nương khác tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, thấy người khác nhìn Hoa Thanh Vũ cũng dừng chuyện trong tay lại quay sang nhìn.

Cô nương không tài không mạo này có gì thần kỳ, vì sao tất cả mọi người lại nhìn vậy?

Trong chốc lát hội trường vốn huyên náo lập tức im lặng, chỉ còn lại tiếng bước chân của Hoa Thanh Vũ, nhưng Hoa Thanh Vũ lại không chú ý tới ánh mắt của mọi người, chỉ kiên định đi theo phương hướng của mình.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi về phía Mạnh Hoài Cẩn, Tử Điệp nhìn thấy các cô nương trước mặt Mạnh Hoài Cẩn lộ ra thần sắc hung ác, lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, chuẩn bị tùy thời che chở cho nàng.

Mạnh Hoài Cẩn đắc ý dào dạt liếc nhìn Cửu Vương gia và Chiết Hoa một cái, sau đó khinh miệt nở nụ cười.

Kể thua cuộc!

Mà Hình Nhạn Lai và Trầm Ký Ngôn thấy một màn như vậy trái tim đều tan vỡ, chẳng lẽ còn chưa bắt đầu tỉ thí bọn hắn đã thua sao?

Nhưng bọn họ còn không chưa kịp tan nát cõi lòng, thì lập tức trở lên vui vẻ.

Bởi vì bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy Hoa Thanh Vũ không hề lưu luyến ..

Bước qua Mạnh Hoài Cẩn!

Cái gì?!

Ánh mắt Mạnh Hoài Cẩn sắp trừng cả ra ngoài!

Không tặng hoa cho hắn!

Không tặng!

Hình Nhạn Lai và Trầm Ký Ngôn đều lộ ra sắc mặt vui mừng, Hình Nhạn Lai cảm thấy chắc là Hoa Thanh Vũ đến tặng hoa cho mình, bởi vì ở đây ngoại trừ ba người bọn họ Hoa Thanh Vũ vốn không hề biết ai khác, nàng không tặng hoa cho Mạnh Hoài Cẩn, lại đang tức giận với Cửu Vương gia, như vậy cũng chỉ có thể tặng cho Hình Nhạn Lai hắn!

Ha ha, nếu quyết định chuyện này trên Đại Hội Bách Hoa, cho dù là Cửu Vương gia cũng không thể làm gì được hắn! Tự đáy lòng Hình Nhạn Lai cảm tạ Mạnh Hoài Cẩn cơ trí, nghĩ ra một biện pháp tốt như vậy tác thành cho hắn!

Hình Nhạn Lai đắc ý dào dạt liếc mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái, sau đó khinh miệt nở nụ cười.

Kể thua cuộc!

Hình Nhạn Lai quay đầu nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, chuẩn bị tặng cho nàng một nụ cười tuyệt đại phong hoa, nhưng khi hắn còn chưa kịp nở nụ cười, Hoa Thanh Vũ đã đi qua người hắn hướng về phía Trầm Ký Ngôn!

Cái gì!

Chẳng lẽ là tên lường gạt Thổ Bao ca ca!

Không phải chứ!

Lần này Trầm Ký Ngôn hoàn toàn đắc ý, hắn và Hoa Thanh Vũ có tình cảm thanh mai trúc mã, cho dù có chút mâu thuẫn nhỏ, Mạnh Hoài Cẩn cũng không thể so với hắn!

Chỉ tiếc Trầm Ký Ngôn cũng nghĩ sai rồi, hắn cũng chưa kịp cười đắc ý, thì Hoa Thanh Vũ đã bước qua hắn tiếp tục đi về phía trước!

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn, Hình Nhạn Lai, Trầm Ký Ngôn đều luống cuống, rốt cuộc trong đầu Hoa Thanh Vũ đang nghĩ cái gì?

Giờ phút này Hoa Thanh Vũ đã ra quyết định, ở cái nơi mà khắp phòng đều là mỹ nhân, chỉ có một nơi mới là chốn Niết bàn!

Hoa Thanh Vũ không chút do dự đi đến nơi hẻo lánh tối tăm nhất, bỏ hoa của nàng vào rổ Trạng nguyên lang!

Tất cả mọi người choáng váng, bao gồm cả Trạng nguyên lang!

Căn phòng rơi vào sự yên tĩnh còn đáng sợ hơn lúc này, bây giờ chỉ sợ tiếng một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

Khẩu vị của cô nương này cũng quá nặng đi?

Chỉ có Hoa Thanh Vũ là không phát hiện ra mọi người ở đây đều đang chú ý đến nàng, nàng vẫn không nhúc nhích nhìn Trạng nguyên lang.

Trạng nguyên lang tuyệt đối là người xấu nhất, cũng là người u ám nhất mà Hoa Thanh Vũ đã từng gặp.

Vừa rồi một mình hắn ta đứng ở vị trí của mình, bị ai nhìn đám công tử được vây chung quanh, hắn giống như là một kẻ ngoại tộc, một trò hề.

Mà chung quanh dường như cũng đang nói người như hắn vốn không nên xuất hiện đây..

Trạng nguyên lang cúi đầu, giống như rất xấu hổ, bóng lưng gù kia, Hoa Thanh Vũ chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra hắn cô đơn như thế nào.

Hoa Thanh Vũ rất hiểu cảm giác này, bọn họ đều là những người có vẻ ngoài xấu xí, luôn gặp nhiều khó khăn hơn những người khác.

Cho nên Hoa Thanh Vũ không hề do dự, cho nên cuối cùng nàng bước đến trước mặt Trạng nguyên lang!

Nàng không quan tâm đến cảm giác trong lòng khi nhìn thấy Đại tướng quân, nàng quyết định dựa theo mong muốn trước kia của mình, tìm một tướng công diện mạo xấu xí tâm địa thiện lương.

Chính là Trạng nguyên lang!

Đây là vận mệnh an bài, đây là phu quân diện mạo xấu xí của nàng!

Mọi người nghĩ đây nhất định là cao trào của cả Đại Hội Bách Hoa, sẽ không còn gì đặc sắc nữa, lại bỗng nhiên nhìn thấy Trạng nguyên lang cầm rổ của mình lên ném hoa của Hoa Thanh Vũ ra ngoài!

“Ta cực nhọc vất vả đọc sách mười năm, không dễ dàng gì mới thi đậu Trạng Nguyên, không phải để cười loại xấu nữ như ngươi.”

Tất cả mọi người ngây người..

Tử Điệp vừa lên tiếng, vừa vô cùng nổi giận, chỉ vào Trạng nguyên lang mắng: “Ngươi thế này mà còn dám chê người khác xấu à, ngươi cả đời không soi gương hay sao, không biết bản thân thế nào à?”

Lại một lần nữa Hoa Thanh Vũ bị công lực mắng chửi người của Tử Điệp làm cho kinh hãi, nàng cầm lấy bông hoa bị Trạng nguyên lang ném xuống đất cắm lên đầu mình, không nhìn Trạng nguyên lang đang bị Tử Điệp chửi tui bụi, xoay người bước đi.

Nhìn thấy Hoa Thanh Vũ bước đi, Mạnh Hoài Cẩn vô cùng sốt ruột, cũng không quan tâm có thất lễ với những mỹ nhân trước mặt không, không chút do dự nhảy qua lan can muốn đuổi theo. Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp mức độ điên cuồng của các vị tiểu thư này, hắn còn chưa kịp bước nửa bước đã có ba cô nương đập hắn, có hai cô nương cố ý đâm vào hắn, có năm cô nương cố gắng ngã vào trong ngực hắn!

Khi hắn đang luống cuống tay chân đối phó với đám tiểu thư này, Trầm Ký Ngôn lại thừa dịp Mạnh Hoài Cẩn tạo ra hỗn loạn chạy ra ngoài, khi các cô nương thích Trầm Ký Ngôn hoàn hồn, thì đã không thể đuổi kịp hắn.

Vì thế Mạnh Hoài Cẩn chỉ đành trở mắt nhìn Hoa Thanh Vũ biến mất ở cửa Đại Hội Bách Hoa, lại tiếp tục trở mắt nhìn tình địch lớn nhất của mình là Cửu Vương gia đuổi theo sau lưng Hoa Thanh Vũ chạy ra ngoài!

Mạnh Hoài Cẩn thề, nếu cho hắn một cơ hội nữa, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ ra cái chủ ý ôi thiêu này nữa! Tuyệt đối sẽ không đến Đại Hội Bách Hoa nữa! Tuyệt đối sẽ không đưa con dê nhỏ Hoa Thanh Vũ vào miệng sói của Cửu Vương gia nữa!

“Các người đừng đập ta nữa!” Mạnh Hoài Cẩn kêu rên nói: “Cũng đừng ta ngã vào người ta nữa, ta đỡ không được!”

21. Chương 21

Hoa Thanh Vũ cũng không biết mình có bị tổn thương hay không, bởi vì trước đây những lời nói như thế này không phải là nàng chưa từng nghe qua, ngay cả những lời khó nghe hơn nữa nàng cũng từng nghe rồi, thế nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Có lẽ tỷ tỷ nói đúng, ngoại trừ tên thiếu gia mắc bệnh lao có thể chết bất cứ lúc nào ở quê nhà kia, thiên hạ này sẽ chẳng có ai đồng ý cưới một cô nương như nàng. Ngay cả vị Trạng nguyên lang xấu đến phát khóc kia cũng ghét bỏ nàng.

Chỉ có điều Tiểu Hoa không đau lòng, từ nhỏ nàng đã luyện được một loại bản lĩnh, chính là nhắm mắt bịt tai, không nghe không nhìn người bên ngoài nói gì hay làm gì.

Tiểu Hoa bước ra khỏi hội trường, lập tức quên hết những đau khổ vừa rồi.

Không muốn nhớ, cũng không muốn hỏi, như thế này là tốt rồi.

Bởi vì tuy rằng nàng xấu xí, lại không có bản lĩnh gì, làm việc gì cũng rất kém cỏi, nhưng mà nàng muốn sống một cuộc sống thật vui vẻ.

“Tiểu Hoa”

Hoa Thanh Vũ vừa mới bước ra khỏi Đại Hội Bách Hoa được vài bước đã bị người ta gọi lại, nàng vừa quay đầu thì thấy một nam nhân mặc áo tím tuyệt đại phong hoa - Cửu vương gia Trầm Ký Ngôn.

Gặp lại Trầm Ký Ngôn, trong lòng Hoa Thanh Vũ có chút phức tạp, không biết rốt cuộc nên xem hắn là Thổ Bao ca ca, hay là hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất - Cửu vương gia.

Suy nghĩ một chút, Hoa Thanh Vũ làm như chưa có chuyện gì xảy ra, một mực cung kính hành lễ với Trầm Ký Ngôn.

“Cửu vương gia cát tường”.

Trầm Ký Ngôn thấy Hoa Thanh Vũ vẫn coi mình như người lạ, không vì đã biết thân phận của mình mà thay đổi, có chút bị thương, nhưng vẫn miễn cưỡng cười vui nói: “Chúng ta đến nơi khác ngồi nói chuyện có được không? Gần chỗ này có một tửu lâu, chúng ta hàn huyên một chút, giống như khi còn bé được không?”

Hoa Thanh Vũ quay đầu nhìn hội trường Đại Hội Bách Hoa, rồi ngẩng đầu nhìn Trầm Ký Ngôn, cúi đầu im lặng không nói, đáng vẻ miễn cưỡng.

“Thế nào, không muốn tiếp bản vương?”

Trầm Ký Ngôn vừa nói như vậy, Tiểu Hoa giật mình một cái, được rồi, thiếu chút nữa thì quên người ta đã là Vương gia.

Mặc dù trong lòng Tiểu Hoa trăm lần không tình nguyện, nhưng đành phải hành lễ với Vương gia, cúi đầu ủ rũ nói: “Tuân mệnh.”

Thấy Hoa Thanh Vũ khách khí với mình như vậy, Trầm Ký Ngôn cũng không biết phải làm thế nào, nhưng cuối cùng nàng đã đồng ý một mình nói chuyện với hắn, cũng là một khởi đầu tốt. Hắn dẫn Hoa Thanh Vũ đi vào tửu lâu bên cạnh, nhưng mãi đến khi vào phòng, Hoa Thanh Vũ vẫn cúi đầu không nói một lời.

“Ngồi đi.”

Hoa Thanh Vũ không những không ngồi mà còn lui về sau một bước, lắc đầu nói: “Không dám.”

“Bản vương cho muội ngồi thì muội cứ ngồi đi!”

Hoa Thanh Vũ lập tức ngồi xuống.

Thấy Hoa Thanh Vũ chỉ những lúc hần dưng thân phận Vương gia nàng mới nghe lời, Trầm Ký Ngôn không khỏi cảm thấy chán nản.

Hai người im lặng ngồi đối diện một lúc lâu, Trầm Ký Ngôn nghĩ cứ như vậy cũng không phải biện pháp, thở dài, cố ý lộ ra dáng vẻ khổ sở nói: “Muội định vẫn tiếp tục khách khí với ta như vậy sao, vĩnh viễn cũng không thừa nhận Thổ Bao ca ca của muội sao?”

Thấy Trầm Ký Ngôn lộ ra dáng vẻ khổ sở, gương mặt Hoa Thanh Vũ lập tức hiện ra chút cảm xúc..

Trầm Ký Ngôn nhìn dáng vẻ này của nàng không nhịn được lộ ra nụ cười dịu dàng, nàng quả nhiên vẫn như vậy, lòng đồng cảm lan tràn. Bởi vì mỗi khi nàng khổ sở luôn không có ai an ủi, cho nên khi người khác khổ sở nàng cũng sẽ không nề.

Trầm Ký Ngôn tiếp tục vẻ mặt suy sụp mà hỏi: “Muội muốn cả đời này sẽ giận ta, sẽ không tha thứ cho ta sao?”

Hoa Thanh Vũ chậm rãi lắc đầu, tuy rằng tâm trạng của nàng cũng đang sa sút, nhưng nhìn thấy người khác khổ sở, nàng sẽ không nhịn được quan tâm đến tình cảm của bọn họ.

Cho nên Hoa Thanh Vũ thở dài, thấp giọng nói: “Nếu huynh có nỗi khổ trong lòng, ta sẽ tha thứ cho huynh.”

“Thật sao?”

“Thật.” Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Ký Ngôn hỏi: “Vậy nỗi khổ của huynh là gì?”

Trầm Ký Ngôn cười khổ nhìn Hoa Thanh Vũ, dường như có chút bất đắc dĩ, hần trầm mặc một hồi, sau đó mới chậm rãi nói: “Sau khi ta hồi kinh mới biết bọn họ đón ta trở về là vì mẫu phi của ta đã mất.”

Hoa Thanh Vũ sửng sốt, cảm thấy có chút khổ sở, còn có chút áy náy.

“Xin lỗi, ta không ngờ là mẫu thân của huynh đã mất, ta không nên nói huynh là tên lừa đảo, là ta không tốt, huynh tha thứ cho ta có được không Thổ Bao ca ca?”

Vừa nghe thấy Hoa Thanh Vũ gọi mình là Thổ Bao ca ca, Trầm Ký Ngôn rất cục cựa phào nhẹ nhõm, hần lắc đầu một cái nở nụ cười hỏi: “Muội dễ dàng tha thứ cho ta như vậy sao?”

“Đúng vậy, huynh có nỗi khổ mà.”

“Nhưng mà ta đã để muội chờ ba tháng.”

Hoa Thanh Vũ nhớ lại quãng thời gian chờ đợi, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, nhưng rất nhanh đã bắt mình quên đi.

“Ừ, tuy rằng khi đó có chút đau lòng, thế nhưng đã qua, bây giờ ta đã không còn đau lòng nữa. Huống chi, huynh vì mẫu thân đã mất nên mới không thể tuân thủ lời hứa, cũng không phải bởi vì đã quên mất ta.”

Nghe được Hoa Thanh Vũ trả lời như vậy, nụ cười trên mặt Trầm Ký Ngôn dần nhạt đi. Hần nhìn đôi mắt trong sáng của Hoa Thanh Vũ, độc ác nói: “Ta không đi tìm muội không phải vì mẫu thân ta qua đời, mà vì sau khi mẫu thân qua đời, ta đã không còn giống như trước đây.”

“Chỗ nào không giống như trước đây?”

Về mặt Trầm Ký Ngôn lạnh lùng không còn giống con người nữa, mà giống như một tảng băng, giọng nói cứng rắn phát ra: “Không phải ta không thể đi tìm muội, cũng không phải là không nhớ rõ lời hứa với muội, là do ta quyết định không tuân thủ lời hứa đó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lúc đó ta quá yếu đuối, cho nên ta quyết định cái gì cũng không quan tâm, không cần bằng hữu cũng chẳng cần người thân.” Trầm Ký Ngôn nhìn dáng vẻ ngạo đầu nghi hoặc của Hoa Thanh Vũ, bộ dáng hung ác quyết tâm nói: “Cho nên không phải là ta quên mất muội, mà là vứt bỏ muội. Cho dù như vậy, muội vẫn còn muốn gọi ta là Thổ Bao ca ca sao?”

Những lời này Trầm Ký Ngôn vốn có thể không nói, bởi vì Tiểu Hoa đơn thuần như vậy, bất kể hấn nói gì nàng cũng sẽ tin.

Thế nhưng trên đời này, chỉ có nàng là hấn không muốn lừa gạt.

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ một chút, không chút do dự nói: “Ta hiểu những lời huynh nói. Thổ Bao ca ca, huynh vì thân bất do kỷ*, đúng không?”

*Thân bất do kỷ: không thể làm chủ được bản thân; không thể tự mình quyết định

Trầm Ký Ngôn nghe đáp án đơn giản của Hoa Thanh Vũ mà đỡ khóc đỡ cười. Đôi khi hấn thực sự không biết Tiểu Hoa muội tử của hấn quá ngu ngốc hay là quá thông minh, ngu ngốc vì không hiểu được trên thế giới này có người xấu, nhưng lại thông minh vì mỗi lời nói lại có thể đâm vào trái tim của hấn.

Đối với Trầm Ký Ngôn mà nói, cuộc sống trong hoàng cung giống như một đấu trường khắp nơi là đao kiếm, hấn muốn sống sót thì phải không ngừng chém giết những người vô tội, như vậy trong lòng hấn không thể có bất cứ tình cảm tốt đẹp nào, cũng không thể có điểm yếu.

Mỗi một ngày thức ăn của hấn đều là thi hài của loài vật đã chết, bị tiêu hóa hấp thụ trong thân thể bị thương.

Dưới mi mắt hấn, mỗi ngày ở đây đều xảy ra chuyện cốt nhục tương tàn, con giết cha, thần giết vua, anh em phản bội, huynh đệ biến thành kẻ thù.

Các thần tử trong miệng hô to thiên thu vạn đại, vạn thọ vô cương đều là dùng huyết lệ hợp tan mà tạo thành.

Đúng vậy, thân bất do kỷ. Bởi vì bị phản bội, cho nên học được trăm phương nghìn kế; bởi vì ngã đau, cho nên học được thận trọng.

“Thế nhưng Tiểu Hoa, muội có biết không, loại chuyện thân bất do kỷ này, nói cách khác chính là - ta yêu bản thân mình nhiều hơn là quan tâm đến muội.”

“Cái đó không đúng sao?” Hoa Thanh Vũ nghi ngờ hỏi: “Tại sao huynh phải quan tâm ta nhiều hơn so với bản thân huynh?”

Trầm Ký Ngôn bị Hoa Thanh Vũ hỏi ngược lại khiến cho sững sốt.

“Bởi vì người người đều hy vọng như thế.”

“Vì sao?”

Trầm Ký Ngôn cười khổ nói: “Có lẽ vì mọi người đều ích kỷ, cho nên mong muốn người khác phải vị tha.”

Hoa Thanh Vũ nhíu mày nói: “Bọn họ nghĩ như vậy là sai rồi!”

“Ừ, sai rồi.” Trầm Ký Ngôn không nhận được néo néo gương mặt Hoa Thanh Vũ nói: “Dáng vẻ của muội vẫn như vậy thật là tốt.”

Hai người không biết nói gì thêm, trong phòng rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Trầm Ký Ngôn chỉ vừa uống trà, vừa mỉm cười nhìn Hoa Thanh Vũ. Nhưng Hoa Thanh Vũ lại không thể nào tự nhiên được.

Tuy rằng Trầm Ký Ngôn là Thổ Bao ca ca, thế nhưng Hoa Thanh Vũ luôn cảm thấy Thổ Bao ca ca hiện tại so với Thổ Bao ca ca trước kia, hình như có chỗ nào đó không giống nhau. Không chỉ là thay đổi dễ nhìn hơn, hình như có chút khác biệt. Nàng không nói rõ được, người kia dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Nàng có chút sợ, lại có chút mê hoặc không rõ...

Chỉ là nàng không muốn suy nghĩ sâu xa. Những năm gần đây nàng vẫn như vậy, nếu không hiểu thì sẽ không suy nghĩ nữa. Bởi vì tuy rằng hành vi ngôn ngữ của Hoa Thanh Vũ giống một cô nương chưa lớn, thế nhưng về mặt tình cảm so với nhiều cô nương khác nàng lại rất nhạy cảm. Nàng biết, hồ đồ mà sống thì sẽ được vui vẻ, khôn ngoan mà sống thì chỉ có không vui. Càng là người thông minh, thì cuộc sống lại càng bị thương.

Cho nên nàng không muốn làm người thông minh.

“Thôi, được rồi...” Hoa Thanh Vũ quyết định phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị này, giống như vừa nhớ ra cái gì đó, mở to hai mắt hỏi: “Thổ Bao ca ca, tiểu đồng lúc đó của huynh đâu?”

“Tiểu đồng? Muội đang nói Hình Nhạn Lai sao?” Trầm Ký Ngôn nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ muội vẫn chưa biết Hình Nhạn Lai chính là tiểu đồng của ta sao?”

“Cái gì? Bông Cải là tiểu đồng?!” Hoa Thanh Vũ kinh ngạc đến mức tròng mắt muốn rơi ra: “Vậy vì sao hắn không nói cho muội biết?”

Nghĩ đến Hình Nhạn Lai nói xấu sau lưng mình, Trầm Ký Ngôn cũng lười thay hắn giải thích, lạnh lùng nói: “Muội cứ đi hỏi hắn, hỏi hắn đang giữ ý định quái quỷ gì.”

“Bông Cải chắc không còn nhớ rõ muội nữa!” Hoa Thanh Vũ chẳng hề để ý nói: “A đúng rồi, Bông Cải còn thăm mền tỷ tỷ của muội nữa, chuyện này huynh biết không?”

“Hắn không có thăm mền tỷ tỷ của muội, là hắn nhận lầm...” Trầm Ký Ngôn nói đến một nửa thì nghẹn trở lại, ngược lại nói rằng: “Đúng rồi, trước đây tại sao muội không nói cho ta biết tên thật, chỉ nói muội tên là Tiểu Hoa?”

“Chẳng phải huynh cũng không chịu nói tên thật cho ta biết đó sao?”

“Ta là vì thân phận không thể tiết lộ.” Trầm Ký Ngôn cười khổ lắc đầu nói: “Vậy mà muội và Hình Nhạn Lai lại hại ta thê thảm, hai năm qua ta bắt đầu tìm muội, còn tưởng rằng tỷ tỷ Hoa Trầm Nghiên mới là muội. Về phần tiểu tử Hình Nhạn Lai kia, a, chắc là nhầm năm năm.”

Có điều cũng đáng đời tiểu tử kia, Trầm Ký Ngôn nghĩ, hắn ta trốn mình tìm kiếm Tiểu Hoa, đáng đời tìm sai người. Không công thăm mền một người xa lạ trong năm năm, lại còn làm cho người khắp thiên hạ ai cũng biết.

Hoa Thanh Vũ nghe Trầm Ký Ngôn nói như vậy, càng thêm nghi ngờ.

“Tại sao hai người lại nghĩ như vậy? Ta và tỷ tỷ chênh lệch nhiều như vậy, tỷ tỷ dễ nhìn như vậy mà!”

Nghĩ tới đây Trầm Ký Ngôn có chút áy náy, giải thích: “Về sau chúng ta hỏi thăm trụ trì trong miếu, nghe được mấy ngày nay chỉ có Hoa gia của thành Cẩm Quan tới dâng hương, muội lại bảo là Tiểu Hoa, mà tuổi Hoa Trầm Nghiên cũng thích hợp. Ban đầu, chúng ta cho rằng Hoa Trầm Nghiên là Tiểu Hoa, không Hoa gia còn một nữ nhi khác không được ai biết đến. Xin lỗi.”

“Không sao!” Hoa Thanh Vũ cười híp mắt đưa tay chỉ hoa đào ngoài cửa sổ hỏi: “Thổ Bao ca ca, huynh nhìn xem, đó là cái gì?”

Trầm Ký Ngôn bị Hoa Thanh Vũ hỏi đến sững sốt, không biết vì sao Tiểu Hoa lại đột nhiên hỏi như vậy, nghi ngờ nói: “Tất nhiên là hoa đào.”

“Cho nên!”

“Cho nên cái gì?”

“Chỗ đó không chỉ có hoa đào, còn có lá cây, thân cây, thế nhưng huynh chỉ nhìn hoa đào không phải sao?” Hoa Thanh Vũ cười đến dừng dừng: “Đây chính là nguyên nhân vì sao các người nghĩ tỷ tỷ là ta. Các người bị đóa hoa đào hấp dẫn sự chú ý, tự nhiên sẽ không nghĩ đến lá cây cũng là một bộ phận của cây hoa đào.”

Hoa Thanh Vũ mỉm cười nhìn Trầm Ký Ngôn, ra vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng Trầm Ký Ngôn lại chua xót. Hắn giờ tay muốn sờ lên gò má của Hoa Thanh Vũ, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, đành thu tay trở về, bất đắc dĩ cười..

“Xin lỗi.”

” Chuyện này có gì mà xin lỗi, đây là chuyện rất tự nhiên.” Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm thấy thời gian không còn sớm nói: “Thổ bao ca ca, ta phải đi, nếu không trở về Tử Diệp sẽ lo lắng.”

“Ôi chào, Tiểu Hoa!” Trầm Ký Ngôn vội vàng gọi Hoa Thanh Vũ: “Lần sau đến khi nào chúng ta mới có thể lại gặp?”

“Chờ ta có thời gian, huynh tới Tướng quân phủ tìm ta là được.”

Hoa Thanh Vũ trả lời xong vội vàng ra khỏi tử lâu, Trầm Ký Ngôn ngồi bên mép bàn nhìn bóng lưng Hoa Thanh Vũ lảo đảo: “Trước đây luôn là ta đi trước. Hôm nay nàng lại không dẫn nổi nôm nóng bước đi trước... Rốt cuộc vẫn không giống như trước đây...”

22. Chương 22

Vừa đi ra khỏi tử lâu, chỉ thấy cách đó không xa, Mạnh đại tướng quân một thân quần áo đầu tóc rối bù đang mải mê Tử Diệp.

“Tại sao người lại để cho nàng đi mất? Không phải ta đã dặn người phải trông nom nàng cẩn thận rồi sao? Tại sao người có thể vì cái nhau với tên Trạng nguyên kia mà quên mất nàng ấy chứ? Nàng ấy bỏ đi một mình, ngộ nhỡ trong lòng nghĩ quẩn thì biết làm sao?”

Tử Diệp không nhịn được than thở: “Hoa cô nương không phải là người yếu đuối như vậy, sẽ không nghĩ quẩn trong lòng vì chuyện đó mà tự sát đâu.”

“Ai nói tự sát?” Mạnh Hoài Cẩn tức giận đến giơ chân: “Ta sợ nàng nghĩ ngợi lung tung trong lòng, nhất thời mềm lòng, theo cái tên Thổ Bao ca ca kia đi mất luôn thì phải làm sao bây giờ.”

Tử Diệp sững sốt, bỗng nhiên hiểu ra, thật đúng là có khả năng này. Mạnh Hoài Cẩn thực sự là bị tức chết rồi. Thật vất vả hấn mới thoát khỏi đám tiểu thư kia, quần áo tóc tai bị người khác lôi kéo tả tơi, cả người chật vật. Nào ngờ đầu vừa ra khỏi cửa thì lại nghe gã sai vặt nói Hoa Thanh Vũ đã theo Cửu Vương gia đi mất rồi.

Nha đầu kia lại cứ như vậy đi theo tên đàn ông khác. Hơn nữa còn vào lúc hấn và nàng đang hẹn hò, làm sao hấn có thể không tức giận đây?

“Ta vẫn đang ở đây mà, ta không có nghĩ ngợi lung tung gì cả.”

Mạnh Hoài Cẩn và Tử Diệp đều giật mình, vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh thì thấy, một tiểu cô nương mặc áo xanh đang nghiêng đầu nhìn bọn họ. Nha đầu chết tiệt này không phải Hoa Thanh Vũ thì còn ai vào đây nữa?

Mạnh Hoài Cẩn vẫn còn đang nổi nóng, nhìn thấy Hoa Thanh Vũ lập tức bước nhanh về phía nàng, lớn tiếng quát tháo:

“Tại sao nàng không nói một tiếng nào đã chạy theo Trầm Ký Ngôn? Có biết ta sẽ lo lắng không?”

Hoa Thanh Vũ cúi đầu về mặt đáng thương nói:

“Xin lỗi ngài. Nhưng hấn ta là Vương gia, hấn bảo ta đi theo hấn, ta cũng không thể không đi.”

Thì ra cái tên Trầm Ký Ngôn kia dùng thân phận Vương gia để ép nàng.

Hừ..

Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng, không còn tức giận như vừa rồi nữa .

”Đừng tưởng rằng chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua như thế. Ta hỏi nàng, vì sao hôm nay nàng không tặng hoa cho ta? Lại còn tặng cho cái tên Trạng nguyên xấu xí kia. Chẳng phải nàng đã hứa sẽ tặng cho ta sao?”

Nghe Mạnh Hoài Cẩn hỏi như vậy, trong lòng Hoa Thanh Vũ lại có cảm giác khó chịu như ban nãy. Nàng nghiêng đầu bĩu môi nói:

“Đã có nhiều cô nương tặng hoa cho ngài như vậy rồi, sao ngài còn muốn hoa của ta. Ngài cũng không thiếu hoa.”

Lời này là có ý gì? Mạnh Hoài Cẩn ngẩn ngơ, thầm nghĩ đến một khả năng.

Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Mạnh Hoài Cẩn cất tiếng cười to 100 lần ở trong lòng. Tiểu Hoa chắc chắn là đang ăn dấm chua của hắn rồi. Thì ra nàng tặng hoa cho Trọng nguyên lang là có lý do. Nàng đang ghen vì hắn nhận được nhiều hoa của các cô nương, cho nên mới cố ý tặng hoa của mình cho một nam nhân xấu xí khác, để chọc tức hắn đây mà.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái, ngài cười cái gì vậy?”

Mạnh Hoài Cẩn bắt tri bắt giác vô thức nở nụ cười, nhớ tới bản thân vẫn còn đang tức giận với Hoa Thanh Vũ, lập tức lại lạnh mặt, nói:

“Chúng ta còn chưa có nói xong đâu. Lát nữa về phủ ta tính tiếp với nàng.”

Nghe Mạnh đại tướng quân nói như vậy, Hoa Thanh Vũ lập tức ủ rũ, chỉ đành quay sang mím miệng đáng thương với Tử Diệp, sau đó cùng nàng ngoan ngoãn đi theo Mạnh Hoài Cẩn về phủ.

“Đi chậm như vậy làm gì?” Mạnh Hoài Cẩn quay đầu trừng mắt với Hoa Thanh Vũ một cái rồi nói: “Đi bên cạnh ta đây này!”

“Vâng.”

Hoa Thanh Vũ ngoan ngoãn đi tới bên người Mạnh Hoài Cẩn, thấy Mạnh Hoài Cẩn vẫn đang nhìn về phía trước, nét mặt cực kỳ mất tự nhiên nói:

“Hôm nay những lời của tên Trọng nguyên lang kia nói, nàng không cần để ý. Nàng không xấu, ta vẫn luôn cảm thấy nàng rất dễ nhìn.”

Động tác của Hoa Thanh Vũ hơi chậm lại, cảm thấy một dòng nước ấm áp đang chảy vào trong tim nàng. Nàng chăm chú nhìn Mạnh Hoài Cẩn, có chút ghen ngào nói:

“Đại tướng quân, ngài thật sự là người tốt với ta nhất trên thế giới này!”

Nghe Hoa Thanh Vũ nói như vậy Mạnh Hoài Cẩn lại đắc ý đầy mình, cao hứng nói:

“Chuyện đó là tất nhiên, ta là người tốt mà! Ta nói cho nàng biết, từ nay về sau nàng không cần quan tâm người khác nói về mình như thế nào, chỉ cần nghe lời của Bản tướng quân là đủ rồi! Bản tướng quân là ai nào? Bản tướng quân ta đây là đệ nhất mỹ nam kinh thành! Đệ nhất mỹ nam kinh thành nàng hiểu không? Đối tượng theo đuổi của hàng ngàn cô gái đấy nhé! Ta giỏi giang, lợi hại như vậy, nàng không tin lời của ta nói, lại đi tin tưởng người khác sao? Cho nên mới nói, không thể tin tưởng lời nói của người khác. Ta..”

Tử Diệp yên lặng đi theo phía sau hai người, nghe Đại tướng quân nhà mình không nề hà phiền phức đang lải nhải nói chuyện với Hoa cô nương, nàng cũng không rõ tâm tình của chính mình. Vốn dĩ nàng đồng tình với Hoa cô nương từ tận đáy lòng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt sùng bái và cảm động của Hoa Thanh Vũ đang nhìn đại tướng quân; lại nhìn bộ dạng mũi hếch lên tận trời của Đại tướng quân nhà mình, bỗng nhiên nàng không thể đồng tình với Hoa cô nương được nữa.

Tử Diệp cảm thấy hai người kia thật là ngốc.

Hai người mau mau ở cùng một chỗ đi.

Ta thật sự đã chịu đựng đủ sự ngốc nghếch của hai người rồi.

Sau Đại Hội Bách Hoa Mạnh Hoài Cẩn tổng kết hai lần sắp xếp hẹn hò một chút. Mặc dù tự hắn cảm thấy rất hài lòng, nhưng trên thực tế chuyện của hắn và Tiểu Hoa từ đó tới giờ chưa có gì phát triển. Hoa Thanh

Vũ đối với hắn vẫn giống như trước đây. Không những không lộ ra ánh mắt si mê giống như các cô nương khác thích hắn, thỉnh thoảng còn có thể ghét bỏ hắn.

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài đừng đưa mặt lại gần ta như thế có được không? Ta cảm thấy rất khó chịu.”

Ngoài cảm giác khó chịu ra Mạnh Hoài Cẩn còn cảm thấy bản thân có chút thất bại. Lần trước hắn dẫn theo Tiểu Hoa đến tham gia Đại Hội Bách Hoa, đã gián tiếp giúp Hoa Thanh Vũ và Trầm Ký Ngôn xóa bỏ hiểu lầm trước kia. Da mặt Trầm Ký Ngôn lại dày, dù có việc hay không có việc sẽ vẫn tới phủ tướng quân chơi. Mặc dù Mạnh Hoài Cẩn cố ý giấu Hoa Thanh Vũ đi, Trầm Ký Ngôn cũng không quan tâm, cứ ngồi ở nơi nào đó trong phủ đối mặt với hắn. Cứ như vậy vài lần, Mạnh Hoài Cẩn thật sự là không chịu nổi nữa. Hơn nữa cũng không thể cứ từ chối Vương gia người ta mãi, đành phải để cho hắn gặp Hoa Thanh Vũ một lần.

Thế nhưng cái tên Cửu Vương gia không biết xấu hổ kia đã được gặp Hoa Thanh Vũ rồi lại còn dẫn nàng đi ra ngoài chơi. Vốn dĩ khi hai người ở trong tầm mắt hắn còn không chịu nổi, bây giờ còn đi đến chỗ hắn không biết. Càng làm cho Mạnh Hoài Cẩn tức giận là, chuyện đi ra ngoài dạo chơi là do Tiểu Hoa đề nghị. Ngoại trừ rất tức giận Mạnh Hoài Cẩn còn cảm thấy bản thân mình thật thất bại”

“Đại tướng quân, Hoa cô nương vẫn chưa về, ngài có muốn dùng bữa trước không?” Tử Điện hỏi dò.

“Không cần!”

Mạnh Hoài Cẩn chỉ nghĩ đến việc Hoa Thanh Vũ đến giờ hẹn mà vẫn chưa trở về, cả người đứng ngồi không yên.

Không phải đã nói trước bữa tối sẽ trở về sao?

Chẳng lẽ bị Trầm Ký Ngôn lừa gạt trốn đi rồi sao?

Tên Cửu Vương gia kia giỏi nhất là nịnh hót, Mạnh Hoài Cẩn vẫn luôn cảm thấy thủ đoạn của hắn thật sự rất lợi hại. Hôm nay Tiểu Hoa muối tử rơi vào trong tay hắn, có khi nào hắn sẽ giấu nàng đi, sau đó không bao giờ cho mình được gặp lại nàng nữa. Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy bản thân bị các loại ảo tưởng tra tấn đến điên rồi. Hắn vỗ cái bàn một cái, cảm kiếm của mình lên lập tức lao ra khỏi phủ tướng quân, nói là muốn đi tìm Hoa Thanh Vũ, mọi người quả thực là muốn kéo cũng không kéo lại được.

..

“Thổ Bao ca ca, bây giờ đã không còn sớm nữa, ta phải đi về.”

“Muội vội trở về như thế làm gì?” Trầm Ký Ngôn xoa xoa đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Ta dẫn muội đi dùng bữa tối xong rồi sẽ trở về, được không?”

“Không được, ta đã đồng ý với Mạnh đại tướng quân rồi, trước bữa tối nhất định phải trở về.” Hoa Thanh Vũ có chút sốt ruột: “Nếu không trở về hẳn chắc chắn sẽ tức giận.”

Lại là cái tên đại tướng quân kia! Trầm Ký Ngôn trên mặt tươi cười thâm trầm, hỏi:

“Muội bắt đầu chuyển tới phủ Mạnh tướng quân từ bao giờ?”

“Từ ba tháng trước.” Hoa Thanh Vũ đắc ý dào dạt nói: “Làm nha hoàn bên người Mạnh đại công tử. Hàng tháng còn được trả bạc nữa.”

Đã ở tướng quân phủ lâu như vậy rồi? Trầm Ký Ngôn trầm mi nói:

”Muội không phải là con gái thứ hai của Hoa gia sao? Tại sao muội phải đi làm nha hoàn? Mạnh Hoài Cẩn cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, biết rõ thân phận của muội, vì sao còn để cho muội làm loại chuyện này?”

“Không trách Mạnh đại tướng quân được, huynh không cần tức giận với hắn.” Hoa Thanh Vũ vội vàng thay Mạnh Hoài Cẩn giải thích: “Không phải ta đang đào hôn sao, hành lý cũng đã đánh mất, lại còn thiếu bạc Mạnh đại công tử. Hắn tốt bụng giữ ta ở lại, cho ta làm nha hoàn trong phủ của hắn, vừa có nơi để sống lại còn có thể trả nợ.”

Trầm Ký Ngôn nghe Hoa Thanh Vũ nói như vậy bỗng nhiên nở nụ cười: “Thì ra là thế.”

Hoa Thanh Vũ nhìn Trầm Ký Ngôn, cảm thấy nụ cười của hắn có chút kỳ quái.

“Nếu trả hết bạc rồi thì sao?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ rồi nói:

“Theo lý mà nói trả hết tiền rồi thì tự nhiên sẽ đi.”

Trầm Ký Ngôn vừa cười, vừa hỏi Hoa Thanh Vũ:

“Nếu Thổ Bao ca ca đưa bạc cho muội trả nợ thì sao?”

“Chẳng phải như thế cũng giống nhau cả sao. Việc ta thiếu tiền của huynh với việc ta thiếu tiền Đại tướng quân có gì khác nhau?”

Trầm Ký Ngôn cảm thấy Tiểu Hoa có chút hơi rõ ràng, bất đắc dĩ hỏi:

“Ta không cần muội trả tiền. Đây là ta tự nguyện giúp muội trả nợ không được sao?”

“Vì sao huynh phải trả nợ giúp ta?” Có ý gì?

“Bởi vì ta không muốn muội làm nha hoàn, không muốn muội chịu khổ. Nếu như muội không có chỗ để đi thì cứ đến phủ của ta, ta sẽ chăm sóc cho muội, chúng ta sẽ sống cùng nhau, được không?”

Hoa Thanh Vũ không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt rõ ràng.

“Không được, ta không thể ăn không uống không mà không trả tiền cho huynh.”

Trầm Ký Ngôn nghĩ, đích thực là Hoa Thanh Vũ không có tính muốn lợi dụng người khác.

“Vậy muội đến chỗ ta, ta vẫn để cho muội làm việc. Nếu cũng là nha hoàn, không bằng làm cho Thổ Bao ca ca, có phải không?”

Hoa Thanh Vũ lui ra phía sau từng bước, bắt đầu nhìn Trầm Ký Ngôn từ trên xuống dưới, tự hỏi chuyện này có thể tin được không. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện, Thổ Bao ca ca có gương mặt xấu xí mà trước kia nàng từng thích nhất, bây giờ trưởng thành lại đẹp đến nỗi nàng không đành lòng nhìn thẳng. Hoa Thanh Vũ cúi đầu nhìn đôi giày thêu hoa của mình, cảm thấy Thổ Bao ca ca thật sự có chút khác lạ.

Trầm Ký Ngôn lại nghĩ bản thân làm cho Hoa Thanh Vũ ngượng ngùng, cười dịu dàng, dặt tay nàng, nói:

“Muội đi theo ta, không cần ở lại Mạnh gia làm nha hoàn nữa. Muội thiếu Mạnh Hoài Cẩn bao nhiêu bạc, ta giúp muội trả hết.”

Hoa Thanh Vũ sợ tới mức lập tức kéo Trầm Ký Ngôn lại, lắc lắc đầu nói:

“Hay là thôi đi. Ta làm nha hoàn của Mạnh đại tướng quân rồi từ từ trả tiền còn nợ cho hắn là tốt nhất.”

“Tại sao? Muội thích làm nha hoàn của hắn à?”

“Bởi vì...” Hoa Thanh Vũ tìm lý do để nói: “Bởi vì làm nha hoàn thật tốt. Có ăn có uống lại còn được đi chơi. Hơn nữa ta không làm nha hoàn thì cũng chẳng còn nơi để nán lại, ở phủ tướng quân ta còn có thể kiếm được bạc nữa.”

“Vậy muội đến phủ của ta, không phải cũng giống nhau cả sao?”

Hoa Thanh Vũ ngẫm nghĩ, vẫn lắc đầu nói: “Mới vẫn không bằng quen nha, ta ở phủ tướng quân tốt lắm.”

Nghe vậy Trầm Ký Ngôn có chút bất mãn, nói:

“Ta quen biết với muội từ trước. Dù sao muội và Mạnh Hoài Cẩn cũng mới quen biết nhau được mấy tháng mà thôi. Muội phải quen thuộc với ta hơn chứ.”

“Nhưng chúng ta mới quen biết được một tháng, thì bỗng nhiên huynh lại biến mất. Nói về thời gian, ta quen biết với Mạnh tướng quân còn lâu hơn. Hơn nữa.. Hơn nữa.”

“Hơn nữa cái gì?”

Tuy rằng ở ngoài mặt Trầm Ký Ngôn vẫn là đáng vẻ gió xuân phơi phơi như trước, nhưng trong lòng đã có chút lo lắng rầu rĩ, không để cho Hoa Thanh Vũ có cơ hội trốn tránh, gắt gao nhìn thẳng buộc nàng phải trả lời. Hoa Thanh Vũ cũng không biết nói gì nữa, dù sao nàng cũng không nghĩ đến việc rời khỏi phủ tướng quân. Nàng cảm thấy vẫn nên tìm một lý do để nói. Nếu không có một lý do thích hợp, ngay cả chính bản thân nàng cũng không phục. Nếu ngay cả bản thân mình cũng không thuyết phục được thì thật đáng sợ!

Hoa Thanh Vũ trái lo phải nghĩ, dùng hết sức bình sinh để nghĩ, vẫn không nghĩ ra được một lý do hợp tình hợp lý. Nàng vốn cực kỳ không ưa những người đẹp mắt, bây giờ nhìn đại tướng quân lại không có cảm giác không thích đó, chắc chắn là do nàng đã nhìn quen mắt rồi. Thật vất vả mới nhìn quen khuôn mặt của Mạnh Hoài Cẩn, nàng không muốn lãng phí thời gian để thích ứng với một gương mặt xinh đẹp khác nữa.

Đúng! Chính là nguyên nhân này. Nghĩ đến đây, Hoa Thanh Vũ vô cùng cao hứng ngẩng đầu, nhìn về phía Trầm Ký Ngôn cười tủm tỉm nói:

“Hơn nữa, ta cảm thấy ta đã quen nhìn thấy khuôn mặt của Mạnh đại công tử rồi.”

“Muội không đến phủ của ta là vì muội thích diện mạo của hần?” Trầm Ký Ngôn không thể tin hỏi.

Tuy Hoa Thanh Vũ không thích diện mạo của bọn họ, nhưng nếu nhất định bắt nàng phải chọn một người thì nàng vẫn sẽ chọn Mạnh Hoài Cẩn. Dù sao nhìn đã quen, sẽ không còn cảm thấy đẹp mắt nữa.

“Dạ, đúng vậy.” Hoa Thanh Vũ quyết đoán nói.

Nói xong nàng hoàn toàn không để ý đến Trầm Ký Ngôn đang sững sờ tại chỗ vì bị đả kích, nhìn sắc trời nói:

“Muội thật sự phải về rồi. Ra ngoài lâu như vậy rồi, nếu không trở về, Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm nhất định sẽ giận ta. Thổ Bao ca ca, ta về đây, lần sau sẽ lại tìm huynh đi chơi tiếp nhé.”

Hoa Thanh Vũ nhanh chóng bỏ chạy, cũng không quay đầu lại. Chỉ để lại một mình Trầm Ký Ngôn đứng ở ven đường, sững sờ nhìn bóng dáng nàng dần dần biến mất. Trầm Ký Ngôn nhin không được vươn tay sờ mặt mình, tự hỏi năm năm trước nốt sẹo do bị lên đậu đến giờ còn chưa mờ hết sao? Rõ ràng đã mờ hết rồi cơ mà. Vậy rốt cuộc hần kém Mạnh Hoài Cẩn ở chỗ nào? Nếu như có chỗ nào khác không bằng Mạnh Hoài Cẩn thì Trầm Ký Ngôn còn có thể cố gắng một phen. Nhưng hiện tại Tiểu Hoa muội tử lại ghét bỏ diện mạo của hần, ngay cả không gian để hần cố gắng cũng không có. Lần đầu tiên trong đời, Trầm Ký Ngôn cảm thấy bản thân mình lại bất lực đến thế.

Không lâu sau, chuyện này đã trở thành tin tức mới nhất được đồn đại ở kinh thành. Người ta nói, từng nhìn thấy bóng lưng Cửu Vương gia một mình đứng lặng ở bên đường hiu quạnh, người mới biết được cái gì gọi là “tan nát cõi lòng”. Quả thực vào ngày hôm đó, lần đầu tiên trong đời Trầm Ký Ngôn cảm nhận được trái tim thiếu niên ẩn sâu trong thân thể của mình đã bị người ta tổn thương sâu sắc đến mức nào.

23. Chương 23

Mạnh Hoài Cẩn không để ý đến lời khuyên can của mọi người, kiên quyết muốn đi tìm Hoa Thanh Vũ. Chỉ có điều, khi đi tới cửa mới nhớ ra, hần không hề biết họ đã đi đâu.

“Buổi trưa Hoa cô nương và Cửu Vương gia đi hướng nào?” Mạnh Hoài Cẩn thở phì phì hỏi thị vệ canh cửa.

“Bẩm đại tướng quân, thuộc hạ..” Thị vệ nuốt nước miếng nói: “Thuộc hạ không biết ạ.”

“Sao lại không biết?”

Mạnh Hoài Cẩn đầy một bụng tức giận mà không có chỗ bùng phát, bắt đầu hùng hổ dạy dỗ thị vệ. Tên thị vệ im lặng một hồi lâu không dám hé răng.

Cuối cùng chờ tới khi Mạnh đại tướng quân lải nhải xong rồi, lúc này thị vệ mới nhỏ giọng than thở: “Lúc Hoa cô nương đi không phải phiên thuộc hạ trực ban nên thuộc hạ mới không biết ạ.”

Trong chớp mắt, bầu không khí xung quanh phủ tướng quân trở nên thật yên tĩnh. Từ gã sai vặt đi theo đến bọn thị vệ canh cửa đều không dám hé răng. Mọi người ngay cả hít thở mạnh cũng không dám, bởi vì ánh mắt của Đại tướng quân thật sự là quá đáng sợ.

Mạnh Hoài Cẩn trừng mắt nhìn tên thị vệ kia hồi lâu, cuối cùng đành nuốt cơn ghen trong lòng lại. Hắn có chút xấu hổ khụ khụ hai tiếng, sau đó mặt không đổi sắc vỗ vỗ bả vai thị vệ nói: “Rất xin lỗi, ta đã trách lầm người. Có điều lần sau người phải giải thích sớm một chút, đừng có chờ tới khi ta dạy dỗ xong, khiến ta xấu hổ.”

Ngài còn chưa cho thuộc hạ cơ hội để nói mà! Thị vệ kêu thảm trong lòng.

“Các người còn nhìn cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn quát gã sai vặt đang đứng xem náo nhiệt ở bên cạnh: “Còn không mau chuẩn bị ngựa cho Bản tướng quân.”

“Tướng quân, ngài thật sự muốn đi tìm Hoa cô nương?” Lão quản gia lo lắng chạy vội theo nhắc nhở Mạnh Hoài Cẩn: “Cô nương ấy đang đi cùng với Vương gia, ngài lỡ mãng chạy đi tìm như vậy không hay đâu.”

“Có gì mà không được? Trời tối rồi mà nàng ấy còn chưa trở về, nhất định đã bị cái tên Cửu Vương gia lòng dạ nham hiểm kia dụ dỗ chạy trốn rồi.”

“Ta không hề chạy trốn cùng Thổ Bao ca ca. Chỉ có cô nương hư hỏng mới cùng người khác chạy trốn, ta là nữ tử đài hoàng nhé.”

Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, quay đầu lại thì thấy một tiểu cô nương mặc áo xanh đứng dưới bậc cửa, trên tay cầm một chuỗi mít quả đang mắt hững nhìn hắn.

Nha đầu kia không phải là Hoa Thanh Vũ người mà hắn nhớ nhưng suốt cả một ngày hôm nay sao?

Mạnh Hoài Cẩn đang lúc tức giận, nhìn thấy Hoa Thanh Vũ lập tức bước nhanh về phía nàng, lớn tiếng chất vấn: “Không phải đã dặn nàng trước bữa tối nhất định phải trở về sao? Sao bây giờ mới về?”

“Thật ra cũng không có muộn lắm,” Lão quản gia cùng chứng kiến nói, “Mới có một lúc thôi ạ.”

Mạnh Hoài Cẩn quay đầu trừng mắt nhìn lão quản gia một cái nói: “Người là quản gia mà không lo đi chuẩn bị bữa tối, còn đứng ở cửa làm gì?”

Lão quản gia kinh ngạc, đành ngượng ngùng quay trở về chuẩn bị bữa tối. Quên đi, chuyện vợ chồng son nhà người ta lão già như hắn quan tâm làm cái gì.

Hoa Thanh Vũ thấy lão quản gia vì mình mà bị mắng, tự biết đuối lý, cúi đầu đáng thương nói: “Ta vẫn nhớ kỹ là phải về đúng giờ, nhưng mà...”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn Hoa Thanh Vũ chăm chăm hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Hoa Thanh Vũ vịn tay cúi đầu nhăn nhó, có chút ngượng ngùng nói: “Lúc ta về đến cửa chợt nhớ ra hôm nay Thổ Bao ca ca dẫn ta đi ăn mít quả ở phía bắc thành. Ta cảm thấy mít quả này ngon hơn tất cả những mít quả mà ta từng ăn trước đây, nên muốn mua một xâu mang về cho ngài nếm thử. Vốn ta vẫn nghĩ có thể về đúng giờ, nhưng hình như vẫn muộn một chút.”

Mạnh Hoài Cẩn ngậy người, nhìn Hoa Thanh Vũ đưa mít quả tới trước mặt hắn cũng không hề động đậy.

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm.” Hoa Thanh Vũ giơ mít quả trước mặt Mạnh Hoài Cẩn lắc lắc mấy cái, ngượng ngùng hỏi: “Ngài đừng giận ta nhé?”

Mạnh Hoài Cẩn không nói gì, cúi đầu cắn một miếng mít quả trên tay Hoa Thanh Vũ. Hoa Thanh Vũ ngượng ngùng nhanh chóng thu tay, lại bị Mạnh Hoài Cẩn giữ lấy.

“Làm gì thế, không phải mua cho ta ăn sao? Bây giờ nàng thu lại là có ý gì?”

Hoa Thanh Vũ chán nản, sao lại thành ra là nàng không đúng rồi? Nàng thở phì phì giơ tay ra nói: “Vây ngài nhanh cầm lấy rồi tự ăn đi.”

Nhưng nàng vừa dứt lời, Đại tướng quân lại cúi đầu cắn thêm một miếng mít quả trên tay nàng.

“Ngài không có tay à?”

“Ta có tay chứ.” Mạnh Hoài Cẩn lập tức vươn hai tay ra bắt lấy cái tay còn lại của Hoa Thanh Vũ, cười tủm tỉm nói: “Nhưng hiện tại hai tay của ta đều bận rồi.”

“Ngài!”

“Ngài cái gì mà ngài.” Mạnh Hoài Cẩn nhìn về phía xâu mút quả kia bĩu môi nói: “Mua cho ta chính là của ta. Còn không mau dứt cho ta ăn, chưa ăn hết thì nàng đừng hòng được đi vào.”

Hoa Thanh Vũ không có cách nào với Đại tướng quân kiêu ngạo này, đành phải đỏ mặt đưa tay qua.

Cuối cùng bầu không khí lạnh như băng phía trước phủ Tướng quân cũng biến mất. Ngay cả bọn thị vệ chung quanh cửa cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của Đại tướng quân bỗng nhiên thay đổi trở nên vui vẻ, bởi vì nụ cười rục rịch trên gương mặt hần bung nở như những bông hoa.

Chỉ có điều, tâm trạng của bọn thị vệ lại không tốt một chút nào.

Van cầu các ngài vào nhà rồi hãy buồn nôn như thế được không!

“Được rồi, ăn xong rồi. Bây giờ có thể đi vào chưa.”

“Tất nhiên. Nàng chơi ở bên ngoài cả một ngày chắc là rất đói bụng. Quần gia cũng chuẩn bị xong bữa tối rồi. Ta đã dặn phòng bếp làm món nàng thích ăn nhất, chúng ta cùng nhau đi vào thôi.”

Mạnh Hoài Cẩn kéo Hoa Thanh Vũ chuẩn bị đi vào trong phủ, chợt phát hiện ra một chuyện mà vừa rồi hần không để ý tới.

Nếu hần không nhớ lầm, lúc Hoa Thanh Vũ ra cửa không hề mặc bộ quần áo này...

Sao bỗng nhiên nàng lại mặc bộ váy này? Nàng với Cửu Vương gia đã làm gì rồi?

Mạnh Hoài Cẩn lại đen mặt một lần nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì trên người nàng hả? Sao phải thay quần áo?”

Hoa Thanh Vũ không nhận ra giọng nói của Mạnh Hoài Cẩn đang không tốt, vẻ mặt hưng phấn nói: “Đây là quần áo Thổ Bao tặng cho ta. Huynh ấy tới cửa hàng mua quần áo, sau đó người ta tặng huynh ấy một bộ trang phục của nữ nhân. Thổ Bao ca ca nói trang phục của nữ nhân huynh ấy không dùng được, nên sẽ không đòi tiền ta. Hì hì, ngài nói xem có phải ta rất may mắn không.”

Thì ra là thế!

Tên Trầm Ký Ngôn này, lại dám giở thủ đoạn đùa giỡn, nói dối Hoa Thanh Vũ là được tặng, thật ra hần đã sắp xếp từ trước rồi?

Tuy rằng Mạnh Hoài Cẩn thở phào nhẹ nhõm, lại vẫn có chút mất hứng nói: “Nàng nhận đồ của người khác tặng làm gì. Nàng muốn quần áo mới chẳng lẽ ta sẽ không cho nàng mua sao?”

Thấy bộ dáng Mạnh Hoài Cẩn tức giận, Hoa Thanh Vũ sửng sốt. Có điều nàng rất nhanh đã hiểu được chính mình sai ở chỗ nào.

Xong đời, nàng lại phạm sai lầm rồi .

“Thực xin lỗi.”

Nhanh như vậy đã biết sai rồi? Mạnh Hoài Cẩn có chút nghi ngờ.

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, ngài nói đúng. Ta không nên vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác, mặc dù là tặng cũng không được. Ta sẽ trả lại cho huynh ấy.”

“Ừ, đúng rồi, thiếu quần áo ta sẽ mua cho nàng!” Mạnh Hoài Cẩn vừa lòng, vô cùng cao hứng nói: “Còn có lúc trước đã dặn thợ may đưa vải tới, lát nữa dùng bữa tối xong ta sẽ mang tới phòng cho nàng.”

“Không được!” Hoa Thanh Vũ nhanh chóng xua tay, nói: “Đồ kia ngài không cần cho ta .”

“Sao lại không được?”

“Bởi vì ta không nên vô duyên vô cớ nhận đồ của ngài, Thổ Bao ca ca không thể nhận, Đại tướng quân cũng không thể nhận. Ngài đã đối xử với ta tốt lắm rồi, ta không thể lại nhận không lễ vật của ngài, ta cũng không có gì để trả cho ngài.”

Trong nháy mắt, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy mình đang tự làm tự chịu.

“Về sau nàng cũng không muốn ta tặng đồ cho nàng nữa ư?”

Hoa Thanh Vũ không chút do dự gật đầu.

“Hoa Thanh Vũ, nàng hãy nghe cho kỹ. Đồ của người khác nàng không thể nhận, nhưng đồ của ta tặng thì nàng có thể nhận. Về sau đồ của nàng đều do ta mua cho, biết không?”

Hoa Thanh Vũ nhanh chóng lắc đầu, khoát tay nói: “Không được, ta không thể vô duyên vô cớ nhận đồ ngài tặng. Đó là chuyện chỉ cô nương hư hỏng mới làm.”

“Sao lại vô duyên vô cớ, không phải chúng ta đang hẹn hò sao? Khi hẹn hò nữ nhân nhận đồ nam nhân tặng là chuyện tất nhiên.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy!” Mạnh Hoài Cẩn mặt không đỏ tim không loạn nói dối: “Hẹn hò với người mình thích, không giống với người khác. Đương nhiên, nữ nhân nhận đồ nam nhân tặng xong, cũng sẽ đáp lễ.”

“Thật vậy chẳng? Sao ta chưa bao giờ nghe qua?”

“Nàng đã hẹn hò với nam nhân khác bao giờ chưa?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu.

Mạnh Hoài Cẩn nhướng mày cười nói: “Vậy nên nàng mới không biết, sao ta có thể gạt nàng chứ?”

“Thế lúc hẹn hò nữ nhân không cần tặng gì cho nam nhân sao?”

“Khi ấy nữ nhân chỉ cần hôn nam nhân một cái là đủ rồi.”

Bà nội nó!

Thị vệ cạnh cửa không nghe nổi nữa. Đại tướng quân của bọn họ sao có thể làm như vậy, dám lừa gạt cô nương đài hoàng nhà người ta?

Vô sỉ!

Hẹn hò là sẽ phải hôn sao? Hoa Thanh Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng Mạnh đại công tử tốt với nàng như vậy, chắc sẽ không lừa nàng đâu.

“Đây là chúng ta đang hẹn hò sao?”

“Sao nàng lại quên thế? Nàng với ta cô nam quả nữ cùng ở chung một chỗ lâu như vậy, không phải hẹn hò thì là cái gì?”

Thì ra là cô nam quả nữ cùng đứng ở một chỗ thật lâu thì là hẹn hò. Vậy vừa rồi không phải nàng và Thổ Bao cũng đang hẹn hò sao?

“Vậy ta phải hôn ngài một cái sao? Phải hôn hai má sao?”

Mạnh Hoài Cẩn gật gật đầu, thực hiện được âm mưu liền tươi cười nói: “Phải, hôn đi, không cần khách khí.”

Tuy rằng Hoa Thanh Vũ vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng nếu Mạnh Hoài Cẩn đã nói, hẳn là đúng như vậy.

“Vậy được rồi, ta hôn.”

Vì thế Hoa Thanh Vũ kiễng mũi chân tiến đến trước mặt Mạnh Hoài Cẩn, in lại một nụ hôn như chuẩn chuẩn lướt nước.

“Như vậy đã được chưa?” Hoa Thanh Vũ hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn không nói chuyện, chỉ ngoảnh nhìn nàng.

Được rồi, xem ra như vậy là được rồi.

Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm lui về, nói: “Hi hi, Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài đang bị choáng váng sao? Hơn nữa mặt của ngài thật là đỏ nha.”

Bi choáng váng còn có tên thị vệ đang đứng ở bên cạnh. Bà nội nó! Một chiêu này quả thật có tác dụng. Thì ra bây giờ cô nương tốt đều bị lừa như vậy.

Lát nữa hẳn cũng muốn dùng chiêu này đi tán tỉnh Mộng Điệp!

Mạnh Hoài Cẩn đúng là đang choáng váng.

Lúc trước hẳn chỉ nghĩ, nếu Tiểu Hoa chủ động thân mật với hẳn thì cảm giác hẳn là rất tuyệt. Nhưng hẳn thật không thể ngờ, cảm giác lại tuyệt đến như vậy!

Giống như đang bay lên trời vậy!

Hoa Thanh Vũ cảm thấy Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm nhà nàng đang choáng váng, không nỡ hà bèn dắt tay hẳn, nói: “Mạnh đại công tử, ta dắt ngài đi vào nhà nhé.”

Mạnh Hoài Cẩn vừa mới cảm thấy mình như đang bay lên trời, bây giờ Tiểu Hoa lại còn chủ động nắm tay hẳn. Thế hẳn mới biết, cái gì gọi là “Thiên ngoại hữu thiên”*.

(*Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ “vỏ quít dày có móng tay nhọn” hoặc “cao nhân đắc hữu cao nhân trị”).

Chỉ có điều, có lẽ bởi vì hẳn quá hưng phấn chưa kịp phục hồi tinh thần, khiến cho Mạnh đại tướng quân oai hùng của chúng ta không nghe rõ một câu nói cuối cùng của Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ nói là: “Lần sau khi gặp Thổ Bao ca ca nhất định phải nhớ hôn hẳn một cái.”

24. Chương 24

Vào tháng tư hàng năm kinh thành có hai việc lớn, đầu tháng Đại Hội Bách Hoa sẽ kết thúc, còn một sự kiện khác là giải thi đấu Mã cầu* sẽ lập tức được cử hành.

*Mã cầu (hay còn gọi là polo)

Thi đấu Mã cầu không giống Đại Hội Bách Hoa, về cơ bản Đại Hội Bách Hoa là nhân sĩ kinh thành tự tiêu khiển, mà thi đấu Mã cầu là thể hiện sự hưng thịnh của đất nước, các tỉnh sẽ cử một đội ngũ của mình đến kinh thành thi đấu.

Mạnh Hoài Cẩn làm đội trưởng đội Mã cầu, quyết định mở tiệc trong nhà chiêu đãi đội viên của mình trước trận đấu chính thức, khích lệ sĩ khí của tất cả mọi người. Nhưng sau khi mời các vị công tử trong đội bóng, lại có bằng hữu khác hỏi vì sao không mời bọn họ? Sau khi mời các bằng hữu, các thân hữu lại tới hỏi vì sao quên mất bọn họ chứ?

Vì thế cuối cùng Mạnh Hoài Cẩn gần như đã mời hết bạn bè, vốn chỉ có mười cầu thủ lập tức biến thành một yến hội long trọng! Người ta hỏi Mạnh Hoài Cẩn vì sao lại mở tiệc chiêu đãi mọi người, bỗng chốc Mạnh Hoài Cẩn không trả lời được..

Bởi vì chính hẳn cũng không biết tại sao mình lại mở bữa tiệc này!

Ghét nhất là bị người khác móc nối quan hệ !

Rất nhanh đã đến ngày Mạnh Hoài Cẩn mở tiệc đãi khách, trong phủ Tướng quân ngoại trừ Đại tướng quân và Hoa Thanh Vũ, ở bên ngoài mọi người đều đang bận rộn.

“Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, thật sự ta không cần phải làm cái gì sao? Ta là nha hoàn thiếp thân của ngài mà? Ngài cũng không cần ta hầu hạ sao?”

“Không cần! Bây giờ nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở trong phòng của ta là đủ rồi, không cần phải đi đâu hết. Hôm nay mẫu thân và tỷ tỷ của nàng cũng sẽ đến, nàng không muốn bị bọn họ phát hiện chứ?”

Mạnh Hoài Cẩn dùng người nhà họ Hoa để hù dọa Hoa Thanh Vũ, nhưng trong lòng hẳn biết, nguyên nhân quan trọng nhất hẳn muốn Hoa Thanh Vũ ở trong phòng, là vì không muốn nàng gặp Trầm Ký Ngôn!

Thật sự Hoa Thanh Vũ cũng không dám đi ra ngoài, mạnh mẽ lắc đầu nói: “Ta không muốn bị phát hiện, ta sẽ ở trong phòng cũng không đi đâu hết.”

Mạnh Hoài Cẩn được như ý cười nói: “Ừ, ngoan, lát nữa sẽ cho nàng ăn ngon.”

“Hoài Cẩn huynh! Huynh còn ở trong phòng làm cái gì, mau nhìn ra nhìn xem ta cầm vật gì mới lạ cho huynh nè.” Trong viện truyền đến giọng nói có chút quen tai của một nam nhân.

“Diêu Cảnh Hành?” Mạnh Hoài Cẩn nghi hoặc lẩm bẩm.

Buổi tối mới đãi khách, sao bây giờ người này đã tới rồi?

Nhưng mà nếu là Diêu Cảnh Hành cũng không sao cả, Mạnh Hoài Cẩn kéo tay Hoa Thanh Vũ nói: “Đi, trước tiên nhìn xem Diêu huynh mang vật gì mới lạ tới, trước tiệc tối sẽ cho nàng tham gia náo nhiệt!”

Nghe vậy Hoa Thanh Vũ kích động gật đầu, lập tức chủ động kéo Mạnh Hoài Cẩn đẩy cửa đi ra ngoài.

Mạnh Hoài Cẩn thấy Hoa Thanh Vũ chủ động kéo tay mình không khỏi vui mừng, nhưng khi nhìn thấy hai người đứng trong viện, rốt cục không còn tâm trạng vui mừng, bởi vì ngoại trừ Diêu Cảnh Hành còn có một vị khách không mời mà đến – Trầm Ký Ngôn.

Tại sao lại là âm hồn không tan Trầm Ký Ngôn chứ!

“Ta tình cờ gặp Cửu Vương gia, nên mời hẳn cùng đến đây.” Diêu Cảnh Hành nói.

Ai cho người gọi hẳn đến!

Mạnh Hoài Cẩn hung hăng trừng mắt nhìn Diêu Cảnh Hành một cái, Diêu Cảnh Hành bị trừng mắt không hiểu gì cả.

“Cửu Vương gia, sao sớm như vậy đã tới rồi? Buổi tối yến hội mới bắt đầu mà.”

Trầm Ký Ngôn làm sao có thể không biết Mạnh Hoài Cẩn đang nghĩ cái gì, hẳn cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Ta tới sớm là vì muốn gặp muội tử của ta.”

“Muội tử của người?” Diêu Cảnh Hành kinh ngạc vạn phần hỏi: “Công chúa ở phủ Tướng quân sao? Là vị công chúa ấy?”

“Người ta đang nói không phải là công chúa, ta đang nói tới Tiểu Hoa muội tử của ta.” Nói xong Trầm Ký Ngôn không hề cố kỵ đưa mắt nhìn Hoa Thanh Vũ, ánh mắt nhu hòa kia hận không thể chảy ra nước.

Thì ra chuyện là như vậy, Diêu Cảnh Hành lập tức hiểu rõ vì sao vừa nãy Mạnh Hoài Cẩn lại trừng mình, hóa ra là bởi vì hắn đã dẫn tình địch của người ta đến đây.

Mạnh Hoài Cẩn lạnh lùng nhìn Cửu Vương gia, nếu Trầm Ký Ngôn không phải là Vương gia, chỉ sợ Mạnh Hoài Cẩn đã sớm không nhận được đuổi Trầm Ký Ngôn ra ngoài.

Nhưng hết lần này tới lần khác Trầm Ký Ngôn lại trực tiếp như vậy, nói thẳng là hẳn ta đến tìm Tiểu Hoa ngược lại khiến cho Mạnh Hoài Cẩn không có biện pháp!

Nếu là lý do khác hẳn còn có thể dấu Hoa Thanh Vũ đi không cho Trầm Ký Ngôn thấy, nhưng mà hẳn ta lại trực tiếp nói là tìm đến Tiểu Hoa, Mạnh Hoài Cẩn cũng không thể nhét Tiểu Hoa trở về phòng được!

Người kia quả nhiên là đối thủ của hắn, hơn nữa nhìn dáng vẻ này của Trầm Ký Ngôn, giống như là hận không thể dán mắt lên người Hoa Thanh Vũ.

Trầm Ký Ngôn căn bản không hề quan tâm đến ánh mắt như dao găm của Mạnh Hoài Cẩn, hắn ta chỉ chuyên chú nhìn Hoa Thanh Vũ, chuẩn bị nói với nàng những điều tốt đẹp.

Trước đó vài ngày, nàng nói diện mạo của hắn ta kém hơn Mạnh Hoài Cẩn, quả thực đã đả kích hắn ta một phen, khiến cho tâm trạng của hắn ta trong khoảng thời gian này vô cùng sa sút, mãi đến hôm nay hắn ta mới có dũng khí đến phủ Tướng quân tìm nàng.

Nhưng mà Trầm Ký Ngôn cũng hiểu được, mặc dù Hoa Thanh Vũ chê bộ dạng của hắn ta không đẹp bằng Mạnh Hoài Cẩn cũng không sao, bởi vì chuyện này cũng không phải không có cách!

Hắn ta vẫn muốn tranh thủ lấy lòng nàng, nếu cuối cùng vẫn không thành công, cũng vẫn có biện pháp giải quyết .

Cùng lắm thì sẽ phá hủy gương mặt của Mạnh Hoài Cẩn là được!

Hoa Thanh Vũ không nhận ra sóng ngầm đang bắt đầu khởi động ở đây, người thật sự hiểu được tình hình thật ra chỉ có Diêu Cảnh Hành mà thôi.

Tình huống hiện tại là hai nam tranh một nữ, nhưng mà rất rõ ràng Hoài Cẩn huynh vẫn đang chiếm thượng phong, vừa rồi Tiểu Hoa kéo tay Mạnh Hoài Cẩn ra ngoài là có thể nhìn thấy được. Về phần thần đồng Hình Nhạn Lai nhà hắn ta.. Người này hoàn toàn không hiểu được tình huống, còn ngu ngốc cho rằng đây chỉ là vấn đề tranh giành một người bạn.

Ở một mức độ nào đó, Hình Nhạn Lai và Tiểu Hoa nhà Hoài Cẩn huynh thật đúng là giống nhau như đúc..

“Đúng rồi! Vì bị các người ngắt lời, thiếu chút nữa thì quên, Hoài Cẩn huynh, người xem ta mang vật gì mới tới nè!” Nói xong Diêu Cảnh Hành lập tức lấy ra một vật gì đó to bằng bàn tay hình như rất quý giá: “Hoa cô nương cũng đến nhìn đi!”

Hoa Thanh Vũ lập tức đã bị vật trong tay Diêu Cảnh Hành hấp dẫn .

Thừa dịp Hoa Thanh Vũ bị Diêu Cảnh Hành hấp dẫn, Mạnh Hoài Cẩn chuyển hướng Trầm Ký Ngôn nói: “Cửu Vương gia, không bằng chúng ta đến thư phòng ngồi trước, đứng ở trong sân này trông có vẻ ta tiếp đón không được chu toàn.”

Mạnh Hoài Cẩn thầm nghĩ nhanh chóng đưa Trầm Ký Ngôn đi, làm cho hắn rời khỏi tầm mắt của Hoa Thanh Vũ!

Chỉ tiếc Trầm Ký Ngôn không đồng ý.

“Không sao, ở trước mặt Thanh Vũ muội muội ta không còn là Vương gia nữa, Mạnh huynh không cần đa lễ .”

Nghe vậy Diêu Cảnh Hành ngẩng đầu lên, thì ra hắn ta không thích Cửu Vương gia này là vì cảm thấy Trầm Ký Ngôn rất đoan chính, hiện tại đã không còn dáng vẻ của một Vương gia, dĩ nhiên là Trầm Ký Ngôn rất thật lòng.

Trong bốn người chỉ có mình Hoa Thanh Vũ là không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng chỉ có nàng vẫn như trước chú tâm vào chuyện lúc nãy – Diêu Cảnh Hành mang đến một vật mới lạ!

“Diêu công tử, người cầm cái này cho Đại tướng quân nhìn là vì muốn tặng nó cho Đại tướng quân sao?” Hoa Thanh Vũ trông mong hỏi.

“Ai nói ta muốn tặng cái này cho Đại tướng quân nhà người?” Diêu Cảnh Hành biết Mạnh Hoài Cẩn quan tâm nhất là làm đẹp, vẫn muốn tìm một chiếc gương bằng ngọc lưu ly*, đặc ý nói: “Ta cho hắn xem, là vì muốn hắn ghen tỵ mà thôi.”

*Gương lưu ly: [img=293,220] img5.imgtn.bdimg.com/it/u=3854825296,630312773&fm=15&gp=0.jpg[/img]

Hoa Thanh Vũ thoáng thất vọng bĩu môi, không tiếng động thở dài.

Kỳ thật Hoa Thanh Vũ rất thích chiếc gương lưu ly này, nàng nhớ hình như tỷ tỷ cũng có một cái, chẳng qua là không sáng như cái này, cũng không đẹp bằng.

Nếu Diêu Cảnh Hành có thể tặng cái này cho Đại tướng quân, thì nàng có thể thường xuyên lấy ra nhìn .

Trầm Ký Ngôn vẫn ở một bên quan sát Hoa Thanh Vũ, liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư của nàng, vội hỏi : “Muội thích sao? Nếu muội thích ngày mai ta sẽ sai người mang đến cho muội, đúng lúc trong phủ của ta cũng có một chiếc gương lưu ly, còn lớn hơn so với cái này!”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, không chút do dự cự tuyệt nói: “Ta không cần.”

“Vì sao?” Trầm Ký Ngôn có chút bi thương, vội vàng hỏi: “Không phải muội rất muốn sao? Tại sao ta tặng lại không chịu chứ?”

Đúng là rất muốn, nhưng lại không thể muốn.

Đại tướng quân đã dạy nàng, cầm của cái gì hấn thì nàng sẽ phải hôn hấn một cái, không đáng..

Quần áo lần trước vẫn còn đây, sao có thể lại muốn đồ khác của hấn?

“Thổ Bao, huynh lại đây một chút.” Hoa Thanh Vũ vẫy tay với Trầm Ký Ngôn nói.

Chuyện xảy ra tiếp theo phát triển ra ngoài dự đoán của mọi người, cho dù bình tĩnh như Diêu Cảnh Hành cũng không nhận được mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy Trầm Ký Ngôn mới vừa đứng trước mặt Hoa Thanh Vũ, Tiểu Hoa lập tức nhón mũi chân, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt hấn.

Trầm Ký Ngôn trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoa Thanh Vũ, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần.

Tiểu Hoa vừa mới hôn hấn !

Hoa Thanh Vũ không hề nhận ra bầu không khí quỷ dị, nàng chỉ cảm thấy cảm giác hôn Thổ Bao là lạ, không giống khi hôn Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm.

Nhưng mà Đại tướng quân đã nói như vậy, chắc là không sai!

Cho nên Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm nhìn về phía Mạnh Hoài Cẩn, giống như tranh công nói: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ta làm được đúng không?”

Mới vừa nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Hoa hôn Trầm Ký Ngôn, gương mặt Mạnh Hoài Cẩn đã xanh biếc như tàu lá chuối, nha đầu kia lại dám hôn nam nhân khác ở trước mặt bao người, lại thêm một lần nữa mở tiệm bán nón xanh cho hấn!

Nhưng bây giờ nhìn thấy Hoa Thanh Vũ cười híp mắt tranh công với mình, hấn mới biết mình sai ở đâu ..

Hoàn toàn là do hấn tự làm tự chịu, mua dây buộc mình, hại người hại mình!

Cái này gọi là thiên tác nghiệt bất khả vị*, tự làm vậy không thể sống!

*Thiên tác nghiệt bất khả vị: Nghĩa là giới làm tai vạ còn tu tỉnh để mà tránh được, nếu mình gây ra tai vạ thì mình làm mình chịu, chẳng có thể trốn tránh mà thoát chết được.

25. Chương 25: Chương 25

“Cửu vương gia, Diêu huynh, ta còn có một số việc phải xử lý, xin các vị đến thư phòng chờ ta, thất lễ rồi.” Hấn nói xong cũng không sợ sẽ đắc tội với Cửu vương gia mà kéo tay Hoa Thanh Vũ bỏ đi, nổi giận dùng dùng nói: “Hoa Thanh Vũ, nàng theo ta tới đây.”

“Đợi đã!” Thầm Ký Ngôn kéo một tay khác của Hoa Thanh Vũ không để cho nàng đi: “Mạnh tướng quân, Bồn vương còn có lời muốn nói với Hoa cô nương đây.”

Mạnh Hoài Cẩn xoay người nhìn thẳng Thầm Ký Ngôn, vẫn nắm tay Hoa Thanh Vũ tay, không hề có ý muốn buông tay.

Diêu Cảnh Hành đứng bên cạnh, biết không thể ngăn được Mạnh Hoài Cẩn, bàn tay đỏ mề hôi lạnh, người này biết mình và Cửu vương gia tới cướp người sao?

“Buông nàng ra.” Thẩm Kỳ Ngôn sắc mặt âm trầm nói.

Ánh mắt Mạnh Hoài Cẩn vẫn trầm tĩnh như nước, khí thế không giảm đáp: “Từ khi nào mà Bốn tướng quân muốn dạy dỗ nha hoàn của mình mà còn cần Vương gia nhúng tay thế?”

Lúc này, Diêu Cảnh Hành đứng bên cạnh chỉ hận không thể cho mình hai bạt tai!

Vừa rồi gọi Vương gia đi cùng để làm chi chứ!

“Cửu vương gia, Mạnh tướng quân, ta thấy...”

“Ta không có nói chuyện với người!” Mạnh Hoài Cẩn và Thẩm Kỳ Ngôn đồng thời lên tiếng nói với Diêu Cảnh Hành.

Giờ phút này Diêu Cảnh Hành chỉ muốn biến mất ngay lập tức!

Người đứng là miệng thối mà! Không phải việc của người!

Hoa Thanh Vũ vẫn có chút mơ hồ với tình huống hiện tại, nàng chỉ biết hai cái cánh tay của nàng đang rất đau!

” Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, ngài có thể buông ta ra không?”

Nghe thấy Hoa Thanh Vũ nói như vậy, Mạnh Hoài Cẩn nổi giận đùng đùng, nhìn chằm chằm nàng nói: “Tại sao nàng không bảo hân buông tay!”

Hoa Thanh Vũ kinh ngạc, mím miệng nói với Thẩm Kỳ Ngôn: “Thổ Bao ca ca, huynh có thể buông tay ta ra...”

“Không thể.” Thẩm Kỳ Ngôn dứt khoát cự tuyệt.

Hoa Thanh Vũ hận không thể khóc một trận lớn, nàng đã đắc tội với người nào mà gặp phải chuyện này chứ? Nàng lập tức nhìn về phía Diêu Cảnh Hành cầu cứu, nhưng Diêu Cảnh hành lại nhanh chóng trốn tránh ánh mắt của nàng, ngẩng đầu hết sức chăm chú nhìn trời.

“Không bằng để cho Tiểu Hoa muội tử tự mình lựa chọn muốn đi với ai, được không?” Một giọng nói vang lên đúng lúc.

Hoa Thanh Vũ kích động quay đầu lại nhìn, Mạnh Hoài Cẩn và Thẩm Kỳ Ngôn tức giận quay đầu lại nhìn, mà Diêu Cảnh Hành được giúp đỡ vui mừng quay đầu lại nhìn —— chẳng biết Hình Nhạ Lai xuất hiện ở trong sân từ lúc nào đang phe phẩy cây quạt.

“Người đừng có xen vào việc của người khác?” Mạnh Hoài Cẩn trừng mắt một.

Mặc dù Thẩm Kỳ Ngôn không nói chuyện, nhưng ánh mắt khi nhìn Hình Nhạ Lai cũng rất khủng bố.

Ngược lại Hình Nhạ Lai vô cùng thờ ơ, chẳng hề để ý nói: “Các người kéo đến khi nào mới xong? Hừ, các người không đau lòng Tiểu Hoa, ta nhưng đau lòng muốn chết! Không thấy nàng bị các người túm đến đau sao?”

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới chú ý tới vẻ mặt đã đau đến dữ tợn của Hoa Thanh Vũ, lập tức thả tay, vội vàng nói rất xin lỗi với nàng.

Thấy Mạnh Hoài Cẩn buông tay, Thẩm Kỳ Ngôn cũng buông lỏng tay.

Diêu Cảnh Hành đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm nói: “Bây giờ Hoa cô nương hãy chọn người mà mình muốn đi cùng!”

“Ta đi với hân!” Hoa Thanh Vũ không hề do dự một giây, vừa nói xong lập tức nhào vào người đó.

Mọi người kinh hãi, nhất là Diêu Cảnh Hành! .

Bởi vì Hoa Thanh Vũ đã bỏ nhào vào người hân, nắm thật chặt cánh tay của hân, không chịu buông tay!

Khi thấy ánh mắt oán hận của ba người kia, Diêu Cảnh Hành đã hoàn hồi hận khi tới phủ Tướng quân!

Hoa Thanh Vũ kéo Diêu Cảnh Hành đi vào vườn hoa nhỏ, lúc này mới buông tay. Ngẩng đầu lên nhìn Diêu Cảnh Hành mặt đã xanh tái, động tác cứng ngắc giống như người đầu gỗ...

“Diêu công tử, ngươi làm sao vậy?” Hoa Thanh Vũ nghi ngờ hỏi: “Có phải ngươi cũng bị Đại tướng quân và Cửu vương gia làm hoảng sợ không?”

Ta bị người dọa sợ thì có! Trong lòng Diêu Cảnh Hành gào khóc.

Nhìn gương mặt thảm thiết của Diêu Cảnh Hành, Hoa Thanh Vũ vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Ngươi đừng sợ, ta cảm thấy Đại tướng quân và Cửu vương gia chắc là bỗng nhiên nổi điên, một chút là tốt rồi!”

Diêu Cảnh Hành bất đắc dĩ nhìn Hoa Thanh Vũ, nức nở hỏi: “Hoa cô nương, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề được không?”

“Có thể!”

“Ngươi chọn ai cũng được, vì sao hết lần này tới lần khác lại chọn Diêu mỗ?”

Bao nhiêu hận thù!

Hoa Thanh Vũ đương nhiên đáp: “Bởi vì Đại tướng quân và Cửu vương gia thoát nhìn cũng rất đáng sợ.”

“Vậy Hình Nhạ Lai thì sao?” Diêu Cảnh Hành hận không thể khóc: “Vì sao ngươi không chọn hắn! Vì sao lại kéo ta đi! Cũng không cho ta cơ hội giải thích với ba người bọn họ! Hoa cô nương, ngươi có nhìn thấy ánh mắt của ba người bọn họ nhìn ta không?”

Lần đầu tiên Hoa Thanh Vũ nhìn thấy bạch y trắng tuyết Diêu Cảnh Hành Diêu công tử kích động như thế nên có chút sợ hãi, không nhịn được lui về phía sau từng bước nói: “Diêu công tử, ngươi cũng điên rồi sao?”

Xem ra bệnh điên cũng bị lây!

Trong đầu Diêu Cảnh Hành không xua đi được vẻ mặt của ba người kia lúc Hoa Thanh Vũ kéo mình đi, Mạnh tướng quân nhìn như muốn giết hắn, Cửu vương gia nhìn như muốn giết hắn, về phần hình Nhạ Lai...

Hắn ta thoát nhìn giống như đang chuẩn bị nói xấu hắn với toàn bộ kinh thành!

“Tại sao!” Diêu Cảnh Hành đi tới gần Hoa Thanh Vũ một bước và nói: “Tại sao ngươi không chọn Chiết Hoa mà lại chọn ta!”

Nhìn gương mặt tức giận của Diêu Cảnh được gần trong gang tấc, Hoa Thanh Vũ bị dọa sợ đến bật thốt lên: “Bởi vì ngươi là người không khô ngô nhất trong bốn người!”

Nàng lựa chọn hoàn toàn theo bản năng, trực tiếp chọn Diêu Cảnh Hành ít anh tuấn nhất, chỉ đơn giản như vậy thôi!

Diêu Cảnh hành sưng sốt, nhất thời không hiểu được ý của Hoa Thanh Vũ.

“Diêu công tử...” Hoa Thanh Vũ chọc chọc Diêu Cảnh Hành: “Hi hi, ngươi có thể cách ta xa một chút không?”

Lúc này Diêu Cảnh Hành mới ý thức được hắn đứng gần đến nỗi sắp dán lên người Hoa Thanh Vũ rồi, đang định rời khỏi, nhưng khi hắn còn chưa kịp đứng thẳng người thì lập tức nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng nói nóng nảy, ghen tỵ, phẫn hận thét chói tai...

“A a a a! Hồ ly tinh, cách xa Tiểu Tinh Tinh của ta ra!”

Tiểu tinh tinh?

Tiểu Tinh Tinh là ai?

Hoa Thanh Vũ còn đang nghi hoặc, lại thấy gương mặt của Diêu Cảnh Hành bởi vì sợ hãi mà trở nên dữ tợn.

Đợi một chút, Tiểu tinh tinh không lẽ là Tiểu Hành?

Vậy ai là hồ ly tinh?

Hoa Thanh Vũ quay đầu nhìn về hướng phía phát ra thét chói tai, chỉ thấy trên núi giả một cô nương xinh đẹp mặc áo đỏ quần đỏ hồng đỏ đang đứng, trong tay còn cầm một cây roi thật dài, đang tức giận đến phát run...

Hoa Thanh Vũ chợt nhớ tới những tin đồn trong kinh thành mà người kể chuyện đã từng nói tới...

“Đây không phải là Phan Sương Nhi chứ?” Hoa Thanh Vũ run rẩy hỏi.

“Đúng...” Diêu Cảnh Hành run rẩy nói.

Nghĩ đến những tin đồn Phan Sương Nhi nổi giận đuổi theo chém những người yêu mến Diêu Cảnh Hành mà hai chân Hoa Thanh Vũ mềm nhũn, nàng nức nở hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Diêu Cảnh Hành khẩn trương nuốt nước miếng một cái, nói: “Ta khuyên ngươi lên chạy nhanh đi, ta chỉ có thể giúp ngươi ngăn cản được một chút thôi, có sống được hay không thì phải xem đôi chân của ngươi chạy như thế nào...”

Diêu Cảnh Hành còn chưa nói hết lời, Hoa Thanh Vũ đã chạy vụt đi không thấy bóng dáng

“Nhanh...”

Nhìn phương hướng Hoa Thanh Vũ biến mất, Diêu Cảnh Hành nghĩ đến cô nương áo hồng sau lưng mình, chấp nhận nhắm nghiền hai mắt...

Đợi tới khi hần xoay người, đã đổi thành khuôn mặt dịu dàng.

“Sương Nhi, ta và vị cô nương kia thực sự là không có chuyện gì, vừa rồi nàng thấy cũng là hiểu lầm, nàng phải tin ta...” Diêu Cảnh Hành giang hai tay trước ngực nói: “Không tin nàng tới ngửi đi, trên người ta chắc chắn không có mùi son phấn của cô nương khác.”

Phan Sương Nhi sững sốt, đây là lần đầu tiên Diêu Cảnh Hành dịu dàng nói với nàng như thế, mắt nàng đỏ lên, ném roi trong tay đi nhào tới ôm chặt lấy Diêu Cảnh Hành.

Diêu Cảnh Hành cứng đờ cả người, sau đó vươn tay chậm rãi vỗ vỗ lưng Phan Sương Nhi.

Mạnh Hoài Cẩn, Thẩm ký Ngôn, Hình Nhạn Lai! Nợ Lão Tử thiếu các ngươi, giờ phút này cũng đã trả sạch!

Đời này Hoa Thanh Vũ chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, nàng cảm thấy nếu còn tiếp tục chạy nữa, nàng nhất định chết bất đắc kỳ tử, nhưng vừa nghĩ tới những tin đồn đáng sợ kia, Hoa Thanh Vũ không dám dừng lại nữa!

Nàng vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, thấy Phan Sương Nhi không hề đuổi theo, lúc này mới chạy chậm lại, nhưng đúng lúc này nàng bỗng nhiên đụng phải một người...

“Rất xin lỗi!”

Hoa Thanh Vũ thở hồng hộc dừng lại, vừa khom người há mồm thở dốc vừa xin lỗi người bị mình va phải, nhưng kỳ lạ là, người bị nàng đụng trúng vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, không nói tiếng nào.

Hoa Thanh Vũ nghi hoặc chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người bị nàng đụng trúng, chỉ thấy một giai nhân tuyệt đại phong hoa, Thiên Hạ Vô Song đang đứng ở trước mặt nàng...

“Tỷ tỷ!”

“Hoa Thanh Vũ!”

Nhìn đôi mắt hạnh của tỷ tỷ bởi vì quá kinh ngạc mà tròn to mắt, Hoa Thanh Vũ biết nàng lại phải tiếp tục chạy...

26. Chương 26: Chương 26

Lần này Hoa Thanh Vũ thật sự là chạy như điên!

Nàng nhớ tới lời dặn dò của Đại tướng quân, nói hôm nay tỷ tỷ cũng trở về, bảo nàng ở trong phòng không được chạy loạn, tại sao nàng lại không nhớ chứ?

Hoa Thanh Vũ thật sự hối hận muốn chết, vừa hối hận vừa vô cùng áy náy với Đại tướng quân, nếu sớm nghe lời Đại tướng quân chắc chắn sẽ không bị tỷ tỷ bắt tại trận!

“Ai da!”

Khi Hoa Thanh Vũ chạy đến một chỗ ngã rẽ trước mặt lại đâm vào một người, lần này nàng không có may mắn như lần trước mà treo chân té ngã trên mặt đất!

Hoa Thanh Vũ tuyệt vọng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một gương mặt hiền lành như Quan Thế Âm Bồ Tát!

“Đại tướng quân!”

Mạnh Hoài Cẩn giận dữ tìm Hoa Thanh Vũ ở trong vườn cả nửa ngày cũng không thấy, kết quả đụng phải Diêu Cảnh Hành và Phan Sương Nhi, vừa hỏi mới biết được Hoa Thanh Vũ đã chạy đến núi giả.

Hắn lập tức tiến vào núi giả, đang suy nghĩ nên trừng trị nàng như thế nào, không ngờ lại bị nàng đụng phải!

Thời điểm Mạnh Hoài Cẩn đang chuẩn bị phát giận, bỗng nhiên Hoa Thanh Vũ lại ôm lấy bắp đùi của hắn, vẻ mặt đưa đám nói: “Đại tướng quân, lúc này ta gặp phải tỷ tỷ ở trong núi giả!”

Nghe vậy Mạnh Hoài Cẩn cũng hoảng sợ, hắn cũng biết bây giờ phải nhanh chóng giải quyết việc này, cũng không so đo chuyện vừa rồi Hoa Thanh Vũ chọn Diêu Cảnh Hành nữa mà lập tức ôm ngang nàng lên chui ra khỏi núi giả chạy đến từ đường gần đó.

Bên trong từ đường thờ phụng liệt tổ liệt tông Mạnh gia, bài vị của cha mẹ Mạnh Hoài Cẩn cũng ở bên trong.

Ngoại trừ mừng một và mười lăm hàng tháng thì bình thường từ đường này cũng không có ai lui tới, mỗi ngày đúng giờ chỉ có hai người làm đến quét dọn, cho nên vô cùng yên tĩnh. Hơn nữa bài vị được đặt khắp phòng, tỏa ra không khí u ám đau buồn đáng sợ.

“Đại tướng quân, sao ngài lại đưa ta tới nơi này?” Hoa Thanh Vũ nơm nớp lo sợ hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn để Hoa Thanh Vũ xuống, đóng cửa từ đường nói: “Tỷ tỷ nàng nếu đã nhìn thấy nàng, chỉ sợ bây giờ đã cho người đi khắp nơi tìm nàng rồi, rất nhiều người làm trong phủ đã từng gặp nàng, tạm thời nàng ở trong này, chờ ta đối phó với dạ tiệc hôm nay xong, sẽ lại nghĩ biện pháp.”

Hoa Thanh Vũ cảm thấy Mạnh đại công tử nói có lý nên ngoan ngoãn ngồi xuống đệm, khoát tay với hắn nói: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, ngài đi trước đi, hiện tại cũng sắp đến giờ khai tiệc rồi, khách nhân cũng đã đến rồi. Một mình ta ở trong này cũng không sao.”

Mạnh Hoài Cẩn xoay người muốn đi nhưng hình như nghĩ tới điều gì đó nên dừng bước.

Hắn bỗng nhiên xoay người đi đến ngồi xổm xuống trước mặt Hoa Thanh Vũ, mặt lộ vẻ khó xử.

“Làm sao vậy?”

“Rất xin lỗi.” Mạnh Hoài Cẩn nói.

Hoa Thanh Vũ sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, sao ngài lại nói xin lỗi với ta thế?”

Lẽ nào nàng chọc hắn mất hứng sao?

“Có một việc ta đã nói dối nàng.”

Hoa Thanh Vũ ngây người, trong lòng giống như bị người ta bắn một mũi tên, sưng sốt hồi lâu cũng không chưa phục hồi lại tinh thần.

Bởi vì ở trong lòng Hoa Thanh Vũ, Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm chắc chắn sẽ không lừa nàng.

Mọi người ai cũng có thể lừa gạt nàng, nhưng Đại tướng quân chắc chắn sẽ không, nàng vẫn luôn nghĩ như thế .

“Ngài gạt ta cái gì?” Hoa Thanh Vũ có chút bi thương hỏi.

“Ta lừa nàng một nọ hôn..”

“Một nọ hôn?”

Mạnh Hoài Cẩn cúi đầu giọng điệu trầm thấp nói: “Không phải cứ một nam một nữ cùng nhau đi ra ngoài sẽ được coi là hẹn hò, hẹn hò chân chính là hai bên đều có tình cảm với nhau , nếu không chỉ có thể xem như chúng ta đang đi chơi mà thôi. Còn có chính là..”

“Còn có?”

“Còn có..” Mạnh Hoài Cẩn có chút ngượng ngùng nói: “Cũng không có quy định nam tử tặng quà cho nữ tử, thì nữ tử sẽ phải hôn nam tử một cái.. Thật ra nàng có thể không cần phải hôn ta, cũng không cần phải hôn Cửu Vương gia .. Ta nghĩ Cửu Vương gia chắc cũng vô cùng kinh ngạc, vì sao nàng bỗng nhiên lại hôn hẳn một cái..”

Cái gì!

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi!

Hóa ra không cần phải hôn, chắc Thổ Bao cảm thấy nàng đang chiếm tiện nghi của hắn!

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi!

Thổ Bao còn có Diêu Cảnh Hành, chắc chắn bọn họ đều cảm thấy nàng là một cô nương không đứng đắn!

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi!

Chuyện này nếu cho người khác biết chắc chắn là sẽ không có ai thèm lấy nàng!

“Oa..” Hoa Thanh Vũ oa một tiếng khóc lớn.

“Nàng, nàng.. Nàng đừng khóc!” Mạnh Hoài Cẩn vội lau nước mắt cho Hoa Thanh Vũ.

Ngược lại Hoa Thanh Vũ không hề cảm kích, càng lúc càng tức giận liên tục đấm Mạnh Hoài Cẩn.

“Người hại chết ta, hiện tại chắc chắn mọi người đều cho rằng ta là một cô nương không đứng đắn, sẽ không có người nào đồng ý chơi với ta nữa. Nếu như tin đồn ta là một cô nương cột nhả truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ không có ai thèm lấy ta nữa, huhu..”

Nếu không có người nguyện ý chơi với nàng, không có người nguyện ý cưới nàng thì tốt hơn, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ.

“Sẽ không có ai không muốn chơi với nàng, nàng yên tâm, cũng sẽ không có ai cảm thấy nàng là cô nương không đứng đắn, tin tưởng ta. Hơn nữa..”

Mạnh Hoài Cẩn có chút ngượng ngùng nói: “Nếu nàng không gả đi được, khẳng định sẽ có người nguyện ý cưới nàng..”

“Sẽ không có đâu!” Hoa Thanh Vũ khóc sướt mướt nói: “Chỉ có tên thiếu gia sắp chết ở nhà kia mới nguyện ý cưới ta, muốn ta xưng hi! Ngay cả Trạng nguyên lang xấu như vậy cũng chê ta xấu! Chắc chắn sẽ không có ai thèm lấy ta!”

“Ta không chê nàng xấu! Ta sẽ cưới nàng!” Mạnh Hoài Cẩn kêu lên.

Lúc đó Hoa Thanh Vũ ngừng khóc, Mạnh Hoài Cẩn cũng ngừng khóc..

Đây đã là lần thứ Mạnh Hoài Cẩn không kìm lòng nổi thốt ra những lời này .

Nhưng khác với lần trước là, lúc này đây trong lòng Mạnh Hoài Cẩn thật sự không hoài nghi chút nào.

Vừa rồi, lúc hắn kéo tay Hoa Thanh Vũ giằng co với Vương gia, hắn biết rằng, hắn thật sự rất thích Hoa Thanh Vũ, thậm chí nguyện ý vì nàng mà chống lại Cửu Vương gia.

Khi đó Mạnh Hoài Cẩn nghĩ, cho dù có một ngày Cửu Vương gia lên làm Hoàng thượng, dùng tính mạng của hắn uy hiếp hắn thì hắn cũng sẽ không nguyện ý buông tay Hoa Thanh Vũ.

Hắn thích nàng, thích cô nương có diện mạo bình thường hơn nữa còn không hề có cảm giác tồn tại này, thích muốn chết, thích đến nỗi muốn sống, thích đến nỗi nguyện ý vì nàng mà với đối nghịch khắp thiên hạ!

“Ta không tin ngài đâu, ngài gạt ta.” Hoa Thanh Vũ nói.

Mạnh Hoài Cẩn tuyệt đối không ngờ tới là đáp án này, nhưng mà hắn cẩn thận nghĩ lại, đáp án này cũng đã tốt hơn so với câu ‘Có chết ta cũng không gả cho ngài’...

“Nàng hãy tin ta, ta không có lừa nàng.”

“Ta không tin,” Hoa Thanh Vũ trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Ban đầu ta tin tưởng ngài như vậy, ngài nói cái gì ta cũng tin! Nhưng nhìn ngài đi! Thế nhưng ngài lại gạt ta như vậy! Sau này ta sẽ không bao giờ tin ngài nữa .”

“Ta xin lỗi, nàng tha thứ cho ta đi.” Mạnh Hoài Cẩn sốt ruột nói: “ Sợ dĩ ta lừa nàng là vì..”

“Bởi vì sao?” Hoa Thanh Vũ thút tha thút thít hỏi: “Có phải bởi vì ta rất dễ lừa không?”

“Không phải!” Mạnh Hoài Cẩn cầm lấy tay Hoa Thanh Vũ bật thốt lên: “Ta lừa nàng là vì ta thích nàng!”

“Ta thích nàng nên mới lừa nàng, nếu nàng cũng thích một người thì nàng sẽ biết. Nhưng mà bây giờ ta biết sai rồi, biết rõ nếu càng thích một người thì lại càng không thể lừa nàng ấy, nếu không bản thân sẽ bị ăn quả đắng, biết vậy sẽ chẳng làm. Cho nên về sau ta sẽ không bao giờ lừa nàng nữa, ta thề. Cho nên nàng tha thứ cho ta đi, tin ta thêm một lần được không?”

Rốt cuộc lần này Hoa Thanh Vũ ngừng khóc, nàng không chắc mình có thật sự nghe hiểu hết lời nói của Mạnh Hoài Cẩn không.

“Thích?” Hoa Thanh Vũ chớp ha mắt, vô thức hỏi: “Ngài thích ta?”

“Ừ.. Ta thích nàng.”

Hoa Thanh Vũ vẫn là vẻ mặt khó hiểu, nhú mồm nói: “Nhưng thích là cái gì? Có phải là loại thích như các công tử tiểu thư trong tiểu thuyết không?”

Mạnh Hoài Cẩn cười cười, nhìn chăm chú người trước mắt, ánh mắt như hồ nước mùa xuân.

“Ta không hiểu “thích” của các tiểu công tử tiểu thư trong tiểu thuyết truyền kỳ là cái gì, nhưng mà ta hiểu bản thân ta.”

“Vậy “thích” của ngài là cái dạng gì?”

“Là khi nhìn thấy nàng lập tức cảm thấy trái tim giống như đang đánh trống; nàng làm cái gì, nói cái gì ta cũng cảm thấy đặc biệt thú vị; Là khi thấy nàng cười, nàng khóc, nàng nhú mồm, nàng ngáp, chỉ cần nhìn thấy nàng ta lập tức cảm thấy vui vẻ. Người khác nói chuyện với nàng ta sẽ cảm thấy không thoải mái, nàng cười với người khác cười ta sẽ tức giận, cho dù là cười với Mộng Diệp ta cũng sẽ tức giận; nàng càng tỏ ra mình ngu ngốc ta lại càng đau lòng nàng, nàng càng thể hiện mình thông minh ta lại càng kiêu ngạo; Có đôi khi ta hận không thể khiến cho toàn bộ người trong thiên hạ thấy nàng tốt như thế nào, có lúc lại hận không muốn toàn bộ người trong thiên hạ được gặp nàng, chỉ có mình ta biết nàng tốt..” Mạnh Hoài Cẩn nói xong, cười khỏ nhìn Hoa Thanh Vũ vẫn là vẻ mặt mê mang như trước hỏi: “Nàng đã hiểu vì sao, ta thích nàng chưa?”

Hoa Thanh Vũ không chút do dự lắc đầu nói: “Ngài nói quá dài ..”

Mạnh Hoài Cẩn muốn sửa lại lời nói vừa nãy một chút, cũng không phải Hoa Thanh Vũ làm cái gì, nói cái gì hắn cũng cảm thấy vô cùng thú vị, ví dụ như câu nói vừa nãy, hắn cảm thấy không thú vị một chút nào!

“Ôi..” Mạnh Hoài Cẩn thở dài một hơi, vỗ bực một cái lên trán mình, đỡ trán nói: “Vậy ta sẽ đổi một phương thức dễ hiểu hơn để giải thích với nàng.”

“Được.” Hoa Thanh Vũ gật gù đầu nói: “Nhớ ngắn một chút.”

Mạnh Hoài Cẩn nghẹn họng, bất đắc dĩ nhìn về phía Hoa Thanh Vũ nói: ““Thích” chính là ta muốn cưới nàng, nàng muốn gả cho ta, đã hiểu chưa?”

“Đó không phải là “thích” của các công tử tiểu thư trong tiểu thuyết truyền kỳ!” Hoa Thanh Vũ nhin không được khinh bỉ nhìn thoáng qua Đại tướng quân nói: “Vừa rồi ta nói đúng mà, ngài còn giải thích nửa ngày, làm ta muốn hôn mê!”

Mạnh Hoài Cẩn quyết định buông tha việc giải thích cho Hoa Thanh Vũ, một lần nữa hắn nhìn gương mặt còn vương nước mắt chưa khô của nàng, thay nàng lau mặt nói: “Ta thích nàng, vậy còn nàng? Hoa Thanh Vũ, nàng có thích ta không?”

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ một chút, sau đó dứt khoát trả lời: “Không thích.”

Nếu như “thích” chính là muốn gả giống như lời của hắn.

“Hoàn toàn không thích!”

Mạnh Hoài Cẩn muốn Hoa Thanh Vũ trả lời, cũng nghĩ tới khả năng nàng sẽ cự tuyệt hắn, nhưng hắn vạn lần không ngờ Tiểu Hoa sẽ tuyệt tình như thế, rõ ràng như thế, lạnh lùng cự tuyệt hắn như thế!

Vì sao!

27. Chương 27: Chương 27

Giờ khắc này Mạnh Hoài Cẩn thật sự đã hiểu được cái gì gọi là tan nát cõi lòng!

Nhưng câu nói tiếp theo của Hoa Thanh Vũ lại lập tức khiến hắn có thêm hy vọng!

“Bởi vì diện mạo của ngài quá đẹp!”

“Cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn kinh ngạc hỏi: “Nàng không thích ta, là vì ta quá đẹp?”

“Đúng vậy!”

Mạnh Hoài Cẩn có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu ra vấn đề!

“Thì ra là thế!” Mạnh Hoài Cẩn kinh hỉ bắt lấy tay Hoa Thanh Vũ nói: “Hoa Thanh Vũ, ta biết nàng nghĩ cái gì, nàng cảm thấy ta quá anh tuấn, nàng cảm thấy nàng không xứng với ta có phải không? Yên tâm, ta không hề ghét bỏ nàng, tuy rằng ta biết ta anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm như thế, ta cũng biết ta là đối tượng ngàn vạn cô gái truy đuổi, nhưng nàng yên tâm, trong lòng ta chỉ có một mình nàng thôi! Nàng cũng không cần phải quan tâm người khác nghĩ như thế nào, thấy thế nào, ta cảm thấy nàng rất tốt, nàng chính là người tốt nhất trong thiên hạ! Cho nên nàng cần bản không cần để ý đến việc chênh lệch ngoại hình của chúng ta!”

Hoa Thanh Vũ rút tay mình về, bất đắc dĩ nhìn Mạnh đại tướng quân đang say mê nói: “Ta nghĩ hình như Đại tướng quân ngài không hiểu được ý của ta..”

“A?” Không phải là ý này vậy là ý gì?

“Ý của ta là, ta ghét những người có diện mạo xinh đẹp.”

“Nàng ghét người có diện mạo dễ nhìn?” Mạnh Hoài Cẩn hoàn toàn choáng váng, truy hỏi nói: “Cái gì gọi là nàng chán ghét người có bộ dạng đẹp mắt? Nàng chán ghét người có bộ dạng đẹp mắt là có ý gì? Nàng ghét diện mạo anh tuấn của ta, còn ghét tất cả những người sở hữu vẻ ngoài xinh đẹp? Nàng nói! A? Nàng nói!”

Hoa Thanh Vũ không nhịn được liếc mắt xem thường, nàng đã hiểu tại sao lúc Đại tướng quân nói chuyện Mộng Điệp lại thích trợn mắt, bởi vì hẳn thực sự rất dài dòng..

“Nghĩa là ta không thích người có bộ dạng đẹp mắt, nhìn thấy người có bộ dạng đẹp mắt lập tức cảm thấy không thoải mái, cũng giống như cảm giác không thoải mái khi các người nhìn thấy người có dáng vẻ xấu xí.” Hoa Thanh Vũ sợ đại tướng quân không hiểu, lập tức giải thích rõ ràng hơn nói: “Cảm giác của ngài khi nhìn Trạng nguyên lang xấu xí đó như thế nào, thì ta khi nhìn ngài cũng cảm thấy như vậy..”

Mạnh Hoài Cẩn ngã ngồi trên mặt đất, cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Hoa Thanh Vũ..

Cho nên ở trong lòng Hoa Thanh Vũ, hẳn cũng “Xấu” như tên Trạng nguyên kia, mà tên Trạng nguyên kia cũng “Đẹp” như hẳn? Giống như hai người bọn họ đối gương mặt cho nhau sao?

Mạnh Hoài Cẩn lập tức hiểu được, vì sao ngày đó Hoa Thanh Vũ lại có thể tặng hoa cho Trạng nguyên..

“Tiểu Hoa, ta hỏi nàng một vấn đề.”

“Ngài hỏi đi.”

“Mỗi ngày nàng sống ở giữa ta, Trầm Ký Ngôn, Hình Nhạn Lai, lúc đó nàng có cảm giác gì?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ nói: “Đại khái cảm giác giống như Tử Điệp bị ba Trạng nguyên lang vây quanh vậy.”

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy trong lòng lại bị trúng một mũi tên, đồng thời sâu sắc đồng tình với Hoa Thanh Vũ..

“Vậy sao nàng chịu được?”

“Quen rồi, nếu mỗi ngày ngài đều phải đối mặt một cô gái xấu xí, lâu dần sẽ không còn cảm thấy xấu nữa, cũng chỉ là có hai lỗ tai, hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng?” Nói xong Hoa Thanh Vũ ủ rũ gục đầu xuống nói: “Nhưng mà ta cũng biết ta như vậy là sai, làm người không nên trông mặt mà bắt hình dong, ta sẽ sửa ..”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn bộ dạng này của Hoa Thanh Vũ, nhất thời hẳn cũng không biết có nên khổ sở vì bản thân không. Hắn vươn tay vỗ vỗ bả vai Hoa Thanh Vũ nói: “Không sao, con người không có ai là hoàn hảo cả, từ từ vượt qua điểm này tốt rồi.”

“Vâng!” Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Cám ơn ngài đã an ủi ta! Về sau ta sẽ cố gắng không chán ghét người có diện mạo đẹp mắt nữa! Ta cảm thấy ta có thể làm được, ngài xem, ta sẽ không chán ghét ngài! Tuy rằng bề ngoài của ngài rất đẹp, nhưng mà ta vẫn rất thích ngài!”

Nghe thấy Hoa Thanh Vũ nói như vậy, Mạnh Hoài Cẩn lại sửng sốt, không biết là nên cảm thấy buồn cười hay là nên cảm động.

Tiểu Hoa cố gắng thích hẳn, cũng giống như cô nương bình thường cố gắng thích tên Trạng nguyên xấu xí kia. Nhưng mà việc khó như vậy, nàng lại vẫn cố gắng làm.

Mạnh Hoài Cẩn không nhịn được vươn tay ôm lấy Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ trong lòng cả kinh, cảm thấy tim đang đập rất nhanh, đang muốn đẩy Đại tướng quân ra, Đại tướng quân lại vỗ vỗ lưng của nàng hỏi: “Vậy bây giờ, nếu không nhìn mặt của ta, tâm trạng của nàng có tốt lên chút nào không?”

Hoa Thanh Vũ hí mắt nở nụ cười, cố ý trêu chọc hẳn nói: “Không.”

Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn lộp bộp một cái, khi đang mất mát muốn buông tay lại nghe thấy Hoa Thanh Vũ nói: “Bởi vì khi nhìn gương mặt của ngài, tâm trạng của ta cũng không tệ. Đại tướng quân, ta không chê diện mạo anh tuấn của ngài, tuy rằng ngài rất anh tuấn, nhưng khi nhìn gương mặt của ngài ta nghĩ,

khắp thiên hạ này chỉ có ngài là người tốt với ta nhất! Đại tướng quân, cả đời này ta sẽ biết ơn ngài, yêu mến ngài.. Chỉ là “thích” này không phải là “thích” vì muốn gả cho ngài.. Bởi vì.. Bởi vì..”

“Bởi vì sao?” Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy trong lòng ấm áp, tiếp tục ôm Hoa Thanh Vũ hỏi: “Không sao, ta hiểu, nàng tiếp tục nói đi.”

“Bởi vì ta đã quyết tâm nhất định phải gả cho một người có diện mạo xấu xí tâm địa thiện lương, từ nhỏ ta đã quyết định như vậy, cho nên ta không thể thích ngài.”

“Cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn kéo Hoa Thanh Vũ ra, trừng mắt nhìn nàng hỏi: “Cho nên không phải là nàng không thích ta?”

“Ta không thích ngài! Bởi vì ta không muốn gả cho ngài!”

“Ôi trời, nên giải thích như thế nào với nàng đây..” Mạnh Hoài Cẩn có chút sốt ruột nói: “Không phải cứ muốn gả mới là thích, thích thật sự phức tạp hơn nhiều! Tỷ như..”

Mạnh Hoài Cẩn nói được một nửa, bỗng nhiên đỏ mặt, thấy hần không nói gì, Hoa Thanh Vũ thúc giục nói: “Tỷ như cái gì?”

“Tỷ như khi nàng hôn ta, của ta cảm giác chính là thích,” Mạnh Hoài Cẩn đỏ mặt nói: “Nếu khi nàng hôn ta, nàng có cảm giác giống ta, vậy chính là nàng thích ta.”

“Vậy khi ta hôn ngài, ngài có cảm giác gì?”

“Cảm thấy tim đập rất nhanh giống như đang đánh trống vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm thấy chóng mặt giống như đang ở trong tiên cảnh vậy, cảm thấy rất vui vẻ. Rất phấn chấn, giống như đây là chuyện trên quan trọng nhất trên đời này.” Mạnh Hoài Cẩn giả vờ bình tĩnh nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, hỏi dò: “Nàng có cảm thấy như vậy không?”

“Ta..” Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ nói: “Ta quên mất rồi..”

Đã quên sao?

Mạnh Hoài Cẩn mắt mát, quên chính là không thích, bởi vì khi nàng hôn hần, cảm xúc lúc đó của hần, cả đời hần cũng không quên được.

“Nếu không bây giờ ngài hôn ta một cái đi?” Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên nói: “Ngài hôn ta một cái để ta cũng biết cảm giác đó như thế nào.”

Mạnh Hoài Cẩn trợn to mắt nhìn Hoa Thanh Vũ, gần như không dám tin vào lỗ tai của mình.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?!

“Nàng không gạt ta chứ? Thật sự có thể sao?”

“Ta không lừa ngài đâu!”

Vì thế Mạnh đại tướng quân lập tức bỏ qua chuyện bị thương vừa rồi, ôm Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm nói: “Nếu đã như vậy ta sẽ hôn nàng nha.”

Cũng không chờ Tiểu Hoa trả lời Mạnh Hoài Cẩn lập tức cúi đầu xuống, khi hần sắp chạm vào môi của Tiểu Hoa muội tử, bên ngoài Từ Đường truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“Cám ơn người, lão quân gia, lần trước tới quá vội vàng, chưa kịp cúi đầu lạy phu nhân một lạy, lần này làm phiền ngài đặc biệt đưa hai mẹ con ta tới đây.”

“Không sao không sao, Hoa phu nhân quá khách khí.”

“Vậy làm phiền lão quân gia ở ngoài cửa đợi một lát, mẹ con chúng ta nói hai câu với phu nhân xong sẽ đi ngay.”

“Được được, Hoa phu nhân Hoa tiểu thư xin cứ tự nhiên.”

Hóa ra ở bên ngoài từ đường là mẹ con Hoa gia.

“Mẫu thân và tỷ tỷ của ta đến đây, làm sao bây giờ?”

Mạnh Hoài Cẩn lập tức che miệng Hoa Thanh Vũ nói: “Nhỏ giọng chút, không cần phải sợ, có ta đây.”

Nói xong Mạnh Hoài Cẩn lập tức xốc khăn trải bàn lên, kéo Hoa Thanh Vũ giấu xuống bàn thờ.

Mạnh Hoài Cẩn và Hoa Thanh Vũ vừa trốn vào cái bàn phía dưới Từ Đường, cánh cửa đã bị người ta đẩy ra, chỉ nghe thấy tiếng bước chân từ xa lại gần, cuối cùng đứng ở phía trước bàn thờ hai người đang trốn.

“Dâng hương lên đi.” Nói chuyện là Hoa phu nhân.

Đã lâu chưa nghe thấy giọng nói của nương, Hoa Thanh Vũ cầm lấy váy, cảm thấy mũi có chút ê ẩm. Nàng theo bản năng chuyển động cơ thể, vươn tay kéo khăn trải bàn, lại bị Mạnh Hoài Cẩn cầm lấy tay.

Mạnh Hoài Cẩn gắt gao ôm Hoa Thanh Vũ vào trong ngực, dùng tay ra hiệu chó có lên tiếng, ý bảo nàng đừng nên tiếng, cẩn thận lắng nghe. Lúc này Hoa Thanh Vũ phục hồi lại tinh thần, nhớ tới vì sao mình lại trốn ở dưới bàn thờ.

Nàng rất vất vả mới thoát ra được, không thể bởi vì nhất thời dao động mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ lại bị bắt trở về.

Sau khi Hoa Trảm Nghiên* dâng hương xong, lại đến lượt mẫu thân, bà vừa bái tế vừa nói: “Thanh Hàn, chúng ta là tỷ muội nhiều năm, hiện tại nữ nhi của ta xuất hiện ở quý phủ của người, mong người phù hộ ta mau chóng tìm được nàng, phù hộ Hoa gia ta một nhà bình an..”

[b][font=Arial]*Hoa Trảm Nghiên: Tác giả viết là Hoa Trảm Nhan nhưng từ những chương đầu là Hoa Trảm Nghiên lên mình đổi lại == bà tác giả này chuyên gia viết nhầm mấy tên nhân vật.[/font][b]

Thanh Hàn là tên của mẫu thân Mạnh Hoài Cẩn.

“Mẫu thân, còn tìm nha đầu chết tiết kia làm cái gì?” Hoa Trảm Nghiên không kiên nhẫn nói: “Nàng trốn đi rồi không phải rất tốt sao? Không nên vất vả tìm nàng làm cái gì!”

“Nàng là muội muội của con mà..” Giọng nói của Hoa phu nhân vẫn ôn nhu như nước: “Con sao có thể kêu muội muội là nha đầu chết tiết kia chứ?”

“Con cứ gọi nàng là nha đầu chết tiết kia đấy!” Tính tình điêu ngoa của Hoa Trảm Nghiên lại nổi lên, thở phì phì nói: “Mẫu thân, từ nhỏ đến lớn người và phụ thân bỏ rơi nàng bao nhiêu lần! Hai người rõ ràng không muốn nàng là nữ nhi của mình! Dù sao gả nàng cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia cũng là để sớm đuổi nàng ra khỏi nhà, nay nàng lại tự mình đào hôn, chúng ta cũng không cần phải nói tạm biệt với nàng, chúng ta cũng đỡ phải chuẩn bị một khoản hồi môn cho nàng! Như vậy không phải rất tốt sao? Hơn nữa tháng trước người và phụ thân cũng đã nói sẽ mặc kệ nàng, sao bỗng nhiên lại vô cùng lo lắng muốn đi tìm nàng như vậy?”

“Câm miệng!” Hoa phu nhân hung hăng trừng mắt liếc nhìn nữ nhi của mình một cái nói: “Được rồi, chúng ta nên đến bữa tiệc thôi, đừng tỏ ra cáu kỉnh nữa.”

Thấy mẫu thân mắng mình, lúc này Hoa Trảm Nghiên mới ngậm miệng, ngoan ngoãn đi theo phía sau mẫu thân, vừa đi vừa than thở: “Ném nhiều lần như vậy cũng ném không xong, lần này không cần vứt đi nữa, còn đi tìm làm cái gì chứ..”

Nói xong, mẹ con Hoa gia dẫn nhau rời khỏi Từ Đường.

Mạnh Hoài Cẩn không dám nhìn nét mặt hiện giờ của Hoa Thanh Vũ, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé hần đang nắm lấy lạnh như băng. Hần dùng lực ôm chặt nàng, giống như sợ nàng sẽ biến mất.

Nhưng rất nhanh hần lập tức cảm thấy mình thật ngu ngốc, sao có thể có người đau lòng đến mức biến mất đây?

Lên tiếng trước vẫn là Tiểu Hoa,

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bắt phạm, bọn họ đi rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.”

“Nàng không cần ta ôm nàng một lúc nữa sao? Nếu không nàng cứ khóc một trận trong lòng ta đi?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, giã khỏi vòng tay của Mạnh Hoài Cẩn chui ra khỏi bàn thờ.

“Tiểu Hoa, nàng có khỏe không?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu nói: “Không khỏe. Không đúng, là rất rất không khỏe.”

Mạnh Hoài Cẩn sững sốt, trong tình huống này không phải bình thường đều sẽ nói “ta không sao” sao?

Kế tiếp nàng sẽ khóc lóc chạy đi cam chịu một mình, sau đó hẳn sẽ xuất hiện đúng lúc quan tâm cổ vũ nàng, cứu vớt nàng từ trong vực sâu tuyệt vọng, trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng..

Không phải nên phát triển như vậy mới đúng sao?

Bây giờ nàng nói thẳng là mình không khỏe hơn nữa còn đặc biệt không khỏe, hẳn phải làm gì bây giờ?

“Bây giờ ta phải làm như thế nào? Nàng muốn ta làm cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn ăn nói khép nép hỏi.

Hoa Thanh Vũ lắc đầu nói: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài không cần lo lắng, ta chịu đả kích đã quen, cho nên ta muốn ở một mình tự đau lòng một lát.. Không phải tiệp tối sắp bắt đầu sao? Đây là ngự ban không thể chậm trễ, ngài đi trước đi, không cần phải để ý đến ta, không phải ngài muốn ta ở trong phòng của ngài sao? Ta phải đi đây.”

Hoa Thanh Vũ nói xong cúi đầu đi ra ngoài, nàng không muốn ở trong này nữa.

“Tiểu Hoa, nàng thực không sao chứ?”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn bóng lưng cô đơn của nàng, không nhận được gọi nàng lại.

“Không phải ta đã nói ta có việc sao? Cho nên bây giờ ta sẽ đến phòng ngài thương tâm một mình.” Nói xong tiểu Hoa bất mãn than thở một tiếng nói: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài cũng thật ngốc, nghe không hiểu lời ta nói, thôi quên đi, ta không thèm nghe ngài nói nữa, ta đi đây.”

Hoa Thanh Vũ chạy ra khỏi Từ Đường, nàng biết, một người nói không có chuyện gì thì nhất định là có chuyện, nói là có chuyện thì mới là không có gì.

Có người đã từng nói với nàng, mọi người chỉ tin những lời giả dối, không tin những lời chân thật, chỉ khi biến lời nói thật thành lời nói dối, mọi người mới tin tưởng người.

Vừa đi ra khỏi Từ Đường nước mắt Hoa Thanh Vũ mà bắt đầu tuôn rơi, bình thường nàng rất hay khóc, động một tý là khóc, luôn có một số việc khiến nàng cảm thấy thương tâm hoặc là thương xót, bởi vì nàng có rất nhiều rất nhiều tình cảm nhưng lại không có chỗ để giải tỏa. Còn bởi vì không có ai muốn nhận lấy tình cảm của nàng, cho nên đối với tất cả mọi thứ xung quanh nàng luôn vô cùng tò mò và háo hức, cho nên nàng mới đa sầu đa cảm.

Nhưng lần này Hoa Thanh Vũ mơ hồ cảm thấy nàng khóc không giống như trước đây, lúc trước khóc không vui không buồn, nhưng lúc này đây ngay từ đầu nàng tuyệt không bi thương, chỉ là cảm thấy có cái gì đó đang từng chút một rời khỏi cơ thể.

Nàng nghĩ, chờ nàng khóc xong lần này, nàng sẽ trưởng thành.

28. Chương 28

“Thanh Vũ ngoan ngoãn chờ mẫu thân ở đây nhé, mẫu thân sẽ quay lại rất nhanh.”

Chỉ một câu nói, một nụ cười của mẫu thân, mà có thể khiến cho Hoa Thanh Vũ bé nhỏ không sợ đêm tối, cũng không sợ giá lạnh, vẫn ôm bọc hành lý nhỏ của nàng chờ đợi.

Bất kể phải đợi bao lâu, cho dù một ngày rồi lại một ngày mẫu thân vẫn chưa đến, cho dù thềm đá có lạnh như băng, cho dù rừng cây có âm u như thế nào, cho dù tiếng sói tru ở phía xa có đáng sợ bao nhiêu, Hoa Thanh Vũ cũng không sợ, nàng vẫn có thể vui vẻ chờ đợi như vậy.

Bởi vì mẫu thân đã bảo nàng chờ.

Bởi vì nàng chỉ muốn mẫu thân sẽ yêu quý mình nhiều hơn một chút mà thôi.

Đối với một đứa bé, tính mạng mới là chuyện quan trọng nhất đối với nó, chẳng qua là vì muốn được mẫu thân yêu thương mà thôi.

Mặc dù mới chỉ có vài tuổi, dần dần Hoa Thanh Vũ cũng tổng kết ra được một quy luật, đó là chỉ khi để cho nàng phải chờ, mẫu thân mới ôn nhu, mới có thể vô cùng đau lòng nhìn nàng, mới có thể ôm nàng.

Hoa Thanh Vũ cái gì cũng không sợ, chỉ cần một chút dịu dàng của mẫu thân, như vậy cũng đủ rồi.

Nhưng thì ra mẫu thân chỉ muốn vứt bỏ nàng mà thôi..

Nàng còn cho rằng thật ra mẫu thân cũng yêu nàng, cho nên xưa nay dù mẫu thân có lạnh lùng khắc nghiệt với nàng bao nhiêu, nàng cũng không để ý, bởi vì nàng rất dễ dàng thỏa mãn .

Mẫu thân chỉ cần tốt với nàng một chút là đủ rồi, chờ nàng trưởng thành nàng sẽ tốt với bà gấp trăm gấp ngàn lần.

Nhưng mà hiện tại nàng đã biết, tất cả đều là giả dối. Người quan trọng nhất trong tuổi thơ của nàng, người nàng khao khát và mơ ước lâu như thế, thật ra đã sớm vứt bỏ nàng .

Bị vứt bỏ ở sân viện trong đông đêm, bị bỏ rơi trong nhà cũ không một bóng người ở dưới quê, bị vứt bỏ ở ngọn núi hiểm trở thường có dã thú qua lại.

Hoa Thanh Vũ nhớ tới lời Thổ Bao ca ca nói khi đó: “Cha nương người không cần người, người còn chờ cái gì”, Hoa Thanh Vũ nhớ khi đó nàng còn cãi nhau với Thổ Bao ca ca, nói nương tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng.

Hiện tại mới biết được, ngay từ đầu Thổ Bao ca ca đã nói đúng.

Cũng đúng, nếu không muốn vứt bỏ nàng, vì sao lại chuẩn bị một bịch lương khô nhỏ đủ ăn trong ba ngày cho nàng đây?

Nhưng mà tại sao mẫu thân lại không cần nàng?

Vì sao mẫu thân lại không thích nàng?

Vì sao mẫu thân một lần rồi lại một lần vứt bỏ nàng?

Hoa Thanh Vũ tỉ mỉ nhớ lại mỗi một chuyện từ nhỏ đến lớn của nàng, một chi tiết cũng không buông tha, muốn nhìn xem mình đã sai ở chỗ nào, làm người khác chán ghét ở đâu.

Chắc chắn là bởi vì nàng không ngoan, nàng hư, nàng không nghe lời nên mẫu thân mới vứt bỏ nàng.

Có phải vì nàng luôn xem một ít sách loạn thất bát tao cho nên mẫu thân mới không cần nàng? Hay là bởi vì nàng khi bắt vịt không cẩn thận rơi vào hồ nước làm bẩn quần áo mới? Hoặc là bởi vì tiên sinh dạy học nói nàng tư chất ngu đần luôn những nói lời đại nghịch bất đạo?

Nếu nàng có thể giống như tỷ tỷ thì tốt rồi.

Nếu nàng ngoan ngoãn, khỏe mạnh, thông minh, xinh đẹp, người gặp người thích giống như tỷ tỷ, có phải mẫu thân sẽ không vứt bỏ nàng nữa?

Nhưng mà làm sao bây giờ? Hoa Thanh Vũ nghĩ, nàng một chút cũng không ngoan, không tốt, không thông minh, không xinh đẹp, cũng không làm cho người gặp người thích.

Hoa Thanh Vũ rất muốn cầu xin ông trời cho nàng làm lại một lần nữa, lần này sẽ nàng không bao giờ ... xem tiểu thuyết bát nháo nữa, nàng sẽ ngoan ngoãn học thuộc lòng nữ tắc nữ huấn, sẽ học cầm kỳ thư họa thật tốt. Nàng sẽ không bao giờ nuôi cá nhỏ, gà con, thỏ nhỏ, rùa đen nhỏ bừa bãi ở trong sân nữa, cho dù không có người nói chuyện với nàng, nàng cũng nguyện ý ở trong phòng không đi đâu nữa. Nàng tuyệt đối sẽ không nói tiên sinh dạy học đã nói sai nữa, nàng sẽ nghiêm túc nghe tiên sinh lên lớp, học tập thật tốt, trở thành tiểu thư khuê các mà tiên sinh dạy học thích.

Nàng nhất định sẽ làm được, chỉ cần mẫu thân không vứt bỏ nàng..

[align=center]*****[/align]

Rốt cục chờ đến lúc mọi người giải tán, Mạnh Hoài Cẩn mới có thể bứt ra đi tìm người trong lòng hắn.

Trong phòng một ngọn đèn cũng không có, tối đen như mực chỉ có ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào, Mạnh Hoài Cẩn nhẹ nhàng đẩy cửa, hẩn sợ kinh động đến Tiểu Hoa.

Hoa Thanh Vũ ôm chân tựa vào chân giường, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước giống như một con búp bê mất hồn. Ngay cả khi Mạnh Hoài Cẩn ngồi xuống bên cạnh nàng cũng không phát hiện.

Mạnh Hoài Cẩn thử duỗi tay ra thăm dò, cẩn thận đặt tay lên vai Hoa Thanh Vũ. Thấy nàng không có phản ứng mới ôm vai nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng mình.

Hắn đang an ủi trái tim bị tổn thương của nàng, tuyệt đối không phải muốn chiếm tiện nghi của nàng .. Mạnh Hoài Cẩn tự nhủ, nghĩ như vậy Mạnh Hoài Cẩn lại ôm Hoa Thanh Vũ ôm chặt hơn một chút.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, rốt cục Tiểu Hoa nằm trong lòng cũng mở miệng nói chuyện. Chỉ thấy Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn Mạnh Hoài Cẩn, giống như là rất kinh ngạc khi thấy hắn ở trong phòng.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, tại sao ngài đã trở lại, yển hội kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc rồi.”

“A..” Hoa Thanh Vũ đứng thẳng dậy nói: “Vây ta hầu hạ ngài nghỉ ngơi.”

“Đừng..” Mạnh Hoài Cẩn lại kéo Hoa Thanh Vũ xuống, để cằm lên đỉnh đầu của nàng nói: “Cho ta ôm nàng một lát.”

“Vì sao ngài lại ôm ta? Ngài rất lạnh sao?”

“Ta không lạnh, nhưng mà tim nàng đang rất đau đớn, không phải nàng đang rất buồn sao?”

Hoa Thanh Vũ sững sốt, nâng mắt lên nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Sao ngài biết ta rất đau lòng?”

“Không phải nàng đã nói cho ta biết sao?” Mạnh Hoài Cẩn dịu dàng cười nói: “Nàng nói nàng không thoải, vô cùng không thoải, cho nên ta biết nàng rất thương tâm, nhưng mà Hoàng thượng ban thưởng yển, ta không thể không xuất hiện, cho nên chỉ có thể chờ đến khi khách nhân về hết rồi mới đến tìm nàng, thật xin lỗi.”

“Ngài tin lời ta nói? Ngài tin ta nói ta không thoải mái, đặc biệt không thoải mái?”

Mạnh Hoài Cẩn gật gật đầu nói: “Tất nhiên là ta tin.”

“Ngài thật tốt..” Hoa Thanh Vũ có chút ghen ngào.

“Cái này có gì tốt?” Lập luận của nha đầu này sao lại kỳ quái như vậy?

“Bởi vì ngài tin ta nói thật, cho nên ngài rất tốt. Mọi người chỉ tin những lời nói dối, nhưng ngài lại tin lời nói thật, cho nên ngài rất tốt. Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, ngài thật sự là người tốt nhất mà ta từng gặp.”

“Đồ ngốc này..” Mạnh Hoài Cẩn cười tủm tỉm vỗ vỗ lưng Hoa Thanh Vũ, nhẹ giọng nói: “Ta kể chuyện xưa cho nàng nghe nhé?”

“Chuyện xưa gì?”

“Chuyện xưa khi ta còn bé.”

..

Phụ thân Mạnh Hoài Cẩn từng là Uy Vũ Đại tướng quân bách chiến bách thắng, bởi vì hàng năm biên cương bất ổn, mười mấy năm qua chiến sự không ngừng, cho nên từ thừa nhỏ Mạnh Hoài Cẩn đã đi theo phụ thân lớn lên ở quân doanh, đồng quân tại biên giới tiếp giáp với Bắc quốc nơi băng tuyết ngập trời.

Toàn bộ Mạnh gia đều là tướng sĩ, nam nhân các thế hệ đều chết ở trên chiến trường, cho nên phụ thân hy vọng Mạnh Hoài Cẩn không phải một cậu bé mà là một nam tử hán, vẫn dùng phương thức đối với nam tử hán để huấn luyện hắn.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện Mạnh Hoài Cẩn đã sống trong giáo trường, mùa đông khắc nghiệt phải thức dậy sớm luyện tập, ngày hè nóng bức cho dù đang là giữa trưa cũng phải đứng dưới mặt trời chói chang luyện trung bình tấn.

Trời sinh Mạnh Hoài Cẩn có làn da trắng nõn, cũng đặc biệt dễ dàng bị thương, mùa đông lạnh bị rơi mất một lớp da, mùa hè cũng bị tróc mất một lớp da, đối với Mạnh Hoài Cẩn mà nói, đó đều là những chuyện bình thường.

Năm bảy hay tám tuổi gì đó, Mạnh Hoài Cẩn luôn hoài nghi có phải phụ thân thật sự không thương hắn, bởi vì tuy rằng mẫu thân luôn nói trên cũi đời này người yêu thương hắn nhất chính phụ thân, nhưng hắn không có cảm nhận được.

Tỷ như khi luyện tập đối kháng một lần rồi lại một lần bị hắn đánh ngã trên mặt đất, tỷ như không cho hắn chơi đùa, bắt hắn phải tập võ, đọc sách, tỷ như không cho phép hắn khóc, cũng không cho phép hắn làm nũng.

Mặc dù hắn trên người chỗ nào cũng có vết thương, mặc dù hắn bị đánh đến bật khóc, mặc dù hắn đổ máu, phụ thân cũng chưa bao giờ lưu tình.

Có đôi khi mẫu thân vừa khóc, vừa bôi thuốc cho Mạnh Hoài Cẩn. Mạnh Hoài Cẩn gặp mẫu thân sẽ khóc, sẽ nhân cơ hội cầu xin mẫu thân, hy vọng mẫu thân có thể nói với phụ thân, cho hắn ngày mai không cần phải huấn luyện nữa.

Nhưng mẫu thân lại cự tuyệt chỉ khóc thôi, từ trước đến nay cũng không hề giúp hắn.

Có đôi khi Mạnh Hoài Cẩn sẽ nghĩ, có lẽ ngay cả mẫu thân cũng không thương hắn..

Cho đến năm Mạnh Hoài Cẩn mười lăm tuổi, phụ thân hắn chết trận nơi sa trường.

Mạnh Hoài Cẩn còn nhớ rõ hôm đó là tiết Đại tuyết*, thừa thắng phụ thân đưa quân truy kích quân địch không may bị trúng mai phục của bọn chúng, khi được bộ hạ cứu về ông đã hấp hối.

[i]*Ngày đại tuyết: Đại tuyết (tiếng Hán: 大雪) là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 12 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 255° (kinh độ Mặt Trời bằng 255°). Tiết đại tuyết là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 7 hay 8 tháng 12 khi kết thúc tiết tiểu tuyết và kết thúc vào khoảng ngày 21 hay 22 tháng 12 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết đông chí bắt đầu.

[/i]

Trên người phụ thân toàn là tên, quả thực giống như một con nhím.

Mạnh Hoài Cẩn đã không còn nhớ rõ ngày Đại tuyết hôm đó, chỉ nhớ tuyết đã bị máu của phụ thân nhuộm đỏ, hắn chưa kịp nói một câu, chỉ nhìn thoáng qua mẫu thân, lại nhìn phụ thân, sắp ra đi.

Mạnh Hoài Cẩn bị phần nắm giữ ấn soái ra trận, thừa dịp quân địch đang chúc mừng thắng lợi đánh úp bất ngờ, cuối cùng đánh tan quân địch hơn nữa còn bắt được thủ cấp của tướng lĩnh quân địch.

Ngày đó khi hắn tận mắt nhìn thấy hài cốt chất đống như núi, thấy sương trắng trải dọc bên kia sông Đông, mới hiểu được chiến trường tàn khốc như thế.

Lúc đó, hắn mới hiểu được, thì ra phụ thân nghiêm khắc với hắn là vì muốn tốt cho hắn.

29. Chương 29

Hoa Thanh Vũ vô cùng chuyên chú lắng nghe, thấy Mạnh Hoài Cẩn không nói nữa, lập tức truy hỏi hắn: “Sau đó thì sao? Chắc hẳn mẫu thân của ngài rất vui mừng, vì ngài đã báo được thù cho phụ thân của ngài rồi.”

“Mẹ ta rất cao húng. Người còn khóc, nói ta đã trưởng thành, về sau có thể một mình đảm đương mọi thứ.” Mạnh Hoài Cẩn ôm siết lấy Hoa Thanh Vũ, dùng giọng nói rất nhẹ tiếp tục nói: “Sau đó người đi đến trước mộ của phụ thân ... rút kiếm tự vẫn.”

Hoa Thanh Vũ nghe xong mà kinh ngạc trong lòng, còn Mạnh Hoài Cẩn lại nở nụ cười.

“Sau khi chiến thắng trở về ta được kế thừa danh hiệu Uy Vũ đại tướng quân của phụ thân, trở thành đại tướng quân trẻ tuổi nhất. Nhưng chỉ có trời mới biết ta chán ghét chiến trường, chán ghét máu tanh, chán ghét những thi thể bị tàn phá đến nát vụn nhiều như thế nào.”

“Vậy vì tại sao ngài không thể không đi đánh giặc?”

“Luôn có người phải hy sinh, không phải là ta thì cũng sẽ là người khác,” Mạnh Hoài Cẩn không biết nên giải thích chuyện quốc gia đại sự với Hoa Thanh Vũ như thế nào, chỉ nói đơn giản: “Vì dân chúng yên vui, vì bảo vệ quốc gia.”

“Các người không đánh nhau không được sao? Không có chiến tranh không phải dân chúng sẽ càng yên vui hơn sao? Con cái của bọn họ cũng không cần phải chết trên chiến trường, không phải sao?”

“Chuyện này ngài phải nói với hoàng đế địch quốc mới được.”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ hỏi: “Nếu hoàng đế địch quốc nói không muốn chiến tranh, có phải hoàng đế của chúng ta cũng sẽ không đánh nữa?”

Mạnh Hoài Cẩn bị Hoa Thanh Vũ hỏi thì sững sốt, bởi vì hắn phát hiện ra một vấn đề mà từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

“Không biết. Có lẽ không đánh, mà cũng có thể là sẽ đánh.”

“Vì sao?”

“Vì lãnh thổ.”

Hoa Thanh Vũ mím môi bắt mắt.

“Hoàng đế thật là xấu xa. Không phải bọn họ đều có lãnh thổ của riêng mình sao, vì sao còn muốn của người khác. Ta cảm thấy dân chúng đi theo ai thì cuộc sống cũng giống nhau thôi, đâu cần phải đánh nhau. Nếu không đánh giặc, phụ thân và mẫu thân của ngài sẽ không phải chết. Ta chán ghét chiến tranh, ta cũng chán ghét hoàng đế thích chiến tranh!”

“Tiểu Hoa, ngài thật thông minh, đúng vậy, với dân chúng ai làm hoàng đế thì cuộc sống cũng giống nhau thôi. Hưng dân chúng khổ, vong dân chúng khổ.....” Mạnh Hoài Cẩn vỗ vỗ đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Được rồi, không nói đến chuyện này nữa. Ta nói chuyện khi còn bé của ta cho ngài nghe, không phải vì muốn nói đến chuyện này.”

“Vậy vì sao ngài lại nói cho ta biết?”

“Ta nói cho ngài biết, là vì ta cũng hiểu được cảm giác bị vứt bỏ.”

Nghe vậy Hoa Thanh Vũ lập tức cúi đầu, lại không nói.

Mạnh Hoài Cẩn biết trong lòng ngài khổ sở, ôn nhu nói: “Ban đầu ta cảm thấy ta bị cha mẹ vứt bỏ. Cho nên ta hoài nghi bản thân có chỗ nào không tốt, khiến cho cha mẹ không thương ta. Nhưng sau đó ta mới biết bọn họ có nỗi khổ riêng.”

“Cho nên mẫu thân vứt bỏ ta cũng là vì có nỗi khổ tâm sao?” Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên ngừng đầu hỏi, trong lòng tràn đầy chờ mong nhìn Mạnh Hoài Cẩn.

Mạnh Hoài Cẩn nhìn ánh mắt trong sáng của Hoa Thanh Vũ, tuy rằng không đành lòng nhưng vẫn tàn nhẫn nói: “Ta không biết có nỗi khổ tâm gì lại khiến cho một người mẹ vứt bỏ đứa con của chính mình. Huống chi ngài còn dẫn theo một đứa con khác.”

Ánh lửa trong mắt Hoa Thanh Vũ nhanh chóng bị dập tắt, ngài lại cúi đầu, cười khổ nói: “Ta cũng biết, mẫu thân chỉ muốn vứt bỏ ta thôi. Ta không tốt như vậy.....”

“Hoa Thanh Vũ! Nhìn ta này.”

Mạnh Hoài Cẩn hiềm khi gọi tên của Hoa Thanh Vũ, Hoa Thanh Vũ cũng hiềm khi

thấy hấn trịnh trọng như vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

“Ta không biết vì sao mẫu thân của nàng lại vứt bỏ nàng. Có lẽ là bà có nỗi khổ tâm, cũng có lẽ bà chẳng có nỗi khổ nào cả. Ta không thể để cho nàng ôm hy vọng vô ích. Nhưng mà ta biết rõ, một người làm chuyện gì đó luôn có nguyên nhân của nó. Sở dĩ bà ấy vứt bỏ nàng, chắc chắn là có lý do của riêng bà. Không cần biết lý do đó là gì, chuyện đó không phải lỗi của nàng. Không phải bởi vì nàng không tốt, cũng không phải bởi vì nàng không đáng được yêu thương, nàng hiểu không?”

Hoa Thanh Vũ có chút kinh ngạc khẽ nhếch môi, ánh mắt ướm át nhìn Mạnh Hoài Cẩn, có chút ghen ngào hỏi: “Đại tướng quân, sao ngài lại biết suy nghĩ của ta thế?”

Sao lại biết nàng vừa mới nghĩ, có phải tại mình không tốt hay tại mình không đáng được yêu thương cho nên mới bị mẫu thân vứt bỏ.

“Bởi vì ta cũng đã từng nghĩ như thế.” Mạnh Hoài Cẩn vỗ vỗ đầu Hoa Thanh Vũ nói: “Khi mẫu thân của ta tự vẫn vì phụ thân, ta cũng không hiểu được. Ta không rõ vì sao bà không thể vì ta mà sống tiếp. Có phải ta không hề quan trọng, cho nên bà không nghĩ đến chuyện, ta đã không còn cha sau lại không còn mẹ. Cũng không quan tâm đến việc ta có đau lòng hay không, cứ như vậy mà tự vẫn trước mặt ta. Có một khoảng thời gian ta luôn cố gắng nghĩ rằng, có phải ta lại bị vứt bỏ, có phải ta không đáng được mẫu thân thương yêu.”

“Nhưng sau đó ta lại phát hiện, có lẽ cả đời ta cũng không thể biết được đáp án.

Nếu vậy ta nên làm gì bây giờ? Vẫn cảm thấy bản thân không tốt, vẫn tự trách mình? Hoa Thanh Vũ, có đôi khi cha mẹ chúng ta cũng chỉ là người thường mà thôi. Bởi vì lúc nhỏ thế giới chúng ta rất nhỏ, cho nên được cha mẹ yêu thương là một chuyện thật vĩ đại. Bọn họ giống như thần thánh của chúng ta vậy.”

“Nhưng trên thực tế thì, bọn họ cũng không phải thần thánh, bọn họ chỉ là những con người bình thường. Con người sẽ có đủ loại nhược điểm, sẽ có chỗ không tốt, sẽ có mặt xấu của họ. Khi bọn họ bộc lộ nhược điểm hay mặt xấu của họ với chúng ta, thời điểm đó chúng ta phải tự nói với bản thân, đó không phải lỗi của chúng ta.”

Lúc Mạnh Hoài Cẩn nói xong những lời này, Hoa Thanh Vũ đã ngã xuống khóc trong lòng hấn.

“Vốn dĩ ta vẫn nghĩ, mẫu thân đem tình yêu của người chia làm một vạn phần, trong đó 9999 phần là dành cho tỷ tỷ, ta cố gắng cũng chỉ có được một phần. Nhưng chỉ cần có một phần ta cũng đã thỏa mãn, ta không hận người không trách người. Có một phần vạn kia, ta có thể tiếp tục vui vẻ sống thật lâu thật lâu. Nào biết đâu rằng, ngay cả một phần ta cũng không có.” Hoa Thanh Vũ nhìn về phía trước, thì thào nói: “Ta cũng không có lòng tham, ta chỉ muốn có một phần thôi đã tốt lắm rồi.”

“Đại tướng quân, ta cũng không có tham vọng gì nhiều. Ta chỉ muốn có mẹ, một người mẹ thật sự. Mùa đông sẽ không bỏ quên ta ở trong viện, sẽ không bỏ quên ta ở một thôn làng xa lạ, sẽ không bỏ quên ta ở nơi rừng núi hoang vắng. Người sẽ cười thật dịu dàng với ta, sẽ mua quần áo cho ta, sẽ giúp ta chải đầu. Người còn có thể đốc thúc ta học đàn, sẽ đau lòng khi ta sinh bệnh, sẽ mắng ta khi ta không nghe lời, sẽ đau lòng khi ta không thể giả cho một người tốt.”

Mạnh Hoài Cẩn không nói lời nào. Bởi vì hấn biết, hấn không thể cho Hoa Thanh Vũ một người mẹ yêu thương nàng. Hấn cũng không thể cho nàng có lại một tuổi thơ êm đềm. Cho nên hấn chỉ biết ôm Hoa Thanh Vũ, giống như an ủi một đứa trẻ nhỏ. Vừa vỗ lưng, vừa nhẹ nhàng xoa đầu nàng, cho đến khi Hoa Thanh Vũ khóc mệt, bất tri bất giác ngủ trong lòng hấn.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm.” Hoa Thanh Vũ từ từ nhắm hai mắt, dùng giọng nói buồn ngủ chậm rãi nói: “Ta cảm thấy hình như ta có chút thích ngài.”

Mạnh Hoài Cẩn cười cười, dường như sợ nàng thức giấc, dùng giọng nói cực nhỏ hỏi: “Một chút là bao nhiêu?”

“Ta cũng không biết,” Hoa Thanh Vũ ngáp một cái, chậm rì rì nói: “Dù sao chỉ có một chút, cũng không nhiều.”

“Quên đi.” Mạnh Hoài Cẩn thở dài một hơi nói: “Tóm lại, nàng cũng nhanh chóng thích ta đi. Ta cũng không thể chờ nàng quá lâu được.”

Bởi vì nếu là quá lâu, nhất định hắn sẽ rất thích rất thích nàng. Thích đến mức nàng vĩnh viễn sẽ không cần được hắn.

Cho nên hắn nhất định phải xuất hết chiêu thức làm cho nàng mau chóng thích hắn một chút mới được, giống như bây giờ hắn đang thích nàng vậy.

Bởi vì mẫu thân hắn đã từng nói, yêu là phải bình đẳng, mới có thể lâu dài.

Hoa Thanh Vũ không nói tiếp, từ từ nhắm hai mắt nằm trong lòng Mạnh Hoài Cẩn, dần dần thở đều.

Mạnh Hoài Cẩn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, vừa thở dài vừa nói:

“Ngủ đi, ngủ đi. Tỉnh dậy Tiểu Hoa của chúng ta sẽ trưởng thành.”

Ở trong mộng Hoa Thanh Vũ giống như đáp lại lời nói của Mạnh Hoài Cẩn. Nàng từ từ nhắm hai mắt cọ lên bộ quần áo đẹp đẽ của Mạnh Hoài Cẩn, bôi hết nước mắt nước mũi lên, sau đó nặng nề ngủ.

Khi Hoa Thanh Vũ tỉnh dậy thì nhìn thấy một chiếc giường xa lạ, đưa tay sờ thử, cảm giác được đệm giường cũng khác, nàng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy.....

Máy mắn thay, nàng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc .

Thình ! Thịch...

“Đại tướng quân! Sao ngài lại ngủ bên cạnh ta?” Hoa Thanh Vũ ngồi bật dậy, ôm chần lui đến chân giường.

Mạnh Hoài Cẩn bị Hoa Thanh Vũ đánh thức có chút bức mình, trợn mắt nhìn ra bên ngoài thấy trời vẫn còn tối, bất đắc dĩ chống vào thành giường ngồi dậy, ngáp một cái nói: “La hết cái gì, không phải nàng đã thích ta rồi sao?”

“Vậy cũng không thể...” Hoa Thanh Vũ sốt ruột nói: “Vậy cũng không thể cùng ngủ trên một cái giường được.”

“Ta cũng không nguyện ý!” Mạnh Hoài Cẩn chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ,

“Ngày hôm qua nàng nắm lấy áo của ta không buông tay, ta cũng không có biện pháp nào cả, chỉ đành phải bất đắc dĩ mà ngủ cùng nàng.”

“Người câm miệng!” Hoa Thanh Vũ cắt ngang lời Mạnh Hoài Cẩn nói: “Bà vú nói chỉ có thành thân mới có thể ngủ cùng nhau, người chớ nói lung tung, ngủ ngủ ngủ cái gì chứ!”

“Nhưng chúng ta đã ngủ.....”

“Người câm miệng!” Hoa Thanh Vũ gấp đến độ bịt kín miệng Mạnh Hoài Cẩn.

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới buông tha cho Hoa Thanh Vũ, cười tủm tỉm bắt lấy tay Hoa Thanh Vũ nói: “Yên tâm đi, ta là chính nhân quân tử, sẽ không giở trò với nàng đâu. Trời vẫn còn tối, nàng cứ ngủ thêm đi, ta về phủ tướng quân trước. Trời sáng ta sẽ sai Tử Điện đến đây chăm sóc nàng.”

“Về phủ tướng quân ?” Lúc này Hoa Thanh Vũ mới chú ý tới căn phòng này không giống căn phòng trong phủ tướng quân, “Đây là đâu? Sao ngài lại đưa ta tới đây?”

“Nơi này là phủ đệ của Diêu Cảnh Hành.”

“Phòng của Tiểu Tinh?” Hoa Thanh Vũ kinh ngạc hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn nhướn mày hỏi: “Ai là Tiểu Tinh?”

“Diêu công tử. Ta nghe Phan Sương Nhi gọi hắn như vậy!” Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm đáp.

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy sau này khi hấn cưới Hoa Thanh Vũ vào cửa nhất định phải sửa tậ xấ này cho nàng. Sao gặp ai cũng đều thíc kên nhữ danh thân thiết như vậy!

“Không phải mấ thân và tỷ tỷ của nàng đã biết nàng đang ở trong phủ của ta sao? Nếu nàng còn ngốc nghếch ở lại đó chỉ sợ sẽ bị người ta phát hiện. Ta cũng không dám cho nàng đến trạch viện dành cho khách mang danh nghĩa của ta, sẽ dễ dàng bị tra ra. Nàng yên tâm, ta và Diêu Cảnh Hành rất thân thiết, chuyện nàng ở đây chỉ có bốn người biết là nàng, ta, hấn, còn có Tử Điệp tới chăm sóc cho nàng. Cam đoan sẽ không để cho nàng bị cha nưong bắt trở về, được không?”

“Được!” Hoa Thanh Vũ gật gật đầu, lại nghĩ đến một việc, ấ ứng hỏi: “ Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm. Vậy..... từ đây về sau ta..... ”

“Về sau nàng làm sao?” Mạnh Hoài Cẩn vừa đeo giày vừa hỏi.

Hoa Thanh Vũ cố lấy dũng khí hỏi: “Có phải về sau ta sẽ không được gặp ngài nữa?”

Mạnh Hoài Cẩn vội quay đầu nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng, hấn lập tức ấ ứ .

“Sao thế? Nhanh như vậy đã luyến tiếc ta rồi sao? Còn chưa có chia tay mà.” Mạnh Hoài Cẩn về mặt ấ ứ ý, tiến đến trước mặt Hoa Thanh Vũ nói.

“Ai... Ai luyến tiếc ngài!”

“Nàng nha!” Mạnh Hoài Cẩn nói từng chữ từng chữ một: “Hoa! Thanh! Vũ!”

“Ta không có!” Hoa Thanh Vũ ném thật mạnh gối đầu lên mặt Mạnh Hoài Cẩn nói:

“Ngài mau đi đi!”

Mạnh Hoài Cẩn tiếp lấy chiếc gối, dùng sức hôn một cái lên mặt gối, sau đó từ trên giường đứng dậy nói: “Ta đi đây!”

Nói xong hấn lập tức nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Sau đó nhảy qua tường viện biến mất không thấy .

Mãi cho đến khi Mạnh Hoài Cẩn đi đã rất lâu rồi, mặt Hoa Thanh Vũ vẫn còn hồng.

Nàng ôm lấy chiếc gối bị Mạnh Hoài Cẩn ném trên giường, rồi mới nằm xuống.

Lúc nhắm mắt lại, trong đầu nàng không khỏi nhớ đến những lời Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm nói hôm nay.

Thích chính là khi nhìn thấy nàng trái tim giống như đang đánh trống vậy.

Nàng làm cái gì, nói cái gì ta cũng cảm thấy vô cùng yêu thích.

Thấy nàng cười, nàng khóc, nàng nhịu mảy, nàng ngáp..... Chỉ cần nhìn thấy nàng ta sẽ cảm thấy vui vẻ.

Người khác nói chuyện với nàng ta sẽ không thoải mái, nàng cười với người khác ta sẽ tức giận.

Khi nàng tỏ ra ngu ngốc ta sẽ đau lòng, khi nàng tỏ ra thông minh ta sẽ kiêu ngạo.

Có đôi khi lại hận không thể khiến cho người trong khắp thiên hạ cũng thích nàng, cũng cảm thấy nàng thật tốt....

Có lúc ta lại hận không muốn cho toàn bộ người trong thiên hạ gặp được nàng, chỉ có một mình ta biết nàng tốt như thế...

Hoa Thanh Vũ ôm gối đầu, bỗng nhiên nghĩ, nàng đã hiểu được một chút “thích” của Đại tướng quân là như thế nào rồi.

30. Chương 30: Ta Chi Cần Liếc Mắt Một Cái Là Có Thể Tìm Ra Nàng!

Edit: mizuno_kc

Beta : Song Tử (littu156)

Sau khi tạm biệt Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cần vẫn không yên tâm. Hắn cũng không biết quyết định này của hắn có đúng không, bởi vì để nàng trốn ở nhà Diêu Cảnh Hành tuy có thể tránh được sự tìm kiếm của Hoa gia, nhưng như thế có nghĩa là hắn không thể gặp được Hoa Thanh Vũ. Bình thường ở trong phủ tướng quân hắn luôn có thể chăm sóc nàng, nhưng hiện tại nàng đến ở nhà Diêu Cảnh Hành rồi, hắn không có cách nào để quan tâm đến nàng mọi lúc, mọi nơi nữa.

“Về lâu dài cũng không phải biện pháp tốt, cũng không thể trốn tránh Hoa gia cả đời. Ta phải nghĩ ra biện pháp nhất lao vĩnh dật* mới được.” Mạnh Hoài Cần không nhịn được lẩm bẫm.

“Nhất lao vĩnh dật* cái gì?”

(Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả cả đời nhàn nhã.)

Bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nói dọa cho Mạnh Hoài Cần giật mình.

Quay lại nhìn thì thấy Cửu Vương gia Trầm Ký Ngôn đang đứng phía sau hắn.

Giờ khắc này, Mạnh Hoài Cần bỗng nhiên cảm thấy đưa Hoa Thanh Vũ đến phủ của Diêu Cảnh Hành cũng không phải là một quyết định tồi.

“Cửu Vương gia thật sự là xuất quỷ nhập thần. Con gió nào đem ngài đến hậu viện của phủ tướng quân ta vậy?”

“Ta đến tìm Hoa cô nương.”

Giờ phút này Mạnh Hoài Cần cảm thấy quyết định lúc trước của hắn thật là chính xác. Bởi vì bây giờ hắn có thể đúng lý hợp tình nói với Trầm Ký Ngôn: “Hoa cô nương không ở tướng quân phủ.”

“Nàng ra ngoài rồi sao? Khi nào mới trở về?”

“Sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

“Người nói thế là có ý gì?” Trầm Ký Ngôn không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như thế, lập tức nóng nảy vội hỏi: “Sao nàng lại không trở lại nữa? Tại sao, có phải nàng bị thương không? Hay là bị người của Hoa gia tìm được rồi? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Thấy Trầm Ký Ngôn gấp gáp như vậy, trong lòng Mạnh Hoài Cần không rõ là tâm trạng gì, chậm rì rì giải thích nói: “Cũng không phải, chính là ta đã đưa nàng đến nơi khác rồi.”

Nghe vậy lòng Trầm Ký Ngôn trầm xuống.

“Người đưa nàng đi đâu?”

“Quên mất, hôm nay người của Hoa gia đã nhìn thấy nàng. Không nên để nàng ở lại phủ của ta nữa, nên ta đã đưa nàng đi nơi khác.” Mạnh Hoài Cần đắc ý dào dạt nói: “Tốt nhất Cửu Vương gia đừng tìm nữa. Tiểu Hoa đã nói với ta, nàng không muốn cho người khác biết nàng đang ở đâu.”

Vốn dĩ Mạnh Hoài Cần nghĩ rằng, sau khi nghe xong những lời này Trầm Ký Ngôn sẽ dẹp đường về phủ, thế nhưng hắn ta lại bất ngờ đánh một chưởng về phía mình.

“Sao người lại đánh ta?”

Mạnh Hoài Cần tránh thoát được một chưởng này, không ngờ Trầm Ký Ngôn căn bản không muốn dừng lại, còn đánh ra chiêu thức càng hung hiểm hơn. Mạnh Hoài Cần đành phải nghiêm túc đánh với hắn ta.

Mạnh Hoài Cần nghĩ, hắn ta thật sự điên rồi.

Mạnh Hoài Cần vừa tiếp chiêu của Cửu Vương gia, vừa hô: “Cửu Vương gia, người đang làm cái gì thế?”

Trầm Ký Ngôn hung hăng đánh về phía Mạnh Hoài Cần, tiến công càng ác liệt, không hề có ý dừng tay.

“Ta vốn nghĩ rằng người thật lòng đối tốt với nàng. Thế nên ta mới không làm trái ý nàng, đưa nàng rời khỏi đây. Thế mà người lại dám làm loại chuyện như thế này.”

“Ta làm sai cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn không hiểu ra sao hỏi.

“Rõ ràng người biết nàng sợ nhất cái gì, tại sao người còn để cho nàng bị phát hiện?”

Trầm Ký Ngôn căn bản không muốn nghe Mạnh Hoài Cẩn trả lời, một chiêu lại tiếp một chiêu tấn công về phía Mạnh Hoài Cẩn, làm cho hắn không ứng phó nổi.

“Bây giờ nàng một mình ở bên ngoài nếu xảy ra chuyện gì thì sao? Nếu nàng có bất kỳ sơ xuất gì, cho dù ta không cần ngôi vị hoàng đế này, cũng nhất định sẽ bắt người phải đền mạng!”

Mạnh Hoài Cẩn ngậy ngẩn cả người, hắn thật sự không ngờ Trầm Ký Ngôn lại quan tâm đến Hoa Thanh Vũ như vậy.

Cũng trong một giây ngậy ngẩn này, Trầm Ký Ngôn đã đánh một quyền vào ngực hắn.

Một quyền này thật không khách khí, đánh cho Mạnh Hoài Cẩn đau đớn một trận.

Hắn tự hỏi không biết có phải xương cốt bản thân đã bị gãy rồi không.

Trên chiến trường hắn chưa bao giờ bị đánh như vậy. Hôm nay hắn lại bị quân vương tương lai đánh, Mạnh Hoài Cẩn thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

“Ta sẽ không bao giờ để cho nàng ở bên người nữa. Mặc kệ sau này dù nàng nói muốn ở cùng người, ta cũng sẽ dứt khoát đưa nàng đi.” Trầm Ký Ngôn sửa sang lại quần áo vì đánh nhau mà có chút xốc xếch, ánh mắt kiên định nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Nếu người đã không thể bảo vệ nàng, thì hãy để ta sẽ bảo vệ cho nàng.”

Nói xong Trầm Ký Ngôn hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Mạnh Hoài Cẩn nhìn theo bóng dáng Trầm Ký Ngôn, bỗng nhiên hiểu được một chuyện. Thì ra Trầm Ký Ngôn thật lòng thích Tiểu Hoa, thích còn nhiều hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều.

Từ bao giờ mà hắn ta lại thích Tiểu Hoa nhiều đến vậy? Là từ nhiều năm trước, lúc bọn họ còn nhỏ ư?

Nghĩ đến đây Mạnh Hoài Cẩn lại cảm thấy tâm trạng có chút không vui. Đối thủ mạnh như vậy, xem ra hắn không thể khinh thường.

May thay Tiểu Hoa vẫn đang ở phủ đệ của Diêu Cảnh Hành, phỏng chừng Cửu Vương gia cũng không nghĩ ra.

Có điều với thế lực của Cửu Vương gia, chỉ sợ chuyện tìm ra chỗ ở của Hoa Thanh Vũ cũng dễ như trở bàn tay.

Cửu Vương gia tốt xấu gì cũng là hoàng tử, Tiểu Hoa lại là con gái của Hoa gia.

Hoa gia là đại gia tộc, còn có quan hệ họ hàng với hoàng gia, không chừng Trầm Ký Ngôn sẽ tìm ra biện pháp cứng rắn đoạt mất Tiểu Hoa.

Mạnh Hoài Cẩn là thần, Trầm Ký Ngôn là quân, không có chuyện thần thắng được quân. Xem ra, hắn phải mau chóng đem gạo nấu thành cơm mới được!

.....

Hoa gia cho người tìm hết một lượt trong phủ tướng quân của Mạnh Hoài Cẩn, cũng không tìm thấy Hoa Thanh Vũ. Tuy Mạnh Hoài Cẩn đã nói mấy lần rằng Hoa

Trầm Nghiên đã nhìn lầm rồi, nhưng Hoa Trầm Nghiên lại vô cùng chắc chắn.

Thế nhưng mọi người lật tung cả phủ tướng quân cũng không tìm được người, Hoa gia đành phải bỏ cuộc. Trước khi đi còn giải thích nhiều lần với Mạnh Hoài Cẩn, rằng mấy ngày sau sẽ tặng một đồng lễ vật lớn đến phủ tướng quân để xin lỗi.

Khi Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy đồng lễ vật vô giá này, cảm thấy có chút áy náy. Bởi vì hẳn cho Tiểu Hoa ở nhờ cũng không lâu lắm.

Mặt khác hẳn lại cảm thấy, Hoa gia không hổ là thủ phủ (nhà giàu nhất), thực sự giàu có.

Lúc đầu Hoa Thanh Vũ cũng lo lắng một chút. Sau lại thấy Hoa gia không có động tĩnh gì khác, cũng an tâm hơn. Tuy rằng so với phủ tướng quân Diêu phủ vẫn kém hơn một chút, cũng không bằng phủ đệ của Hoa gia, nhưng Hoa Thanh Vũ vẫn thực sự thích nơi này .

“Sao lại là vẫn rất thích?” Tử Diệp nhìn Hoa Thanh Vũ đang chọn sách trên giá hỏi.

Đây là biệt viện nổi danh của Diêu gia ở kinh thành đấy.

“Vì ở đây có chút nhàm chán.” Hoa Thanh Vũ nhin không được thờ dài nói: “Sân thì nhỏ như vậy, Đại tướng quân lại không cho phép ta đi lung tung.”

“Dừng! Dừng!” Tử Diệp kinh ngạc hỏi: “Cô cảm thấy sân này rất nhỏ sao?”

Đây chính là biệt viện lớn nhất mà Mạnh đại tướng quân bắt Diêu Cảnh Hành phải đưa họ đến.

“Đúng vậy, cô không cảm thấy sao?” Hoa Thanh Vũ chỉ chỉ tòa núi giả nhỏ trong viện nói: “Trong viện của ta có núi giả to gấp mười lần ở đây, cho nên trước đây mỗi khi thấy nhàm chán ta sẽ coi núi giả như mê cung để chơi. Nhưng ở đây nhỏ như vậy, không chơi được.”

Tử Diệp kinh ngạc, không thể tin hỏi lại: “Cô nói đại viện nhà cô có núi giả lớn gấp mười lần nơi đây?”

“Không phải đại viện của nhà ta, đại viện của nhà ta còn lớn hơn viện của ta.” Đối với chuyện này Hoa Thanh Vũ không có hứng thú, nhìn cuốn sách trong tay mình, không chút để ý nói: “Ta đang nói đến núi giả ở Bắc uyển của ta. Bắc uyển là viện nhỏ nhất trong bốn viện nhà ta. Ừ, nhưng mà cũng không thể coi là rất tốt, tuy không giống Đông uyển của tỷ tỷ có lương đình có hồ nước, nhưng lại có một rừng trúc nhỏ.”

Vốn dĩ Tử Diệp đã từng nghe nói thành Cẩm Quan vô cùng giàu có và đông đúc, cũng từng nghe nói Hoa gia ở thành Cẩm Quan cực kỳ nhiều tiền, nhưng cũng không thể ngờ là nhiều tiền đến như vậy.

Hoa Thanh Vũ vẫn còn đang chăm chú xem sách, nhưng Tử Diệp lại cảm thấy Hoa Thanh Vũ đã không còn giống như trước đây nữa rồi.

Có lẽ Hoa Thanh Vũ mới là đại tiểu thư giàu có nhất mà nàng từng biết!

“Ôi, quyển này ta cũng xem qua rồi.” Hoa Thanh Vũ khép sách lại, ghen khuất nhìn Tử Diệp nói: “Nơi này chỉ có ít sách như vậy thôi sao?”

“Như thế này...” Tử Diệp mở mắt thật lớn gật đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Hoa Thanh Vũ nói: “Ta đoán thư phòng nhà cô chắc chắn có nhiều sách hơn nơi này phải không?”

“Người hỏi thư phòng của nhà ta hay là thư phòng của ta?” Hoa Thanh Vũ quay đầu nhìn Tử Diệp nói: “Bởi vì ta không được phép tùy tiện đi vào thư phòng của phụ thân .”

“Nhà cô cô..... Cô có.....” Tử Diệp lắp bắp không biết nói gì .

“Ta làm sao?”

“Không, không có gì.” Tử Diệp nhìn mười cái giá sách trong căn phòng lớn này, bỗng nhiên không muốn biết đáp án, “Hoa cô nương, không bằng ta dạy cô thêu hoa nhé?”

Nàng ta thật sự không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Nàng ta đã hiểu vì sao ngày đầu tiên Hoa Thanh Vũ đến phủ tướng quân vẫn cực kỳ bình tĩnh, không giống như các tiểu thư khác vừa đến đã bị sự xa hoa của phủ tướng quân làm cho kinh ngạc.

“Đúng rồi.....” Tử Diệp không nhin được hỏi: “Chẳng lẽ Thành Cẩm Quan còn phồn hoa hơn kinh thành?”

“Đương nhiên là không phải!” Hoa Thanh Vũ trợn tròn mắt nói: “Cô không biết kinh thành rất náo nhiệt sao? Tuy rằng Cẩm Quan phồn hoa nhưng làm sao có thể so với kinh thành được. Cô có biết sau khi đến kinh thành ta mới biết được thêm bao nhiêu là mà trước đây ta chưa từng biết không?”

Rốt cục Tử Diệp cũng mỉm cười, tốt xấu gì nàng ta cũng tìm lại được một chút tự hào cho người kinh thành.

“Đi, chúng ta đi thăm hoa!”

Bởi vì đại tướng quân không muốn cho Hoa Thanh Vũ chạy lung tung, nên nhiều ngày nay nàng thật sự rất buồn bực. Vừa nghe nói giải Mã cầu tiếp tục thi đấu, nàng lập tức đứng ngồi không yên.

Nhưng mấy ngày nay dù nàng cầu xin Đại tướng quân thế nào, hần cũng không đồng ý, không cho phép nàng đi xem. Tận cho đến khi trận thi đấu Mã cầu cuối cùng diễn ra, Mạnh Hoài Cẩn vẫn không đồng ý.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sai uy vũ bắt phạm, ngài cho ta đi xem một chút đi!”

“Không được, tỷ tỷ và mẫu thân nàng cũng sẽ đến xem. Nàng không thể đi được.”

“Tỷ tỷ sẽ không chú ý đến ta đâu. Ta sẽ trốn trong đám đông, không ai nhìn thấy ta đâu.” Hoa Thanh Vũ khẩn cầu Mạnh Hoài Cẩn nói: “Đại tướng quân, ta giống như người vô hình vậy, rất khó để phát hiện ra ta. Cho nên ngài cứ yên tâm đi.”

“Không được!” Mạnh Hoài Cẩn trợn to mắt nhìn Hoa Thanh Vũ nói: “Nàng còn dám nói nàng giống như người vô hình. Nếu nàng giống như người vô hình, vậy tại sao mỗi lần ta liếc mắt đều có thể nhận ra nàng?”

Hoa Thanh Vũ sững sốt, suy nghĩ một chút sau đó vô cùng trịnh trọng nói: “Đó là vấn đề của ngài, không phải vấn đề của ta. Ta chính là người vô hình, ta sống mười lăm năm nay, ngay cả bà vú của ta cũng thường xuyên không chú ý đến ta, ngay cả khi ta đang ở trước mặt bà ta. Ngài liếc mắt một cái có thể nhận ra ta, chắc chắn là ngài có tật xấu gì đó, ngài nên mau mau tỉnh lại đi.”

Nghe vậy Mạnh Hoài Cẩn không có ý tốt nướng mảy, mờ ám nói: “Ta đã tỉnh lại rồi. Ta nghĩ ta đã biết vì sao mình lại thích nàng như vậy rồi.”

Trong giọng nói của Mạnh Hoài Cẩn tràn ngập đắc ý, hần nở nụ cười làm cho Hoa

Thanh Vũ đỏ mặt. Tử Diệp đứng một bên xem thường nhìn lên trời, mà Diêu Cảnh

Hành cũng đứng lúc đi tới cửa.

“Ta ghé thăm sắp nôn ra rồi đây!”

Diêu Cảnh Hành vừa đi tới cửa chợt nghe được câu nói buồn nôn của Mạnh Hoài Cẩn. Lại nghĩ đến bộ dạng trên chiến trường của hần, Diêu Cảnh Hành không khỏi hoài nghi có phải Mạnh Hoài Cẩn đã bị yêu quái nhập rồi không.

“Cái này gọi là thổ lộ chân tình.” Mạnh Hoài Cẩn đắc ý dào dạt nhìn thoáng qua vẻ mặt đỏ bừng của Hoa Thanh Vũ, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Diêu Cảnh Hành vỗ vỗ vai hần hỏi: “Sao ngươi lại chạy đến đây?”

“Ngươi hỏi ta đến đây làm gì à? Ta thấy ngươi đã vui đến quên trời quên đất rồi.” Diêu Cảnh Hành mở to hai mắt nói: “Một canh giờ nữa trận đấu sẽ bắt đầu. Mọi người chắc cũng đang đợi ngươi, khi nào thì chúng ta xuất phát?”

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới ý thức được trận đấu sắp bắt đầu, không thể lè mề nữa. Hần xoay người nói với Tử Diệp: “Tử Diệp, chỉ có ngươi mới có thể giúp Hoa cô nương “trang điểm” một phen. Sau đó dẫn nàng đến sân thi đấu.”

“Ngài cho phép ta đến xem mọi người thi đấu sao?” Hoa Thanh Vũ kích động nhảy dựng lên.

“Sẽ không để cho nàng thất vọng đâu. Nàng yên tâm, cho dù Tử Diệp hóa trang cho nàng thành bộ dạng gì, ta cũng có thể liếc mắt một cái là tìm được nàng!”

Hoa Thanh Vũ nhìn thấy ánh mắt nóng hừng hực của Tử Diệp và Diêu công tử, không nhịn được trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái.

Sao lúc nào hần cũng nói những lời không đứng đắn như vậy chứ!

Ngược lại Mạnh Hoài Cẩn càng thêm đắc ý, hắn không để ý đến ánh mắt ghét bỏ của Tử Diệp và Diêu Cảnh Hành, néo néo mặt Hoa Thanh Vũ, sau đó mới nói với Diêu Cảnh Hành: “Đi thôi Diêu huynh! Chúng ta đi đánh cho đám tiểu tử thành Cẩm Quan kia đẹp mặt!”

“Hoa cô nương, chúng ta đi đây.”

.....

Nửa canh giờ sau, khi Hoa Thanh Vũ nhìn thấy khuôn mặt bị thay đổi hoàn toàn của mình ở trong gương, thật sự cảm thấy Tử Diệp đang cố ý.

“Tử Diệp, cô cố ý khiến cho Đại tướng quân không tìm thấy ta sao?”

“Đúng vậy!” Tử Diệp hài lòng nhìn gương mặt đã hóa trang của Hoa Thanh Vũ nói:

“Để cho ngài ấy hết đắc ý đi. Cả ngày nhìn bộ dạng đắc ý dào dạt của Đại tướng quân thật sự là phiền chết đi được. Phải để cho ngài ấy ghen khuất một phen mới được.”

Cho nên để vì muốn cho hắn kinh ngạc, thì phải hóa trang cho nàng thành nam nhân sao?

Chỉ có điều kĩ thuật hóa trang cũng thật giỏi.

“Ta hóa trang xong rồi, bây giờ chúng ta phải đi xếp hàng thôi. Nếu chậm chỉ sợ sẽ không có vé đâu.”

Lúc sáng sớm Hoa Thanh Vũ đã nghe nói vé xem trận thi đấu Mã cầu này rất khó kiếm. Nhiều người đã xếp hàng suốt ba ngày ba đêm rồi, hiện tại các nàng mới đi không biết có mua được không.

“Không cần.” Tử Diệp lấy từ trong áo ra hai tấm thiệp mời màu vàng nói: “Đại tướng quân đã sớm chuẩn bị vé cho hai chúng ta rồi. Ở hàng đầu tiên, là vị trí tốt nhất đó.”

Hoa Thanh Vũ nhìn hai tấm thiệp mời ánh vàng rực rỡ trong tay Tử Diệp, thoáng có chút khó hiểu hỏi: “Vậy sao vừa rồi vẻ mặt của Đại tướng quân giống như không muốn cho ta đi xem?”

“Cô cứ nói đi?”

Hoa Thanh Vũ lập tức hiểu được. Nàng không nhận được kính trọng hắn nói:

“Hắn cố ý muốn ta phải cầu xin hắn đúng không?”

Tử Diệp dùng ánh mắt như đang nhìn động vật nhỏ đáng thương nhìn thoáng qua Hoa Thanh Vũ, vỗ vỗ đầu nàng sau đó nặng nề thở dài một hơi.

Hoa Thanh Vũ lại nhìn về phía gương, nhìn gương mặt của mình trong gương, bỗng nhiên sinh ra sự tán thưởng tự đáy lòng với Tử Diệp.

“Thật xinh đẹp!”

Hừ! Phải để cho Đại tướng quân dương dương tự đắc kia, kinh ngạc một lần mới được!

31. Chương 31: Toàn Bộ Thế Giới Nhìn Chàng Mà Chàng Lại Chỉ Nhìn Mình Ta!

Edit: Song Tử (littu156)

Mã cầu hay còn gọi là Po-lo, 500 năm trước từ Ba Tư truyền vào Trung Nguyên, sau đó được phổ biến rộng rãi khắp dân gian cho đến ngày nay.

Mà hoàng đế khai quốc của vương triều này là người vô cùng yêu thích Mã cầu, ông ta không chỉ đặc biệt sửa chữa đình đài lầu các thành sân thi đấu, vào năm Thiên Hi thứ bảy còn ban chiếu, đưa Mã cầu vào hạng mục huấn luyện trong quân đội.

Liên phiên kích cức nhường*, xảo tiếp duy vạn đoan**!

(Tiệc xong lại chơi trò đá cầu, ném que,

Khéo léo thật khôn lường.)

**Hai câu thơ trong bài Danh đô thiên là một bài tân đề nhạc phủ, thuộc Tạp khúc ca từ, lấy hai chữ ở câu đầu làm tựa. Nội dung bài này được so sánh với thời kỳ niên thiếu của tác giả, cho thấy cuộc sống của một quý công tử.

Bởi vì những trận thi đấu Mã cầu rất đồ sộ và thay đổi nhanh chóng, người chơi cần thông minh và nhanh nhẹn, nên vẫn luôn thịnh hành từ hoàng cung đến dân gian, đến nay những trận thi đấu Mã cầu vẫn được tổ chức để chúc mừng đất nước hưng thịnh.

Mà Hoa Thanh Vũ cũng giống như tất cả mọi người, vẫn luôn mơ ước đến một ngày mình có thể được xem một trận đấu Mã cầu.....

Nhưng mà nàng thật sự không ngờ, những người thi đấu Mã cầu lại dễ nhìn như vậy.....

Chỉ thấy hơn hai mươi con tuấn mã chạy như bay, cưỡi bên trên là hai mươi thiếu niên mặc cẩm y hoa phục, tất cả bọn họ đều đội trường ngoa*, chân đeo giày bó, tay cầm gậy đánh cầu, một đám tư thế oai hùng hiên ngang đến kỳ cục!

*Trường ngoa: Tên một loại mũ thời xưa, trông giống như cái khăn xếp lại.

“Tử Diệp, chẳng lẽ các cầu thủ trong Mã cầu được chọn nhờ tướng mạo sao?” Hoa Thanh Vũ nhin không được hỏi: “Tại sao người này so với người kia càng tuấn tú hơn?”

“Cũng tạm tạm.....” Tử Diệp hết sức chuyên chú nhìn trận đấu đang diễn ra trên sân nói: “Nhưng không đẹp bằng Đại tướng quân.....”

Đây không phải là nói nhảm sao! Hoa Thanh Vũ nghĩ, trên đời này người có gương mặt so được với Đại tướng quân, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Đang nghĩ như vậy, thì Hoa Thanh Vũ nhìn thấy Đại tướng quân đang ra sân.....

Mạnh Hoài Cẩn toàn thân mặc trường bào màu trắng thêu hoa văn màu vàng kim, dưới chân đi giày làm từ da hươu trắng, mái tóc đen nhánh được buộc gọn bằng mào bạch ngọc. Hắn tóc đen áo trắng cưỡi ngựa đỏ thẫm đạp gió mà đến, xa xa là một ngọn núi độc lập, rõ ràng lẻ loi một mình một ngựa từ xa mà đến, lại có khí phách uy phong của nam tử hán dịch vạn người.

Không biết vì sao, nhìn Mạnh Hoài Cẩn như vậy, Hoa Thanh Vũ lại có chút kinh hãi.

Đây mới thật sự là Đại tướng quân mà nàng biết sao?

Mạnh Hoài Cẩn cưỡi ngựa tư thế oai hùng hiên ngang tiến vào giữa sân cỏ, hắn cầm gậy ra sức đuổi theo quả cầu, hoa văn Thất Bảo* được chạm khắc trên quả cầu giống như sao băng bay vút qua sân đấu, trận đấu còn chưa bắt đầu, nhưng mọi người bắt đầu vì hắn mà reo hò.

*Thất bảo: Bảy loại bảo vật trân quý, gồm “kim, ngân, lưu li, xà cừ, mã não, hổ phách, san hô”

Hoa Thanh Vũ cũng không nhin được reo lên, nhìn Đại tướng quân uy phong lẫm lẫm đứng trên sân bóng, lần đầu tiên nàng cảm thấy thì ra Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm đúng là anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm như vậy.

“Thì ra Đại tướng quân lại đẹp như vậy.....” Hoa Thanh Vũ không nhin được nói.

Tử Diệp vừa kích động vừa vỗ tay vừa la lớn: “Bây giờ cô mới biết sao!”

“Không phải.....” Hoa Thanh Vũ dùng thanh âm chỉ có bản thân mới nghe được nói: “Nhưng lại là lần đầu tiên ta cảm thấy như vậy.”

Cảm thấy một người thật đẹp, cảm thấy nhìn rất đẹp, gương mặt dễ nhìn này cũng không khiến nàng cảm thấy khó chịu.

“Cô nhìn cô nhìn đi! Đại tướng quân đang tìm cô!” Tử Điệp kích động kéo kéo Hoa Thanh Vũ nói: “Nhanh đội mũ lên đi, nhanh lên nhanh lên!”

Quả nhiên Hoa Thanh Vũ nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn đang nhìn xung quanh, lập tức đội mũ lên.

Nhưng rất rõ ràng, nàng và Tử Điệp đã quên mất một việc.....

Khi nhìn thấy ánh mắt và gương mặt né tránh của Hoa Thanh Vũ cùng với ánh mắt giảo hoạt và nụ cười dương dương đắc ý của Tử Điệp, Mạnh Hoài Cẩn thật sự thực hoài nghi trí lực của hai người kia.

Vì sao các nàng lại cảm thấy hắn sẽ tìm không ra Hoa Thanh Vũ chứ?

Tuy rằng sau khi Hoa Thanh Vũ hóa trang thành nam nhân đúng là càng không có tồn tại cảm, thế nhưng Tử Điệp lại không có hóa trang!

Người ngồi bên cạnh Tử Điệp không phải là Hoa Thanh Vũ sao?

Hai con người ngu ngốc.....

Mạnh Hoài Cẩn nhin không được cười lắc lắc đầu, hành động này hấp dẫn sự chú ý của Hình Nhạn Lai.

Hình Nhạn Lai có dự cảm hôm nay Tiểu Hoa sẽ quay về, tuy rằng Mạnh Hoài Cẩn giấu nàng đi rồi, nhưng náo nhiệt như thế này, làm sao Hoa Thanh Vũ có thể không đến?

Cho nên hôm nay Hình Nhạn Lai chăm chú quan sát động tĩnh của Mạnh Hoài Cẩn, hắn ta nhìn theo ánh mắt của Mạnh Hoài Cẩn, quả nhiên nhìn thấy Hoa Thanh Vũ đang đứng trên khán đài gần sân cỏ nhất.....

Hình Nhạn Lai không nhin được hoài nghi trí lực của Mạnh Hoài Cẩn, không hiểu sao Mạnh Hoài Cẩn lại cho rằng với bộ dạng như thế thì người khác sẽ không tìm được Tiểu Hoa? Mặc dù Hoa Thanh Vũ đã đeo râu và cực kỳ không có cảm giác tồn tại, quả thực đứng ở trong đám người chỉ liếc mắt một cái rồi lướt qua, cũng sẽ không dừng lại trên người nàng trong chốc lát, nhưng Tử Điệp lại rất đẹp rất nổi bật! Hơn nữa nàng ta còn trang điểm cho mình đẹp như vậy? Vì sao Mạnh Hoài Cẩn lại cảm thấy bọn họ sẽ không biết người đứng bên cạnh Tử Điệp chính là Hoa Thanh Vũ chứ?

Ngu xuẩn!

Đương nhiên người cảm thấy Mạnh Hoài Cẩn ngu xuẩn, không chỉ có một mình Hình Nhạn Lai, còn có cửu Vương gia Trầm Kỳ Ngôn đang đứng bên cạnh phụng bồi Hoàng thượng, nơi có góc nhìn tốt nhất.....

“Tử Điệp, có chắc là Mạnh đại công tử sẽ không phát hiện ra ta chứ?” Hoa Thanh Vũ âm thầm kéo Tử Điệp hỏi.

“Chắc chắn!” Tử Điệp vô cùng đắc ý nói: “Đã nhìn lướt qua người cô một lần rồi, nhưng không có dừng lại, nên chắc chắn là không nhận ra!”

“Rất tốt.....”

Mặc dù cảm thấy rất vui, nhưng không biết vì sao trong lòng Hoa Thanh Vũ lại cảm thấy có chút đau xót.....

Một tiếng trống vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Ngựa vàng, cầu Thất Bảo, Hoa Thanh Vũ chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào náo nhiệt như vậy!

Trên sân cỏ các kỵ sĩ giục ngựa cầm gậy tranh giành quả cầu, trong lúc người tranh ta đoạt, cầu Thất Bảo giữa đường bay tới chỗ Mạnh Hoài Cẩn cho hắn cướp đi!

Mạnh Hoài Cẩn tay cầm gậy hình trăng lưỡi liềm đi trước làm gương, quả thực cầu Thất Bảo giống như là sinh trưởng trên gậy đánh cầu của hắn vậy.

Năm sáu con ngựa gắt gao theo sát phía sau hắn, trước mặt còn có hai con ngựa từ hai bên tiến về phía hắn, nhưng thần sắc của Mạnh Hoài Cẩn vẫn tự nhiên, sắc mặt không thay đổi.

Hắn kéo dây cương, trong chớp mắt khi con ngựa màu đỏ thẫm nghiêng người xoay một cái, hắn ra sức vung gậy lên đánh vào quả cầu, cầu Thất Bảo bay qua nửa sân cỏ vững vàng chui vào giữa cầu môn!

Đại tướng quân đã ghi điểm!

Hoa Thanh Vũ không nhịn được cùng hét lên với những người xung quanh, nhưng đúng lúc đó Hoa Thanh Vũ nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn kéo dây cương, phi ngựa chạy về phía nàng.

Mạnh Hoài Cẩn giục ngựa đến, phất tay cười to với đám người đang hoan hô, sau đó khi đi ngang qua Hoa Thanh Vũ hắn thoáng dừng lại, vừa nhìn về phía Hoa Thanh Vũ vừa đặc ý đảo mắt nhìn nàng sau đó phá lên cười.

Hoa Thanh Vũ sững sờ hồi lâu, mãi đến khi Mạnh Hoài Cẩn lần thứ hai giục ngựa chạy tới giữa sân cỏ nàng mới hoàn hồn.

Hóa ra Đại tướng quân đã nhận ra nàng!

Hắn không có lừa nàng, hắn nói hắn có thể liếc mắt một cái là nhận ra nàng, đúng là chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra.

Mọi người còn đang hoan hô vì cầu đã vào, nhưng nhiều người hoan hô vì Mạnh Hoài Cẩn như vậy, nhiều cầu thủ đến ăn mừng với Mạnh Hoài Cẩn như vậy, nhưng ánh mắt Mạnh Hoài Cẩn lại luôn nhìn Hoa Thanh Vũ – hướng về phía nàng cười đến thần thái tung bay.

Vào giờ khắc này, Hoa Thanh Vũ cảm thấy trước đây nàng không hiểu gì hết, trong chốc lát, bỗng nhiên đã hiểu ra.

Thì ra cảm giác thích chính là như vậy.....

Khi cả thế giới đang nhìn chàng, chàng lại chỉ nhìn ta.

Hoa Thanh Vũ cảm thấy có lẽ chính vào giờ khắc này, nàng đã bắt đầu biết rõ người mình thích chính là Mạnh Hoài Cẩn .

.....

Đội Mã cầu của kinh thành giành được chiến thắng trong trận đấu này, dĩ nhiên Mạnh Hoài Cẩn cũng cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng mà có một chuyện lại khiến cho hắn canh cánh trong lòng, đó là khi trận đấu bắt đầu được một nửa, hắn phát hiện ra ánh mắt Hoa Thanh Vũ nhìn hắn, không còn giống như trước đây.....

Mạnh Hoài Cẩn cũng không biết vì mình sao lại có cảm giác này, nhưng mà hắn cảm thấy đây chắc chắn không phải là ảo giác của hắn!

Bởi vì ánh mắt Hoa Thanh Vũ nhìn hắn thực sự vô cùng sáng!

Giống như cái gì ý nhỉ?

Đúng!

Ánh mắt giống như khi nhìn thấy thức ăn!

Mạnh Hoài Cẩn không khỏi có chút rợn cả tóc gáy, rốt cuộc hắn đã làm cái gì, mà khiến cho Hoa Thanh Vũ dùng ánh mắt khi nhìn bánh ngọt Phù Dung để nhìn mình?

Đùng đùng.....

Bánh ngọt Phù Dung.....

Mạnh Hoài Cẩn lại nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt kia vô cùng quen thuộc, hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt này ở đâu đây? Giống như từ rất lâu rất lâu trước kia đã từng nhìn thấy.....

Chẳng lẽ từ rất lâu trước kia Hoa Thanh Vũ đã từng ăn bánh ngọt Phù Dung trước mặt hắn sao?

“Mạnh huynh! Lát nữa chúng ta đến chỗ nào ăn mừng đây?” Diêu Cảnh Hành cắt đứt suy nghĩ của Mạnh Hoài Cẩn: “Huynh là đội trưởng, không phải nên mời mọi người ăn một bữa sao!”

“Đúng!” Tất cả mọi người ồn ào, “Mời một bữa đi.”

“Đúng vậy! Năm nay không phải thành Cẩm Quan đã nói mình nhất định sẽ thắng sao, còn không phải đã bị chúng ta đánh cho hoa rơi nước chảy!”

Thành Cẩm Quan!

Bỗng nhiên Mạnh Hoài Cẩn nghĩ ra mình đã gặp Hoa Thanh Vũ ở nơi nào.....

Đúng, chính là ở thành Cẩm Quan!

Hơn nữa lúc đó hắn còn rất nhỏ.....

Mạnh Hoài Cẩn nhìn về phía mọi người nói: “Các người đến từ lâu trước chờ ta! Ta có một chuyện quan trọng cần xử lý, sau khi xong việc sẽ lập tức đi tìm các người!”

Nói xong Mạnh Hoài Cẩn cũng không quay đầu nhìn mọi người đang nghi hoặc ở đằng sau, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cưỡi ngựa chạy đến bên cạnh sân đấu.

Chỉ thấy Mạnh Hoài Cẩn đi qua hàng đầu tiên của khán phòng, dùng một tay kéo một công tử vóc dáng nhỏ bé lên ngựa, sau đó cưỡi ngựa tuyệt trần đối bụng mà đi.....

“Tiểu công tử kia là ai?”

“Có quen biết với Mạnh tướng quân sao?”

“Tại sao Đại tướng quân lại đột nhiên bỏ đi?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay khi mọi người đang thảo luận âm ỹ, có ba người tinh mắt đã thấy được tiểu công tử kia là ai.....

Người biết được nội tình là Diêu Cảnh Hành bị mọi người đẩy đến Bát tiên lâu xấp xếp ăn uống; người buồn bã vì thất tình là Hình Nhạn Lai chỉ có thể thở dài nhìn về phương hướng nơi hai người kia biến mất; Mà người đứng ở trên đài cao xem trận đấu là Trầm Ký Ngôn lại nhìn theo hướng mẹ con Hoa gia đang chuẩn bị rời đi.....

.....

32. Chương 32: “bây Giờ Rốt Cuộc Chúng Ta Đã Được Xem Là Lương Tình Tương Duyệt Rồi Sao?”

Edit: Song Tử (lttu156)

Lần đầu tiên Mạnh Hoài Cẩn gặp Hoa Thanh Vũ đã cảm thấy kỳ lạ, cảm giác này giống như người đang tìm kiếm một thứ gì đó trong thời gian rất dài rất dài, sau đó bỗng nhiên có một ngày, rốt cuộc người phát hiện ra rằng thứ đó đang ở rất gần người.

Vào ngày hôm đó, Mạnh Hoài Cẩn không muốn thừa nhận thứ mà hắn vẫn luôn đi tìm lại là một món đồ tầm thường ở ven đường, không muốn tin nàng là một cô nương xấu xí cười lừa.

Tất cả mọi thứ của Mạnh Hoài Cẩn đều là tốt nhất, hắn chỉ thích thứ tốt nhất, hắn muốn chính là thiên hạ đệ nhất, cho dù là thiên hạ đệ nhịhắn cũng không muốn, hắn không thể chịu đựng được, thứ mà mình tìm kiếm lâu như vậy, lại là một thứ tầm thường nhìn một cái là quên.

Nhưng mà cái gì mới là tốt nhất? Rốt cuộc như thế nào mới được cho là thiên hạ đệ nhất?

Mạnh Hoài Cẩn luôn tự hỏi mình vấn đề đó.

Nhớ lại năm hắn mười tuổi đi theo phụ thân và mẫu thân hồi kinh, thuận tiện đến thành Cẩm Quan một chuyến, thăm thuộc hạ cũ của phụ thân, trên suốt đường đi hắn rất là bức bối, mọi người trò chuyện tán gẫu hắn một chút cũng không có hứng thú, chỉ có thể chơi với cái mũ của mình để giết thời gian.

Nhưng sau đó một tiểu cô nương đã được dẫn vào nhà lớn.

Đó là một tiểu cô nương vô cùng bình thường, khoảng sáu bảy tuổi, nhưng bộ dạng lại gầy yếu hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi, nếu không phải do ánh mắt của nàng, Mạnh Hoài Cẩn chắc chắn sẽ không nhớ rõ nàng.

Tại sao lại có người lộ ra ánh mắt như vậy? Ánh mắt thuần túy tràn ngập khát vọng.

Khi nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng Mạnh Hoài Cẩn có một cảm giác kỳ dị, giống như bị u mê, hắn cầm lấy một miếng bánh Phù Dung lên ăn nhưng lại không cảm nhận được mùi vị gì, cũng không có cách nào loại bỏ cảm giác mờ mịt trong lòng.

Mãi cho đến rất lâu sau này. Khi Mạnh Hoài Cẩn trưởng thành, một lần nữa gặp được cô nương có ánh mắt trong sáng kia, hắn mới biết thì ra cảm giác đó tên là đau lòng.

Khi còn nhỏ Mạnh Hoài Cẩn không giải quyết được thứ tình cảm này, cho nên hắn lựa chọn lãng quên cảm giác đau lòng mờ mịt đó, chỉ nhớ kỹ ánh mắt kia.

Hắn nhìn ánh mắt tiểu cô nương kia, muốn nhớ kỹ dáng vẻ của nàng, muốn nhìn một chút, rốt cuộc phải trải qua những gì mới có thể khiến cho bản thân cũng có ánh mắt khát vọng như vậy, nếu như tìm thấy nó, hắn nhất định sẽ tìm thấy thứ mà bản thân rất muốn có.

Thế nhưng chẳng được bao lâu, tiểu cô nương kia bắt đầu khóc, không ai chú ý đến nàng, nhưng nước mắt của nàng vẫn cứ rơi xuống, dáng vẻ rất thương tâm.

Dáng vẻ đó lại khiến cho hắn cảm nhận được cảm giác đau lòng mờ mịt kia, cho nên khi nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn lại hoảng hốt nghiêng đầu đi.

Nhưng hắn cũng biết một việc, nếu không chiếm được thứ mình muốn, ánh mắt khát khao đó sẽ biến thành nước mắt, biến thành thương tâm.

Sau đó Mạnh Hoài Cẩn dần dần trưởng thành, hắn là mỹ nam đệ nhất kinh thành, hắn văn võ song toàn, phong lưu phóng khoáng, ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Ăn mặc đi ở của hắn đều dùng những thứ tốt nhất, ngay cả bằng hữu của hắn cũng là những người đại danh鼎鼎.

Hình Nhan Lai thành danh từ thừa nhỏ, mười lăm tuổi trở thành Trạng Nguyên, Diêu Cảnh Hành là Đại học sĩ tuổi trẻ nhất nội các.

Nhưng mà mặc dù hắn dùng đao tốt nhất, mặc vải dệt tốt nhất, có cuộc sống tốt nhất, kết giao với bằng hữu tốt nhất, nhưng hắn vẫn không tìm thấy ánh mắt kia.

Năm mười tuổi sau khi về nhà thăm người thân, mỗi ngày hắn đều ăn bánh ngọt Phù Dung, hắn muốn biết liệu thứ này có ngon giống như tiểu cô nương kia nghĩ không, nhưng sau khi ăn hắn lại cảm thấy rất thất vọng, mỗi ngày đều thất vọng, cho đến khi hắn gặp lại một cô nương mười lăm tuổi ăn hết toàn bộ bánh trong phủ của mình.

Cho tới nay hắn cũng không nghĩ rằng mình đã tìm được thứ tốt nhất, mãi đến khi hắn gặp Hoa Thanh Vũ, phát hiện ra nàng chính là tiểu cô nương năm đó, hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Thì ra không có gì là tốt nhất, cũng không có cái gì là thiên hạ đệ nhất.

Có thể nàng không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng nàng là thiên hạ vô song* của hắn.

*Độc nhất vô nhị.

.....

Mạnh Hoài Cẩn một đường mang theo Hoa Thanh Vũ đến bờ sông, cho đến khi tiến vào bụi lau sậy mới dừng lại ôm Hoa Thanh Vũ xuống ngựa.

Hoa Thanh Vũ nghi hoặc nhìn chung quanh bụi lau sậy hỏi: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, muộn rồi ngài còn đưa ta tới đây làm gì?”

“Không biết.....” Bỗng nhiên Mạnh Hoài Cẩn có chút ủy khuất, tội nghiệp nhìn Hoa Thanh Vũ nói: “Muốn thì làm thôi, không được sao?”

Thấy Mạnh Hoài Cẩn lộ ra bộ dáng ủy khuất, thái độ của Hoa Thanh Vũ lập tức mềm nhũn, vỗ vỗ bả vai Mạnh Hoài Cẩn nói: “Không sao không sao, thật ra ta rất thích bụi lau này!”

Trong lòng Mạnh Hoài Cẩn có vô số lời muốn nói với Hoa Thanh Vũ, hết lần này tới lần khác lời đến bên miệng rồi nhưng một câu cũng không nói được .

Hắn nghĩ có lẽ thích một người chính là như vậy, càng thích thì lại càng im lặng.

Hoa Thanh Vũ bị ánh mắt nóng hừng hực của Mạnh Hoài Cẩn nhìn đến ngượng ngùng, có chút cứng ngắt xoay người giả vờ đang chuyên chú nhìn mặt sông, xấu hổ cười nói: “Đại tướng quân ngài xem..... Có..... Ở đây có một con sông này.....”

“Hoa Thanh Vũ, nàng có thích ta không?” Mạnh Hoài Cẩn đột nhiên hỏi.

“A?!”

Hoa Thanh Vũ không ngờ khi mình vừa mới xác định ý nghĩ trong lòng, thế nhưng lập tức đã bị nhận ra!

Theo bản năng Hoa Thanh Vũ muốn lảng tránh vấn đề này, lại không muốn nói dối, đỏ mặt chỉ về phía trước giả vờ trấn định nói: “Đại tướng quân, ngài xem, có con sông này!” (=.)

Mạnh Hoài Cẩn xác định Hoa Thanh Vũ thật sự không có năng lực nói dối.

“Nếu nàng không muốn trả lời câu hỏi này, vậy chúng ta đổi đề tài khác đi?” Về mặt Mạnh Hoài Cẩn cười đến vô hại đề nghị.

“Được!” Hoa Thanh Vũ nhẹ nhàng thở ra, hưng trí bừng bừng hỏi: “Vậy đổi đề tài gì?”

“Ngày đó ở Từ Đường, chúng ta đang làm một chuyện thì đột nhiên bị người ta cắt ngang. Bây giờ chúng ta tiếp tục có được không?”

“Chuyện gì?” Hoa Thanh Vũ suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra là chuyện gì, “Chúng ta tiếp tục cái gì?”

“Nàng không nhớ sao?” Mạnh Hoài Cẩn dương dương tự đắc, nở nụ cười thực hiện được ý đồ, “Không phải nàng đã nói muốn ta giúp nàng xác định một chuyện, đó là có phải nàng đã thích ta hay không sao?”

Nói xong lời này Mạnh Hoài Cẩn cũng không quan tâm đến vẻ mặt khiếp sợ của Hoa Thanh Vũ, lập tức cúi xuống hôn lên môi nàng.....

Đầu óc Hoa Thanh Vũ trống rỗng, tuy rằng lúc trước Đại tướng quân cũng đã từng hôn nàng, nhưng lần này nàng lại cảm thấy rất khác, hoàn toàn không giống như trước đây.

“Nàng có cảm giác gì?” Mạnh Hoài Cẩn chậm rãi rời khỏi môi Hoa Thanh Vũ, nâng mặt của nàng lên thật cẩn thận hỏi: “Nàng có thích ta không?”

“Không..... Không có cảm giác gì.....” Hoa Thanh Vũ đỏ mặt nói.

Bởi vì vừa rồi đầu óc của nàng hoàn toàn trống rỗng.....

“Ta không tin!” Mạnh Hoài Cẩn chọc chọc khuôn mặt đỏ bừng của Hoa Thanh Vũ nói: “Nếu không có cảm giác tại sao mặt của nàng lại đỏ như vậy? Nếu không có cảm giác tại sao nàng không đẩy ta ra? Nếu không có cảm giác tại sao nàng còn cầm tay ta không buông? Đó là vì nàng thích ta!”

Nhận ra Tiểu Hoa đang nói lỏng tay ra, nhưng Mạnh Hoài Cẩn làm sao có thể để cho nàng chạy thoát, lập tức kéo nàng ôm vào lòng.

Khi Mạnh Hoài Cẩn cúi đầu nhìn xuống, Tiểu Hoa ở trong ngực đã đỏ như một con tôm bị nướng chín.

“Còn không thừa nhận là nàng thích ta, nàng chính là thích ta!”

Hoa Thanh Vũ cũng nóng nảy, mắt nhìn chằm chằm nói: “Vừa rồi ta không có nói là ta không thích ngài, chẳng qua là vừa rồi ngài hôn ta, ta thật sự không có cảm giác gì!”

Mạnh Hoài Cẩn không dám tin vào lỗ tai của mình, thanh âm của hắn có chút run run hỏi: “Nàng không gạt ta?”

“Ta sao có thể gạt ngài chứ!” Hoa Thanh Vũ cau mày có chút không kiên nhẫn hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn ngây ngô cười nhìn Hoa Thanh Vũ hỏi: “Tiểu Hoa, bây giờ rốt cuộc chúng ta đã được xem là lưỡng tình tương duyệt* rồi sao?”

*Lưỡng tình tương duyệt: (duyệt: yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau, nôm na là hai lòng cùng ưa, ví dụ như anh A chị B lưỡng tình tương duyệt)

Hoa Thanh Vũ suy nghĩ một chút, như đinh đóng cột gật đầu nói: “Đúng!”

Mạnh Hoài Cẩn đột nhiên kéo Tiểu Hoa qua, một lần nữa gắt gao ôm nàng vào trong lòng, đắc ý nở nụ cười!

“Vậy chúng ta hôn lại một lần nữa đi, lần này ta đảm bảo nàng sẽ có cảm giác!”

Nhưng ngay khi Mạnh Hoài Cẩn cúi đầu muốn hôn Hoa Thanh Vũ, bỗng nhiên cảm thấy có người nắm lấy cánh tay Hoa Thanh Vũ, sau đó mạnh mẽ kéo nàng lui về phía sau.

Khi Hoa Thanh Vũ phục hồi lại tinh thần, nàng đã bị hai gia đình giữ chặt đứng phía sau mẫu thân.

“Mẫu thân!”

33. Chương 33: Để Cho Nữ Nhân Của Mình Gắng Sức Là Hành Động Không Đáng Mặt Đàn Ông!

Edit: Song Tử

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy bây giờ không phải là thời cơ thích hợp gặp nhạc mẫu đại nhân để nói chuyện tế nhị, ngoài ra còn có cảm giác đang bị bắt gian.....

Vì vậy mặc dù Đại tướng quân của chúng ta đã quen với mấy trường hợp như vậy cũng sững sờ tại chỗ — choáng váng!

Trên mặt Hoa phu nhân đã không còn vẻ hòa ái dễ gần như bình thường, vẻ mặt vô cùng không tốt, bà ta nhìn Mạnh Hoài Cẩn, trong ánh mắt lộ ra một cổ hàn ý làm cho Mạnh Hoài Cẩn rợn cả tóc gáy.

“Mạnh gia không hổ là thế giao* với Hoa gia ta.” Hoa phu nhân cười lạnh một tiếng nói: “Thật đúng là làm phiền Đại tướng quân, tốn sức như vậy để lừa gạt Hoa gia, không nề hà vất vả chăm sóc nữ nhi của ta lâu như vậy!”

*Thế giao: Quan hệ thân thiết nhiều đời.

Mạnh Hoài Cẩn chưa bao giờ gặp phải trường hợp khó khăn như vậy, nếu là người khác nói hắn, hắn có thể không cần quan tâm đến người đó, hoặc là có thể chửi lại, nhưng người đang trách móc hắn là Hoa phu nhân, không chỉ là bậc trưởng bối còn là nhạc mẫu tương lai, hắn thật sự không biết nên làm gì mới tốt.

Thấy Hoa phu nhân trầm mặc nhìn mình, Mạnh Hoài Cẩn nghĩ có phải mình cũng nên trả lời lại một câu? Đứng ngây ngốc như thế này cũng không lẽ phép lắm.....

Mạnh Hoài Cẩn vô cùng khấn trương, cười gượng hai tiếng nói: “Thật ra cháu cũng không có vất vả lắm, Tiểu Hoa được chăm sóc rất tốt.”

Nói xong câu đó Mạnh Hoài Cẩn lập tức hối hận, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ không thể tin được của Hoa phu nhân, Mạnh Hoài Cẩn hận không thể lập tức nhảy xuống dòng sông bên cạnh.

Ngay cả Hoa Thanh Vũ cũng tròn mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn, cũng đã quên cả sợ hãi!

Đại tướng quân sao lại ngốc như vậy, mẫu thân đang châm chọc chứ không phải khích lệ mà hấn cũng không nghe ra sao?

“Hoa phu nhân, ta không có ý này, ta.....”

“Được rồi!” Hoa phu nhân cắt ngang lời Mạnh Hoài Cẩn nói: “Cám ơn Đại tướng quân đã chăm sóc Thanh Vũ mấy ngày hôm nay, Hoa phủ ta dạy dỗ nữ nhi không được tốt, gây thêm nhiều phiền toái cho tướng quân rồi. Hôm nay ta còn phải trở về giáo huấn nữ nhi, ngày khác sẽ tới cửa cảm ơn.”

Nói xong Hoa phu nhân sai gia đình dẫn Hoa Thanh Vũ đi.

“Mẫu thân! Con muốn không quay về!” Hoa Thanh Vũ mở to mắt nói: “ Nếu trở về mẫu thân sẽ gả con cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia! Con không quay về! Con sẽ ở lại phủ Đại tướng quân!”

Hoa phu nhân thật vất vả mới bình thường trở lại nghe Hoa Thanh Vũ nói như thế lửa giận lại bốc lên, bà ta tức giận gờ tay lên muốn tát Hoa Thanh Vũ, lại bị Mạnh Hoài Cẩn nhanh tay nhanh mắt bắt được.

“Thế nào, ngay cả việc Hoa gia ta dạy dỗ nữ nhi Đại tướng quân ngài cũng muốn quản sao?” Hoa phu nhân tức giận.

“Có ta ở đây không ai có thể đánh nàng.”

Mạnh Hoài Cẩn giống như một bức tường đứng che ở trước người Hoa Thanh Vũ, Hoa Thanh Vũ nhìn dung nhan tuấn lãng mà trước kia nàng không hề thích của Mạnh Hoài Cẩn, bỗng nhiên cảm thấy cho dù chỉ nhìn Đại tướng quân như vậy, nàng sẽ không sợ bất cứ điều gì.

Không sợ mẫu thân, không sợ về nhà, cũng không sợ gả cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia.

“Hoa phu nhân, ta sẽ đưa Hoa Thanh Vũ về phủ tướng quân, là do ta giấu nàng đi không cho người biết, lẽn ngài là ta, không phải nàng.” Mạnh Hoài Cẩn vẻ mặt nghiêm túc chính nghĩa nhìn Hoa phu nhân nói: “Tạo thành cục diện như ngày hôm nay đều là do ta sai, ngài không nên trách Tiểu Hoa, nếu ngài thật sự tức giận, muốn đánh thì đánh ta đi.”

“Ta muốn đánh người!”

Mọi người không ngờ là Hoa phu nhân thật sự tặng cho Mạnh Hoài Cẩn một cái tát thật mạnh!

Đánh thật!

Mạnh Hoài Cẩn kinh hãi, đúng là hấn đã nói như vậy, nhưng không ngờ rằng Hoa phu nhân sẽ thật sự đánh hấn!

“Đi! Hồi phủ!”

Hoa phu nhân ra lệnh cho người hầu nhét Hoa Thanh Vũ vào trong kiệu, sau đó tiêu sái dẫn mọi người rời đi, ngay cả một câu cũng không thêm nói với Mạnh Hoài Cẩn.

Về mặt Mạnh Hoài Cẩn khiếp sợ nhìn Hoa phu nhân ngay cả miệng cũng chưa khép lại, đây chính là Hoa phu nhân một người thoát nhìn là người không thông minh, luôn luôn cười tủm tỉm cái gì cũng không so đo sao?

Hoa phu nhân, bà hung hãn như vậy Hoa lão gia có biết không?

Tuy rằng Hoa phu nhân cho hấn một cái tát rồi bước đi, nhưng Mạnh Hoài Cẩn không thể để một mình Hoa Thanh Vũ trở về Hoa gia, hấn không chút do dự cưỡi ngựa đuổi theo, nhưng khi đến cửa chính của Hoa gia lại bị gia đình ngăn cản.

Lẽ ra Mạnh Hoài Cẩn cũng không sợ đám gia đình này, mặc dù gia đình của Hoa gia võ công cao cường nhưng cũng không phải là đối thủ của Đại tướng quân hấn!

Nhưng vừa thấy “Chuẩn nhạc mẫu” nghiêm khắc của mình, Mạnh Hoài Cẩn cũng không dám hành động .

“Hoa phu nhân, người cho ta vào đi, ta.....”

“Hôm nay Hoa gia ta có chuyện nhà cần phải xử lý, không tiếp đãi Đại tướng quân được.” Hoa phu nhân không chút do dự đánh gãy lời Mạnh Hoài Cẩn.

“Vậy ngày mai ta lại đến!”

“Không có ngày mai.” Hoa phu nhân lạnh lùng nói: “Nếu tìm được Thanh Vũ rồi, tối nay chúng ta sẽ khởi hành quay về thành Cẩm Quan. Đại tướng quân nếu có rảnh, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người đến phủ chúng ta làm khách.”

Nghe thấy Hoa phu nhân nói các nàng sẽ trở về thành Cẩm Quan, Mạnh Hoài Cẩn nóng nảy, hấn muốn tiến lên phía trước cổ kiệu nói với Hoa Thanh Vũ hai câu, lại bị ngăn cản.

“Ta muốn nói với Hoa Thanh Vũ hai câu cũng không được sao?” Mạnh Hoài Cẩn hỏn hển.

“Chỉ sợ không được.” Hoa phu nhân đã trở lại dáng vẻ bình thường, đưa tay ngăn cản Mạnh Hoài Cẩn, vẻ mặt ôn hoà nói: “Mạnh gia là tướng môn thế gia, mặc dù Hoa gia ta không phải là người kinh thành, nhưng cũng được coi danh môn, Mạnh gia, Hoa gia không chỉ có mặt mũi của gia tộc, cũng là bạn tốt thế giao. Nếu Mạnh đại tướng quân vẫn còn quan tâm đến thể diện của Mạnh gia, thể diện của Hoa gia, thể diện của cha mẹ người, còn có thể diện của người và Hoa Thanh Vũ, xin vui lòng không dây dưa nữa.”

Mạnh Hoài Cẩn sợ nhất là có người mang cha mẹ của hắn ra, nổi nhục mà hắn không thể chịu đựng được chính là phá hoại danh tiếng của gia tộc, hôm nay bị Hoa phu nhân nói như đâm vào sống lưng, dĩ nhiên là á khẩu không trả lời được, chỉ đành ủ rũ cúi đầu lui lại mấy bước, đứng ở xa xa.

Hoa phu nhân thấy Mạnh Hoài Cẩn đi xa, lúc này mới để cho gia đình đưa Hoa Thanh Vũ ra ngoài.

Lúc bước ra khỏi kiệu, Hoa Thanh Vũ quay đầu nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái, ánh mắt đó cả đời này Mạnh Hoài Cẩn cũng không thể quên được.....

Hoa Thanh Vũ nở nụ cười, giống như là đang nói, ta không chuyện gì.

Nhưng nàng sao có thể không có chuyện gì chứ?

Mạnh Hoài Cẩn nhìn Hoa Thanh Vũ đi vào đại môn của Hoa gia, trong lòng quặn thắt, giống như bị người ta bóp chặt. Hắn thề không bao giờ muốn nhìn thấy Hoa Thanh Vũ lộ ra vẻ mặt như thế này nữa!

Phụ thân từng nói với Mạnh Hoài Cẩn: “Để cho nữ nhân của mình gắng sức là hành động không đáng mặt đàn ông!”

.....

“Quý xuống!” Vừa vào phòng vẽ mặt Hoa phu nhân đã lạnh lùng nói với Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ biết lúc trước mình đào hôn là sai cũng không biện giải, ngoan ngoãn quý xuống.

“Mẫu thân.....” Hoa Thanh Vũ sợ hãi nhìn Hoa phu nhân, nghẹn ngào nói: “Con xin lỗi, con biết con khiến người tức giận, con sai rồi, người đánh con đi.....”

Hoa phu nhân tức giận đưa tay muốn đánh Hoa Thanh Vũ, nhưng khi đến gần mặt Hoa Thanh Vũ lại thu tay về.

Hoa Thanh Vũ nhìn nhìn bàn tay dừng lại run run giữa không trung, khổ sở rơi lệ.

Nhìn đi, nàng đã khiến mẫu thân tức giận thành cái dạng gì rồi?

Nàng không ngoan như vậy, nên mẫu thân mới không muốn nàng.

Nhìn thấy Hoa Thanh Vũ khóc, Hoa phu nhân thở dài nặng nề thu tay về.

“Nếu người không muốn gả cho Vương Phương Tuyết, vì sao không nói cho cha mẹ biết?” Hoa phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hoa Thanh Vũ, tấm lưng của bà ta vì tức giận mà không ngừng run rẩy, “Vì sao người phải đào hôn? Người có biết không cha người vì chuyện của người mà tức giận đến sinh bệnh!”

“Con xin lỗi mẫu thân.....” Hoa Thanh Vũ vừa khóc vừa dập đầu cầu xin mẫu thân nói: “Con biết con ngàn sai vạn sai, nhưng mà con thật sự không muốn gả cho Vương công tử, mẫu thân, cầu xin người tha cho con, đừng bắt con trở về.”

“Có lấy chồng hay không, không phải do người quyết định!” Hoa phu nhân lạnh lùng nói: “Phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn, bộ dạng bây giờ của người còn ra cái thể thống gì! Ta không muốn lại nghe thấy người nói không muốn lấy chồng lần nữa!”

*Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai.

Nghe thấy mẫu thân nói như vậy, Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên nhớ tới ngày đó tỷ tỷ và mẫu thân nói chuyện.

“Con không lấy chồng!” Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu khóc nói với mẫu thân: “Mẫu thân vì sao người còn muốn tìm con? Không phải người đã từng vứt bỏ con rất nhiều lần sao? Hiện tại con đào hôn không phải rất tốt sao? Người không bao giờ cần vứt bỏ con nữa, tội gì phải tìm con trở về lập gia đình, người coi như không có nữ nhi này là được!”

“Câm miệng!”

Hoa phu nhân tức giận tát Hoa Thanh Vũ một cái, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bà ta đánh Hoa Thanh Vũ!

Đánh xong Hoa phu nhân sưng sốt, Hoa Thanh Vũ cũng sưng sốt.

Cơ thể Hoa phu nhân có chút run run, thị nữ bên cạnh lập tức bước lên đỡ lấy bà ta, lúc này bà ta mới đứng vững.

“Những lời vô liêm sỉ đó người nghe ai nói?” Hoa phu nhân trừng mắt nhìn Hoa Thanh Vũ, tức giận đến nổi giống như biến thành một người khác.

Hoa Thanh Vũ ôm một bên mặt bị mẫu thân đánh, nước mắt tuôn rơi.

“Khi mẫu thân và tỷ tỷ đến Từ Đường trong phủ tướng quân dâng hương, con trốn ở dưới bàn thờ, những lời tỷ tỷ và người nói con đã nghe thấy hết.”

Hoa phu nhân ngẩn ngơ, như là bị hù dọa, bà ta mặt xám như tro tàn ngồi xuống ghế, không hề nhìn Hoa Thanh Vũ lấy một cái, run run phát tay ra lệnh cho người hầu nói: “Đưa Nhị tiểu thư đến tiểu trúc Ngưng Huy giam giữ, Lý ma ma, Phùng ma ma hai người các người thay phiên nhau coi chừng nàng, trước khi lão gia đến kinh thành không cho phép nàng ra ngoài, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào được gặp nàng.”

34. Chương 34: Cũng Không Thể Trách Nghiên Nhi Hận Lão, Bởi Vì Là Do Lão Bất Công Với Nàng

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

Khi còn trẻ Lý ma ma và Phùng ma ma đều là tiêu sư. Sau này tiêu cục bị diệt môn, hai người được Hoa Quý Lương cứu nên mới đến Hoa gia làm gia phó.

Vì thế hai người bọn họ là những người có công phu tốt nhất Hoa gia.

Hiện tại mẫu thân phái hai người này đến coi chừng nàng, Hoa Thanh Vũ dù thật sự dù có mọc thêm cánh cũng khó lòng chạy thoát.

Lý ma ma canh giữ ở cửa viện, còn Phùng ma ma đưa Hoa Thanh Vũ đến phòng của nàng.

“Bữa tối sẽ lập tức có người đưa tới. Nhị tiểu thư, mời ngài vào trong.”

Hoa Thanh Vũ nhìn thoáng qua cái khóa trong tay Phùng ma ma, đáng thương hề hề nói với Phùng ma ma: “Ma ma, có thể không khóa cửa được không? Nếu ta muốn ra ngoài thì làm sao bây giờ?”

“Lúc nào Nhị tiểu thư muốn ra ngoài thì gọi ta, ta sẽ mở cửa cho nhị tiểu thư.”

Mặt Phùng ma ma không chút thay đổi chỉ vào trong phòng nói: “Mời ngài vào trong đi thôi. Xin nhị tiểu thư đừng khiến cho hạ nhân chúng ta khó xử.”

Hoa Thanh Vũ biết Phùng ma ma là người mặt lạnh vô tình, đành thở dài ngoan ngoãn đi vào phòng.

Ngay sau đó Phùng ma ma lập tức đóng cửa lại, khóa từ bên ngoài căn phòng.

Trong phòng có chút hơi tối, Hoa Thanh Vũ đi đến cạnh bàn định thắp nến lên, bất chợt từ phía sau có một người nhanh chóng che kín miệng nàng lại.

“Uhm...”

“Suyt! Là ta!”

Đại tướng quân?

Người phía sau buông tay ra, Hoa Thanh Vũ lập tức quay đầu nhìn lại, quả nhiên là đại tướng quân!

“Ngài.....” Hoa Thanh Vũ vừa mở miệng lập tức ý thức được giọng nói của mình quá lớn, vội vàng nhỏ giọng nói: “Đại tướng quân, chàng vào đây bằng cách nào thế?”

Mạnh Hoài Cẩn kéo Hoa Thanh Vũ đi vào bên trong phòng, cho đến khi cách cửa rất xa mới dám mở miệng nói chuyện.

“Ta vẫn luôn ở trên mái nhà nghe lén. Kết quả nghe được mẫu thân nàng nói muốn nhốt nàng trong tiểu trúc Ngưng Huy. Ta vội vàng đến đây trước một bước.” Mạnh Hoài Cẩn nhỏ giọng, vừa nói vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, hớn hờ nói: “Cũng may hai nhà chúng ta vốn thân quen với nhau. Lúc trước phủ tướng quân sửa chữa lại, ta đã đến ở nhờ biệt viện trong kinh thành của nhà nàng, cho nên mới biết tiểu trúc Ngưng Huy ở đâu.”

“Quan hệ hai nhà chúng ta tốt như vậy sao?”

“Đúng vậy,” Mạnh Hoài Cẩn giải thích: “Cha nàng Hoa Quý Lương là thuộc hạ cũ của cha ta. Trước đây cha ta hay thường nhắc tới vị tướng lĩnh đặc lực này. Chỉ có điều mười lăm năm trước cha nàng bỗng nhiên vô duyên vô cớ từ bỏ quân chức đi theo nghiệp buôn bán. Tuy thế hai người bọn họ vẫn là bạn tốt tri kỷ của nhau.

Bằng không khi phủ tướng quân sửa chữa lại, nhà nàng cũng sẽ không chủ động cho chúng ta mượn biệt viện để ở. Nếu không năm ta mười tuổi phụ thân cũng không một mình đến thành Cẩm Quan thăm cha nàng, ta khi đó cũng không gặp được nàng.”

“Năm chàng mười tuổi đã từng gặp ta sao?” Hoa Thanh Vũ kinh ngạc hỏi.

“Đừng nói to như thế.” Mạnh Hoài Cẩn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, “Cẩn thận bị ma ma phát hiện!”

Nhìn thấy Mạnh đại tướng quân ở trong mắt người khác luôn là duy ngã độc tôn*, bây giờ giống như một tên trộm vừa nhỏ giọng nói chuyện, vừa khấn trương thò đầu nhìn ra bên ngoài, Hoa Thanh Vũ không nhịn được bật cười xì một tiếng, làm cho Mạnh Hoài Cẩn gấp đến mức mạnh tay bưng kín miệng nàng.

(*Duy ngã độc tôn:

Câu này trích trong một đoạn kinh A- hàm của Đạo Phật, cả đoạn có nghĩa là: trên trời dưới trời chỉ có ta là hơn hết.

Thiên thượng thiên hạ,

Duy ngã độc tôn.

Nhất thiết thế gian,

Sinh lão bệnh tử.)

“Suyt! Bảo nàng nhỏ giọng đi cơ mà!” Mạnh Hoài Cẩn mở to hai mắt nói: “Nếu bị ma ma ở bên ngoài phát hiện, ta sẽ đuổi đi đấy.”

Hoa Thanh Vũ nhìn dáng vẻ khấn trương của Mạnh Hoài Cẩn, trong lòng cảm thấy vừa ảm áp vừa chua xót.

“Sao mắt nàng lại đỏ thế?” Mạnh Hoài Cẩn nhỏ giọng hỏi: “Ta không tức giận với nàng đâu, nàng cũng đừng giận ta nhé.”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là ta cảm thấy, chàng đối với ta rất tốt.”

“Đương nhiên là ta tốt với nàng rồi!” Nói xong Mạnh Hoài Cẩn nâng mặt Hoa Thanh Vũ lên nói: “Mau cho ta xem chỗ bị mấu thân đánh của nàng nào, đừng nói là đánh hồng luôn rồi đấy.”

“Đánh hồng rồi cũng không quan trọng, dù sao ta cũng không xinh đẹp gì.”

“Ai nói thế? Bản tướng quân luôn thấy nàng rất xinh đẹp!” Mạnh Hoài Cẩn đau lòng nhìn gương mặt của Hoa Thanh Vũ nói: “Điều tại ta không tốt, không bảo vệ được nàng. Khi đó ta cũng không dám xuống can ngăn, sợ bị nương nàng biết ta nhìn lén, biết ta vụng trộm đến gặp nàng.”

“Không quan trọng,” Hoa Thanh Vũ không đành lòng nhìn Đại tướng quân tự trách bản thân, ra vẻ thoải mái mà nói: “Mấu thân đánh ta là đúng mà, ta không thấy đau cũng không thấy khổ sở đâu.”

Mạnh Hoài Cẩn vội kéo Tiểu Hoa qua ôm chặt nàng vào trong lòng nói: “Chờ phụ thân nàng đến kinh thành, ta sẽ đi cầu xin ông ấy, tuyệt đối không để ông ấy gả nàng cho cái tên thiếu gia mắc bệnh lao kia. Về sau nàng theo ta, sẽ không có dám đánh nàng nữa.”

“Nhưng phụ thân và mấu thân ta sẽ không đồng ý đâu,” Hoa Thanh Vũ có chút lo lắng hỏi: “Nếu bọn họ nhất định muốn gả ta cho cái tên Vương công tử kia thì sao?”

“Ta sẽ cầu xin, liều mạng cầu xin họ. Nếu bọn họ còn không đồng ý,” Mạnh Hoài

Cẩn kiên định nói: “Cùng lắm thì ta sẽ không làm tướng quân nữa. Ta sẽ dẫn nàng đi ngao du giang hồ, chân trời góc biển nàng muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi đến đó, chỉ cần nàng nguyện ý đi theo ta.”

Hoa Thanh Vũ trịnh trọng gật đầu, thật sự cảm thấy từ nay về sau nàng không còn phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Bởi vì Đại tướng quân chính là phu quân của nàng.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn, mơ ước của Hoa Thanh Vũ là gả cho một phu quân diện mạo xấu xí, tâm địa thiện lương, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Trên đời này không còn ai tốt hơn Đại tướng quân nữa.

“Tiểu Hoa.” Một lát sau Mạnh Hoài Cẩn ngập ngừng kêu Hoa Thanh Vũ một tiếng, cười gượng nói: “Có chuyện này nàng phải giúp ta một chút.”

“Chuyện gì thế?”

Mạnh Hoài Cẩn u buồn nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt nói: “Nàng giúp ta trốn ra ngoài, thoát khỏi hai vị ma ma võ công cao cường kia đi.”

Bỗng nhiên Hoa Thanh Vũ cảm thấy, kỳ thật đại tướng quân cũng không vĩ đại như nàng nghĩ!

.....

Hoa lão gia Hoa Quý Lương rất nhanh đã chạy tới kinh thành. Tuy ông ta theo nghiệp buôn bán nhiều năm nhưng thói quen ở trong quân ngày trước vẫn không thay đổi, một thân một mình ra roi thúc ngựa ba ngày ba đêm đã chạy tới kinh thành.

Mạnh Hoài Cẩn vừa nghe được tin tức Hoa lão gia đã đến kinh thành lập tức đưa bà mới tới cửa cầu hôn. Không ngờ chưa tới nửa ngày đã có tin tức, Hoa lão gia mời hẳn đến phủ nói chuyện.

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy Hoa Quý Lương cho mời hẳn tới nhà chơi, chắc là bị chuyện của hắn và Tiểu Hoa làm cho bất ngờ. Hắn đắc ý dào dạt, đi rêu rao khắp nơi chuyện được mời tới Hoa gia. Có điều hẳn không ngờ, khi tới nơi thì không thấy

Hoa Thanh Vũ đâu, chỉ thấy Hoa Trầm Nghiên vẻ mặt mất hứng đang ngồi ở đó.

“Mạnh đại tướng quân!” Hoa Quý Lương nhìn thấy Mạnh Hoài Cẩn đang đi vào lập tức đứng dậy đón hẳn nói: “Đã không tiếp đón từ xa.”

“Thế bá gọi cháu là Hoài Cẩn là được ạ.” Mạnh Hoài Cẩn vừa ngồi xuống không hề che dấu hỏi thăm Hoa Thanh Vũ, “Sao cháu chỉ thấy đại tiểu thư, không thấy nhị tiểu thư đâu ạ?”

“A, nha đầu Thanh Vũ kia bị phạt cấm túc không cho ra khỏi cửa, tạm thời không cho phép nó ra gặp khách.” Nói xong Hoa Quý Lương nhìn thoáng qua con gái lớn của mình, có chút xấu hổ nói với Mạnh Hoài Cẩn: “Ta và phụ thân ngươi là bạn bè tốt nhiều năm, hôm nay sẽ không lá mặt lá trái* với ngươi nữa. Hai chú cháu chúng ta nói chuyện đi thẳng vào vấn đề được không?”

(* Lá mặt lá trái: được dùng phổ biến để biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.

Lá mặt tức là mặt phải của lá (trong tiếng địa phương miền Nam mặt là bên phải, tay mặt là tay phải, và lá trái tức là mặt trái của lá. Thành ngữ lá mặt lá trái có thể bắt nguồn từ cách làm các loại bánh lá.)

“Tất nhiên là được ạ.” Mạnh Hoài Cẩn cung kính nói: “Thế bá có chuyện gì cứ nói thẳng là được ạ.”

“Hiện tại có bà mối đến phủ của ta cầu hôn, nói là người của phủ tướng quân phái tới. Nhưng người được cầu hôn lại là nhị cô nương Hoa Thanh Vũ nhà ta. Ta muốn hỏi đại tướng quân một chút, có chuyện hiểu lầm gì ở đây không?”

Hoa Trầm Nghiên ngồi ở một bên bị vấn đề này làm cho tức giận đến đỏ mặt.

Mạnh Hoài Cẩn ngượng ngùng nhìn nàng một cái sau đó quay sang trịnh trọng nói với Hoa lão gia: “Người cháu cầu hôn đúng là nhị cô nương Hoa Thanh Vũ nhà ngài, không có chuyện hiểu lầm đâu ạ.”

“Ngươi!” Hoa Quý Lương kinh ngạc trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn hồi lâu mới hoàn hồn, không thể tin hỏi: “Ngươi đã từng nhìn thấy diện mạo của nhị cô nương nhà ta sao?”

“Cháu đã gặp nàng ấy rồi.” Mạnh Hoài Cẩn chẳng hề để ý nói: “Cháu biết người bình thường không thấy được vẻ đẹp của nàng ấy. Có điều chuyện đó cũng không quan trọng, cả nhà chỉ cần một người đẹp là đủ rồi.”

Dù sao Mạnh Hoài Cẩn cũng cảm thấy bản thân mình rất đẹp trai, không cần lo lắng đến chuyện khi sinh con trai không đẹp, con gái không xinh xắn.

Nhìn Mạnh Hoài Cẩn đang đắm chìm trong ảo tưởng không ngừng cười khúc khích, Hoa lão gia không khỏi nhú mày. Bỗng nhiên có chút hoài nghi thiếu niên trước mặt này có đúng là người năm đó đã đánh lui mười vạn quân địch hay không.

Cuối cùng Hoa lão gia quyết định không nghĩ thêm về vấn đề này nữa. Ông ta không muốn nghi ngờ trí tuệ của người anh hùng dân tộc.

“Mạnh chất nhi này, con gái thứ hai của ta không thể gả cho cháu được.

Nhưng ta có thể gả con gái lớn Hoa Trầm Nghiên của ta gả cho cháu, được

không?” Hoa Quý Lương chỉ vào con gái của mình nói: “Con gái lớn của ta có danh xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Từ lúc cập kê tới giờ có vô số người đã tới đập cửa để cầu thân. Chỉ là ta luyện tiệc không muốn để nàng xuất giá quá sớm, cho nên không đồng ý, thậm chí muốn giữ con gái ở bên mình để hưởng thêm vài năm sum vầy. Mà Mạnh đại tướng quân đây là thiếu niên anh hùng, là rường cột của nước nhà. Hơn nữa hai nhà Hoa Mạnh chúng ta là chỗ thân thiết, Hoa mỗ trộm nghĩ Đại tướng quân và Nghiên nhi nhà ta quả thật là xứng đôi.”

Hoa Quý Lương không ngừng dài dòng nói Mạnh Hoài Cẩn và Hoa Trầm Nghiên xứng đôi với nhau như thế nào, Hoa Trầm Nghiên ở một bên đã sớm âm thầm khóc. Mạnh Hoài Cẩn cũng choáng váng, không biết

hiện tại đang là tình huống gì. Không phải Hoa gia vẫn luôn muốn đưa Hoa Trầm Nghiên vào trong cung sao?

“Nhưng....” Mạnh Hoài Cẩn nhìn thoáng qua Hoa Trầm Nghiên đang yên lặng thương tâm khóc, nhỏ giọng nói với Hoa lão gia: “Cháu chỉ muốn cưới Hoa Thanh Vũ thôi ạ.”

Hoa Quý Lương lắc đầu, cười xảo quyệt.

“Cháu ngoan của ta, người vẫn nên chết tâm đi. Nhị cô nương nhà ta tuyệt đối sẽ không gả cho người đâu.”

“Vì sao ạ?” Mạnh Hoài Cẩn nóng nảy, “Là vì Hoa Thanh Vũ đã có hôn ước với người khác sao?”

“Hôn ước với Vương gia đã hủy bỏ rồi.”

“Một khi đã như vậy, tại sao lại không muốn gả Tiểu Hoa cho cháu?” Mạnh Hoài Cẩn trịnh trọng nói: “Nếu thế bá lo lắng chuyện cháu đối xử không tốt với Tiểu Hoa, cháu có thể thế. Cuộc đời này cháu tuyệt đối sẽ không lấy người khác. Cháu chỉ cần một mình Hoa Thanh Vũ là đủ!”

Hoa Quý Lương vẫn lắc đầu, khoát tay thờ dài nói: “Vị cao tăng kia nói quả không sai. Quả nhiên là nghiệp chướng. Làm vậy! Làm vậy!”

“Lão hòa thượng?” Mạnh Hoài Cẩn bị Hoa lão gia càng nói càng hồ đồ, vội truy hỏi:

“Vị cao tăng nói thế nào ạ? Là ai làm vậy ạ?”

Hoa lão gia cũng không trả lời lại vấn đề này, cười khổ lắc đầu nói: “Đại tướng quân đã biết chuyện Cửu Vương gia Trầm Ký Ngôn cũng đến nhà ta cầu hôn rồi chứ?”

“Cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn tức giận đến nhảy dựng lên, cũng bất chấp lễ tiết, chất vấn Hoa lão gia: “Thế bá, ngài đã đáp ứng Cửu Vương gia rồi sao?”

“Ta không đồng ý.” Hoa Quý Lương bắt đầu nhìn thoáng qua Mạnh Hoài Cẩn đang kích động nói: “Ta sẽ không gả Hoa Thanh Vũ cho người, cũng sẽ không gả Hoa Thanh Vũ cho Cửu Vương gia. Ta là vì muốn tốt cho Hoa gia, cũng là muốn tốt cho các người. Để tốt cho mọi người, Đại tướng quân cũng đừng hỏi đến chuyện này nữa.”

Mạnh Hoài Cẩn không chịu từ bỏ dễ dàng như vậy, không cam lòng truy vấn tiếp:

“Cháu cưới Tiểu Hoa thì có ảnh hưởng gì đến thiên hạ đâu ạ? Hoa lão gia có phải ngài đang lo lắng việc cháu và Cửu Vương gia sẽ trở mặt thành thù không? Ngài yên tâm, từ lúc cháu bắt đầu quyết định cưới Tiểu Hoa, cháu đã chuẩn bị sẵn sàng gánh vác mọi hậu quả rồi.”

Lúc nghe thấy câu nói bất chấp hậu quả kia của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa lão gia lập tức thay đổi sắc mặt, tươi cười trên mặt cứng lại.

Hoa lão gia đứng dậy, ý là không muốn cùng Mạnh Hoài Cẩn nhiều lời thêm nữa.

“Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không gả Hoa Thanh Vũ cho người. Mạnh đại tướng quân vẫn nên chết tâm đi. Tiền khách!”

Hoa lão gia đã nói đến mức này, Mạnh Hoài Cẩn cũng không thể tiếp tục nữa, chỉ đành đứng dậy cáo từ.

Hắn mơ hồ cảm thấy hình như Hoa gia có bí mật không thể cho ai biết. Cái gì mà cao tăng, cái gì mà nghiệp chướng, Hoa lão gia lại giữ kín như bưng không chịu tiết lộ cho ai.

Rời khỏi Hoa gia, Mạnh Hoài Cẩn lập tức cho người đi điều tra. Hắn muốn tìm hiểu xem, rốt cuộc chuyện gì đã ngăn cản Hoa lão gia không muốn gả Hoa Thanh Vũ cho hắn.

Mạnh Hoài Cẩn vừa đi, Hoa Trầm Nghiên lập tức đứng lên, trên mặt vẫn còn vương nước mắt chưa khô, cười lạnh hỏi Hoa Quý Lương: “Phụ thân, người đã vừa lòng chưa? Trong một ngày hai lần liên tiếp khiến con nhục nhã. Phụ thân người có cao hứng không? Hay là còn muốn thêm một lần nữa mới hài lòng?”

“Nghiên nhi.....” Hoa Quý Lương thử an ủi Hoa Trầm Nghiên, kéo tay nàng nói:

“Con với Thanh Vũ không giống nhau. Con tội gì vì chuyện nhỏ như vậy mà tức giận với phụ thân.”

“Con và nàng ta không giống nhau, nhưng so ra con còn không bằng nàng ta.”

Hoa Trảm Nghiên dùng sức gạt tay phụ thân ra, cười lạnh một tiếng rồi lau khô nước mắt, xoay người dẫn theo nha hoàn bên người đi mất.

Thấy con gái giận dữ, Hoa Quý Lương cũng không thể trách cứ.

Ông ta cũng đâu còn cách nào khác.

Ông ta vừa luyến tiếc nữ nhi bảo bối Hoa Thanh Vũ của mình, lại vừa không muốn làm chuyện bất nghĩa hãm hại người khác, chỉ đành ủy khuất con gái lớn của lão.

Cũng không thể trách Nghiên nhi hận lão, bởi vì là do lão bắt công với nàng.

35. Chương 35:

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

Hoa Thanh Vũ bị cấm túc đã ba ngày, ở trong biệt viện nhàm chán này khiến cho đầu nàng hận không thể mọc thêm mấy cái nham. Đúng lúc nàng đang yên lặng nhìn trời khấn cầu, hy vọng có người đến thăm nàng, thì lập tức nghe thấy tiếng bước chân.

Có điều, khi nghe được tiếng người nói ở bên ngoài, nàng lại hy vọng mình chưa từng cầu nguyện điều gì.

“Đại tiểu thư, phu nhân đã phân phó. Không ai được phép gặp Nhị tiểu thư.”

“Cút ngay!” Giọng nói của Hoa Trảm Nghiên tràn đầy tức giận, “Mẫu thân sẽ không cho phép người làm ta bị thương đâu. Bây giờ ta càng muốn đi vào, người ngăn cản ta thử xem?”

Nhất định phải tận chức tận trách mà giữ nàng ta lại đây! Hoa Thanh Vũ kêu thảm thiết trong lòng.

“Việc này.....” Phùng ma ma bất đắc dĩ trầm ngâm.

Phải kiên trì! Hoa Thanh Vũ gào thét vì Phùng ma ma.

“Vậy mời đại tiểu thư vào đi.”

Phùng ma ma! Người rất không có khí tiết!

Hoa Thanh Vũ xoay người chạy vào phía trong, muốn tìm chỗ để trốn. Nhưng rõ ràng đã không còn kịp nữa rồi.

Nha hoàn bên cạnh Hoa Trảm Nghiên một cước đá văng cửa phòng ra, sau đó nhanh chân tiến lên giữ chặt lấy cổ áo Hoa Thanh Vũ, sau đó đẩy nàng ngã xuống đất.

Hoa Thanh Vũ cam chịu nhìn về phía tỷ tỷ, không hiểu vì sao bản thân toàn gặp tỷ tỷ vào những lúc nàng ta đang tức giận. Hoa Thanh Vũ vẫn còn đang suy nghĩ, Hoa Trảm Nghiên đã tát lên mặt nàng một cái.

Đây là lần đầu tiên tỷ tỷ thực sự ra tay đánh nàng, Hoa Thanh Vũ từng sờ một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. Đã rất lâu rồi nàng chưa từng bị người khác đánh như thế.

Hoa Thanh Vũ bụm mặt, không biết làm thế nào đành ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy tỷ tỷ không hiểu vì sao đã khóc trước cả nàng.

Không bị đánh mà cũng khóc sao?

Hoa Thanh Vũ nhớ lại những chuyện từ nhỏ đến lớn, phát hiện ra một quy luật. Nếu tỷ tỷ không khóc sẽ rất ngoan ngoãn, nhưng một khi nàng đã khóc rồi thì sẽ hoàn toàn không nghe lời người khác nói, chỉ biết nổi điên lên mà thôi.

Thấy tỷ tỷ tát nàng một cái mà vẫn chưa bình tĩnh trở lại, bộ ngực phập phồng giống như còn đang tức giận, Hoa Thanh Vũ không nói hai lời bèn đứng lên bỏ chạy.

Cũng không thể ngốc nghếch đứng đó cho tỷ tỷ đánh không phải sao?

Hoa Thanh Vũ vừa chạy, Hoa Trầm Nghiên tức giận đuổi theo ở phía sau. Vừa chạy vừa mắng nàng: “Ta đánh chết người cái đứa xui xẻo này, làm liên lụy đến cha mẹ. Người hại cha mẹ không thể sống thanh thản mười mấy năm không nói, còn muốn làm hại ta không thể sống thoải mái.”

Nàng hại cha mẹ?

Nghe những lời tỷ tỷ mắng, bước chân của Hoa Thanh Vũ bị kìm lại. Nàng vội vàng đứng lại, khiến cho Hoa Trầm Nghiên đang đuổi sát phía sau đụng mạnh vào người nàng, tỷ muội hai người bị ngã đè lên nhau thành một đống.

Hoa Trầm Nghiên tức giận chỉ thẳng tay vào Hoa Thanh Vũ. Hoa Thanh Vũ cũng không ngăn cản, chỉ hỏi ngược lại: “Tỷ tỷ, tỷ nói muội có vận mệnh xui xẻo, làm liên lụy đến cha mẹ là có ý gì? Còn có, vì sao lại nói là muội làm hại đến tỷ?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cha mẹ không cần nàng.

“Người chính là.....”

Hoa Trầm Nghiên đang muốn nói tiếp thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gầm lên ở phía sau.

“Hai đứa các con bày ra bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì nữa.” Hoa phu nhân chạy tới trong viện, vẻ mặt tức giận nhìn Hoa Thanh Vũ và Hoa Trầm Nghiên nói:

“Nếu truyền ra ngoài người ta sẽ nghĩ Hoa gia chúng ta là cái dạng người gì, nuôi dưỡng ra hai nữ nhi hư đốn không vâng lời.”

“Mẫu thân..... Không phải con..... Là.....” Hoa Trầm Nghiên lại muốn đổ trách nhiệm lên người muội muội của mình.

“Câm miệng!” Hoa phu nhân hiếm khi bênh vực Hoa Thanh Vũ, nói với hai vị ma ma: “Từ bây giờ trở đi, các người không cần trông coi nhị tiểu thư nữa. Trông chừng đại tiểu thư cho ta.”

“Vâng.”

Lý ma ma và Phùng ma ma dẫn đại tiểu thư đi rồi, nhất thời trong viện chỉ còn lại Hoa phu nhân và mấy nha hoàn cùng với Hoa Thanh Vũ.

Hoa phu nhân sai người đỡ Hoa Thanh Vũ dậy, cũng không nhìn mặt nàng, có chút không kiên nhẫn nói: “Ngoan ngoãn ở yên trong phòng, ngày mai chúng ta sẽ trở về thành Cẩm Quan. Vương gia rút lại chuyện cầu hôn rồi, người cũng không cần phải đào hôn nữa. Nhà chúng ta sẽ nuôi người cả đời là được.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết.”

Hoa phu nhân lướt mắt nhìn qua, Hoa Thanh Vũ sợ tới mức run rẩy cả người, lập tức không dám nói chuyện tiếp.

“Ta đã sai một ma ma đến chăm sóc cho người, lát nữa sẽ mang bữa tối tới đây. Từ giờ tới lúc trở về nhà ta sẽ không cấm túc người nữa. Nếu như người còn nhớ tới chút công ơn dưỡng dục của cha mẹ thì ngoan ngoãn ở yên đó, đừng có làm ra cái trò đào hôn khô hải một lần nữa.”

Hoa Thanh Vũ ngoan ngoãn gật đầu, một câu cũng không nói. Nhìn theo mẫu thân rời khỏi sân viện của nàng, bỗng nhiên nàng nhớ ra, kể từ lúc nàng về nhà cho đến bây giờ, ngay cả một câu quan tâm mẫu thân cũng chưa từng nói. Người cũng chưa từng nói một lời thương nhớ nàng.

Có phải vì nàng rất xấu xí, cho nên không xứng được mẫu thân quan tâm hay nhớ đến?

Hoa Thanh Vũ không muốn nghĩ tiếp nữa, tự mình vỗ vỗ bụi trên người, quay đầu đi vào trong phòng.

Giờ phút này nàng có chút nhớ nhung Đại tướng quân. Trên đời này, chỉ có đại tướng quân là không ghét bỏ nàng. Chỉ là ngày mai nàng sẽ về Cẩm Quan, không biết cho đến bao giờ mới được gặp lại Đại tướng quân lần nữa.

.....

“Hoa Thanh Vũ!”

Buổi tối Hoa Thanh Vũ đang ngủ thì bỗng nghe được có tiếng người gọi nàng. Nàng sợ tới mức vội vàng ngồi bật dậy, nhìn thấy ma ma vẫn đang ngủ say như chết, giống như không nghe thấy âm thanh gì cả.

Chắc không phải là ảo giác của nàng đâu nhỉ? Hơn nửa đêm rồi còn ai tới đây nữa.

“Thanh Vũ!”

Đúng lúc này Hoa Thanh Vũ lại nghe thấy một tiếng gọi nữa, nàng sợ tới mức ngã lăn xuống đất, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ngoài cửa có một bóng người, khiến nàng sợ tới mức chỉ muốn chạy mất.

“Tiểu Hoa muội tử.....”

Ôi chao?

Giọng nói này có chút quen tai, hình như nàng đã từng nghe qua.

“Là huynh, mở cửa đi.”

Là Thổ Bao ca ca!

Lúc này Hoa Thanh Vũ mới nhận ra người đến là ai, lập tức bò dậy mở cửa cho hắn.

Ban đêm rất lạnh, cũng không biết Trầm Ký Ngôn đã đứng ở cửa bao lâu mới cố lấy dũng khí gõ cửa. Cả người hắn đã bị sương làm ướt hết, ngay cả tóc cũng bị dính sương đêm.

“Thổ Bao ca ca, sao huynh lại tới đây?” Hoa Thanh Vũ si ngốc nhìn Cửu Vương gia, hình như vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

“Ta có việc muốn hỏi muội.”

Ánh mắt Trầm Ký Ngôn trong bóng đêm ôn nhu như nước, mang theo một loại u buồn làm cho người ta muốn chìm sâu vào trong đó. Điều này làm cho Hoa Thanh Vũ không tự giác nhớ tới những tiểu thuyết mà bản thân đã từng đọc. Trong sách có nói lúc hồ ly tinh hay nữ quỷ xinh đẹp gặp thư sinh cũng giống như bây giờ.

Chỉ là hiện tại nàng là thư sinh, còn Thổ Bao là hồ ly tinh.

Thấy Hoa Thanh Vũ ngơ ngác nhìn mình, Trầm Ký Ngôn nở nụ cười nhu hòa, đưa tay ra quạt quạt trước mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Sao muội lại ngây người ra thế?”

Hoa Thanh Vũ tròn mắt, ngơ ngác nhìn Trầm Ký Ngôn nói: “Thổ Bao ca ca, huynh chính là hồ ly tinh.”

Trầm Ký Ngôn ngăn người, một lúc sau mới hiểu được câu nói của Hoa Thanh Vũ. Hắn nhin không được bật cười, xoa tóc Hoa Thanh Vũ nói: “Nhìn Thổ Bao ca ca giống hồ ly tinh, muội rất vui sao?”

Hoa Thanh Vũ còn thật sự gạt đầu, nàng rất vui.

Ngày mai nàng sẽ về Cẩm Quan rồi, sẽ phải nói tạm biệt với cuộc sống tự do tự tại ở kinh thành. Nếu nói trong lòng nàng không có chút thương cảm nào thì đó là chuyện không thể. Bây giờ lại có thể gặp được “cố nhân” kinh thành, sao nàng có thể không vui cho được?

Thấy Hoa Thanh Vũ gạt đầu, nụ cười trên mặt Trầm Ký Ngôn càng đẹp hơn. Hắn lại hỏi: “Vậy muội có thích sống cùng ta không?”

“Thích chứ!”

Nàng vẫn nhớ rõ ở lúc họ còn sống trên núi, mỗi ngày bọn họ đều chơi đùa thật vui vẻ. Tuy rằng sau đó gặp lại, Thổ Bao ca ca đã trở nên anh tuấn khiến cho nàng thật sự không thích. Nhưng mà nàng cũng dần dần học được một việc, đó là không nên trông mặt mà bắt hình dong .

“Vậy là được rồi. Ta sẽ đưa muội đi.”

Trầm Ký Ngôn kéo Hoa Thanh Vũ đi ra khỏi viện, Hoa Thanh Vũ hoảng sợ, một hồi lâu mới phản ứng lại, giữ chặt hán nói: “Thổ Bao, huynh làm cái gì thế? Ta sẽ không đi đâu hết.”

“Tại sao? Không phải muội không muốn gả cho tên thiếu gia bệnh lao kia sao? Muội đi theo ta, ta cam đoan nhất định sẽ bảo vệ muội, tuyệt đối không giống như cái tên Mạnh Hoài Cẩn kia khiến cho muội bị bắt trở về.”

Hoa Thanh Vũ vội lắc đầu, nói: “Không phải Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phạm khiến cho muội bị bắt trở về, huynh ấy tốt với ta lắm .”

“Đến tận bây giờ mà muội vẫn còn bao che cho hán.”

Thổ Bao cảm thấy vô cùng đau đớn, bởi vì đến lúc này Tiểu Hoa vẫn cảm thấy Mạnh Hoài Cẩn anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phạm....

“Hơn nữa hiện tại muội không sợ nữa ,” Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm nói: “Phụ thân muội nói ông đã chuẩn bị từ hôn giúp muội. Mặc dù muội cũng không rõ tại sao cha muội bỗng nhiên lại nghĩ thông suốt.”

Nghe vậy Trầm Ký Ngôn vui vẻ nhún mày. Lúc trước hán nghĩ, Hoa Thanh Vũ có hôn ước trên người, nếu hán cứ rần đi cầu xin phụ hoàng hay Thái hậu tứ hôn thì sẽ bị cự tuyệt bởi vì chuyện này không hợp lễ giáo. Nhưng bây giờ phụ thân Hoa Thanh Vũ đã nguyện ý từ hôn như nàng nói, hán có thể danh chính ngôn thuận khiến phụ hoàng tứ hôn.

“Khi nào cha muội đưa muội về Cẩm Quan?”

“Ngày mai sẽ đi.”

Trầm Ký Ngôn gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi, sáng sớm ngày mai ta phải đi tìm phụ hoàng, còn cả Hoàng tổ mẫu nữa, để nói chuyện của chúng ta.”

Chuyện của chúng ta?

Chúng ta có chuyện gì?

Hoa Thanh Vũ còn chưa kịp hỏi, Trầm Ký Ngôn đã cầm tay nàng nói: “Ta có cái này tặng cho muội, muội xem xong nhất định sẽ cao hứng!”

“Cái gì thế?” Sự chú ý của Hoa Thanh Vũ lập tức bị dời đi .

“Là vòng tay bằng hồng ngọc của mẹ ta!”

Trầm Ký Ngôn cho tay vào trong áo để lấy ra, nhưng tìm một lúc lâu vẫn chưa tìm được. Kỳ quái, rõ ràng hán để ở trong tay áo mà.

“Làm sao vậy? Không tìm thấy sao?”

Bỗng nhiên Trầm Ký Ngôn nhớ ra, vì muốn đi gặp Tiểu Hoa, hán vội vàng thay một bộ quần áo khác vừa mới may xong, sau đó kích động trực tiếp chạy tới đây. Cái vòng tay kia chắc vẫn còn ở trong bộ quần áo cũ của hán rồi.

“Ta để quên ở nhà rồi.” Trầm Ký Ngôn có chút kích động cầm lấy tay Hoa Thanh Vũ nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ về lấy nó ngay bây giờ. Muội đứng đây chờ ta.”

Hoa Thanh Vũ còn chưa kịp nói chuyện, Thổ Bao đã nhảy lên tường, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Người biết võ công thật là tốt, cả ngày đi tới đi lui, đến phủ của nhà người ta mà cứ như đến hoa viên nhà mình vậy.

Hoa Thanh Vũ im lặng mãi miết nhìn theo bóng dáng Trầm Ký Ngôn đã biến mất. Kỳ thật nàng rất muốn nói với hắn, nàng không cần vòng tay của hắn. Sao nàng có thể vô duyên vô cớ nhận đồ Thổ Bao ca ca được.

Chẳng qua là Trầm Ký Ngôn căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện. Hoa Thanh Vũ chỉ đành ngơ ngác nhìn tường vôi, bấu môi nói: “Ta có thể vào trong phòng chờ được không? Bên ngoài lạnh lắm...”

36. Chương 36: Hai Người Bày Ra Tư Thế, Chuẩn Bị Sẵn Sàng Cho Một Trận Chiến Bảo Vệ Tôn Nghiêm, Kinh Thiên Động Địa, Quỷ Thần Đ

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

“Hắt xì!”

Thổ Bao dẫn Hoa Thanh Vũ đứng tại chỗ chờ hắn, thế nên Hoa Thanh Vũ đã thật sự đứng chờ hắn ở trong sân. Đợi một lúc lâu nhưng vẫn chưa thấy hắn trở lại, Hoa Thanh Vũ đã hắt xì mấy lần rồi.

“Nàng đang bị bệnh đấy à?” Một giọng nói vang lên phía sau nàng.

“Thổ Bao, rốt cục huynh đã trở lại!”

Hoa Thanh Vũ hưng phấn quay đầu lại, nhìn thấy người phía sau đang đen mặt thì lập tức không cười nổi nữa. Thôi xong đời rồi, nàng thấy hình như Mạnh đại công tử đang tức giận thì phải. Hắn đúng là dễ tức giận nhỉ.

“Nàng đang đợi Trầm Ký Ngôn đấy à?” Mạnh Hoài Cẩn sắc mặt không tốt hỏi.

Hoa Thanh Vũ gật đầu nói: “Thổ Bao nói, huynh ấy để quên vòng tay hồng ngọc, bây giờ đang về lấy.”

“Vòng tay hồng ngọc?” Mạnh Hoài Cẩn không khỏi lộ ra vẻ mặt cực kỳ ghét bỏ nói: “Chuyện quái gì thế? Đại nam nhân như hắn lại mang theo vòng tay?”

“Không phải không phải, là vòng tay hồng ngọc của mẫu thân huynh ấy.”

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: “Hắn muốn tặng cho nàng sao?”

Hoa Thanh Vũ gật đầu nói: “Hình như là vậy.”

“Tuyệt đối không được nhận đâu đấy!” Mạnh Hoài Cẩn kích động nói: “Chắc chắn là hắn không có ý tốt!”

Tặng vòng tay của mẫu thân cho Hoa Thanh Vũ, nghe giống như là tặng tín vật đính ước vậy.

“Ta vốn cũng không muốn nhận.” Hoa Thanh Vũ ủy khuất nói.

“Không nhận là được rồi!” Nghe thế Mạnh Hoài Cẩn mới hơi an tâm một chút, “Nàng cứ như vậy, bảo ta làm sao có thể an tâm để nàng về Hoa gia được.”

“Ta sai rồi.” Hoa Thanh Vũ vụng trộm liếc mắt nhìn đại tướng quân còn đang mất hứng, lập tức thức thời nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, muện như vậy rồi huynh còn đến chỗ ta làm gì?”

Nghe nàng hỏi Mạnh Hoài Cẩn mới nhớ đến mục đích tới đây của mình. Phải rồi, việc gì hắn phải rối rắm chuyện tín vật đính ước, dù sao hắn sẽ lập tức đem gạo nấu thành cơm.

“Ta đến đây là để đánh dấu cho nàng.”

“Đánh dấu?” Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu hỏi: “Sao phải đánh dấu cho ta? Ta chưa từng nghe chuyện đánh dấu lên người.”

“Trước tiên đánh dấu nàng, tránh cho nàng bị người khác bắt mất. Hơn nữa làm như vậy rồi cha nàng sẽ phải gả nàng cho ta.”

Nghe Mạnh Hoài Cẩn nói vậy Hoa Thanh Vũ có chút không vui. Nàng cũng không phải là kẻ ngốc, sẽ không bị người ta bắt cóc.

“Ta không ngốc, ta đây rất thông minh. Ai cũng không bắt được ta.”

Thấy Hoa Thanh Vũ mất hứng, Mạnh Hoài Cẩn lập tức giải thích nói: “Đương nhiên là nàng thông minh rồi, nàng là thiên hạ đệ nhất thông minh mà. Nhưng người thông minh cũng sẽ bị bắt cóc. Ta đánh dấu cho nàng, người ngoài sẽ biết nàng là người của Đại tướng quân ta, như thế không tốt sao? Nàng phải tin tưởng ta, ta sẽ không lừa gạt nàng.”

Cũng đúng, Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phạm sẽ không lừa của nàng.

“Vậy đánh dấu ở đâu bây giờ?” Hoa Thanh Vũ hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn lôi kéo tay nàng nói: “Không thể làm ở ngoài này được. Đi, chúng ta vào nhà rồi hãy đánh dấu.”

Hoa Thanh Vũ không hiểu được vì sao đánh dấu lại phải vào trong phòng, nhưng vẫn đi theo Mạnh Hoài Cẩn vào trong. Lúc nàng chuẩn bị vào phòng thì bỗng nhiên cảm thấy có người nắm cánh tay của nàng, sau đó kéo mạnh nàng về phía sau.

Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, nàng đã được Trầm Ký Ngôn che ở phía sau.

“Ta đã nói rồi. Ta sẽ không cho phép Thanh Vũ ở cạnh người một lần nữa.”

Trầm Ký Ngôn một thân quần áo đỏ rực, giọng điệu uy nghiêm làm cho Tiểu Hoa không tự giác lui lại.

Lúc Thổ Bao tức giận cũng thật đáng sợ nha!

“Ngài dựa vào cái gì mà không cho phép Tiểu Hoa ở cạnh ta?” Mạnh Hoài Cẩn cũng không nhịn nữa, hần nhìn thoáng qua Trầm Ký Ngôn đang cầm lấy tay Tiểu Hoa nói: “Cửu Vương gia vẫn nên buông tay là tốt nhất. Lần trước bị ngài đánh một quyền, ta biết rõ ngài là hoàng thân quốc thích nên không muốn làm mất mặt hoàng gia. Nhưng nếu ngài còn khinh người quá đáng như vậy, ta cũng sẽ không nhịn nữa đâu.”

Hoa Thanh Vũ có chút không hiểu tình hình hiện tại. Tại sao hai người bọn họ bỗng dưng lại muốn đánh nhau ở đây? Nàng muốn xoa dịu bầu không khí đi một chút, lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Thổ Bao ca ca, Mạnh đại công tử tốt với mọi người lắm, không có khi dễ mọi người. Huynh không cần tức giận với huynh ấy.”

Hoa Thanh Vũ không ngờ, những lời này của nàng quả thực chính là lửa cháy đổ thêm dầu. Nàng vừa nói xong, hai người kia thật sự xông vào đánh nhau. Thổ Bao đánh một chưởng về phía Mạnh Hoài Cẩn, chưởng phong kia thiếu chút nữa đã đẩy ngã người vô tội là nàng.

“Thanh Vũ là cô nương tốt, còn chưa cập kê. Người dẫn nàng tới nơi như thế này là có mục đích gì?”

Mạnh Hoài Cẩn không nghĩ Trầm Ký Ngôn lại thích đánh nhau như vậy. Một chưởng này hần không hề phòng bị, đành phải lùi về phía sau vài bước.

Hần vừa chống đỡ tấn công của Trầm Ký Ngôn vừa nói: “Ngài quan tâm chuyện của ta làm cái gì? Chuyện của ta và Tiểu Hoa là việc riêng của chúng ta. Chúng ta là tình chàng ý thiếp, là ta tình nàng nguyện! Người ngoài như ngài không có tư cách xen vào.”

Những lời này của Mạnh Hoài Cẩn đã hoàn toàn kích động Trầm Ký Ngôn, khiến hần nổi điên. Tốc độ ra chiêu của Trầm Ký Ngôn càng lúc càng nhanh, ra tay không chút lưu tình, chiêu nào chiêu ấy đều rất nguy hiểm.

Nhìn thấy Thổ Bao và Mạnh Hoài Cẩn thật sự đang lao vào đánh nhau, Hoa Thanh Vũ cũng bắt đầu sốt ruột, vội vàng giải thích nói: “Thổ Bao ca ca, huynh đừng tức giận nữa. Đại tướng quân chỉ muốn cho ta con dấu, có con dấu của huynh ấy rồi mọi người sẽ không bị người khác bắt đi nữa. Huynh ấy rất tốt với ta mà.”

Nghe nàng nói vậy lửa giận của Trầm Ký Ngôn càng cao.

“Con dẫu? Con dẫu gì?”

Mạnh Hoài Cẩn còn ngại Trầm Ký Ngôn chưa đủ tức giận, lớn tiếng nói: “Tất nhiên là đem gạo nấu thành cơm, cho ngài hết hy vọng.”

Trầm Ký Ngôn quả thật là bị làm cho tức điên!

“Mạnh Hoài Cẩn, uống công ta kính trọng ngươi là đại anh hùng. Không ngờ ngươi lại dám lừa gạt một cô gái nhỏ đơn thuần. Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi phá hỏng thanh danh của Thanh Vũ.”

“Ta làm gì mà phá hỏng thanh danh của Tiểu Hoa? Chúng ta tình chàng ý thiếp, sau này sẽ thành thân với nhau. Nhưng còn ngài, ngài với Tiểu Hoa thật sự là một nửa văn tiền quan hệ cũng không có. Cửu Vương gia chạy đến đây mới có thể làm hỏng thanh danh Tiểu Hoa đấy!”

Trầm Ký Ngôn nghe vậy lập tức rút kiếm đâm thẳng về phía Mạnh Hoài Cẩn. Mạnh Hoài Cẩn bị bất ngờ, vội lùi về phía sau lảo đảo vài bước mới đứng vững được.

Nói thật, Mạnh Hoài Cẩn thật sự không muốn đánh nhau với vị Vương gia này. Bản thân hắn đánh nhau ở trên chiến trường đã quen, xuống tay không cần biết nặng nhẹ. Nếu bây giờ đánh bị thương đứa con được Hoàng thượng yêu thương nhất này, thì cho dù hắn có mấy cái đầu cũng không đủ đền tội.

Nhưng hiện tại hắn thực sự không thể nhịn nữa rồi. Huống hồ vị Vương gia này giống như không đánh chết hắn thì sẽ không bỏ qua, nếu hắn còn tiếp tục trốn tránh chỉ sợ sẽ không còn đường sống nữa.

“Được! Ta sẽ đánh một trận thật sự với ngươi!” Mạnh Hoài Cẩn cũng rút kiếm ra rồi nói: “Nếu không đánh cho ngươi phải nể phục, về sau ngươi sẽ còn tiếp tục dây dưa với ta và Tiểu Hoa.”

Hai người bày ra tư thế, chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến bảo vệ tôn nghiêm, kinh thiên động địa, quỷ thần đều phải khiếp sợ.

Nhưng nói thì lâu mà mọi chuyện diễn ra lại quá nhanh.

Không chờ hai người kịp ra chiêu, Tiểu Hoa đã lấy vô chiêu thắng hữu chiêu, thoáng chốc đã phá hủy trận quyết đấu của hai người.

Tiểu Hoa của chúng ta ầm một tiếng ngã thẳng xuống đất ngất xỉu!

37. Chương 37: Độc Phát

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

Đã quá nửa đêm, Lưu thái y đang say giấc nồng thì bỗng nhiên bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức. Sau đó lúc lão còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra, đã bị một đám người vây quanh túm lấy đưa đến Hoa phủ.

Hiện tại đã là giờ Tý, nhưng tất cả mọi người trong Hoa phủ đều có mặt ở tiểu trúc Ngưng Huy, vẻ mặt hoặc là lo lắng hoặc là đến góp vui. Càng đi vào trong, vẻ mặt của mọi người càng nghiêm trọng. Lưu thái y còn đang nghi hoặc không biết chuyện gì đã xảy ra thì đã nhìn thấy hai đại nhân vật — Cửu Vương gia và Mạnh tướng quân.

Chuyện gì mà có thể khiến cho hai vị đại gia này cùng xuất hiện ở đây vậy?

Không phải là Hoàng thượng đang ở trong này đấy chứ?

Mạnh Hoài Cẩn vừa nhìn thấy Lưu thái y đến, cũng không chờ Cửu Vương gia lên tiếng trước đã vội chạy vọt tới trước mặt Lưu thái y, kéo ông ta lại hỏi: “Lúc trước ông nói với ta là nàng đã bị trúng độc, nhưng là loại độc nào thì ông chưa điều tra ra được. Ông nói sẽ đi tìm vị sư huynh tinh thông các loại độc được của ông để hỏi, sao vẫn chưa tìm được hả?”

Lưu thái y bị Mạnh Hoài Cẩn hỏi đến mê mang, vội vàng trấn an Đại tướng quân nói: “Tướng quân đừng vội, từ từ nói cho lão hủ biết, là ai trúng độc?”

“Hoa Thanh Vũ.” Mạnh Hoài Cẩn suy nghĩ một chút, cảm thấy Lưu thái y phỏng chừng không nhớ rõ Tiểu Hoa, vội giải thích: “Chính là cô nương đi cùng ta mà mấy tháng trước ông xem bệnh cho đó!”

Thấy Lưu thái y vẫn là vẻ mặt mê mang, Mạnh Hoài Cẩn chép miệng, vội bổ sung nói: “Chính là cái người bị đói đến ngất xỉu, còn bị trúng kì độc đó!”

Lúc này Lưu thái y mới mơ hồ nhớ tới chuyện đó, hình như là có một cô nương như vậy. Cẩn thận nhớ lại thì hình như đúng là có chuyện như vậy. Nếu như không trúng phải loại độc kỳ quái đó, chuyện có một cô nương như vậy tồn tại ông ta đã sớm quên.

Thì ra chính là cô nương bị trúng độc đó, dọa ông ta nhảy dựng, còn tưởng rằng Hoàng thượng cải trang đi vi hành gặp chuyện không may.

Lưu thái y vẻ mặt ôn hoà trấn an Mạnh Hoài Cẩn nói: “Theo như lời Tướng quân, mấy tháng trước cô nương đó chính là người mà lão hủ đã xem bệnh ở trong quý phủ của tướng quân. Vị cô nương kia tuy rằng trúng độc mãn tính, tạm thời không thể giải được, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng, vì sao tướng quân lại kích động như thế?”

“Ông còn nói không ảnh hưởng đến tính mạng? Hiện tại nàng đã hôn mê bất tỉnh rồi đấy!”

Lưu thái y nghĩ đến tình huống lần trước, ngừng cười nói với Mạnh Hoài Cẩn: “Cô nương ấy hiện đang ở nơi nào? Không phải lại bị đói đến hôn mê đấy chứ?”

Cửu Vương gia Trầm Ký Ngôn đứng một bên nhìn hồi lâu, lúc này mới lạnh lùng mở miệng: “Người bị vì ngất mà toàn thân tím đen, tứ chi cứng ngắc sao?”

“Tất nhiên là không rồi...”

“Còn không mau vào xem đi!”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Cửu Vương gia, Lưu thái y sợ tới mức lông tơ cả

người đều dựng hết lên, hắn cũng không dám đắc tội thiên tử tương lai, vội vàng nói: “Dạ dạ, lão hủ sẽ vào xem bệnh tình của Hoa cô nương ngay ạ.”

Lúc Lưu thái y vào nhà, Lý Thái y và Phương Thái y đang cùng các vị Thái y khác thảo luận đối sách. Lưu thái y thấy thế mới biết bệnh tình của cô nương này rất khó giải quyết, cho nên đã mời tất cả mọi người trong Thái y viện đến cả đây rồi.

Mọi người thấy Lưu thái y tiến vào giống như gặp được vị cứu tinh. Cửu Vương gia và Đại tướng quân cũng đứng ở phía sau Lưu thái y, chờ ông ta chẩn đoán, dáng vẻ của cả hai giống như là nếu ông ta không chữa được thì sẽ rút kiếm lấy mạng ông ta luôn vậy.

Lưu thái y cảm thấy thời điểm bản thân ông ta xem bệnh cho Hoàng thượng cũng không khẩn trương như bây giờ.

Ông ta đi đến bên giường, xốc rèm lên thì thấy, một cô nương cả người tím đen nằm im không nhúc nhích ở trên giường, giống như lời Cửu Vương gia đã nói, cả người cứng ngắc, tay chân lạnh lẽo. Nếu không phải còn đang thở, ông ta nghĩ cô nương này chắc chắn đã chết rồi.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lưu thái y chưa bắt mạch mà cả người đã đầy mồ hôi lạnh. Bệnh trạng như vậy ông ta làm nghề y nhiều năm cũng chưa từng gặp qua.

Bắt mạch xong lại khiến cho ông ta hết hồn lần nữa.

“Lưu thái y, chuyện gì đã xảy ra thế?” Mạnh Hoài Cẩn đã không nhịn được nữa rồi.

Lưu thái y bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Đại tướng quân, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Cửu Vương gia, sau đó lắc đầu nói: “Lão hủ không có cách nào, sợ là không giúp được vị cô nương này.”

Đúng lúc này, Hoa lão gia, Hoa phu nhân và Hoa gia đại tiểu thư vốn vẫn ngồi ở gian ngoài mới chậm rãi đi vào trong.

Hoa phu nhân giọng nói có chút run rẩy hỏi: “Có phải là nó sẽ chết?”

Nghe vậy Trầm Ký Ngôn lập tức nhìn về phía Hoa phu nhân. Hoa phu nhân bị ánh mắt của Trầm Ký Ngôn nhìn đến, trong lòng hoảng hốt, giọng nói run run mang theo tiếng khóc nức nở, lại hỏi: “Có phải nữ nhi của ta sẽ không sống nổi nữa, đúng không?”

Lưu thái y cảm thấy câu hỏi của Hoa phu nhân có chút kỳ quái. Nào có ai vừa mở miệng đã hỏi có phải sẽ chết hay không, giống như mong cho con mình chết đi vậy.

Chỉ có điều Lưu thái y cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu sâu, chỉ an ủi Hoa phu nhân nói: “Hoa phu nhân chớ có khổ sở. Chỉ là bản thân lão hủ không chữa được, cũng không chắc chắn là sẽ không sống nổi. Tình huống này xem ra trước tiên Thái y viện chỉ có thể cứu chữa được nhất thời. Phải nhanh chóng tìm được sư huynh Địch Tam Thủy của ta đang ẩn cư ở Vô Nhai cốc.”

Nghe Lưu thái y nói như vậy Hoa phu nhân cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ngưng mi nhìn Hoa lão gia.

Hoa lão gia hiểu ý, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Lưu thái y, Địch Tam Thủy ẩn cư ở nơi nào? Trời sáng ta sẽ cho gia đình ra roi thúc ngựa đi tìm hẩn.”

Lưu thái y lấy ra một ngọc bội đưa cho Hoa lão gia nói: “Vị sư huynh kia của ta tính tình có chút... có chút không giống người thường. Hẩn rất yêu quý bản thân, nói nhân gian đều là những kẻ không sạch sẽ, không khí xung quanh cũng không sạch sẽ, cho nên sẽ không dễ dàng rời khỏi Vô Nhai cốc. Cho dù là ta cũng chưa chắc đã mời đến được. Hoa lão gia cứ cầm theo ngọc bội này mà đi tìm, còn việc sư huynh ta có tới đây hay không thì đành phải chờ xem vận số của cô nương này vậy.”

Hoa lão gia đưa tay muốn tiếp nhận ngọc bội kia, lại bị Mạnh Hoài Cẩn đứng ở một bên ngăn cản. Mạnh Hoài Cẩn tức giận đoạt lấy ngọc bội bỏ vào trong quần áo.

“Sao phải chờ đến hừng đông mới đi tìm? Ta sẽ đi luôn bây giờ.” Hẩn lại nhìn về phía Trầm Ký Ngôn, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn không nề hà nói: “Ta đi núi Vô Nhai chắc sẽ mất một thời gian, những ngày này nhờ người chăm sóc Tiểu Hoa giúp ta.”

“Ta sẽ đi cùng với người. Địch Tam Thủy này ta đã từng nghe nói qua, thật sự là kẻ cổ quái quỷ dị, sợ là một mình người sẽ không mời được hẩn đến đây.” Trầm Ký Ngôn thấy Mạnh Hoài Cẩn vừa định phản bác lập tức nói: “Bên này ta cũng không yên tâm, cho nên đã sai người tìm Hình Nhạ Lai đến đây. Nếu có biến cố gì, hẩn sẽ giải quyết mọi chuyện. Hiện tại hơi thở của Thanh Vũ càng ngày càng yếu, chuyện tìm Địch Tam Thủy mới là chuyện quan trọng nhất.”

Nghe Trầm Ký Ngôn nói như vậy Mạnh Hoài Cẩn mới yên lòng. Địch Tam Thủy kia hẩn cũng từng nghe nói đến. Hẩn cũng lo lắng bản thân mình không hiểu được lão quái nhân kia. Có Trầm Ký Ngôn thâm trầm lại quý kẻ đa đoan đi cùng, rốt cuộc hẩn cũng bớt lo đi một chút. Nhưng Hoa Thanh Vũ té xỉu, bệnh tình nguy kịch lại chuyển biến xấu, trong lúc này mọi người trong Hoa gia lại lạnh lùng như băng không quan tâm tới nàng, khiến hẩn rất lo lắng khi để Tiểu Hoa ở lại nơi này. Tuy rằng Hình Nhạ Lai đối với Tiểu Hoa không có ý tốt, nhưng vẫn thật lòng quan tâm đến nàng, để hẩn đến đây Mạnh Hoài Cẩn cũng yên tâm một chút.

“Chúng ta về tự chuẩn bị, nửa canh giờ sau gặp nhau ở cửa thành!”

“Được.”

Mạnh Hoài Cẩn và Trầm Ký Ngôn quay lại nhìn Hoa Thanh Vũ sau màn một cái. Hai người cũng không phải là những kẻ ủy mị, cũng không có nửa phần lưu luyến không rời, song song rời khỏi Hoa gia.

Hoa Quý Lương nhìn hai thiếu niên tài tuấn vì nữ nhi nhà mình mà phải bỏ đi, lại không có lấy một chút vui mừng. Ông ta thở dài một hơi, sau đó chỉ dặn dò nha hoàn túc trực ở bên nghe Thái y phân phó mà thôi. Ông ta cùng với vợ và con gái cảm tạ Thái y xong bèn trở về phòng nghỉ ngơi, giống như cuộc sống thường hằng ngày, đúng giờ thì tới phòng nhìn Hoa Thanh Vũ một cái.

Lưu thái y tuổi đã hơn năm mươi, đã quen nhìn thấy lòng người dễ thay đổi, cũng không lấy làm ngạc nhiên chuyện Hoa gia bạc tình. Có điều ông ta chăm sóc Hoa Thanh Vũ càng thêm tận tâm, tự đáy lòng ông ta cảm thấy vị cô nương cha không đau mẹ không thương này có chút đáng thương. Bởi vì chuyện này khiến cho ông ta nhớ tới chuyện của bản thân mình trước đây.

Hình Nhạ Lai vừa nhận được tin tức của Cửu Vương gia lập tức chạy suốt đêm đến đây, ngay cả nghỉ ngơi cũng không dám lơ là, ngày đêm canh giữ ở Hoa gia. Hoa Quý Lương nhìn thấy tình hình này, lại nhịn không được mà thở dài. Tuy trong lòng cảm thấy không thích hợp, nhưng đây là Cửu Vương gia phân phó nên không thể từ chối, chỉ đành mặc kệ hân.

Hoa phu nhân và Hoa Trầm Nghiên đến thăm Hoa Thanh Vũ, nhìn thấy Hình Nhạ Lai cũng thấy không vui vẻ. Hình Nhạ Lai cũng cảm thấy tức giận với mẹ con nhà này, khiến cho trong lòng hai mẹ con càng thêm bức mình, cũng không muốn đến nhiều nữa, số lần đến thăm càng ngày càng ít đi.

Tiểu trúc Ngưng Huy dần quay lại với sự vắng vẻ như ban đầu. Thường ngày chỉ có Lưu thái y, Lý Thái y, Phương Thái y thay phiên nhau thăm bệnh, ngoài Hình Nhạ Lai và Tử Diệp, còn có một nha hoàn do Hoa gia phái tới.

Hình Nhạ Lai nhìn cảnh này không khỏi vì Hoa Thanh Vũ mà chua xót trong lòng. Bệnh đã thành như vậy, Hoa gia đối đãi với nàng vẫn y như trước, nếu không biết còn tưởng bọn họ không biết nàng bệnh.

Dĩ nhiên Hoa gia cũng không cố ý hại nàng. Tựa như bây giờ, nên mời đại phu thì sẽ mời đại phu, nên dùng thuốc tốt nào thì sẽ dùng cái đó, ba bữa không kém, cũng sẽ không bạc đãi. Dù sao chuyện bất nghĩa cũng sẽ không làm, nhưng cũng không vì Hoa Thanh Vũ mà sốt ruột, coi nàng như mối quan tâm hàng đầu, chỉ để mặc nàng tự sinh tự diệt mà thôi.

Nếu không phải còn có vài người bạn, chỉ sợ thật sự sẽ không có người quan tâm chuyện sống chết của Hoa Thanh Vũ.

Hình Nhạ Lai cơ hồ không muốn nghĩ đến những năm nay Hoa Thanh Vũ ở Hoa gia như thế nào. Đã bị bệnh đến mức như vậy, người của Hoa gia đối xử với nàng cũng chỉ được như thế, càng đừng nói đến ngày thường.

Nghĩ đến trước kia Hoa Thanh Vũ có chút kỳ quái, tính cách lại có chút không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chắc chắn là có liên quan đến cách Hoa gia đối đãi với nàng. Một người đã quen tự sinh tự diệt, tất nhiên sẽ không học được cách nịnh hót tầm thường của trần gian. Có điều cũng may Hoa Thanh Vũ bản tính thiện lương, trời sinh chỉ biết suy nghĩ cho người khác.

Hình Nhạ Lai nhớ tới ngày ấy hân đến Hoa gia hái hoa, nhìn thấy Hoa Thanh Vũ dập đầu ba cái trước bức tường kia. Có lẽ Hoa Thanh Vũ vẫn nhớ kỹ chút ân tình ít ỏi của Hoa gia dành cho nàng.

Nhìn Hoa Thanh Vũ đang hôn mê bất tỉnh, Hình Nhạ Lai nhịn không được cười khổ nói: “Giờ khắc này nếu muội còn có ý thức, còn có thể nói chuyện, chắc chắn sẽ lại muốn biện giải thay cha mẹ của muội. Tựa như trước đây, vô luận Cửu hoàng tử đã kích muội như thế nào, muội vẫn sẽ tin tưởng chuyện đó không hề tồn tại.”

Khi đó Hoa Thanh Vũ chín tuổi, dưới ánh trăng một mình nàng ngồi trên tảng đá nứt vỡ, trong tay gắt gao ôm một bọc hành lý nhỏ, bên trong chỉ còn chút lương khô có thể chống đỡ được ba ngày.

Đó là bọc hành lý nhỏ mà mẹ nàng đưa cho, dặn nàng cứ chờ ở đó. Mà bản thân nàng vẫn không hay biết cha mẹ vốn không cần mình, cố ý bỏ nàng ở lại đó.....

38. Chương 38: Xong Đời, Bọn Họ Không Cần Thận Ăn Sạch Hết Tất Cả Điểm Tâm Của Cô Nương Kia Rồi!

Edit: SONG TỬ

“Ngu xuẩn, cha mẹ người không cần người nữa, người còn ngây ngốc chờ ở đây làm cái gì?”

Hình Nhạ Lai mười ba tuổi rõ ràng muốn an ủi tiểu cô nương trước mắt, lại nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói tức giận, giành nói ra sự thật trước hân.

Hình Nhạ Lai muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp, Cửu hoàng tử bước ra khỏi bóng tối lộ ra gương mặt đầy mụn, hân đi đến dưới ánh trăng, giống như là đang vô cùng tức giận với tiểu cô nương này, nổi giận ùng ùng nói: “Rõ ràng tỷ tỷ của người mới là người bị tiêu chảy, cũng không phải người bị tiêu chảy, vì sao mẫu thân người lại muốn dẫn người đi cùng? Rõ ràng chỉ là ra ngoài đại tiện vì sao lại đưa bọc hành lý nhỏ cho người cầm? Vì sao lại chỉ lấy bọc hành lý đưa cho người mà không đưa cho tỷ tỷ của người? Còn có, vì sao không bảo người lên xe chờ trước, trái lại muốn người một mình đi chơi? Đây không phải cố ý thì là cái gì?”

Hơn nữa, có cha mẹ nào lại quên mất con gái của mình chứ, cho dù nhất thời hồ đồ quên mất cũng sẽ lập tức đi tìm, hay là không có thời gian? Cha mẹ người không cần người nữa, người còn ngốc nghếch chờ ở đây, ngu xuẩn!”

Nhìn thấy Cửu hoàng tử tức giận mắ như vậy, Hình Nhạ Lai cũng không dám nói chuyện, hân không biết này tiểu cô nương này đã chọc giận Cửu hoàng tử ở chỗ nào, lại có thể khiến cho hân ta tức giận như vậy.

Hình Nhạ Lai nhìn về phía tiểu cô nương, lại thấy nàng hoàn toàn bất động, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Cửu hoàng tử, nhẹ nhàng nói: “Không phải cha mẹ không cần ta, chỉ là tạm thời đã quên mất ta thôi, sau khi nhớ ra sẽ lập tức quay lại đón ta.”

Lần này ngay cả Hình Nhạ Lai cũng cảm thấy tiểu cô nương này thật ngu ngốc, đã nói đến thế này rồi, mà nàng còn chưa hiểu sao?

Trầm Ký Ngôn tức giận muốn bùng nổ, đời này hân hận nhất chính là những người ngu ngốc, bởi vì những người ngu ngốc vừa hại mình lại vừa hại người, giống như hân trước đây vậy!

“Đi thôi.” Cửu hoàng tử không hề nhìn tiểu cô nương kia, nói với Hình Nhạ Lai:

“Chúng ta về chùa đi, đừng lãng phí thời gian ở đây với nha đầu kia nữa, nàng thích chờ thì để cho nàng chờ là được.”

“Nhưng đã muộn rồi, một mình nàng.....”

“Đi!”

Tuy rằng rất không đành lòng, nhưng mà nếu không đi Cửu hoàng tử sẽ nổi giận, Hình Nhạ Lai cũng chỉ đành đứng dậy đuổi theo bước chân của Cửu hoàng tử.

Nhưng sau khi đi được vài bước Cửu hoàng tử bỗng nhiên thở phì phì dừng lại, hân xoay người lộ ra vẻ mặt mà Hình Nhạ Lai chưa bao giờ nhìn thấy, nhìn tiểu cô nương ngồi trên tảng đá kia nói: “Cha mẹ người không có tuyệt vời như người vẫn nghĩ đâu, họ chỉ là con người mà thôi, chẳng có chuyện gì ngu xuẩn hơn việc ôm hy vọng mong đợi đối với người khác! Mà người ngu xuẩn căn bản là không xứng đáng sống ở trên đời này, chỉ xứng chết đi với hai bàn tay trắng.”

Trầm Ký Ngôn rất tức giận, giọng nói cũng rất nặng nề. Hình Nhạ Lai cảm thấy bắt đầu từ giờ khắc này có lẽ Cửu hoàng tử đã không còn là người bạn trước đây của hân ta nữa.

Giờ phút này Hình Nhạ Lai cảm thấy Cửu hoàng tử có vẻ mặt giống như một đại nhân vật, hân ta thực sự không thích vẻ mặt này, còn có chút sợ hãi.....

Hân ta lại quay đầu nhìn về phía tiểu cô nương, mà nàng vẫn không nhúc nhích ngồi dưới ánh trăng, gất gao ôm bọc hành lý nhỏ của mình, không hề lộ vẻ xúc động.

Nàng thật sự là người cố chấp nhất mà đời này Hình Nhạ Lai đã từng gặp, nhất định không chịu nghe khuyên bảo của người khác!

Chỉ thấy Cửu hoàng tử đứng tại chỗ nhìn cô nương kia trong chốc lát, trong mắt chợt lóe lên ánh nhìn động lòng người, cũng không đợi Hình Nhạ Lai nhìn rõ Trầm Ký Ngôn đã xoay người rồi đi không hề quay đầu

lại, Hình Nhạ Lai bắt đắ dĩ đi theo phía sau Trầ Ký Ngôn, cẩn thận mỗi bước đi, cho đến khi bóng dáng của tiểu cô nương kia biến mất trong bóng đêm.....

Sáng sớm ngày thứ hai Hình Nhạ Lai không yên lòng đứng lên, muốn nhìn xem tiểu cô nương kia có còn ở nơi đó không, có bị lạnh chết không, có bị đói chết không, hoặc là có bị dã thú tha đi không!

Ngay cả chào hỏi với Cửu hoàng tử hắ cũng không kịp làm vội vội vàng vàng chạy tới chỗ ngày hôm qua gặp qua nàng, nhưng không ngờ có người còn tới sớm hơn hắ!

Hắ, là Cửu hoàng tử!

Ngày hôm qua vẫn là đáng vẻ lạnh lùng thâm trầm, hóa ra là đang giả bộ!

Trầ Ký Ngôn nhìn thấy Hình Nhạ Lai đến cũng không kinh ngạc, hắ núp ở phía sau thân cây mặt không thay đổi chỉ chỉ tảng đá lớn cách đó không xa, nhẹ giọng nói với Hình Nhạ Lai: “Nàng đang ngủ, người đến trộm hành lý của nàng đến đây ta cho xem.”

“Tại sao lại bắt ta làm loại chuyện này!”

“Xuyết! Nhỏ giọng thôi!” Trầ Ký Ngôn khấn trương nói: “Cũng không phải là không trả lại cho nàng! Cẩn thận nhỡ nàng tỉnh lại bây giờ, nhanh đi!”

Việc mà Hình Nhạ Lai không thích làm nhất chính là bắt nạt tiểu cô nương, hắ rất thích các cô nương, hôm nay hắ lại bị ép phải làm loại chuyện như thế này!

Nhưng mà dù sao cũng là mệnh lệnh của Cửu hoàng tử, dù hắ không cam tâm tình nguyện thì cũng phải làm.

Tiểu cô nương kia ngủ giống như một con heo, Hình Nhạ Lai dễ dàng trộm được bọc hành lý nhỏ kia.

Sau khi trộm được Trầ Ký Ngôn lập tức cầm lấy, mở bọc hành lý ra cẩn thận xem xét, nhưng bên trong không có gì cả, chỉ có một ít điểm tâm và lương khô, một tiểu cô nương chỉ ăn ba bốn ngày là hết.

Điều này càng khiến Trầ Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai chắc chắn ý nghĩ trong lòng, quả thật là cha mẹ của tiểu cô nương kia cố ý ném nàng ở lại đây.

Trầ Ký Ngôn thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắ quả nhiên là liệu sự như thần!

Tâm tình thoải mái, hắ vừa quan sát tiểu cô nương kia, suy nghĩ một lát làm thế nào để dạy dỗ cái người không nghe khuyên bảo này, lại vừa tiện tay cầm một khối điểm tâm lên miệng ăn.

Vừa bỏ điểm tâm vào trong miệng sắc mặt Trầ Ký Ngôn lập tức thay đổi, hắ có chút giật mình nói: “Điểm tâm này thật đúng là không tệ, thế nhưng lại không kém trong cung bao nhiêu! Nhìn quần áo của nàng cũng không giống con nhà nghèo mà giống tiểu thư nhà giàu hơn, tại sao lại bị bỏ rơi ở chỗ này chứ?”

Hình Nhạ Lai nghe vậy cũng lấy ra một miếng để ăn, quả nhiên hương vị cực kỳ ngọt ngào, thực sự không hề thua kém so với hoàng cung.

“Có thể cha mẹ nàng ta thật sự hồ đồ nên mới quên mất nàng chăng?” Hình Nhạ Lai hỏi.

Trầ Ký Ngôn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc mắt nhìn Hình Nhạ Lai một cái, Hình Nhạ Lai lập tức câm miệng không nói gì nữa.

Đúng vậy, nào có ai lại quên khuê nữ của mình chứ, còn cố ý chuẩn bị cho nàng lương khô đủ dùng trong ba ngày, sau đó ném nàng vào trong rừng sâu núi thẳm.....

Tiểu cô nương này thực sự đã bị vứt bỏ mà cũng không biết!

Hai người cứ như vậy vừa nhìn tiểu cô nương kia ngủ, lại vừa ngửi một ngum ta một ngum ăn điểm tâm, cho đến khi cả hai đưa tay ra một lần nữa, chạm phải cái túi trống rỗng mới thôi.....

Xong đời, bọn họ không ngờ là đã ăn sạch tất cả điểm tâm của tiểu cô nương kia!

Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai hai mặt nhìn nhau, lúc này cách đó không xa tiểu cô nương cũng đã tỉnh lại, chỉ thấy nàng dụi mắt, lại xoa xoa bụng, duỗi tay ra sau muốn cầm bọc hành lý nhỏ của nàng, nhưng lại không sờ thấy!

Sau đó tiểu cô nương nhìn thấy sau lưng trống rỗng, oà một tiếng khóc lớn.....

Tiểu cô nương ngồi tại chỗ khóc lớn, Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai tránh ở sau thân cây vô cùng áy náy.

“Chúng ta ăn sạch lương khô của nàng rồi, tiểu cô nương kia làm sao bây giờ?” Đồi này Hình Nhạ Lai chưa từng bắt nạt cô nương nào, càng đừng nói là một tiểu cô nương chín tuổi, hắn áy náy vạn phần đề nghị nói: “Hay là chúng ta tìm điểm tâm khác cho nàng ăn?”

Trầm Ký Ngôn cũng có chút chột dạ, nhưng vì sĩ diện hắn ra vẻ trấn định nói: “Ăn hết rồi không phải là tốt hơn sao, nàng chưa ăn dĩ nhiên là sẽ không ngu ngốc chờ ở đó nữa, chờ nàng nguyện ý rời khỏi đây, chúng ta sẽ đợi nàng quay về chùa!”

Chúng ta chẳng những không cần phải xin lỗi nàng, ngược lại còn cứu nàng một mạng, làm một chuyện tốt!”

Hình Nhạ Lai dùng sức gật đầu một cái, cảm thấy lời Cửu hoàng tử nói thật là có lý, hắn lau sạch miệng lập tức không còn cảm thấy áy náy nữa.

Hai người lại tiếp tục quan sát, muốn nhìn xem khi nào thì tiểu nha đầu này rời khỏi tảng đá lớn của nàng!

Nhưng tiểu cô nương kia khóc một trận xong, vẫn ôm chân ngồi trên tảng đá nhìn về phương xa, giống như là đang hy vọng cha mẹ sẽ quay lại đón nàng.....

“Làm sao bây giờ? Chúng ta có nên đi ra ngoài nói thật với nàng không?” Hình Nhạ Lai hỏi.

“Đương nhiên là không!” Hắn đường đường là Cửu hoàng tử Trầm Ký Ngôn sao có thể thừa nhận mình đã ăn vụng đồ của người khác chứ, “Tiếp tục nhìn!”

Hình Nhạ Lai bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục nhìn lên.

Chẳng qua Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai không ngờ là, tiểu cô nương này thật đúng là ương ngạnh, dám đợi một ngày một đêm chịu đói chịu lạnh đến hôn mê bất tỉnh.....

“Bây giờ chúng ta ra ngoài được chưa?”

Hình Nhạ Lai hỏi Trầm Ký Ngôn đang đứng bên cạnh, nhưng khi hắn quay đầu sang Trầm Ký Ngôn đã biến mất, nhìn lại lần nữa, Cửu hoàng tử luôn nghĩ một đằng nói một nẻo đã bế kia tiểu cô nương kia lên đi về phía đỉnh núi Tĩnh An tự.....

39. Chương 39: Hình Nhạ Lai Có Chút Nhớ Nhưng Những Lúc Tinh Thần Của Tiểu Hoa Không Tốt.....

Edit: SONG TỬ

Trở về từ hồi ức, bảy ngày rồi Hình Nhạ Lai vẫn chưa thấy Hoa Thanh Vũ tỉnh lại, nhìn nàng lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Nhất định là khi đó hắn rất coi trọng của muội, không hiểu sao đến bây giờ ta mới nghĩ ra! Ôi.....Rốt cuộc ta vẫn chậm một bước so với hắn, cứu muội cũng chậm một bước, thích muội cũng chậm một bước.....”

Tiểu Hoa đang ngủ mê man dĩ nhiên là sẽ không để ý đến Hình Nhạ Lai, Hình Nhạ Lai nhân cơ hội nhéo nhéo gương mặt của nàng, thở phì phì nói: “Ta thật sự không hiểu muội, rõ ràng khi đó gương mặt của Cửu hoàng tử xấu muốn đòi mạng, vì sao muội vẫn thích hắn hơn ta, chỉ nguyện ý nói chuyện với hắn, đi chơi

với hấn, không muốn hướng về ta? Còn nói muội rất thích diện mạo của hấn? Có phải muội đã biết người trộm hành lý của muội chính là ta?”

Hoa Thanh Vũ không trả lời, vẫn giống như một pho tượng đá nằm trên giường.

Hình Nhạ Lai rơi lệ, nghẹn ngào hỏi: “Hoa Thanh Vũ, nếu khi đó ta xông lên phía trước ôm muội, sau đó muội sẽ đối xử với ta giống như Thổ Bao ca ca của muội đúng không?”

Nếu như khi đó muội mở mắt ra người đầu tiên muội nhìn thấy chính là ta, có phải muội sẽ thích ta hơn Cửu hoàng tử không?

Nếu như sau này người cứu muội ở trên phố chính là ta, mà không phải là Mạnh Hoài Cẩn, có phải muội sẽ luôn miệng gọi tên Hình Nhạ Lai của ta, mà không phải là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm nhà muội?

“Tiểu Hoa, nếu bây giờ muội mở mắt ra thì tốt biết mấy, bởi vì khi Cửu Vương gia và Đại tướng quân trở về, ta sẽ không thể đứng gần muội được nữa, ta cũng không thể tranh giành với Cửu Vương gia Cho nên bây giờ muội tỉnh dậy thì thật tốt, như vậy lần này người đầu tiên muội nhìn thấy sẽ là ta.”

Tiểu Hoa vẫn không trả lời, Hình Nhạ Lai khóc thút thít lấy khăn lau lệ, thì thào nói: “Cầu xin muội, mở mắt ra được không, nhìn ta đi, lần này, nhìn ta một chút thôi.....”

“Bông Cải..... Huynh..... sao huynh lại khóc.....”

Hình Nhạ Lai không ngờ tới là, hấn vừa dứt lời Hoa Thanh Vũ thật sự chậm rãi mở mắt ra!

“Hoa..... Tiểu Hoa! Muội tỉnh rồi!”

Hình Nhạ Lai cả kinh vừa cười vừa khóc, cũng không kịp nói mấy câu với Hoa

Thanh Vũ lập tức nhảy dựng lên đi ra cửa tìm Thái y.

Lưu thái y dẫn theo đám người Tử Điện đang chuẩn bị tắm thuốc cho Hoa Thanh Vũ, lại thấy Hình Nhạ Lai vọt vào trong phòng kêu lên: “Tiểu Hoa tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

Lúc này mọi người mới vô cùng kinh hãi chạy tới trước giường của Hoa Thanh Vũ, chỉ thấy cả người nàng bị bao phủ trong màu tím đen, người cũng đã tỉnh dậy, ý thức cũng thanh tỉnh.

Lưu thái y lập tức tiến lên bắt mạch, phát hiện tuy rằng thân thể của nàng vẫn suy yếu như lúc trước, nhưng không còn đáng ngại, lúc này ông ta mới cho người đi bẩm báo với lão gia và phu nhân của Hoa gia.

Hoa lão gia và Hoa phu nhân lập tức đến thăm Hoa Thanh Vũ, nhưng không vui mừng cũng không kinh ngạc, ngược lại hơi lộ ra thần sắc ưu sầu, Hoa phu nhân muốn nói cái gì đó, lại bị Hoa lão gia ngăn cản, nhưng một màn này vẫn bị Tử Điện đứng bên cạnh cẩn thận phát hiện .

Hoa Quý Lương một mình đến trước giường Hoa Thanh Vũ an ủi vài câu, sau đó đi ra phòng ngoài nói với Lưu thái y: “Những ngày qua đã khiến Lưu thái y vất vả, nếu bệnh tình của tiểu nữ đã không còn đáng ngại, Thái y viện cũng bận rộn, Hoa gia chúng ta cũng không dám làm phiền Lưu thái y nữa.”

“Nói gì vậy!” Hình Nhạ Lai đã sớm đau lòng Hoa Thanh Vũ chịu ủy khuất, cũng không nể mặt Hoa lão gia, hùng hổ nói: “Muội ấy vừa mới tỉnh dậy ông lại đuổi

Thái y đi, bệnh này như thế nào còn chưa biết, nếu bỗng nhiên lại tái phát thì sao?

Nếu lại hôn mê lần nữa thì sao? Hoa gia các người ngay cả sống chết của muội ấy cũng không quan tâm sao!”

Tuy rằng Hoa Quý Lương là dân thường, nhưng cũng là nhà giàu số một trong cả nước, kết giao với quan to hiển quý cũng không thiếu, tổ phụ và phụ thân của tên Hình Nhạ Lai này cũng phải cho ông ta mấy phần mặt mũi, tên tiểu tử này lại dám đến đây giáo huấn ông ta.

Khi ông ta đang muốn phát tác, Lưu thái y đứng bên cạnh kịp thời mở miệng chen vào.

“Màu tím đen trên người lệnh ái vẫn chưa rút đi, lão hủ vẫn phải tiếp tục ở lại đây, để tránh cho bệnh tình tái phát hoặc là chuyển biến xấu hơn, khiến trở tay không kịp, còn nữa nếu bây giờ lão hủ trở về Thái y

viện, chỉ sợ khi Cửu Vương gia và Đại tướng quân đã trở về lại trách cứ lão hủ không tận chức tận trách chăm sóc tốt cho thân thể của Hoa cô nương.....”

Lưu thái y mang Cửu Vương gia và Đại tướng quân ra làm cho Hoa Quý Lương nhất thời nói không ra lời, Hoa phu nhân thấy thế lập tức tiến lên giúp đỡ Hoa Quý Lương nói: “Lão gia, người đối chiếu sổ sách cả một ngày rồi, cũng đã mệt mỏi, người cũng không phải là Thái y, ở lại đây cũng không giúp được cái gì, chỉ bằng chăm sóc tốt thân thể của mình, người mạnh khỏe, Hoa gia mới có nơi để dựa vào, Thanh Vũ cũng có nơi để dựa vào có phải không?”

Hoa phu nhân cho Hoa Quý Lương một cái bậc thang để bước xuống, Hoa Quý Lương cũng theo đó mà bước xuống, cáo từ với Lưu thái y xong lập tức rời khỏi tiểu trúc Ngưng Huy.

Hoa Thanh Vũ cách màn che nghe mấy người bên ngoài nói chuyện, lòng càng thêm ngộp lạnh.

Ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái mẫu thân cũng không thèm đã lập tức bước đi .

.....

Tuy rằng Hoa Thanh Vũ thoát nhìn đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà Lưu thái y vẫn mặt ủ mày chau như trước, bởi vì rất nhanh ông ta đã phát hiện ra màu tím đen trên làn da của Hoa Thanh Vũ ngày một rút đi, thân thể của nàng cũng càng ngày càng suy yếu dần, giống như là hoa đến kỳ, dần dần trở nên héo úa.

Lưu thái y không thể làm gì hơn, chỉ đành tiếp tục cho nàng tắm được, lại dùng các loại dược liệu quý báu kéo lại tính mạng của nàng, mà Hình Nhạn Lai đều nhìn thấy hết tất cả nhưng cũng không thể nói, chỉ những lúc Hoa Thanh Vũ ngủ say, mới tìm một chỗ vụng trộm khóc một chút mà thôi.

Ngày hôm đó tinh thần của Hoa Thanh Vũ khá hơn một chút, Hình Nhạn Lai lập tức dẫn nàng đi ra ngoài chơi một chút, Tiểu Hoa nhìn thấy mặt trời trong tứ hợp viện lại nhớ tới Mạnh Hoài Cẩn.

Bởi vì trong đám người Đại tướng quân hẳn luôn là người chói mắt nhất, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hẳn.

Hoa Thanh Vũ không khỏi nhớ tới trận đấu Mã cầu ngày hôm ấy, Đại tướng quân của nàng áo trắng tóc đen cưỡi ngựa đỏ thẫm mà đạp gió mà đến, xa xa là ngọn núi cô độc, có khí phách oai phong của nam tử hán chống vạn kẻ địch.

Cảnh tượng như vậy, cũng không biết nàng còn có thể nhìn lại một lần nữa không.

“Bông Cải, huynh có biết khi nào thì Đại tướng quân trở về không?”

Trong lòng Hình Nhạn Lai ề ề, mới khỏe lại đã hỏi đến Mạnh Hoài Cẩn rồi, cũng không hỏi hẳn về những người khác.

“Sao muội lại hỏi tên Đại tướng quân kia, hẳn đang đi cùng Cửu Vương gia, sao muội không hỏi đến Trầm Ký Ngôn? Hẳn cũng là Thổ Bao ca ca của muội mà!”

“Bởi vì ta nghĩ đến Đại tướng quân, cho nên mới hỏi hẳn.” Hoa Thanh Vũ đương nhiên trả lời.

Trong lòng Hình Nhạn Lai lại càng không rõ là tư vị gì, tiếp tục chua xót hỏi: “Nếu lần này người đến vách núi Vô Kê là ta, muội cũng sẽ nhớ đến ta chứ? Sẽ đi hỏi bọn họ khi nào thì ta trở về chứ?”

Hoa Thanh Vũ đang bị bệnh, thân thể vốn hỗn loạn, không muốn nghĩ nhiều tùy ý đáp: “Chắc là sẽ không nhớ đến huynh, bởi vì đây vẫn là lần đầu tiên ta nghĩ đến một người như vậy, nghĩ đến Đại tướng quân.”

Hình Nhạn Lai cảm thấy bản thân giống như đang ăn một miếng đầy hạt sen, trong lòng cay đắng.

Lúc này hẳn mới biết, rất nhiều thời điểm trung thực chính là chuyện tàn khốc nhất.

“Muội thật bất công.”

Hoa Thanh Vũ nở nụ cười, gương mặt đen sì càng có vẻ khó coi hơn.

“Đúng vậy, ta cũng phát hiện ra.” Hoa Thanh Vũ đi đến bên cạnh hồ nước, nhìn ảnh ngược xấu xí còn hơn trước đây của mình nói: “Ban đầu ta không hiểu tại sao cha mẹ tốt với tỷ tỷ như vậy, nhưng lại không hề

thích ta chút nào. Trước kia ta sẽ tự trách mình, nghĩ có phải ta có chỗ nào không tốt, làm sai chỗ nào, không ngoan chỗ nào, cho nên cha mẹ mới không thích ta. Hiện tại ta mới hiểu được, giống như Thổ Bao ca ca nói, cha mẹ cũng là người. Con người thì sẽ thiên vị, đây là chuyện không có cách nào khác. Nay chính ta cũng đã bắt công, cho nên ta đã hiểu cha mẹ, cũng không còn trách mình nữa.”

Hình Nhạ Lai lại thấy khó chịu thay cho Tiểu Hoa, cứ nghĩ đến đám người Hoa gia kia là hẳn lại cảm thấy tức giận.

“Muội trách mình cái gì, có trách thì nên trách cha mẹ của muội, trong thiên hạ có cha mẹ nào lại máu lạnh như vậy!”

Hoa Thanh Vũ cũng không tức giận, chỉ cười khổ.

“Có đứa con nào lại đi trách cha mẹ mình đây, khi còn bé cha mẹ chống đỡ một phần thế giới, có ai thật sự dám trách móc thiên địa? Cho dù có lúc con người sẽ trách thiên địa bất nhân, nhưng cũng chỉ nói ngoài miệng một chút mà thôi, cuối cùng hoặc là oán trách người khác, hoặc là oán trách bản thân. Cho nên tiểu hài tử thật đáng thương, ngày đó không biết rằng cha mẹ cũng chỉ là người bình thường mà thôi.” Hoa Thanh Vũ nhìn ảnh ngược trong nước, sờ mặt mình, phiền muộn nói: “Hoàn hảo hiện tại ta đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử”

Hình Nhạ Lai cảm thấy mình bị Hoa Thanh Vũ làm cho rung động, hẳn phát hiện Tiểu Hoa muội tử của hắn luôn có những thời khắc có thể làm cho hắn cảm thấy xa lạ mà kinh ngạc.

“Tiểu Hoa, có lúc ta nghĩ, rốt cuộc là muội khờ thật hay là đang giả ngu? Rõ ràng có những lúc ngốc đến nỗi làm cho người ta muốn khóc, có những lúc lại giống như cái gì cũng hiểu?”

Hoa Thanh Vũ cau mày, không biết tại sao Hình Nhạ Lai lại hỏi vấn đề này.

“Ta không khờ khạo cũng không phải đang giả ngốc, bởi vì ta không ngốc”

Nàng nghe đầu nhìn Hình Nhạ Lai, nghiêm túc nói: “Ta chỉ hơi ngốc mà thôi,

nhưng ta rất thông minh. Huynh có nhớ lời lão hòa thượng ở Tĩnh An tự từng nói khi chúng ta còn bé không?”

“Lão hòa thượng? Lão hòa thượng nào?”

Hoa Thanh Vũ cảm thấy Hình Nhạ Lai thật ngốc, không kiên nhẫn nói: “Còn có lão hòa thượng nào nữa, đương nhiên là hòa thượng trụ trì!”

“A a, nhớ rồi, ông ta nói cái gì?” Hình Nhạ Lai không thích lão hòa thượng đó, bởi vì lão hòa thượng đó đã mắng hắn là một người ngu ngốc!

“Ông ta nói ta là cô nương thông minh nhất mà ông ta từng gặp, ta là thiên hạ đệ nhất thông minh!” Hoa Thanh Vũ trịnh trọng nói với Hình Nhạ Lai: “Huynh không thể nói ta khờ, đó là oan uổng ta !”

Hình Nhạ Lai âm thầm xem thường lão hòa thượng kia ở trong lòng, không hề thành thật nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta sai rồi, muội không ngốc, muội rất thông minh.”

“Đương nhiên rồi, dĩ nhiên là ta rất thông minh, huynh mới là kẻ ngốc, lão hòa thượng luôn nói huynh là người ngu ngốc, huynh không nhớ sao?” Tiểu Hoa nghe đầu có chút khinh thường nhìn Hình Nhạ Lai nói: “Huynh ngốc như vậy còn không biết xấu hổ nói ta khờ, da mặt huynh thật dày.....Huynh là thiên hạ đệ nhất mặt dày!”

Không biết vì sao, Hình Nhạ Lai có chút nhớ nhung những lúc tinh thần của Tiểu Hoa không tốt.....

40. Chương 40: Tàn Nhẫn Ngây Thơ

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

“Tiểu thư nhà chúng ta đang nghỉ ngơi ở trong sân. Đại tiểu thư muốn đưa cái gì thì cứ đưa cho ta là được rồi.”

Thanh âm của Tử Diệp truyền đến từ cửa viện, cắt ngang câu chuyện của Hình Nhạn Lai và Hoa Thanh Vũ đang nói với nhau.

Sau đó nghe thấy giọng nói của Hoa Trảm Nghiên truyền tới: “Cái gì mà tiểu thư nhà chúng ta? Sao ta lại không nhớ trong Hoa gia có đứa nha hoàn như ngươi, ngươi trở thành người của Hoa gia ta từ bao giờ thế? Một đứa nha hoàn của phủ tướng quân như ngươi mà lại dám ngăn cản ta đi lại trong viện nhà mình sao?”

Tử Diệp bị người khác trách móc như vậy, nhưng cũng không thể phản bác được.

Vì đó là người của Hoa gia, mà nàng đúng là người của phủ tướng quân chứ không phải là người của Hoa gia.

Thật là, đều do Đại tướng quân chậm tay chậm chân. Đã lâu như vậy rồi còn chưa rước được người ta về làm vợ, một chút hữu ích cũng không có. Vô dụng!

“Còn không tránh ra sao?”

Tử Diệp tức giận đỏ cả mặt, vừa trừng mắt nhìn Hoa Trảm Nghiên vừa tránh đường cho nàng ta.

Hoa Thanh Vũ sợ nhất là gặp vị tỷ tỷ này, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Hình Nhạn Lai, bèn để cho hấn dẫn mình quay lại. Đi chưa được mấy bước, đã gặp Hoa Trảm Nghiên ngay tại cửa phòng, phía sau nàng ta còn có một nha đầu đang bê một bát canh đi theo.

“Mẫu thân bảo ta đưa canh đến cho ngươi.” Hoa Trảm Nghiên tâm cao khí ngạo nói với Hoa Thanh Vũ. Nhìn thấy dáng vẻ gầy gò của muội muội, giọng nói cũng không còn ngang tàng giống lúc trước: “Ngươi... Sao ngươi còn chưa khỏe lại thế?”

“Để canh lại trong phòng xong, là ngươi có thể đi rồi.” Hình Nhạn Lai đứng ở phía sau tức giận nói.

“Ta nói chuyện với muội muội của mình thì có liên quan gì đến ngươi?” Hoa Trảm Nghiên mắt lạnh nhìn Hình Nhạn Lai nói: “Thật sự là kì quái, các ngươi chẳng có tý quan hệ nào với Hoa gia chúng ta. Thế mà mỗi ngày đều chạy đến Hoa gia ta, các ngươi không có nhà của mình à?”

“Ngươi!”

“Bông Cải huynh!” Hoa Thanh Vũ giữ Hình Nhạn Lai đang muốn tức giận lại nói:

“Không sao đâu, ta chỉ nói chuyện với tỷ tỷ một lát thôi.”

Nghe nàng nói thế Hình Nhạn Lai mới thở phà phỉ phỉ trừng mắt nhìn Hoa Trảm Nghiên một cái, rồi xoay người đi mất.

Tỷ muội hai người vào trong phòng, vừa ngồi xuống ghế Tử Diệp đã đi vào theo, vội vàng khoác thêm quần áo cho Hoa Thanh Vũ, sau đó đứng sang một bên về mặt cảnh giác nhìn Hoa Trảm Nghiên.

“Sao ngươi phải vội vàng chạy theo vào đây?” Hoa Trảm Nghiên cười lạnh nói:

“Nàng là muội muội ruột của ta, ta còn có thể ăn thịt nàng sao?”

“Không sao đâu.” Hoa Thanh Vũ vỗ vỗ tay Tử Diệp.

Nghe thế Tử Diệp mới không cam lòng đi ra ngoài, nhưng vẫn đứng ở ngoài cửa cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Thấy Tử Diệp đã đi ra ngoài, Hoa Trảm Nghiên mới nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, cẩn thận đánh giá nàng, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng giống như trước kia.

Trước giờ Hoa Thanh Vũ rất sợ vị tỷ tỷ này, nhưng bây giờ nàng biết thời gian của mình cũng không còn nhiều lắm, ngược lại không còn sợ hãi nữa, chỉ bình tĩnh nhìn nàng ta, chờ nàng ta mở miệng trước.

Bởi vì Hoa Thanh Vũ cho rằng tỷ tỷ vẫn muốn bắt nạt nàng, giống như đã từng làm với nàng...

Nhưng Hoa Trầm Nghiên lại không có mắng mỏ Hoa Thanh Vũ giống như nàng suy nghĩ. Chỉ thấy vẻ mặt tỷ tỷ có chút không được tự nhiên, giọng điệu cũng không kiêu ngạo ương ngạnh giống như bình thường, nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ nói với ta là người sắp chết, là thật sao?”

“Bọn họ?” Hoa Thanh Vũ bị hỏi thì sửng sốt, là nô tài trong phủ hay là cha mẹ nói như vậy? Hoa Thanh Vũ nghĩ đến vẻ mặt sầu mi khổ kiếm của các vị Thái y đã nhiều ngày nay, gật đầu nói: “Chắc là vậy.”

Nếu không thì tại sao Bông Cải lại vụng trộm khóc một mình?

Nếu không thì sao Tử Diệp lại luôn dùng ánh mắt thương tâm mà nhìn nàng?

Nếu không thì tại sao nàng luôn cảm thấy ngay cả hít thở cũng rất mệt mỏi?

“Chắc là sẽ rất nhanh thôi.” Hoa Thanh Vũ nói.

Hoa Trầm Nhan sửng sốt, hơi rũ mắt xuống, dường như trong mắt có chút ẩm ướt.

“Thật xin lỗi...”

Hoa Thanh Vũ nghe thấy tỷ tỷ nói với mình câu thật xin lỗi thì cả kinh, quả thực trông mắt sắp rớt ra ngoài. Không phải là nàng bị bệnh đến mức hồ đồ rồi đấy chứ?

“Tỷ vừa nói cái gì? Tỷ lặp lại lần nữa đi!”

“Ta nói rằng ta rất xin lỗi.” Hoa Trầm Nghiên vậy mà lại thành thành thật thật nói xin lỗi một lần nữa.

Hoa Thanh Vũ vẫn không thể tin vào tai mình, mãi cho đến khi tận mắt nhìn thấy trong mắt tỷ tỷ rơi xuống hai giọt lệ, nàng mới ý thức được bản thân không có nghe lầm. Tỷ tỷ thật lòng nói xin lỗi nàng.

“Ta... Ta còn chưa nhìn thấy người chết bao giờ.” Hoa Trầm Nhan rơi hai xong thì giọt lệ lập tức ngừng khóc, có chút đau buồn nhìn Hoa Thanh Vũ nói: “Thật không ngờ người sẽ chết. Từ trước đến giờ ta vẫn nghĩ người là yêu tinh sẽ không thể chết được.”

Bằng không thì tại sao cha mẹ mãi không thể vứt bỏ nàng, cho dù bỏ rơi nàng lưu lạc ở bên ngoài bao lâu đi chăng nữa, đến khi tìm được, nàng vẫn luôn sống khỏe mạnh như rồng như hổ.

Hoa Thanh Vũ bị lời nói của tỷ tỷ làm cho có chút dở khóc dở cười, chưa từng nghĩ đến chuyện nàng sẽ chết sao?

“Bối thế cho nên tỷ mới luôn khi dễ muội sao? Mùa đông thì đẩy muội ngã xuống hồ nước, mùa hè thì khóa cửa để muội phơi nắng nóng cả ngày, còn cố ý giấu kim nhọn ở trong chăn bông của muội, dặn dò nữ đầu bếp chờ đồ ăn lạnh mới đưa tới cho muội, để hạ nhân hắt nước lên người muội? Đây đều là do tỷ cảm thấy muội sẽ không chết được, cho nên mới làm như vậy, đúng không?”

Hoa Trầm Nghiên chưa từng nghĩ tới có một ngày, muội muội vẻ mặt ngốc nghếch của mình lại chất vấn mình như vậy.

Đối mặt với ánh mắt trong sáng của muội muội, Hoa Trầm Nghiên cảm thấy không còn chỗ nào để lẫn trốn. Nàng luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng nhưng cũng không thể biện giải cho chính mình, bởi vì nàng thật sự đã làm những chuyện đó.

Chỉ là trước đây nàng không biết làm như vậy là sai, cho đến tận hôm nay.

Hôm nay nàng biết Hoa Thanh Vũ sắp chết, rốt cục mới sinh ra một chút hối hận và áy náy.

“Ta.. Ta cũng không phải thật lòng muốn khi dễ muội,” Hiếm khi thấy Hoa Trầm Nghiên nói chuyện nhẹ nhàng, sau lại có chút hờn dỗi nói: “Ta đối xử với muội không tốt, nhưng không phải muội cũng thế sao? Muội cũng đâu phải không biết, không làm gì ta bao giờ.”

“Tỷ không phải là không tốt với ta.” Hoa Thanh Vũ nói như chém đinh chặt sắt:

“Tỷ chính là muốn làm hại ta.”

Hoa Trầm Nghiên nghe xong tính tình điều ngoa lại bắt đầu nổi lên, đôi mắt hạnh xinh đẹp tròn tròn, buồn bực nói: “Từ trước tới giờ ta khi dễ muội, cũng không thấy muội khóc, lại còn thấy muội luôn vô cùng cao

hứng. Cho nên mới nói ta khi dễ muội, muội cũng không khó chịu. Nay muội đã sắp chết, ta có lòng tốt đến thăm muội, muội còn nói lại những chuyện trước đây làm gì, cũng không phải là ta hại chết muội!”

Kỳ thật Hoa Trầm Nghiên cũng biết những lời mình nói không phân rõ phải trái, nhưng nàng ta chỉ không muốn cúi đầu trước Hoa Thanh Vũ.

Nàng ta không thích muội muội của mình. Đối với người mình không thích thì sắc mặt không hoà nhã chẳng phải là chuyện rất đổi bình thường sao?

Từ lúc còn rất nhỏ Hoa Trầm Nghiên đã phát hiện ra, cha mẹ không thích Hoa Thanh Vũ, luôn vì nàng mà vụng trộm thở dài, nhìn thấy nàng lập tức cảm thấy mất hứng.

Ngay từ ban đầu tình cảm của Hoa Trầm Nghiên đối với muội muội của mình rất đơn giản. Cha mẹ không thích muội muội, cho nên nàng cũng không thích.

Có điều khi dần trưởng thành, tình cảm của nàng ta đối với Hoa Thanh Vũ lại có chút phức tạp.

Bởi vì từ trước tới giờ, cuộc đời của Hoa Trầm Nghiên chưa bao giờ có cái gọi là thất bại. Tướng mạo của nàng ta là thiên hạ vô song, gia thế cũng là thiên hạ vô song, cả danh tiếng và sự sủng ái, ai cũng yêu thương chiều chuộng nàng ta.

Mà chuyện thất bại duy nhất của nàng ta chính là muội muội Hoa Thanh Vũ. Nàng ta vĩnh viễn không có cách nào khiến cho muội muội bật khóc, vĩnh viễn cũng không có cách nào khiến cho Hoa Thanh Vũ sống không thoải mái.

Mùa đông Hoa Trầm Nghiên đẩy Hoa Thanh Vũ ngã xuống ao, Hoa Thanh Vũ cũng không khóc lóc kể lể với cha mẹ. Chỉ tự mình đứng lên trở về thay quần áo sạch sẽ, giống như một đứa nhỏ ngoan ngoãn chơi ở trong sân.

Mùa hè Hoa Trầm Nghiên khóa cửa để Hoa Thanh Vũ một mình ở lại trong sân viện, để cho muội muội phơi nắng cả buổi trưa, bị khát đến mức ngất xỉu. Sau đó bị mẹ nàng bắt gặp mới đưa về phòng, uống no nước rồi ở lại thư phòng của mình đọc sách vui vẻ đến quên cả trời đất.

Hoa Trầm Nghiên lấy trộm bài thơ mà Hoa Thanh Vũ viết, nói là của mình tự làm, còn được cha mẹ khen thưởng. Hoa Thanh Vũ cãi lại, nói đó là do nàng viết, cha mẹ không tin ngược lại còn mắng muội muội một phen. Nhưng muội muội cũng không hề tức giận, cũng không đi tìm nàng ta tính sổ. Thơ phải làm thì viết lại một bài, làm xong thì đặt ở trên bàn học, mặc cho nàng ta trộm đi rồi nói là của mình, Hoa Thanh Vũ cũng không bao giờ cãi lại, giống như là nàng căn bản không quan tâm đến cái hư danh kia. Ngược lại khiến cho Hoa Trầm Nghiên cảm thấy khó chịu, cảm giác bản thân giống như là ăn xin được bố thí!

Cho nên nàng ta càng ra sức giở mọi thủ đoạn tồi tệ, nhằm vu oan cho muội muội, bắt nạt muội muội, vụng trộm ngáng chân muội muội. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, Hoa Thanh Vũ vẫn ngơ ngác ngây ngốc mà sống, nàng trốn trong khoảng trời riêng ở biệt viện của mình, chỉ cần bản thân vui vẻ là được.

Kết quả là Hoa Thanh Vũ vui vẻ, Hoa Trầm Nghiên lại không khó chịu.

Có trời mới biết, Hoa Trầm Nghiên nàng vì muội muội xấu xí của mình mà cuộc sống không được vui vẻ!

Hôm nay Hoa Thanh Vũ lại vắn đạm phong khinh trách móc nàng ta, nói nàng ta thích làm hại muội ấy. Hoa Trầm Nghiên cảm thấy ủy khuất muốn khóc.

“Nhìn đi, lúc nào tỷ tỷ cũng là đáng vẽ này...” Hoa Thanh Vũ nói.

Hoa Trầm Nghiên lau lệ hỏi: “Đáng vẽ của ta làm sao?”

Hoa Thanh Vũ hứng thú rãi rời nhìn vị tỷ tỷ đang ủy khuất của nàng, đáng vẽ vẫn rất động lòng người nói: “Tỷ tỷ lúc nào cũng xinh đẹp như vậy. Lúc tức giận cũng vẫn xinh đẹp, khi ủy khuất cũng xinh đẹp, thương tâm cũng xinh đẹp. Chỉ cần tỷ vừa khóc, mọi người chung quanh sẽ đều hướng về phía tỷ, bởi vì tỷ khóc cũng vẫn xinh đẹp. Cho nên ta mới không khóc, ta khóc không hề xinh đẹp, trong lòng mọi người tự nhiên cũng sẽ không để ý đến ta. Nhưng mà tỷ tỷ ngay cả khóc cũng xinh đẹp như vậy, cũng không có nghĩa là tỷ đúng. Tỷ mới là người sai, tỷ đối xử với ta như vậy, ta cũng khó chịu.”

“Đừng có nói ta giống như người xấu tội ác tày trời, ta làm gì mà đến mức như thế.

Đẩy muối một chút, mắng muối một câu, liếc mắt lườm muối một cái, đánh bàn tay của muối, còn có thể làm gì được nữa? Muối lại không hề thương tổn chỗ nào, cũng không chết, cũng không đói chết lạnh chết, cũng chẳng sợ cái gì hết. Không phải muối còn vô cùng cao hứng đó sao?”

Hoa Thanh Vũ cúi đầu, than nhẹ một hơi nói: “Ta vô cùng cao hứng, là vì các người không tốt với ta. Nếu như ta không tự làm cho bản thân vui vẻ, chắc sẽ không sống nổi mất.”

Hoa Trầm Nghiên sững sốt, không ngờ Hoa Thanh Vũ không tìm không phổi sẽ nói ra những lời như vậy.

Kỳ thật nàng ta biết mình không tốt, nhưng mà nàng ta chính là một đại tiểu thư bị chiều chuộng đến hư hỏng. Tính tình ích kỷ, tự nhiên cũng sẽ không tự hỏi liệu những lời nói của bản thân mình, có phải sẽ gây ra cho người khác những tổn thương không thể bị xóa nhòa hay không.

Bởi vì nàng ta rất xinh đẹp và đáng yêu nên được nhiều người yêu thương, tất cả mọi người sẽ vây quanh nàng ta, ai cũng không muốn trách móc nàng ta. Bởi vì mỹ mạo tuyệt thế của nàng ta, khiến cho người khác luôn dễ dàng tha thứ cho những sai lầm của nàng ta. Hoa Trầm Nghiên cũng luôn cảm thấy bản thân không sai, cảm thấy nàng ta làm cái gì cũng đều đúng cả.

Nhưng hiện tại Hoa Thanh Vũ lại nói, nàng ta khiến cho muối ấy không sống nổi nữa.

Nàng ngượng ngùng, dùng thanh âm rất nhẹ nói: “Ta không nói lại được muối. Bây giờ muối cũng sắp chết rồi, vẫn không thể tha thứ cho ta sao? Lẽ nào muối muốn hận ta suốt đời sao?”

Hoa Thanh Vũ chậm rãi lắc đầu, lại bắt đầu dĩ thử dài, cam chịu chấp nhận những lời Hoa Trầm Nghiên nói.

“Muối sẽ tha thứ cho ta chứ?” Hoa Trầm Nhan cười tủm tỉm hỏi.

“Đúng thế.” Không tha thứ thì còn có thể thế nào được nữa.

Hoa Thanh Vũ thật lòng tha thứ cho tỷ tỷ của mình, không phải vì tỷ tỷ đã giải thích, hoặc là nói đúng hơn là không phản bác được. Mà bởi vì nàng phát hiện, có lẽ tỷ tỷ cũng không phải là người xấu, chẳng qua là tỷ ấy quá ngây thơ và hung dữ mà thôi.

Tỷ tỷ vốn không hiểu được cái gì gọi là tổn thương, nàng làm sao có thể hy vọng tỷ tỷ sẽ hiểu được sự nhẩn tâm của bản thân đây?

Có những người mà người không thể nào nói đạo lý với họ được, người cũng không thể cản trở lại một miếng giống như họ, bởi vì người đang nói chuyện đúng sai với họ.

Cho nên đến cuối cùng, tự nhiên cũng chỉ có thể quên nó đi.

“Đây là canh mẫu thân nấu cho muối, muối uống một chút đi.” Hoa Trầm Nghiên cảm thấy không có việc gì nữa, không được tự nhiên xoay người bưng bát canh đưa tới trước mặt Hoa Thanh Vũ, mở nắp đây ra nói: “Nhân lúc còn nóng thì uống ngay đi. Muối dùng thìa mà uống, nếu không ta sẽ đút cho muối!”

Cũng không biết có phải muốn nhân cơ hội trước khi Hoa Thanh Vũ chết bồi thường một chút tình cảm hay không, Hoa Trầm Nghiên thế nhưng lại chủ động cầm lấy thìa đưa đến trước mặt Hoa Thanh Vũ.

Từ nhỏ đến lớn tỷ muối các nàng chưa từng làm những chuyện thân thiết như vậy bao giờ, khiến cho Hoa Thanh Vũ cũng không biết nên phản ứng như thế nào mới

đúng.

“Há mồm ra.” Hoa Trầm Nghiên thúc giục nói: “Mẫu thân muốn ta đút cho muối uống hết. Cho dù muối không thích ta, nhưng cũng không thể uống phỉ chút tâm ý này của mẫu thân được!”

Hoa Thanh Vũ đành phải há miệng ra, để Hoa Trầm Nghiên đút cho nàng. Kết quả canh vừa cho vào miệng nàng lập tức phun ra!

“Bồng chết ta mất!” Hoa Thanh Vũ kêu lên.

Nàng nghĩ quả nhiên tỷ tỷ vẫn là đến để tra tấn nàng. Cái gì mà tỷ muối tình thâm, căn bản là không có khả năng xuất hiện trong cuộc đời nàng được. Quả nhiên nàng vẫn còn quá ngây thơ rồi!

Hoa Trầm Nghiên hoảng sợ, nàng ta chưa từng hầu hạ ai bao giờ, nào biết rằng trước khi dứt canh còn phải thử độ ấm?

Nàng thu tay lại, đem thìa canh tới bên miệng mình nói: “Muội đừng có kêu nữa. Ta thổi nguội cho muội là được.”

Hoa Trầm Nghiên thổi nửa ngày, cảm thấy lúc này chắc chắn sẽ không còn bỏng miệng mới lại dứt cho Hoa Thanh Vũ. Hoa Thanh Vũ trong lòng còn sợ hãi hé miệng uống vào.

Lúc này canh đã không còn nóng nữa, mà đã lạnh quá rồi.

Cũng không biết có phải vì rất lạnh hay không, mà Hoa Thanh Vũ cảm thấy hương vị bát canh này có chút kỳ lạ.

Nhìn thấy tỷ tỷ còn muốn tiếp tục dứt canh cho nàng, Hoa Thanh Vũ gấp đến độ vội vàng ngăn lại.

Nàng biết tỷ tỷ muốn tốt cho mình nên muốn tự mình uống canh. Nhưng Hoa Trầm Nghiên lại không muốn như vậy, cứ rần rần muốn dứt canh cho nàng.

Lúc hai người còn đang đưa qua đẩy lại, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng hô kinh hãi của Tử Điệp.

“Cô nương, Đại tướng quân đã trở lại!”

Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm đã trở lại!

Hoa Thanh Vũ lập tức đứng lên, đã thấy cửa phòng bị mở ra, Mạnh Hoài Cẩn phong trần mệt mỏi bước vội vào trong phòng.

“Tiểu Hoa, nàng đã tỉnh!”

Mạnh Hoài Cẩn bước vội qua đang hai tay muốn ôm Hoa Thanh Vũ vào trong lòng. Hoa Thanh Vũ cũng không quan tâm tỷ tỷ đang ở trong phòng, đứng dậy vội vàng bỏ nhào vào trong lòng Mạnh đại công tử.

Hình Nhạ Lai đi theo phía sau Mạnh Hoài Cẩn vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng này quyết định xoay người rời đi.

Hắn không muốn nhìn thấy người ta ân ái, không được sao?

Nhưng đúng lúc hắn xoay người, bỗng nhiên nghe bùm một tiếng.

Hắn hoang mang quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Thanh Vũ vốn đang chạy về phía Đại tướng quân, còn chưa kịp ngã vào lòng Đại tướng quân đã ngừng lại. Nét mặt của nàng dữ tợn, vội vã đứng lại, một tay chống vào bàn, một tay che ngực, sau đó

“Phốc” một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

“Tiểu Hoa!”

Lúc ngã vào trong lòng đại tướng quân, Hoa Thanh Vũ nghĩ, quả nhiên nàng vẫn quá ngây thơ rồi.

Tỷ tỷ đã đưa tới cho nàng chén canh có độc!

41. Chương 41: Bỗng Nhiên Mạnh Hoài Cẩn Lại Hy Vọng Hoa Thanh Vũ Vẫn Đang Hôn Mê...

Edit: mizuno_kc

Beta: SONG TỬ

Tính mạng của Hoa Thanh Vũ lại bị đe dọa.

Lưu thái y kiểm tra chén canh kia, bên trong có hạc đỉnh hồng.

Hoa Trầm Nghiên bị bắt vào ngục, bị nhốt ở một mình ở chỗ khác, có người trông coi cẩn thận, chờ sau khi cứu được Hoa Thanh Vũ sẽ xử trí.

Hình Nhạn Lai tức giận đến mức muốn Hoa Trầm Nghiên phải đền mạng, rút kiếm đòi đi giết người, bị Đại tướng quân ra lệnh cưỡng chế đứng ở phòng ngoài không cho phép nhúc nhích.

Hoa gia lão gia và phu nhân nhận được tin tức vội vã chạy tới tiểu trúc Ngưng Huy. Trong lúc nhất thời toàn bộ Hoa gia đã loạn thành một đoàn.

Hoa Thanh Vũ chỉ cảm thấy bản thân rất không may mắn. Số mệnh nhiều lần nhằm lẫn nên nàng mới có cơ hội sống trên đời này!

Nàng hôn mê nằm ở trên giường, láng máng nghe thấy hình như bên ngoài vì chuyện của nàng mà ầm ỹ. Nàng khó chịu muốn chết lại nói không lên lời, không biết đã xảy ra chuyện gì. Mọi người ồn ào như vậy có phải vì nàng sắp chết không?

Hoa Thanh Vũ thực sự sợ hãi. Đúng lúc này bỗng nhiên nàng có cảm giác có người cầm tay nàng, nàng mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Đại tướng quân đang ở trước mặt.

Giờ phút này, rốt cục Hoa Thanh Vũ cũng không còn sợ hãi nữa.

“Tiểu Hoa, không cần sợ hãi. Lưu thái y sẽ chăm cứu để bức độc ra cho nàng.

Chén canh kia nàng mới uống một ngụm nhỏ thôi, chắc chắn sẽ không có việc gì, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.”

Mạnh Hoài Cẩn ngồi ở bên giường ôm lấy đầu Hoa Thanh Vũ, gắt gao nắm tay nàng, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ. Hoa Thanh Vũ muốn mở miệng an ủi Đại tướng quân vài câu lại phát hiện bản thân mình ngay cả việc nói chuyện cũng rất khó khăn. Dần dần, không chỉ việc mở miệng nói chuyện cũng khó khăn mà ngay cả hô hấp cũng dần suy yếu.

“Nàng không cần phải nói gì hết. Nàng không cần phải nói gì cả, chỉ cần mở to mắt nhìn một mình ta là đủ. Trầm Ký Ngôn sẽ đưa Dịch Tam Thủy đến ngay thôi, bọn họ chỉ đi chậm hơn ta một chút, nhưng rất nhanh sẽ tới đây thôi. Chờ bọn họ tới đây rồi nàng sẽ không sao hết. Dịch Tam Thủy giỏi nhất là giải độc, chờ hân đến đây thì nàng sẽ không cần phải lo lắng. Cho nên nàng không được nhắm mắt, hãy nhìn ta đây này!”

Hoa Thanh Vũ cảm thấy giống như có lửa đốt trong người, thiêu cháy cả lục phủ ngũ tạng. Mí mắt cũng muốn sụp xuống, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài, vì chỉ có lúc ngủ nàng mới không thấy đau đớn nữa.

“Nhìn ta, không được nhắm mắt ! Hoa Thanh Vũ!”

Nhưng Đại tướng quân lại muốn nàng phải nhìn hân. Đại tướng quân tốt với nàng như vậy, lời của hân nàng rất muốn nghe theo. Cho nên Hoa Thanh Vũ cố gắng mở to mắt, nhìn thấy Đại tướng quân phong trần mệt mỏi nhưng vẫn anh tuấn bức người.

Rõ ràng là vẻ mặt mệt mỏi, tiêu tụy, mà sao hân vẫn còn đẹp trai như vậy?

Quả nhiên vẫn nên không thích hân.

“Đừng nhắm mắt! Đừng nhắm mắt!” Mạnh Hoài Cẩn nói ở bên tai Hoa Thanh Vũ .

Hoa Thanh Vũ cảm thấy Đại tướng quân thật sự là ồn ào muốn chết.

Nàng đâu có nhắm mắt, hân còn kêu la cái gì chứ. Hơn nữa vốn dĩ nàng trúng độc đã rất khổ sở, lại còn bị bắt phải nhìn khuôn mặt đẹp trai khiến người khác muốn khóc của hân. Thật là, không có ai đáng thương hơn nàng mà!

Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy cơ thể của Hoa Thanh Vũ càng ngày càng lạnh, giống như cho dù tay hân có nắm chặt như thế nào cũng không thể giữ lại được mạng của Tiểu Hoa.

Đúng lúc này Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy Tiểu Hoa hé miệng, giống như đang nói chuyện. Hắn lập tức cúi đầu, chỉ nghe thấy Hoa Thanh Vũ dùng hơi thở mong manh thều thào nói: “Đau... Đau...”

“Ta biết, ta biết.” Mạnh Hoài Cẩn kích động nhìn về phía Lưu thái y, kêu lên:

“Nàng nói nàng đau, nàng đau!”

Thời khắc này rốt cục Hoa Thanh Vũ cũng hiểu được lý do tại sao Tử Điện luôn trợn mắt với Đại tướng quân. Hắn thật sự rất dài dòng!

Hơn nữa nàng kêu đau là vì Đại tướng quân đang nắm chặt lấy tay nàng.

Vừa rồi Hoa Thanh Vũ cảm thấy xương cốt của mình giống như bị bẻ gãy vậy!

Ngay lúc Hoa Thanh Vũ cảm thấy tay mình sắp bị đại tướng quân làm cho đứt lìa ra rồi, thì bỗng nhiên bên ngoài phòng truyền đến một giọng nói sang sảng cứu nàng khỏi lúc nguy cấp...

“Gấp cái gì mà gấp, thần y ta đây bận ba mệt nhọc, đợi ta đổi áo quần sạch sẽ rồi sẽ vào ngay. Ôi chao ôi chao, người đừng có kéo ta. Quần áo của ta mà bị rách người không đền nổi đâu. Đừng tưởng rằng người là Vương gia thì giỏi, ta nói cho người biết quần áo này của ta hoàng đế cũng không có để mặc đâu. Ôi chao ôi chao, đã nói người không được kéo ta nữa mà.”

Lưu thái y không cần nghĩ cũng biết sư huynh của lão đã đến đây. Dịch Tam Thủy này đã hơn ba mươi tuổi rồi nhưng đức hạnh của hắn một chút cũng chưa thay đổi.

Mọi người đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người ăn mặc trang điểm xinh đẹp giống như một công tử thế gia bị đẩy mạnh trong phòng. Về ngoài cửa hắn rất tuấn tú, nhìn không ra tuổi, đi đứng thất tha thất thểu. Hắn vừa mới đứng vững một chút lập tức rút cây quạt từ sau lưng, ra vẻ tiêu sái, vừa phe phẩy đi vào vừa nhỏ giọng than thở: “Ôi chao ôi, Vương gia ngài rất giỏi nha. Ta nào có thấy sắp xếp tỷ nữ ở hai bên rắc cánh hoa cho ta như ngài đã nói đâu. Rõ ràng là Vương gia nói chuyện không giữ lời, tức chết ta rồi.”

Dịch Tam Thủy vừa than thở, vừa chậm rãi đi vào bên trong. Nhìn thấy hắn như vậy Mạnh Hoài Cẩn tức giận muốn điên rồi. Hắn bỏ tay Hoa Thanh Vũ ra, đứng dậy chạy tới bắt lấy cổ áo Dịch Tam Thủy kéo hắn đến bên giường.

Dịch Tam Thủy bị Đại tướng quân kéo vào trong, còn không kịp chào hỏi Hoa lão gia, Hoa phu nhân đang ngồi đợi ở phòng ngoài.

Hoa lão gia và Hoa phu nhân nhìn thấy Dịch Tam Thủy đều kinh ngạc, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên quay đầu nhìn thoáng qua nhau. Hình Nhạn Lai nhìn thấy cảnh này cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không có tâm trạng để truy vấn, cùng Cửu Vương gia đi theo Dịch Tam Thủy vào buồng trong.

Mạnh Hoài Cẩn kéo Dịch Tam Thủy đến trước giường bệnh của Hoa Thanh Vũ, Trầm Ký Ngôn cũng lập tức theo vào sau. Trầm Ký Ngôn nhìn thoáng qua Hoa Thanh Vũ nằm ở trên giường, vẫn chưa biết nàng trúng hạc đỉnh hồng, giọng điệu không tốt hỏi Dịch Tam Thủy: “Không phải ông đã nói lúc chúng ta trở về nàng đã tỉnh rồi. Sao vẫn còn nằm trên giường thế kia?”

“Ngài gấp cái gì mà gấp!” Dịch Tam Thủy trừng mắt nhìn Trầm Ký Ngôn một cái,

cười tủm tỉm nói với Lưu thái y: “Tiểu Xuân Xuân, người không ngại để ta xem bệnh chứ?”

Tiểu Xuân Xuân?

Hoa Thanh Vũ từ từ khép lại hai mắt, trong lúc hấp hối nàng vẫn nhìn không được mà nghĩ. Lưu thái y này thoát nhìn có vẻ cổ hủ, không ngờ lại có nhũ danh ẻo lả như vậy. Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng, quả nhiên trông mặt mà bắt hình dong sẽ không chuẩn. Nếu nàng có thể tiếp tục sống sót, chắc chắn sẽ không trông mặt mà bắt hình dong nữa.

Dịch Tam Thủy đi đến trước giường Hoa Thanh Vũ, cười tủm tỉm nói với Hoa

Thanh Vũ vẫn đang hôn mê: “Tiểu muội muội, chúng ta lại gặp nhau.”

Lại gặp nhau?

Mọi người nghe thấy câu này đều không hiểu ra sao. Hoa Thanh Vũ biết Dịch Tam

Thủy từ khi nào thế?

“Nàng là bị trúng hạch đỉnh hồng. Là ai ngoan độc muốn nàng không chết không được thế này?” Dịch Tam Thủy quay đầu nhìn ra gian ngoài, thở dài một tiếng rồi vươn tay về phía Trầm Ký Ngôn nói: “Đưa cho ta.”

“Đưa cái gì?”

Dịch Tam Thủy nhăn nhăn mi nói: “Lúc đi đường người cầm bọc thuốc của ta còn gì! Lấy đến đây nhanh lên!”

Đời này Trầm Ký Ngôn chưa từng bị ai quát mắng bao giờ. Nhưng vì Tiểu Hoa, hắn đành phải nhịn xuống, cởi bọc thuốc trên người đưa cho Dịch Tam Thủy.

Dịch Tam Thủy cầm lấy bọc thuốc không hoa không quả kia, thâm tình sờ sờ, sau đó nhanh chóng mở ra cầm lấy vài loại dược liệu bên trong, bỏ vào miệng nhai nhai mấy cái liền nhét vào miệng Hoa Thanh Vũ.

Thấy Hoa Thanh Vũ nuốt được xuống, Dịch Tam Thủy mới sai Tử Diệp mang một chén nước ấm đút vào miệng Hoa Thanh Vũ. Cho nàng uống hết chén nước, Dịch

Tam Thủy đưa ngón trỏ và ngón giữa vào miệng Hoa Thanh Vũ, dùng sức ấn cho đến khi Hoa Thanh Vũ đang nhắm mắt cũng bắt đầu nôn ra nước màu đen

Mọi người nhìn thấy Hoa Thanh Vũ ói ra như vậy đều rất đau lòng. Đợi Hoa Thanh Vũ nôn ra sạch sẽ, Dịch Tam Thủy lại để cho Tử Diệp tiếp tục bón cho nàng, uống nước rồi lại nôn mửa, lặp đi lặp lại cho đến khi Hoa Thanh Vũ nôn ra nước màu đen nhạt dần. Cuối cùng chỉ nôn ra nước mới dừng lại.

Ông ta lại sai người lấy bốn năm quả trứng gà, lấy lòng trắng trứng đút vào miệng Hoa Thanh Vũ. Cuối cùng đút thảo dược cho nàng ăn, sau đó lại chậm rãi ép nàng nuốt xuống.

Làm xong hết thấy Dịch Tam Thủy vỗ vỗ tay, cười tủm tỉm nói: “Đại công cáo thành, hiện tại ta có thể đi thay quần áo rồi chứ? Bản thân y vì chạy tới đây, đã ba ngày đã không thay quần áo rồi.”

Ở đây ngoại trừ Lưu thái y, những người khác đều có chút hoài nghi nhìn Dịch Tam Thủy.

Hình Nhạn Lai trực tiếp chất vấn ông ta điều nghi ngờ của bản thân.

“Dịch thần y, ngài giải độc xong rồi sao? Đây chính là hạch đỉnh hồng đấy. Ngài chỉ cho uống chút nước, dùng mấy quả trứng, với chút thảo dược không ai biết tên mà đã chữa xong rồi sao?”

“Người không thấy nàng vừa mới nôn hết nước màu đen ra rồi sao? Hơn nữa không phải ta đã dùng được rồi sao, còn không tốt cái gì nữa?” Dịch Tam Thủy khinh miệt liếc mắt nhìn Hình Nhạn Lai một cái nói: “Đừng tưởng rằng cứ thần thần bí bí mới là tốt. Có thể trị hết bệnh thì đại phu mới là đại phu giỏi. Cái kiểu có hoa không quả các người thoát nhìn cảm thấy rất lợi hại, nhưng không trị hết bệnh cho bệnh nhân thì có ích lợi gì? Đồ tốt thực sự đều là những thứ đơn giản dễ hiểu, càng hoa lệ càng dễ dàng tàng ô nạp cầu*, hiểu chưa tiểu tử.”

(*Tàng ô nạp cầu: Chứa dơ bẩn)

Lại còn dạy dỗ ta nữa?

Hình Nhạn Lai không khỏi nhìn cái vị đang trang điểm xinh đẹp Dịch Tam Thủy kia một lần nữa, không biết người này có thật sự hiểu “có hoa không quả” nghĩa là gì không. Ở đây còn có ai nhìn hoa lệ hơn hắn sao?

“Đau...”

Lúc này Hoa Thanh Vũ đang nằm ở trên giường bỗng phát ra tiếng động.

Mọi người lập tức xúm lại gần đó, khẩn trương nhìn Hoa Thanh Vũ. Chỉ thấy nàng chậm rãi mở mắt, khóc nức nở nói: “Đau, ta đau quá!”

“Đau?” Mạnh Hoài Căn nóng nảy, trừng mắt nhìn Dịch Tam Thủy nói: “Không phải ngài nói đã giải hết độc rồi sao? Sao nàng ấy vẫn còn kêu đau?”

“Không phải ngài nói biện pháp đơn giản dễ hiểu kia có thể trị hết bệnh cho Tiểu Hoa sao?” Hình Nhạ Lai đã gấp gáp đến mức muốn liều mạng với Địch Tam Thủy.

Trầm Ký Ngôn tuy rằng không nói gì, nhưng tay đã đưa đến bên hông chuẩn bị rút kiếm ra.

Địch Tam Thủy cũng choáng váng, ông ta nhìn thấy ba người kia chuẩn bị muốn đánh người, thì sợ tới mức ngã ngồi ở trước giường, vẻ mặt cầu xin nói: “Ta không biết. Thật sự là đã giải hết độc rồi, sao lại còn đau? Tiểu muội muội người đau ở đâu?”

Hoa Thanh Vũ khóc nức nở, hơi thở mong manh, đứt quãng nói: “Tay...tay đau.”

Tay?

Địch Tam Thủy lập tức cầm lấy tay Hoa Thanh Vũ xem, chỉ thấy năm ngón tay đều tím tái. Nhìn kỹ lại, hốc mắt Địch thần y không khỏi đỏ lên, hần lắc đầu giận dữ nói: “Là ai độc ác như vậy, muốn chặt đứt xương cốt bàn tay của người sao?”

Nghe thấy thế mọi người mới thở phào một hơi. Thỉ ra không phải là không sống được nữa.

“Nói cho ta biết, là ai muốn chặt đứt tay của nàng!” Mạnh Hoài Cẩn hùng hổ nói:

“Ta làm thịt người đó!”

“Có người lại dám nhân lúc ta không ở đây mà hạ thủ với muội.” Trầm Ký Ngôn âm trầm nói: “Nếu để bọn vương điều tra ra được là ai, ta sẽ lấy mạng của hắn cho xem.”

“Chuyện này có từ bao giờ?” Hình Nhạ Lai cũng nóng nảy, “Hằng ngày ta đều ở bên cạnh muội, sao lại không biết chuyện này được. Không phải là nha đầu chết tiệt Hoa Trầm Nghiên kia làm đấy chứ?”

Mọi người người một câu, ta một câu hỏi.

“Là huynh ấy.” Hoa Thanh Vũ ủy khuất nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phạm, vừa rồi huynh ghé vào trên giường của ta cầm lấy tay ta. Nhưng mà huynh lại dùng sức quá nhiều nên mới... cho nên mới có vết bầm như thế.”

Không biết vì sao, bỗng nhiên Mạnh Hoài Cẩn lại hy vọng Hoa Thanh Vũ vẫn đang hôn mê, có lẽ như vậy mới là tốt nhất.

42. Chương 42

Edit: SONG TỬ

Bởi vì Tiểu Hoa muốn ngâm mình trong bồn thuốc, ngoại trừ Địch Tam Thủy tất cả mọi người đều chờ ở bên ngoài phòng, chỉ có Tử Điệp và vài nha hoàn ra ra vào vào.

Mạnh Hoài Cẩn ngồi ở gian ngoài, cảm thấy giống như đang ngồi trên bàn chông, quả thực là không thể ngồi trong phòng nổi nữa.....

Tử Điệp trợn mắt nhìn về phía Mạnh Hoài Cẩn, muốn lời cả con người ra ngoài!

Tuy rằng Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai chưa mở miệng nói gì, nhưng trong ánh mắt của bọn họ lại có ý cười nhạo nhàn nhạt và sự khinh bỉ thật sâu khi nhìn hắn!

Tại sao các người lại nhìn ta như thế!

Ta cũng không biết sẽ nắm Tiểu Hoa thành như vậy!

Hơn nữa vừa rồi dưới tình thế cấp bách ta không thể khống chế tốt lực đạo, vì sao lại dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn ta!

Mạnh Hoài Cẩn ủy khuất muốn hướng lên trời rống to một tiếng!

Lúc này Dịch Tam Thủy vén rèm đi ra, nói với mọi người: “Các người ngồi ở chỗ này làm cái gì, còn không mau giải tán! Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi thật tốt, tất cả các người ngồi ở bên ngoài là muốn gì? Ta sẽ không cho các người nhìn thấy nàng, quấy rầy nàng nghỉ ngơi, mấy ngày sau mới có thể tốt hơn!”

“Chúng ta sẽ không quấy rầy ngài chẩn bệnh,” Mạnh Hoài Cẩn nói: “Chẳng qua là chúng ta lo lắng cho bệnh tình của nàng ấy, ngài kiên quyết bắt chúng ta đi, chúng ta cũng không an tâm, chờ một lát nữa nàng ấy nghỉ ngơi, thì chúng ta sẽ đi.”

“Như vậy là tốt nhất! Ta rất sợ người chân tay vụng về lại bẻ gãy chỗ nào đó của tiểu muội muội!” Dịch Tam Thủy liếc mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái nói.

Mạnh Hoài Cẩn xấu hổ đỏ mặt, hần thê hôm nay hần sẽ không nói thêm một lời nào nữa!

Thấy Mạnh Hoài Cẩn cam chịu, lúc này Dịch Tam Thủy tâm tình khoái trá nói với Lưu thái y: “Tiểu Xuân Xuân, mấy ngày nay người còn chưa được nghỉ ngơi thoải mái, nơi này có ta rồi, người đi về trước đi! Mấy ngày nữa ta sẽ đến tìm người chơi đùa! Nhìn người đi, chắc chắn là bình thường ngủ không được ngon, làn da xấu như vậy, nhìn nếp nhăn của người đi, chắc chắn chắc.....”

“Sư huynh.....” Lưu thái y bất đắc dĩ nói: “Ta cũng gần 60 tuổi rồi, da có nếp nhăn không phải là chuyện rất tự nhiên sao?”

“Ta chưa có!” Dịch Tam Thủy đúng lý hợp tình nói: “Còn có, người đừng gọi ta sư huynh nữa, gọi ta là Thủy Thủy, gọi sư huynh sư huynh khiến ta sắp già đi rồi!”

Lưu thái y bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Sư huynh người còn già hơn ta nữa.....”

“Nói hươu nói vượn!” Dịch Tam Thủy kéo Lưu thái y lại, nhỏ giọng nói: “Người đừng nói ra, bọn họ cũng không nhìn ra được, vừa rồi người không nói ra bọn họ cũng không thể biết được tuổi của ta!”

“Cái gì, ngài còn lớn tuổi hơn Lưu thái y?” Hình Nhạn Lai giật cả mình, nhảy dựng lên .

Mọi người cũng kinh ngạc vô cùng, Dịch Tam Thủy này đã 60 tuổi rồi, thế nhưng vẫn là dáng vẻ của một thiếu niên, quả nhiên là không phải là lão ngoan đồng, mà giống như yêu tinh vậy!

Dịch Tam Thủy nhìn thấy ánh mắt giật mình của mọi người muốn nói lại thôi, bởi vì ông ta không muốn thừa nhận chuyện mình đã hơn 60 tuổi.

Hoa lão gia nhìn thấy Dịch Tam Thủy vẫn là dáng vẻ đó, không ngừng lắc đầu thở dài nói: “Hơn mười năm không gặp, ta đã già đi, thế nhưng Dịch đại phu vẫn là bộ dáng đó, thật sự là làm cho người ta thốn thức.”

Nghe thấy Hoa Quý Lương bỗng nhiên mở miệng, mọi người đều nhìn về phía ông ta, chuyện gì đang xảy ra thế này, tại sao ai cũng biết Dịch Tam Thủy, ông ta không phải là thể ngoại cao nhân sao?

Dịch Tam Thủy thấy mọi người đều đón nhận chuyện đó một cách nhanh chóng, ông ta buồn bực ngồi xuống, trừng mắt liếc nhìn Hoa Quý Lương một cái nói: “Tiểu Lương Lương người thật là, hơn mười năm không gặp cũng chưa tiến bộ chút nào, vẫn cổ hủ như vậy!”

Nghe khẩu khí này, Dịch Tam Thủy cũng là người quen cũ của Hoa Quý Lương?

Hoa Quý Lương cười đến thê lương, nói: “Nếu ta cũng có thể giống như người, thì đã đi làm thần tiên rồi, tội gì còn giẫy dụa ở trần thế làm gì?”

“Có một số việc người quân không được, ta đã sớm nói với người, không ai có thể gánh vác được thiên hạ này, người quân như vậy là đủ rồi, người càng muốn cố chấp, nhìn đi, giãy giụa lâu như vậy rồi, chẳng phải cũng không thay đổi được gì?”

Mọi người càng nghe càng không hiểu gì cả, hai “Lão nhân” này đang chơi trò bí hiểm gì với nhau đây?

“Dịch đại phu, Hoa lão gia, ta thấy hai người để chốc nữa hãy ôn chuyện.” Hình Nhạn Lai cắt ngang bọn họ, ngạo mạn nhìn Hoa Quý Lương nói: “Chuyện Hoa Trầm Nghiên hạ độc chúng ta còn chưa nói rõ ràng đâu!”

Nghe thấy Hình Nhạ Lai nói như vậy, Hoa lão gia và Hoa phu nhân lập tức thay đổi sắc mặt, trước đây Trầ Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn đều có quan hệ tốt với Hoa gia, hôm nay lại không muốn giải vây giúp bọn họ.

Vừa rồi Địch Tam Thủy mới được nghe Tiể Xuân Xuân nói lại những chuyện đã xảy ra, cũng biết Hoa Thanh Vũ vì uống canh có hạc đỉnh hồng (thạch tín) nên mới hộc máu té xỉu, ông ta phe phẩy cây quạt, chậm rì rì nói: “ Người hạ độc không phải là Hoa Trầ Nghiê, các người có thể thả nàng ra.”

“Không phải là Hoa Trầ Nhan vậy thì là ai! Canh là do nàng ta mang đến, nàng ta cũng chính là người dứt canh cho Tiể Hoa!” Hình Nhạ Lai tức giận nhảy dựng lên.

Trầ Ký Ngôn lại bình tĩnh hơn một chút, khoát tay bảo Hình Nhạ Lai ngồi xuống trước, sau đó nói với Địch Tam Thủy: “Vì sao Địch thần y lại nói như vậy, chẳng lẽ đã biết được nội tình gì?”

“Nếu là hạc đỉnh hồng bình thường, Tiể Xuân Xuân của chúng ta cũng sẽ không bị trở tay không kịp như vậy, hẳn trị không hết là vì độc tiểu muội muội trúng không phải là hạc đỉnh hồng bình thường, mà là hạc đỉnh hồng được ta cải tiến từ nhiều năm trước!”

“Ông là người hạ độc !” Hình Nhạ Lai kêu lên.

“Sao người lại thiếu kiên nhẫn như vậy! Cẩn thận nhanh già!” Địch Tam Thủy lườm Hình Nhạ Lai một cái, lại chậm rì rì tiếp tục nói: “Tất nhiên ta không phải là người hạ độc, nhưng mà có lẽ ta đã biết người đó là ai, bởi vì hơn mười năm trước, ta từng đưa thuốc này cho một người, để hắn có thể dùng vào bất cứ tình huống nào.”

“Người đó là ai?” Hình Nhạ Lai hỏi.

Địch Tam Thủy nhìn Hình Nhạ Lai, bắt đầu dĩ lắc đầu nói: “Người sao lại ngốc như vậy? Sao lại được người ta gọi là thần đồng chứ, ta thấy người chỉ là một tên một sách ngốc nghếch mà thôi!”

Hình Nhạ Lai không hiểu gì hết, quay đầu nhìn Cửu Vương gia và Đại tướng quân, chỉ thấy bọn họ vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa lão gia, lúc này hẳn cũng nghi hoặc nhìn về phía Hoa lão gia.

“Là ta.” Hoa Quý Lương cười khỏ nói.

Là Hoa lão gia?

Vì sao ông ta lại hại nữ nhi thân sinh của mình?

Hơn nữa vì sao ông ta sớm không hại muộn không hại, lại cố tình ra tay vào lúc này, tính mạng của Hoa Thanh Vũ đang treo trên sợi chỉ, ông ta chờ không kịp sao?

Khi mọi người còn đang khiếp sợ, Hoa phu nhân đã đứng lên, nói với mọi người: “Nếu Nhan nhi không phải là người hạ độc, có thể thả nó ra chưa?”

Trầ Ký Ngôn liếc nhìn Hoa Quý Lương đang cúi đầu không nói, gật đầu nói với Hoa phu nhân: “Đương nhiên.”

“Vậy thì xin thứ lỗi ta không tiếp các vị khách quý được nữa, ta đi tìm Nhan nhi, từ trước đến nay nó rất sợ bóng tối, một mình bị giam trong phòng nhỏ lâu như vậy, chắc là sợ đến phát khóc.....” Hoa phu nhân càng nói càng khổ sở, hốc mắt cũng đỏ lên.

Trầ Ký Ngôn thấy bà ta như vậy, lạnh lùng nói: “Hoa phu nhân nếu muốn đi thì cứ việc, đây là Hoa gia, không cần phải hỏi ta mọi chuyện.”

Lúc này Hoa phu nhân mới vội vã đi ra ngoài, khi đi qua bên người Mạnh Hoài Cẩn, Mạnh Hoài Cẩn trầm giọng nói: “Hoa phu nhân, đừng quên trong phòng kia mới là nữ nhi vừa trở về từ quý môn quan của bà.”

Hoa phu nhân dừng bước, dùng giọng nói lạnh như băng không chút cảm tình nói: “Ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Hoa Thanh Vũ.”

Mọi người nhìn về phía Hoa phu nhân, chỉ thấy trên mặt bà ta là vẻ mặt quyết tuyệt.

Rốt cuộc là vì cái gì, một người mẹ lại có thể đối xử tuyệt tình với con gái của mình như vậy ?

Hoa phu nhân đi rồi, tiểu trúc Ngưng Huy im lặng trong chốc lát, cho đến khi Hoa Thanh Vũ vén rèm lên đi ra, mọi người mới đưa ánh mắt nhìn về phía nàng.

Hoa Thanh Vũ nhìn phương hướng mẫu thân biến mất, xấu hổ nở một nụ cười, nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Sao người lại đi ra!” Dịch Tam Thủy nhảy dựng lên nói: “Còn không mau đi vào nằm!”

“Mấy ngày nay ta ngủ nhiều quá, hơn nữa, hôm nay xảy ra những chuyện kia, sao ta có thể ngủ được? Không bằng để cho ta biết rõ ràng mọi chuyện, ta mới an lòng.”

Thấy Hoa Thanh Vũ nói như vậy, Dịch Tam Thủy cũng không có biện pháp nào khác, giúp nàng ngồi xuống, phủ thêm áo cho khoác nàng xong mới thôi.

Thật ra Dịch Tam Thủy này đối với bệnh nhân rất tốt, thật đúng là đại phu tốt.

Sau khi Hoa Thanh Vũ ngồi vào chỗ của mình, mới nhìn về phía Hoa Quý Lương, chưa sót hỏi: “Phụ thân, người muốn con chết sao?”

Giọng nói của Hoa Quý Lương có chút run run, những vằn khó khăn gật đầu nói: “Đúng, là ta là người làm cha này muốn con chết.”

Hoa Thanh Vũ không khóc, lại cười.

“Phụ thân muốn ta chết, ta vốn không nên sống.”

Nghe thấy nữ nhi nói như vậy, Hoa Quý Lương nước mắt đầy mặt, lắc đầu nói: “Oan nghiệt, đều là oan nghiệt!”

Hoa Quý Lương bị Hoa Thanh Vũ hỏi nói không nên lời, rõ ràng tất cả mọi người đều biết ông ta là hung thủ muốn giết hại Hoa Thanh Vũ, nhưng nhìn thấy dáng vẻ bi thương kia, lại không muốn trách móc ông ta.

Dịch Tam Thủy vỗ vỗ Hoa Quý Lương, thở dài nói: “Tiểu Lương Lương, người vẫn nên nói cho nàng biết đi, vận mệnh là không thể thay đổi, nàng có mệnh của nàng, thiên hạ có mệnh của thiên hạ, người còn chưa hiểu được sao? Người vẫn cố chấp ngu ngốc không nhận ra sự việc!”

“Thiên hạ?” Trầm Ký Ngôn miễn cưỡng nhận ra được Dịch Tam Thủy đã mấy lần nói ra từ này, “Chẳng lẽ vận mệnh của Hoa Thanh Vũ có liên quan tới thiên hạ này?”

Lúc này Hoa Quý Lương mới gật đầu, thở dài nói: “Ngày đó ba người các người đến cầu thân, ta không đáp ứng một ai cũng là có nguyên nhân. Ta vì tư tâm của mình, giữ nàng lại mười mấy năm, nhưng ngàn phòng vạn phòng, vẫn chạy không thoát một chữ mệnh!”

“Ba người chúng ta!” Mạnh Hoài Cẩn, Trầm Ký Ngôn đồng thanh nói.

Hai bọn họ hoàn toàn sai trọng điểm, đồng thời nhìn về phía Hình Nhạn Lai, gât gao trừng mắt nhìn hấn!

Hóa ra tiểu tử này vẫn chưa chết tâm!

“Chuyện này ngày khác chúng ta nói sau.....” Hình Nhạn Lai nhỏ giọng nói với Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn: “Trước hết nghe chuyện của Tiểu Hoa đã.....”

Lúc này hai người mới lại nhìn về phía Hoa Quý Lương đang lau nước mắt ngồi ở chính giữa phòng.

“Hoa lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thân thể của Tiểu Hoa có gì đặc biệt, mà ngài lại đề phòng như vậy? Ngài đã làm gì?” Trầm Ký Ngôn hỏi.

“Làm được hoàn toàn!” Dịch Tam Thủy không ngừng lắc đầu, không đợi Hoa Quý Lương nói đã lên tiếng trước, ông ta vung cây quạt nói với Hoa Thanh Vũ: “Thật không ngờ, ta đã hủy tướng mạo của người thành như vậy rồi, nhưng vẫn có nhiều người theo đuổi người như vậy, không hổ là mệnh cách hồng nhan họa thủy! Quả nhiên là vận mệnh không thể trái.....”

“Có ý gì?” Hoa Thanh Vũ sờ sờ mặt mình nói: “Cái gì gọi là ông hủy gương mặt của ta thành cái dạng này?”

“Bởi vì dáng vẻ của con vốn dĩ không phải như vậy.....” Hoa Quý Lương nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, áy náy nói: “Năm con bốn tuổi là ta đi cầu xin Địch thần y hạ cổ độc cho con, hủy đi mỹ mạo của con.”

Địch Tam Thủy đắc ý dào dạt nói: “Không phải ta là rất lợi hại sao? Ta nói cho người biết nha, cổ độc trên người người, là thành quả tâm đắc của ta đó!”

43. Chương 43

Edit: SONG TỬ

Tám năm trước, Hoa Quý Lương đi theo Uy vũ Đại tướng quân Mạnh Như Hải, cùng nhau đóng quân ở biên cảnh, Hoa Quý Lương làm phó tướng, thường xuyên dẫn tướng sĩ đến các thôn trang gần biên cảnh để tuần tra, để phòng ngừa địch quốc phái mật thám lên vào dò hỏi quân tình của bốn triều.

Một ngày họ Hoa Quý Lương đến tuần tra một Miêu trại, nghe một bác gái trong trại thường ngày rất thích đâm bị thóc chọc bị gạo nói đến một chuyện lạ gần đây.....

Kể là có một cô gái trôi theo con sông bảo vệ thành tới trước cửa Miêu trại, sau khi được thôn dân cứu, nằm ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Vừa tỉnh lại cô gái kia đã nói mình không nhớ rõ chuyện gì, mọi người thương nàng bơ vơ không nơi nương tựa, giữ nàng ở lại trong trại, đã được hơn một tháng rồi.

Hơn nữa kỳ quái là, thôn dân vô cùng yêu thích cô gái xa lạ này, đối với nàng vô cùng tốt, khen không dứt miệng, bác gái cảm thấy kia cô nương nhất định là mật thám của địch quốc, dùng thuật mị hoặc lừa gạt thôn dân, nếu không tại sao tất cả mọi người đều yêu thích nàng ta chứ?

Hoa Quý Lương không tin bác gái này lắm, lập tức đi hỏi những thôn dân khác, quả nhiên là có chuyện này!

Ông ta lại hỏi mọi người, vì sao lúc trước khi ông ta đến tuần tra tất cả mọi người lại không đề cập tới cô gái này, mọi người nói sợ tướng quân cảm thấy cô gái này lai lịch không rõ, mọi người vì bảo vệ nàng không bị thương tổn, cho nên mới che giấu không nói cho hắn biết.

Nghe vậy, Hoa Quý Lương lập tức bảo thôn dân dẫn cô gái kia đến tra hỏi.

Vừa nhìn thấy cô gái kia, Hoa Quý Lương lập tức hiểu ra vì sao các thôn dân lại biểu hiện như thế, cũng biết vì sao bác gái kia lại chạy tới cáo trạng!

Bởi vì cô gái này tuyệt đối là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Hoa Quý Lương đã từng gặp!

Khó trách khi cáo trạng bác gái kia lại có vẻ tức giận như vậy, xưa nay bà ta thích nhất là khoe khoang làm dáng, thường xuyên nói lúc còn trẻ bà ta là hoa khôi của thôn, nay trong thôn xuất hiện một đại mỹ nhân diễm tuyệt thiên hạ, còn không tự biết mình chỉ là một tiểu mỹ nhân, không phải khiến bà ta tức đến hộc máu sao?

Hoa Quý Lương hỏi tên của cô nương kia, cô nương đó nói không nhớ rõ, người dân cứu nàng ta có một nữ nhi đã mất từ lâu, nên tặng tên con gái cho nàng dùng, gọi nàng là Vân Nương, chăm sóc giống như con gái ruột.

Hoa Quý Lương lại hỏi thêm mấy vấn đề khác, cảm thấy Vân Nương cũng không giống kẻ xấu, bảo nàng đến gần, cho phép nàng ngồi xuống nói chuyện tiếp.

Nhưng khi nàng ngồi xuống gần, Hoa Quý Lương lại nhìn ra một vấn đề.....

Vân Nương này có một đôi mắt màu ngọc bích, hơn nữa còn là màu vàng ngọc bích.

Những người mắt xanh vốn là kẻ địch của Địch Đóa quốc!

Lần này ông ta đã biết vì sao các thôn dân lại không nói cho ông ta biết về sự tồn tại của cô gái này, người che giấu kẻ địch của Địch Đóa quốc sẽ bị chém đầu theo quân pháp!

Chính là Hoa Quý Lương cũng giống như các nam tử trong thiên hạ, đối với mỹ nhân sẽ khoan dung hơn một chút, ông ta cũng không có xử tội những thôn dân đã che giấu cho Vân Nương, cũng không nói chuyện của Vân Nương ra, mà mặc cho Vân Nương tiếp tục sống trong Miêu trại.

Sau nửa năm, mỗi lần Hoa Quý Lương đến tuần tra Miêu trại này, đều trò chuyện với Vân Nương, Vân Nương không chỉ có dáng vẻ tuyệt đại tao nhã, cũng là người cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, Hoa Quý Lương trở thành tri kỷ của nàng.

Hai người tiếp xúc càng ngày càng nhiều, tình cảm cũng ngày càng thân thiết, càng về sau chỉ cần một ngày không gặp Vân Nương, Hoa Quý Lương đã cảm thấy ngày nuốt không trôi, ban đêm không thể say giấc.

Nhưng còn có một việc khiến Hoa Quý Lương lo lắng — triều đại vẫn luôn có một truyền thuyết, nói là nếu se duyên với người có đôi mắt màu ngọc bích, sẽ sinh ra tai họa.

Mặc dù có người nói là do triều đình cố ý tung tin nhằm mê hoặc lòng người, gia tăng tướng sĩ của bốn triều, khiến dân chúng căm thù ngoại tộc, mới có thể càng thêm anh dũng giết địch. Nhưng Hoa Quý Lương thân là phó tướng của quân đội, vẫn không thể không sợ

Nhưng mà trong tình yêu, ngăn cách và trở ngại thường trở thành một ngọn lửa trong đồng củi, không những không thể dập tắt tình yêu, ngược lại sẽ càng đốt càng cháy mạnh!

Rốt cục Hoa Quý Lương vẫn quên đi tất cả trách nhiệm và lập trường, cùng Vân Nương yêu nhau

Giấy không bọc được lửa, chuyện Hoa Quý Lương và Vân Nương yêu nhau vẫn bị quân đội biết được, khi đó Đại tướng quân Mạnh Như Hải và Hoa Quý Lương là huynh đệ vào sinh ra tử, khi ở trên chiến trường Hoa Quý Lương đã từng cứu tính mạng của ông ta, công ông ta ra khỏi đồng người chết.

Bởi vậy Mạnh Như Hải không có tội Hoa Quý Lương, khi hai người đến cầu xin, Mạnh Như Hải đã ngầm thừa nhận chuyện của hai người.

Nhưng mà Hoa Quý Lương tuyệt đối không thể ở lại quân đội, lập tức dẫn theo Vân Nương trở lại quê hương Cẩm Quan, ông ta kế thừa gia nghiệp một lòng kinh thương, không lâu sau, trở thành nhà giàu nhất thiên hạ.....

Nghe xong đoạn chuyện xưa này, mọi người ngoại trừ cảm thán còn có mê hoặc.

“Việc này có quan hệ gì với Hoa Thanh Vũ?” Hình Nhạn Lai không kiềm chế được, vội vàng đặt câu hỏi: “Vân Nương là thê tử của ông, cũng chính là Hoa phu nhân hiện tại sao?”

Khó trách có thể sinh ra một Hoa Trầm Nhan là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chẳng lẽ bởi vì đã lớn tuổi, nên bây giờ trên người Hoa phu nhân đã không còn bóng dáng của một quốc sắc thiên hương, chỉ là dáng vẻ của một phu nhân bình thường.....

Bàn về diện mạo, thì Hoa Quý Lương trẻ hơn Hoa phu nhân.....

“Người gấp cái gì!” Địch Tam Thủy trừng mắt liếc nhìn Hình Nhạn Lai một cái nói: “Ngu xuẩn, trước tiên nghe kể chuyện xong đã!”

Nói đến đây trên mặt Hoa Quý Lương hiện lên vẻ bi thương, giống như không đành lòng nói, ông ta trầm mặc hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Hoa phu nhân hiện tại cũng không phải Vân Nương..... Là thê tử nguyên phối của ta.”

Sau khi Hoa Quý Lương và Vân Nương trở về Cẩm Quan, mới biết được thê tử đã có có bầu chín tháng, sắp sinh. Vân Nương sản sóc Hoa phu nhân đang mang bầu, không so đo danh phận, tự nguyện làm thiếp thất.

Ngay từ đầu Hoa phu nhân bởi vì thân phận dị tộc của Vân Nương nên rất lo lắng, tuy rằng luật pháp không ngăn cấm việc kết hôn với dị tộc, nhưng mà bà ta vẫn rất sợ Vân Nương mang tai họa đến nhà.

Nhưng trời sinh Vân Nương có một khí chất nhu hòa, nàng sống bên cạnh Hoa phu nhân, quan tâm chăm sóc Hoa phu nhân sắp sinh con, vừa không có vẻ tự ti yếu đuối, cũng không có vẻ nịnh hót lấy lòng.

Thời gian lâu, sự nghi ngờ của Hoa phu nhân cũng dần dần biến mất.

Hoa phu nhân cũng cực kỳ hiền huệ, Vân Nương hiền thực như vậy, bà ta tự nhiên cũng sẽ đối đãi với Vân Nương vô cùng tốt, dần dần quan hệ của hai người thân thiết giống như tỷ muội ruột thịt vậy.

Sau đó bà ta sinh ra Hoa Trầm Nhan, không lâu sau Vân Nương cũng có thai !

Hoa phu nhân cũng biết trong lòng Hoa Quý Lương yêu thiết là Vân Nương, muốn cho Vân Nương một danh phận, đưa ra chủ ý muốn ông ta đưa Vân Nương lên làm bình thê. Hoa phu nhân đã tự mình nói ra, Hoa Quý Lương tất nhiên là vô cùng vui mừng, Vân Nương cũng rất cảm kích Hoa phu nhân vì bà ta đã suy nghĩ như vậy, quan hệ của hai người lại càng thêm thân thiết, có đôi khi Hoa Quý Lương thậm chí sẽ ghen.....

Chẳng qua cuộc sống bình thản mà ấm áp này chỉ duy trì được mười tháng.....

Vân Nương khó sinh, sau khi vật lộn một ngày một đêm, sinh ra một bé gái lập tức buông tay với nhân gian !

Bé gái đó chính là Hoa Thanh Vũ.

Hoa Quý Lương vô cùng đau khổ, sau khi Vân Nương chết, bởi vì bị thương quá độ ông ta bị bệnh đến không dậy nổi, con gái của Vân Nương đều do một tay Hoa phu nhân chăm sóc.....

Ngay từ đầu Hoa Quý Lương bởi vì giận chó đánh mèo với Hoa Thanh Vũ, nên không chịu gặp đứa bé này, nhưng khi bà vú bế đứa trẻ phần điều ngọc mài kia đến cho ông ta xem, Hoa Quý Lương lập tức mềm lòng. Chẳng những ông ta không hề chửi giận có lên người đứa bé vì sự ra đi của Vân Nương, còn yêu thương nàng gấp đôi, coi nàng giống như là tâm can của mình mà yêu thương.

Nhưng mà khi Hoa Thanh Vũ được sáu tháng tuổi, có một hòa thượng bị chốc đầu điên điên khùng khùng đang đi vân du đột nhiên chạy đến Hoa gia.

Khi đó Hoa Quý Lương đang ôm Hoa Thanh Vũ trong tay, vui đùa với nàng. Hòa thượng chốc đầu nhìn thấy, chỉ vào Hoa Thanh Vũ đang nằm trong lòng ông ta mắng: “Người ôm cái thứ có số mệnh xui xẻo, làm liên lụy đến cha mẹ ở trong tay làm cái gì! Còn không mau ném đi!”

Hoa Quý Lương tức giận đến nổi đuổi hòa thượng chốc đầu kia chạy ra ngoài, nhưng sự kiện lại này vẫn là bóng ma trong lòng ông ta.

Sau đó ông ta giao dịch buôn bán vài lần với một người không quen biết, tất cả tiền vốn đều bị mất sạch, nếu không phải gia nghiệp giàu có thì đã phá sản từ lâu, e rằng ông ta đã sớm nghèo đói và phải ra đường ăn xin!

Hoa Quý Lương hoài nghi trong lòng nên quyết định đi tìm một sư phụ đến xem phong thủy, sư phụ phong thủy kia nói phong thủy của Hoa gia không có vấn đề gì, có vấn đề là người, lại hỏi có phải gần đây trong nhà sinh được một bé gái, Hoa Quý Lương vội vàng trả lời là đúng, nói ra ngày sinh tháng đẻ Hoa Thanh Vũ, không ngờ sư phụ phong thủy chỉ bấm ngón tay tính toán một chút, sau đó lại quay đầu bước đi.

Hoa Quý Lương vội vàng đuổi theo hỏi, sư phụ kia lắc đầu nói: “Ta không thể tính.”

“Vì sao không thể?”

“Là sao họa thủy từ trên trời giáng xuống, hại người hại mình, họa quốc họa dân!”

Hoa Quý Lương yêu thương nhất là Hoa Thanh Vũ, giữ chặt sư phụ kia không buông, ông ta nhất định phải vì Hoa Thanh Vũ mà giải trừ mệnh cách này.

“Số mệnh là do trời định, sao có thể giải? Trừ phi.....”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi Hoa lão gia đại nghĩa diệt thân!”

Làm sao Hoa Quý Lương có thể cam lòng giết chết Hoa Thanh Vũ, thả sư phụ phong thủy kia đi, một mình trở về phòng, đóng cửa nhốt mình trong phòng một ngày một đêm.

Hoa Quý Lương ngồi ở bên trong, Hoa phu nhân một tay ôm Hoa Thanh Vũ, một tay nắm tay Hoa Trầm Nhan đứng bên ngoài, cho đến khi nghe thấy Hoa Thanh Vũ khóc, Hoa Quý Lương mới mở cửa đi ra ngoài.

Một nhà ba người ôm nhau khóc nức nở, Hoa phu nhân nói: “Thanh Vũ cười như vậy, làm sao có thể là tai họa của thiên hạ? Đừng để tới những chuyện hoang đường như vậy! Nếu chàng muốn giết Thanh Vũ, thì trước tiên phải bước qua xác của ta! Cho dù chàng muốn ta chết, nhưng nếu như chàng giết Thanh Vũ, dưới cửu tuyền chàng còn mặt mũi nào để gặp Vân Nương?”

Hoa Quý Lương vốn không muốn giết Hoa Thanh Vũ, nhưng khi nghe thấy Hoa phu nhân nói như vậy, vẫn rất cảm động với chân tình của Hoa phu nhân, lập tức nói cho bà ta quyết định của mình.

Hoa Quý Lương nghĩ, Hoa Thanh Vũ còn nhỏ như vậy, chuyện số mệnh không nói chính xác được, ngộ nhờ thiên mệnh được sửa lại thì sao? Trước tiên ông ta sẽ nuôi dạy Hoa Thanh Vũ ở bên người, nếu có một ngày Hoa Thanh Vũ thật sự trở thành tai tinh họa quốc họa dân, ông ta sẽ thay thiên hạ diệt trừ nàng, đến lúc đó ông ta sẽ cùng đi với Hoa Thanh Vũ, cũng không sợ xuống dưới cửu tuyền đi gặp Vân Nương.

Cứ như vậy, Hoa gia bình tĩnh hơn một chút, nhưng ngay khi chuyện này sắp trôi qua, Hoa gia bắt đầu có người chết không thể giải thích!

Đầu tiên là mấy hạ nhân bị chết, đều là do tự tử, có treo cổ, có nhảy giếng, có đâm đầu vào cột chết, hơn nữa tất cả đều bỗng nhiên trở nên nổi điên, ở trước mặt mọi người tự vẫn.

Sau đó trong Hoa gia lại xảy ra dịch bệnh, ôn dịch này cũng vô cùng kỳ quái, chỉ lan truyền trong Hoa gia, cách Hoa gia đều bình an!

Trong Hoa gia ngoại trừ một số ít gia đình có thân thể cường tráng, gần một nửa mọi người đều bị ngã bệnh, ngay cả Hoa lão gia và Hoa phu nhân cũng không ngoại lệ. Nhưng Hoa Thanh Vũ lại vẫn khỏe mạnh, ngay cả vú em của nàng cũng đã ngã bệnh, nhưng nàng vẫn rất khỏe mạnh.

Sau này tình hình bệnh dịch chuyển biến tốt, nhưng người hầu trong Hoa gia dần dần bắt đầu lan truyền tin đồn, nói Nhị tiểu thư của lão gia là do yêu nghiệt mắt xanh sinh ra, là một mối họa lớn, tương lai sẽ hại chết Hoa gia.

Sau khi chuyện này xảy ra, Hoa Quý Lương cũng không thể không sợ, nhưng ông ta không nỡ giết chết con gái của mình. Lập tức dùng một số tiền lớn mời cao tăng tới.

Cao tăng nói, nếu muốn hóa giải sát khí trên người Hoa Thanh Vũ, cũng không phải không được, nhưng mà có vài chuyện nhất định phải làm được.

Thứ nhất, nha đầu kia có vận mệnh xui xẻo, liên lụy cha mẹ, nếu không muốn bị nàng khắc chết, phải nuôi dạy nàng ở nơi không gặp cha mẹ. Không chỉ có như thế, những người lạ cũng nên hạn chế gặp mặt, nếu không sẽ làm hại đến tính mạng của người khác.

Thứ hai, tương lai nha đầu kia chắc chắn sẽ là quốc sắc thiên hương, diễm tuyệt thiên hạ, hồng nhan họa thủy, sẽ mang lại tai họa cho thiên hạ, nhất định phải phá hủy dung mạo của nàng mới được.

Ngồi hai canh giờ, coi như là đã nói hết mọi việc, có được hay không thì còn phải xem ông trời, có buông tha cho nàng không.

Hai chuyện này Hoa Quý Lương đều không nỡ, nhưng lại không thể không làm.

Chuyện đầu tiên tiến hành rất tốt, Hoa Quý Lương cho Hoa Thanh Vũ ở trong một biệt viện riêng biệt đã được sửa chữa, ngay cạnh Hoa gia, bên trong có đầy đủ mọi thứ, phải hai ma ma trung thành và nha hoàn đến chăm sóc. Nhưng vì không muốn mất thêm mạng người, cũng không cho bọn họ thường xuyên ở lại biệt viện, cứ cách nửa tháng là lại đổi hai gia nô đến hầu hạ, coi như là hạn chế thương tổn đến mức thấp nhất.

Ông ta thật sự rất nhớ con gái, thi thoảng đến nhìn một cái, cố gắng tiếp xúc thật ít, nhìn xong lập tức rời đi.

Mà chuyện thứ hai, Hoa Quý Lương hoàn toàn không thể làm được, ông ta không lỡ hủy hoại dung mạo của Hoa Thanh Vũ, huống hồ muốn hủy dung phải dùng dao nhỏ để rạch mặt, nữ nhi này là người ông ta yêu thương vô cùng, bây giờ lại bắt ông ta cầm dao vẽ lên mặt Hoa Thanh Vũ.

Nhưng không biết có phải bởi vì chưa làm hết mọi chuyện hay không, mà vài bà vú chăm sóc cho Hoa Thanh Vũ đều chết bất đắc kỳ tử .

Khi Hoa Quý Lương không còn cách nào khác, thì Hoa phu nhân đã đưa ra một biện pháp.....

Hóa ra trong nhà Hoa phu nhân có nhiều thế hệ làm nghề y, khi còn bé bà ta từng đến núi Vô Nhai học nghề. Bà ta có một vị sư huynh tên là Địch Tam Thủy, không chỉ tinh thông y lý, độc dược, còn biết rất nhiều kỳ thuật, không bằng tìm ông ta đến xem một chút, có cách gì vừa không tổn thương đến Hoa Thanh Vũ, lại có thể phá hủy dung mạo của nàng.....

Vì thế năm Hoa Thanh Vũ bốn tuổi, đã mời Địch Tam Thủy đến.

Địch Tam Thủy nghe Hoa lão gia nói chuyện của Hoa Thanh Vũ xong rất là cảm động, cảm thấy ông ta là một người cha tốt, hơn nữa Địch Tam Thủy đặc biệt thích những người xinh đẹp, cho nên khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thanh Vũ lập tức vô cùng yêu thích, một đứa bé đáng yêu như thế ông ta thật sự rất đau lòng cho nó, ông ta làm sao có thể làm tổn thương nó đây?

Vì thế ông ta khuyên Hoa Quý Lương, không cần phải quan tâm đến hưng thịnh của thiên hạ, thiên hạ hưng vong là do số trời, ông ta quản nhiều như vậy làm chi.

Nhưng ban đầu Hoa Quý Lương nhập ngũ chính là vì nhiệt huyết muốn đền nợ nước, quyết không thể để cho con gái của mình làm hại muôn dân trăm họ, nhưng mà tư tâm của ông ta quá nặng, luyện tiếu Hoa Thanh Vũ, chỉ đành cố gắng tìm cách chu toàn cả hai bên.

Vì thế Địch Tam Thủy đồng ý yêu cầu của ông ta, hủy đi dung mạo của Hoa Thanh Vũ.....

44. Chương 44

Edit: SONG TỬ

“Tại sao ông lại hủy dung mạo của Thanh Vũ?” Trầm Ký Ngôn hỏi: “Muội ấy đột nhiên té xỉu có liên quan gì đến chuyện này không?”

Địch Tam Thủy gật gật đầu nói: “Cả người nàng là màu đen, là bởi vì hơn mười năm trước ta đã hạ một loại cổ độc trên người nàng, đây là một loại tiểu trùng Miêu Cương hiếm có, tên là Hoa Mã. Hoa Mã này có màu sắc diễm lệ mê hoặc lòng người, nhưng khi xuất hiện thành đàn cảnh tượng kém xa so với cảnh sắc muôn hoa đua thắm. Nhưng mà trong Hoa Mã còn có một loài khác với những loài còn lại, loài này có hình dáng và màu sắc vô cùng xấu xí, không nói tới trên làn da có nhiều lỗ đen, đã thế mấy cái lỗ đó còn có mẩu sạm đen. Loài Hoa Mã màu xám đen này có lòng ghen tị rất nặng, khi nhìn thấy những thứ xinh đẹp hơn so với nó, loài Hoa Mã này sẽ tấn công loài khác, cuối cùng còn muốn ăn luôn loài đó! Loài Hoa Mã màu xám đen này sau khi ăn được loài Hoa Mã khác, màu sắc của nó sẽ trở nên rực rỡ hơn trong một khoảng thời gian, nhưng mà thời gian kéo dài không lâu, cho nên đến lần sau, nó lại muốn ăn những loài Hoa Mã xinh đẹp khác.”

Nghe thấy mấy chuyện này Hình Nhạ Lai chắc chắn lắc đầu, “Sao lại có một loại trùng xấu xa như vậy!”

“Nhưng mà loài Hoa Mã rất thông minh, người còn nói xấu nó một lần nữa, cẩn thận nó ăn người!”

Hình Nhạ Lai lập tức sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Vì thế Địch Tam Thủy tiếp tục nói: “Cổ độc này được làm thành từ rất nhiều hạt bụi của Hoa Mã, loại trùng trong bụng tiểu muội muội của chúng ta là.....”

“Còn có mẫu trùng, tử trùng chi phân sao?” Trái lại Lưu thái y cảm thấy rất hứng thú.

“Tất nhiên, ta nói Tiểu Xuân Xuân, người mà là Thái y sao, làm sao lại thiếu hiểu biết như vậy! Bởi vì cho dù Hoa Mã ở trong bụng của nàng, Hoa Mã này sau khi ăn mỹ mạo của nàng, vẫn sẽ ở trên người nàng,

không phải nàng ta rất xinh đẹp sao, cho nên sẽ phải có mấu trùng, tử trùng.” Vừa nói đến mấy thứ này, ánh mắt của Địch Tam Thủy lập tức tỏa ra ánh sáng, “Ta nói cho các người biết, loài Hoa Mã này còn có một đặc thù, đó là vô cùng yêu quý con cái của mình! Cho nên ta lấy một con mấu trùng, một con tử trùng làm thuốc, mấu trùng kia ăn mỹ mạo của ký chủ, dĩ nhiên là sẽ cho đứa con của mình. Ta chỉ cần thả tử trùng kia vào trên người của một người khác trên người, như vậy không phải có thể ăn luôn dung mạo của ký chủ sao?”

Nói xong những chuyện này Địch Tam Thủy đắc ý dào dạt, Lưu thái y bưng tỉnh đại ngộ, Hình Nhạn Lai cái hiểu cái không, Hoa lão gia vô cùng phiền muộn, mà Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn lại liếc mắt nhìn nhau.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, xác định bọn họ đều có hoài nghi giống nhau.

Vì thế Trầm Ký Ngôn mở miệng hỏi: “Vây tử trùng ở chỗ nào?”

Địch Tam Thủy đắc ý nở nụ cười, nói: “Dĩ nhiên mấu trùng phải ở gần tử trùng mới có thể cảm ứng được chứ!”

Mạnh Hoài Cẩn cười lạnh hỏi: “Ta không có đoán sai, tử trùng này chắc là ở trên người Hoa gia Đại tiểu thư.”

“Thông minh!” Địch Tam Thủy đắc ý nói.

Nhưng khi Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn đang nghe thấy Địch Tam Thủy nói vậy, lập tức thay đổi sắc mặt, bọn họ lại liếc mắt nhìn đối phương một cái, phát hiện bên kia cũng có suy nghĩ giống mình.....

“Nhưng mà loại cổ trùng này có kỳ hạn.” Địch Tam Thủy nói: “Đến năm mười lăm hoặc mười sáu tuổi, dung mạo của ký chủ sẽ thay đổi, mấu trùng không thể ăn được mỹ mạo nữa, tử trùng không còn được mấu thân cung cấp nuôi dưỡng nữa sẽ chết. Mấu trùng biết đứa con của mình sắp chết, sẽ phát uy, sẽ làm ầm ĩ, cho nên toàn thân tiểu muội muội của chúng ta mới có màu đen, tay chân cứng ngắc.”

“Vây làm sao bây giờ!” Mạnh Hoài Cẩn lập tức hỏi: “Sẽ hại đến của tính mạng nàng sao?”

“Đương nhiên! Đây chính là độc dược do ta làm! Sau bảy ngày, nếu không giải độc sẽ chết!” Địch Tam Thủy đắc ý hếch mũi lên trời.

“Nếu muội ấy chết, ta sẽ hủy dung của ông!” Trầm Ký Ngôn âm trầm nói: “Cho nên ông đừng có đắc ý, nhanh chóng nghĩ cách giải loại độc này đi!”

Ở trên núi Vô Nhại, Địch Tam Thủy đã được chứng kiến thủ đoạn của Trầm Ký Ngôn, cả người ông ta dựng hết cả tóc gáy lên, nháy mắt không còn khí thế nữa, vội hỏi: “Được rồi ta giải, ta cầm tử trùng đến cho tiểu muội muội ăn là xong rồi!”

“Đơn giản như vậy?”

“Không phải ta đã nói Hoa Mã yêu nhất là con của mình sao, Hoa Mã thấy con của mình sắp chết, sẽ đưa bản thân cho con của nó ăn, chờ mấu trùng chết rồi, tử trùng đã quen được mẹ nuông chiều, bây giờ chỉ còn một mình làm sao có thể sống được, cũng sẽ chết mà thôi, tiểu muội muội không phải sẽ không còn việc gì nữa? Không chỉ có không có việc gì, dung mạo cũng sẽ trở lại!”

Nghe Địch Tam Thủy nói như vậy mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, Mạnh Hoài Cẩn vội hỏi: “Vây ông mau chóng đi lấy mấu trùng cho nàng ăn đi!”

Địch Tam Thủy nhìn nhìn Hoa Quý Lương đang im lặng không lên tiếng, kéo kéo tay áo ông ta hỏi: “Này, muốn giải sao?”

Hoa Quý Lương nặng nề gật đầu nói: “Người nói đúng, con người làm sao có thể sửa được thiên mệnh, lúc trước ta làm nhiều chuyện như vậy, không phải cũng không thay đổi được sao? Ta muốn gả nó cho thiếu gia mắc bệnh lao kia, dù sao người đó cũng sắp chết, ta cũng không muốn hại người, không ngờ nó lại đào hôn Ta nghĩ nó đã không còn xinh đẹp, sao có thể hại nước hại dân? Nhưng dù vậy, Cửu Vương gia, Đại tướng quân và Hình Thị Lang vẫn đến nhà cầu thân, những chuyện lúc trước ta làm có thay đổi được cái gì? Thôi, ta cũng già rồi, mặc kệ”

“Được rồi!” Dịch Tam Thủy đứng lên nói: “Ta đi tìm Hoa Trầm Nhan, lấy con sâu kia ra.”

“Không!”

Lúc này từ cửa truyền đến một tiếng kêu thê lương, chỉ thấy Hoa Trầm Nhan đang gắt gao nắm lấy khung cửa, đang đứng ở trước cửa, chắc là những lời bọn họ vừa mới nói, nàng ta đã nghe thấy hết rồi.....

“Đây là mỹ mạo của ta! Là của ta! Các người ai cũng không được phép lấy đi!”

Sau khi nói những lời này, Hoa Trầm Nhan lập tức xoay người bỏ chạy, Hoa phu nhân đi theo phía sau nàng lập tức đuổi theo.

Mạnh Hoài Cẩn lập tức đứng lên nói: “Ta sẽ đi bắt nàng ta trở về!”

“Ta cũng đi!” Hình Nhạ Lai lập tức nói theo.

Ngay cả Trầm Ký Ngôn cũng đứng lên, chuẩn bị đi, hấn cảm thấy dùng bạo lực không tốt, nếu Hoa Trầm Nhan thật sự không theo, hấn sẽ dùng vương quyền buộc nàng ta đáp ứng là được.

“Không cần.”

Ngay khi ba người đang muốn ra khỏi cửa, Hoa Thanh Vũ lại mở miệng .

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, lúc này nhận ra từ lúc bắt đầu Hoa Thanh Vũ không hề nói một lời, một câu cũng không nói, khiến cho bọn họ quên mất nàng vẫn đang ngồi ở trong phòng.....

Cổ độc này ngay cả cảm giác tồn tại cũng cướp mất sao.....

“Tại sao lại không cần? Muội không muốn sống nữa sao?” Trầm Ký Ngôn bình tĩnh lên tiếng hỏi.

Hoa Thanh Vũ cũng không trả lời, chỉ đứng dậy nói với mọi người: “Cám ơn mọi người đã quan tâm đến ta như vậy, nhưng hôm nay ta rất mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi, mọi người đi về trước đi.”

Mọi người còn muốn nói cái gì đó, Dịch Tam Thủy đã mở miệng trước tiên.

“Đúng đúng đúng, người nên sớm nghỉ ngơi! Đi ngủ sớm một chút mới có thể nhanh khỏi hơn, người khỏe lại chậm làm ta còn tưởng rằng y thuật của ta không tốt chứ, người không thể hại ta biết không!”

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu, xoay người vén rèm lên đi vào nhà, không hề để ý đến ai.

Hoa Quý Lương bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua bóng dáng của nữ nhi rồi bước đi, những người khác cũng mang theo vẻ mặt không vui lục tục rời khỏi. Chỉ còn lại Mạnh Hoài Cẩn, Trầm Ký Ngôn và Hình Nhạ Lai.

Tử Điệp thấy thế nói: “Mọi người nên đi thôi, cô nương đã mệt mỏi rồi, nơi này có ta chăm sóc, cô nương sẽ không có việc gì.”

“Tử Điệp người cẩn thận một chút, đừng để cho nàng gặp chuyện không may.” Mạnh Hoài Cẩn dặn nói.

“Yên tâm đi!” Tử Điệp liếc mắt xem thường nói: “Dù sao ta sẽ không bẻ gãy tay của cô nương!”

Mạnh Hoài Cẩn bị Tử Điệp làm ghen hòng, một búng máu không thể phun ra!

Nhiều chuyện, các người rõ ràng là nắm lấy không buông mà!

Ba người đều nhìn thoáng qua màn trướng ngăn cách của Hoa Thanh Vũ, bắt đắ dĩ đi ra cửa, nhiều ngày nay Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn cũng chưa rửa mặt, trước tiên vẫn nên trở về nghỉ ngơi xong rồi mới quyết định.

Lúc đi ra cửa, Trầm Ký Ngôn hỏi Mạnh Hoài Cẩn: “Người cũng cảm thấy giống như ta sao?”

Mạnh Hoài Cẩn gật gật đầu nói: “Quả thật, ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng bây giờ lại không tìm thấy vấn đề ở chỗ nào..... Chỉ sợ phải phải người điều tra lại chuyện năm đó mới được.”

“Đúng vậy,” Trầm Ký Ngôn cũng gật đầu, “Hơn nữa ta cảm thấy, độc Hoa Thanh Vũ trúng phải hôm nay, không phải do Hoa lão gia hạ, ông ta yêu thương Hoa Thanh Vũ như vậy, bị nói là tai họa cũng không chịu thương tổn nàng, dùng nhiều biện pháp phức tạp như vậy vì bảo vệ nàng, bây giờ làm sao lại bỗng nhiên muốn giết nàng? Chỉ sợ là vì muốn bảo vệ người khác.”

“Hừ.....” Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ sợ có người giả mạo ý trời để giở trò hại người!”

Hình Nhạn Lai đứng bên cạnh nghe hai người nói rõ ràng hợp lý, không khỏi tò mò.

“Các người đang nói chuyện gì vậy, thần bí như vậy, có liên quan đến Tiểu Hoa sao?”

Mạnh Hoài Cẩn và Trầm Ký Ngôn đồng thời nhìn về phía Hình Nhạn Lai, đều quyết định không so đo, chuyện hấn vụng trộm cầu hôn Tiểu Hoa nữa, người này không có chút cạnh tranh nào.....

Kẻ ngu ngốc!

45. Chương 45: Bởi Vì Ta Thích Nàng, Trên Đời Này Người Ta Thích Nhất Chính Là Nàng

EDIT: SONG TỬ

Ngày thứ hai, từ sáng sớm Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn đã tới rồi, bởi vì đã nhiều ngày Hình Nhạn Lai không về nhà, cũng không vào triều nên bị tổ phụ và phụ thân của hắn mắng cho một trận tới bởi, hắn giải thích là vì làm theo mệnh lệnh của Cửu Vương gia, nhưng mà Trầm Ký Ngôn lại cố ý không thay hắn giải thích, lấy lần này để trừng phạt chuyện hắn cầu hôn Hoa Thanh Vũ, vì thế Hình Nhạn Lai đã bị đánh cho một nhừ tử, bây giờ vẫn còn chưa xuống giường được.

Vừa vào trong viện Mộng Điệp đã tiến lên đón, Mạnh Hoài Cẩn hỏi nàng tình hình của Hoa Thanh Vũ, Mộng Điệp lắc đầu thở dài nói: “Thoạt nhìn vẫn giống như bình thường, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ thì ngủ, nên cười đùa thì cười đùa, nhưng mà vẫn không chịu cho nô tỳ tới gần nàng.....”

“Tại sao vậy?”

“Còn có thể tại sao nữa.....” Mộng Điệp bĩu môi nói, “Còn không phải là vì những lời hôm qua, Hoa cô nương cảm thấy mình chính là tai tinh trời giáng, hại chết nhiều người như vậy, nên không muốn hại nô tỳ..... Nhưng mà nô tỳ không tin những lời này! Lúc trước sống chung mấy tháng với Hoa cô nương không phải vẫn rất tốt sao, những người đó chắc chắn là kẻ xấu thích nói những lời giả thần giả quỷ!”

Nghe vậy, Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn nhìn thoáng qua nhau, bọn họ đã lén giao hẹn với nhau, trước tiên sẽ buông ân oán cá nhân xuống, hai người hợp tác với nhau, không từ thủ đoạn, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cũng phải bắt Hoa Thanh Vũ ăn tử trùng Hoa Mã kia!

Trước tiên cứu sống mạng của nàng xong rồi nói sau, nếu không người đã chết, bọn họ còn tranh cái gì?

Mạnh Hoài Cẩn và Trầm Ký Ngôn đứng trước cửa bàn bạc xem lát nữa sẽ khuyên Hoa Thanh Vũ như thế nào, thời điểm đang muốn đi vào tìm nàng, một gã sai vặt vội vàng chạy tới, là gã sai vặt Nam Sơn bên người Trầm Ký Ngôn.

“Vương gia, ngài mau chóng tiến cung đi!”

Trầm Ký Ngôn cả kinh, vội hỏi: “Bệnh của phụ hoàng lại tái phát?”

“Không phải không phải! Là chuyện đại sự!”

Trầm Ký Ngôn mặt nhăn mày nhu nói: “Nếu không phải thân thể của phụ hoàng có vấn đề, giờ phút mấy chuyện khác cũng không phải đại sự. Người đi về trước đi, ta xong chuyện bên này rồi sẽ đi.”

“Thật sự là chuyện đại sự, Vương gia!” Nam Sơn tiến đến bên người Trầm Ký

Ngôn nhỏ giọng nói, “Có liên quan đến nữ hoàng của người Dịch Đóa!”

Trầm Ký Ngôn chấn động, nhìn thoáng qua Mạnh Hoài Cẩn nói: “Chuyện này không cần phải gạt Mạnh tướng quân, người nói thẳng ra đi.”

“Vâng..... Phỏng chừng lát nữa sẽ có người đến thông báo cho Đại tướng quân, nô tài cũng nói luôn một thể.” Nam Sơn nói, “Hai năm trước không phải Địch Đóa quốc từng bị nội loạn sao? Chuyện này hai vị chắc chắn đã biết!”

“Tất nhiên.” Mạnh Hoài Cẩn nói tiếp, “Nếu không phải bị nội loạn, Địch Đóa binh hùng tướng mạnh như vậy, lại là quốc gia có dã tâm chắc chắn sẽ không chịu ngừng chiến.”

“Đúng, chuyện này chính là như vậy!” Nam Sơn nói, “Hơn mười năm trước Địch Đóa quốc từng bị chính biến một lần, nguyên nhân là hoàng đế Địch Đóa quốc băng hà, người thừa kế duy nhất là Hoa Mạn công chúa cũng mất tích. Ngồi vị hoàng đế tưởng không có ai tiếp quản, thì ra là Hoàng hậu cũng chính là Hoàng thái hậu sau này nhiếp chính ba năm, đồng thời tìm kiếm tung tích nữ nhi. Kết quả người đã chết, nhưng vẫn không tìm được nữ nhi, bị quốc cữu đoạt lấy ngôi vị hoàng đế! Không ngờ sau vài năm vị quốc cữu kia làm hoàng đế, công chúa đã trở lại, quốc cữu không chịu thoái vị, bọn họ đánh nhau, sau này công chúa thắng, đoạt lại ngôi vị hoàng đế tự xưng là nữ đế, nhưng mà thế lực của quốc cữu hùng hậu, Địch Đóa nội loạn không ngừng..... Mấy năm trước nữ đế bởi vì nội loạn trong nước, trong trận chiến dưới chân núi bị bại bởi Đại tướng quân, lập tức đầu hàng, sau đó.....”

“Mấy chuyện đó chúng ta đều biết hết rồi, người nói nhiều như vậy làm gì, nói trọng điểm!” Mạnh Hoài Cẩn cắt ngang lời Nam Sơn, nhắc đến trận đánh dưới chân núi đó, làm hấn nghĩ đến cái chết của cha mẹ mình, cho nên hấn không muốn tiếp tục đề đề này.

“Vâng vâng vâng, nô tài sẽ nói trọng điểm! Tóm lại chính là nữ đế này sau vài năm quét sạch nội loạn, vốn tưởng rằng sẽ đến gây hấn, không ngờ chuyện đầu tiên nàng làm chính là đến bốn triều cầu hòa!”

“Cầu hòa?” Lúc này Trầm Ký Ngôn vô cùng kinh ngạc, “Người nói bây giờ nữ đế kia đang ở trong cung?”

“Đúng vậy, cho nên Hoàng thượng mới vội vàng triệu Vương gia về!”

Trầm Ký Ngôn biết chuyện này không thể chậm trễ, đành phải nói với Mạnh Hoài Cẩn nói: “Ta phải đi rồi, chuyện của Tiểu Hoa giao cho người.”

Mạnh Hoài Cẩn cũng biết chuyện này vô cùng quan trọng, cũng không nhiều lời, muốn làm cho Trầm Ký Ngôn yên tâm mà đi.

“Ta chắc chắn sẽ khiến cho Tiểu Hoa đồng ý, nếu nàng không đồng ý, ta cũng sẽ bắt nàng phải đồng ý.”

Lúc này Trầm Ký Ngôn mới yên tâm mà đi.

Hấn đi rồi, Mạnh Hoài Cẩn vẫn còn đứng trước cửa trong chốc lát, một phần tâm tư không kìm được nghĩ đến nữ đế đến cầu hòa kia.

Mạnh Hoài Cẩn vẫn hy vọng có thể tái chiến với Địch Đóa quốc báo thù chuyện phụ thân bị giết, giống Hoa Thanh Vũ đã từng nói, cho dù lý do đánh giặc là gì đi chăng nữa, thì người chịu khổ cũng là dân chúng, người phải chết sẽ là các tướng sĩ.

Loại chuyện “một tướng công thành vạn cốt khô” này, hấn cũng không thích.

“Tướng quân, ngài đứng ngốc ở đây làm gì chứ?” Mộng Diệp thấy Mạnh Hoài Cẩn đứng bất động, nhin không được nhắc nhở hấn.

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới phục hồi tinh thần, chuyên tâm nghĩ đến chuyện của Hoa Thanh Vũ, đi đến phòng của nàng.

Thời điểm Mạnh Hoài Cẩn đi vào phòng, Hoa Thanh Vũ đang ngồi ở trước bàn viết chữ.

Hấn đi qua nhìn, Hoa Thanh Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy hấn đến, hướng về phía hấn cười cười, lại tiếp tục viết.

Mạnh Hoài Cẩn không đành lòng quấy rầy, đứng ở một bên nhìn nàng viết, thuận tiện cầm những tờ nàng đã viết trước đó lên xem.

Chỉ thấy tờ thứ nhất viết là: “Mỹ trung bất túc hảo sự ma, nhạc cực sinh bi nhân vật hoán. Nguyên bất quá vạn kính quy không, cứu cánh thị đáo đầu nhất mộng.”

Đảo bất như bất khứ.”

(Nghĩa là: Mọi thứ đều sẽ rất ổn, chỉ là phải vượt qua nhiều khó khăn, lúc nào cũng đừng vui quá, vui quá hóa buồn, cái gì mình đang có, cuối cùng cũng sẽ mất đi, hãy coi như mình đã làm một giấc mơ thôi, đi có khi chẳng bằng không đi.)

Mạnh Hoài Cẩn xem xong, trong lòng lộp bộp một chút, không tốt, đây là có phải là hoàn toàn không còn lưu luyến nhân gian!

Hắn lại nhìn về phía tờ giấy thứ hai, chỉ thấy mặt trên viết là: “Tam sinh thạch thượng mộng tình hồn, uống nhập hồng trần nhược hứa niên. Thử hệ thân tiền thân hậu sự, hoặc tình hoặc huyền hoặc thái si.”

(Nghĩa là: Bên đá tam sinh mộng tình hồn, uống nhập hồng trần bấy nhiêu năm. Chuyện trước chuyện nay quần bên mình, là tình là ảo hay là si.”

Mạnh Hoài Cẩn xem xong, trong lòng lại là lộp bộp một cái, không tốt, đây hoàn toàn là tâm như tro tàn, tuyệt tình tuyệt ái!

Hắn lập tức nhìn về phía Hoa Thanh Vũ đang viết kia một loạt chữ kia, mới nhìn thấy ba chữ đầu tiên đã dọa hắn đến choáng váng – khóc hoàng tuyền!

Mạnh Hoài Cẩn mạnh mẽ đoạt lấy cây bút của Hoa Thanh Vũ, cầm lấy tay nàng kêu lên: “Đừng viết nữa, ta sẽ không cho nàng chết! Ta chết nàng cũng không thể chết!”

Hoa Thanh Vũ bị Mạnh Hoài Cẩn nắm tay vô cùng sửng sốt, trong lòng vẫn còn sợ hãi gờ tay trái đang bị băng bó kín mít của mình lên nói: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, huynh có thể nhẹ tay một chút được không, ta không muốn ngay cả tay phải cũng bị gãy.....”

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới nhìn thấy tay trái bị bao thành một cục của Hoa

Thanh Vũ, lập tức buông lỏng tay, đau lòng cầm tay trái của Hoa Thanh Vũ nói:

“Thật xin lỗi, hôm qua ta rất sợ hãi, nhất thời dùng bao nhiêu lực cũng không biết, cho nên đã bẻ gãy tay của nàng..... Ta thật đáng chết.....”

“Huynh không đáng chết.” Hoa Thanh Vũ vội vàng ngắt lời Mạnh Hoài Cẩn nói, “Ta mới đáng chết, ta là yêu tinh hại người.”

“Nói hươu nói vượn!” Mạnh Hoài Cẩn trừng mắt mắ nói, “Đừng tin những chuyện bịa đặt đó, vậy tại sao ta không bị nàng hại chết, nàng sống trong phủ Tướng quân của ta mấy tháng trời, tại sao không ai bị nàng khắc chết, mỗi một người trong Tướng quân phủ ta đều khỏe mạnh như vâm, nhất là ta! Về sau ai còn dám nói nàng là yêu tinh hại người, nàng hãy mang danh Uy Vũ Đại tướng quân của ta ra, vả vào miệng của hắn!”

Hoa Thanh Vũ bị Mạnh Hoài Cẩn chọc cho bật cười, nàng nhìn Mạnh Hoài Cẩn, hốc mắt ẩm ướt, có chút ghen ngào nói: “Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, huynh đối với ta thật tốt.....”

“Ta đương nhiên là tốt với nàng!” Mạnh Hoài Cẩn lại đắc ý, kéo qua Hoa Thanh Vũ vào trong ngực nói, “Bởi vì ta thích nàng, trên đời này người ta thích nhất chính là nàng.”

Hốc mắt Hoa Thanh Vũ hồng hồng, quyến luyến nhìn Mạnh Hoài Cẩn nói: “Những ngày muội bị bệnh, chỉ sợ không kịp nhìn huynh một cái trước khi chết, bây giờ để cho muội nhìn lâu hơn một chút có được không?”

“Nàng nói vậy là có ý gì?” Gương mặt Mạnh Hoài Cẩn lạnh xuống, trong giọng nói mang theo vài phần tức giận, “Cái gì gọi là nhìn lâu hơn một chút? Về sau không nhìn sao, hay là nàng hạ quyết tâm không cho Địch Tam Thủy cứu nàng, quyết

tâm muốn chết ?”

Hoa Thanh Vũ biết Đại tướng quân tức giận, nhưng mà nàng cũng không còn cách nào khác, cúi đầu nói: “Muội không còn cách nào khác, muội không thể hại huynh.....”

“Cho nên nàng lựa chọn phản bội ta sao?”

Lời nói của Mạnh Hoài Cẩn rất nặng, Hoa Thanh Vũ nói xong giống như là bị một tảng đá chặn ngang yết hầu.

“Hoa Thanh Vũ, nàng có biết không, tự cho là đúng, tự ý hy sinh cũng là một loại phản bội.” Lần đầu tiên Mạnh Hoài Cẩn dùng ánh mắt nghiêm khắc như vậy nhìn Hoa Thanh Vũ, không chút lưu tình nói, “Bây giờ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nàng cũng không muốn làm rõ ràng, tự quyết định không muốn sống, nàng có nghĩ tới nếu nàng ra đi như vậy, những người còn sống như chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Muội.....”

“Nàng có nghĩ tới Thổ Bao ca ca của nàng không, Bông Cải của nàng, Mộng Điệp của nàng, phụ thân của nàng, mẫu thân của nàng liệu cả mạng tánh mạng mới sinh ra nàng không? Còn có, nàng có nghĩ tới ta không? Nàng cảm thấy nàng dựa vào cái gì mà đi tìm chết?” Mạnh Hoài Cẩn càng nói càng tức giận, “Có phải chúng ta có thương tâm khổ sở hay không, nàng cũng không để ý, chúng ta sống không bằng chết nàng cũng sẽ thờ ơ?”

“Không phải.....” Hoa Thanh Vũ mãnh liệt lắc đầu nói, “Muội làm sao có thể thờ ơ đây, muội sợ nhất là mọi người sống không tốt !”

“Ta nói cho nàng biết, nàng sống thật tốt, cũng chính là đối tốt với chúng ta!”

Thấy Hoa Thanh Vũ thay đổi suy nghĩ, giọng nói của Mạnh Hoài Cẩn cũng dịu dàng hơn, “Chuyện mười mấy năm trước, chúng ta đều chỉ là nghe nói, không có tận mắt nhìn thấy, ta cùng với Cửu Vương gia đều đã phái người đi thăm dò, muốn làm rõ nội tình, lúc đó nàng hãy quyết định nên làm gì. Chớ ngu ngốc hồ hồ, giống như cha nàng, người khác nói cái gì cũng tin!”

Hoa Thanh Vũ bĩu môi hỏi: “Chẳng lẽ phụ thân lại gạt muội sao?”

“Cha nàng không lừa nàng, chỉ sợ có người lừa cha nàng thôi.” Nhìn vẻ mặt mê mang của Hoa Thanh Vũ, Mạnh Hoài Cẩn khoát tay nói, “Thôi, hiện tại cái gì cũng chưa rõ ràng, cũng không nói nhiều được. Nàng chỉ cần biết, nếu nàng chết, nếu nàng không còn sống, chính là có lỗi với tất cả mọi người, có lỗi với ta. Nàng muốn có lỗi với ta sao?”

Hoa Thanh Vũ mãnh liệt lắc đầu.

“Không muốn, không muốn!”

“Nàng muốn khiến ta thương tâm, khiến ta thất vọng, khiến ta sống không bằng chết sao?”

“Không muốn, không muốn!”

“Vậy nếu muốn không chết, nàng mau ăn giải được cho ta!”

“Nhưng mà.....” Hoa Thanh Vũ cúi đầu do dự.

“Còn nhưng mà cái gì?” Mạnh Hoài Cẩn trừng mắt nhìn nàng nói, “Ta thấy nàng bị trừng trị vẫn chưa đủ!”

“Nhưng mà.....” Hoa Thanh Vũ mím miệng ủy khuất nói, “Nhưng mà nếu muội hại chết mọi người thì sao?”

Mạnh Hoài Cẩn biết từ đầu đến cuối là nàng có lòng tốt, cũng không nhẫn tâm trách cứ nàng, giữ chặt tay nàng nói: “Ta là Đại tướng quân phúc lớn mạng lớn, sẽ không bị nàng khắc chết, Trầm Ký Ngôn kia không giết người khác đã là may mắn rồi, nàng còn có thể làm cho hắn chết đi sao? Còn có Hình Nhạn Lai kia, ngốc như vậy, nàng không biết kẻ ngốc sẽ không chết sao? Về phần Mộng Điệp, nàng yên tâm đi, Mộng Điệp đừng mãnh như vậy, cho dù ta có chết nàng ta cũng không chết được!”

“Vậy những người khác thì sao?”

“Người khác?” Mạnh Hoài Cẩn nghĩ nghĩ, hỏi Hoa Thanh Vũ nói, “Tiểu Hoa, nàng tin không tin ta?”

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu.

“Ta nói cho nàng biết, đừng nói nàng căn bản không phải là tai tinh tai hoạ, cho dù đúng là như vậy, ta cũng có thể vì nàng mà khiến cho thiên hạ chìm trong khói lửa, ta sẽ bảo vệ nàng bình an suốt đời.” Mạnh

Hoài Cẩn dùng giọng nói gần như là thành kính nói với Hoa Thanh Vũ, “Đây là lời hứa của ta với nàng, nàng nguyện ý tin ta không?”

Hoa Thanh Vũ sửng sốt, chỉ cảm thấy có một cổ kích động giống như dòng nước ấm xuyên qua lòng của nàng.

Nàng không chút do dự nói: “Ta tin, những lời huynh nói ta đều tin.”

Mạnh Hoài Cẩn ôm chặt lấy Hoa Thanh Vũ, Hoa Thanh Vũ cũng dựa vào hắn, hai người chưa bao giờ cảm thấy gần nhau như vậy.

“Khách khách -”

Chỉ tiếc sự dịu dàng thâm thiết này trong nháy mắt đã bị Hoa lão gia đến thăm Hoa Thanh Vũ cắt ngang .

Ánh mắt của Hoa Quý Lương phức tạp nhìn nam nhân đang ôm ái nữ của mình, ông ta không nói rõ được cảm giác của mình là gì, muốn thoát khỏi cảm xúc của mình.....

Mạnh Hoài Cẩn nhìn thấy Hoa lão gia đến, vội vàng buông tay, ngượng ngùng đứng sang bên cạnh.

“Hoa lão gia.”

Hoa Quý Lương gạt đầu một cái, nói với Mạnh Hoài Cẩn: “Nếu Mạnh Đại tướng quân không ngại, ta muốn một mình nói chuyện với tiểu nữ một lát.”

Mạnh Hoài Cẩn nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, giống như là đang hỏi ý tứ của nàng.

Điều này lại làm cho tâm tình Hoa Quý Lương càng thêm phức tạp, tại sao mình gặp nữ nhi của mình, mà Mạnh Hoài Cẩn hẳn chỉ là một ngoại nhân mà còn không yên tâm? Ông ta còn chưa có gả con gái cho hắn ta đâu!

Thấy Hoa Thanh Vũ gạt đầu, Mạnh Hoài Cẩn mới nói: “Vậy hai người nói chuyện trước đi, ta về phủ tướng quân một chuyến, tối nay lại đến nữa.”

Hoa Quý Lương còn đang mất hứng với biểu hiện vừa rồi của Mạnh Hoài Cẩn, hừ lạnh một tiếng nói: “Mạnh tướng quân thật đúng là không sợ mệt, cả ngày chạy đến Hoa phủ của ta!”

“Đúng vậy!” Mạnh Hoài Cẩn cũng không khách khí, cười tủm tỉm nói, “Nếu không chạy đến đây, ta sợ vợ tương lai của ta sẽ chạy theo người khác mất!”

Hoa Quý Lương tức giận đến trừng mắt, Mạnh Hoài Cẩn biết mình không cần thận lỗ miệng nói lời trong lòng ra, vội vàng mở cửa chạy mất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuốn sách này đã có mặt trên thị trường được một năm, bắt đầu từ hôm nay, đến ngày kết thúc. Mỗi ngày bảy chương.

46. Chương 46: Thật Sự Không Muốn Trở Nên Xinh Đẹp!

EDIT: SONG TỬ

Đợi Mạnh Hoài Cẩn đi rồi, Hoa Quý Lương mới đi đến ngồi xuống trước mặt Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ châm trà cho ông ta, ông ta trầm mặc không nói, hai cha con nàng bắt đầu nhìn nhau không nói gì.

Hoa Quý Lương không biết nên nói chuyện với nữ nhi như thế nào, nhiều năm nay tuy rằng ông ta đau lòng nàng, nhưng vì lời tiên đoán kia nên không dám thân thiết với nàng, nhiều lắm là đứng ở phía xa nhìn nàng, ngay cả xoa đầu nàng cũng ít.

Tuy rằng ông ta luôn cố gắng thỏa mãn nhu cầu của Hoa Thanh Vũ, tỷ như biết nàng thích đọc sách, ông ta lập tức vợ vét sách trong khắp thiên hạ xây cho nàng một thư phòng thật to. Biết nàng yêu thổi sáo, lập tức dùng một số tiền lớn tìm một người thợ giỏi chế tạo nhạc khí cho nàng.

Nhưng những thứ ông ta thỏa mãn Hoa Thanh Vũ đều là vật chất, ông ta không hề cho nàng tình yêu thương, điểm này, khiến cho Hoa Quý Lương vĩnh viễn cảm thấy rất có lỗi với Hoa Thanh Vũ.....

Nay nhìn thấy nàng bởi vì cổ độc kia mà cả người hóa đen, trong lòng Hoa Quý Lương lại cảm thấy khó chịu, mấy ngày trước nàng bị bệnh, ông ta cũng không thể đi thăm nàng, nhiều lần nghĩ đến, lại bị phụ nhân ngăn cản.

Nếu không phải vì mấy trăm miệng ăn và gia nghiệp của Hoa gia, ông ta thật sự muốn liều mạng mà ôm nữ nhi của mình. Nghĩ vậy, Hoa Quý Lương cảm thấy ngay cả so với một người ngoài như Mạnh Hoài Cẩn ông ta cũng không bằng.....

“Phụ thân, nếu người không uống, trà sẽ bị lạnh .”

Nghe thấy nữ nhi gọi mình, mũi của Hoa Quý Lương đau xót, cầm tách trà lên uống một ngụm mới miễn cưỡng ổn định lại cảm xúc.

Ông ta nhìn về phía cửa hỏi: “Con rất thích Đại tướng quân?”

Hoa Thanh Vũ không nghĩ tới ngay từ đầu đã phụ thân đã trực tiếp hỏi ra vấn đề này, cũng thẳng thắn điểm gặt đầu nói: “Thích, rất thích.”

Trong lòng Hoa Quý Lương lại đau xót, quả nhiên con gái lớn rồi không giữ được, càng ghi hận Mạnh Hoài Cẩn hơn, rốt cuộc tiểu tử này đã dùng thủ đoạn gì, khiến khuê nữ của ta khăng khăng một mực như vậy!

“Con thích ta sẽ không quản” Tuy rằng Hoa Quý Lương đang ghen, nhưng vẫn hy vọng Hoa Thanh Vũ hạnh phúc, “Vừa rồi những lời hấn nói phụ thân đã nghe được, hấn mạnh mẽ hơn phụ thân, không tin chuyện đó, nhưng mà phụ thân rất sợ, nếu chỉ có một mình ta, ta cũng sẽ không để ý, nhưng.....”

“Phụ thân người đừng nói nữa.” Hoa Thanh Vũ cắt ngang lời nói của Hoa Quý Lương, nghẹn ngào nói, “Con biết, con cũng sợ. Hôm qua tuy rằng con rất đau khổ, nhưng mà con biết không phải là phụ thân không thích mới không để ý tới con, con rất cao hứng, vô cùng cao hứng, cho dù giờ phút này có chết, con cũng không tiếc nuối”

Hoa Quý Lương cũng cảm động, không nghĩ tới mình đối xử với nữ nhi lạnh lùng như vậy, nhưng nàng vẫn không ghi hận ông ta.

Ông ta đưa tay vỗ vỗ tay Hoa Thanh Vũ, tuy rằng thu tay lại rất nhanh, nhưng phụ tử hai người vẫn có thể cảm nhận được ý nghĩa của cái vỗ tay này.

Thật ra Hoa Thanh Vũ vẫn luôn muốn như vậy, nhưng vì sao phụ thân lại rất ít khi vỗ vai nàng, xoa đầu nàng, ôm nàng một cái, có phải vì ông không thương nàng. Hiện tại cũng muốn, trước kia phụ thân rất ít khi vỗ vai, xoa đầu nàng, ôm một cái cũng là cất giấu bao nhiêu yêu thương và ẩn nhẫn .

“Thanh Vũ, ta đã khuyên tỷ tỷ của con rồi, nhưng nương của con..... Mẫu thân cũng đã khuyên nó, Nghiên nhi đã đáp ứng rồi, đồng ý để Dịch Tam Thủy lấy tử trùng ra cứu con.”

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, còn nói: “Phụ thân, mẫu thân thân sinh của con an táng ở nơi nào, con muốn đi thăm bà ấy.....”

“Được..... Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của mẹ con, ta sẽ đưa con đi cùng. Trước đây chúng ta không nói cho con biết, là vì không muốn con cảm thấy mình là một đứa trẻ không có mẹ, kém người ta một bậc.”

Hoa Thanh Vũ gật gật đầu, lau giọt lệ trào ra nói: “Phụ thân, con muốn gặp tỷ tỷ có được không?”

“Nghiên nhi? Con muốn gặp Nghiên nhi làm gì?”

“Con có vài điều muốn nói với tỷ ấy.....”

Hoa Quý Lương mặc dù có chút lo lắng, nhưng vẫn gật gật đầu nói: “Con đang bị bệnh, ta sẽ bảo nó tới gặp con.”

“Không cần, con sẽ tự mình đến đó.”

Đây vẫn là lần đầu tiên trong mười sáu năm qua Hoa Thanh Vũ đến phòng của tỷ tỷ, mặc dù là chỉ biệt viện, nhưng cũng là lần đầu tiên.

“Tỷ tỷ.....” Hoa Thanh Vũ thật cẩn thận kêu lên.

“Vào đi.....”

Hoa Thanh Vũ đẩy cửa đi vào, nhìn đồ trang trí chung quanh, phát hiện phòng của tỷ tỷ quả nhiên là vô cùng hoa lệ, rất khác so với phòng của nàng, phòng của nàng rất tao nhã.

Tỷ tỷ đang ngồi trước bàn trang điểm nhìn vào gương, Hoa Thanh Vũ đi đến phía sau nàng ta thì dừng lại, có chút không biết làm sao, khẩn trương đến nỗi không biết mình nên đứng ở đâu mới tốt.

“Ngồi đi, đứng ngốc ở đó làm cái gì?” Hoa Trầm Nghiên mặt nhăn mày nhíu nói, “Khi ta ăn hiếp người, cũng không thấy người sợ thành như vậy, hơn nữa, người lập tức sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, về sau địa vị ở nhà của người và ta chỉ sợ là sẽ trái ngược.”

Hoa Thanh Vũ cẩn thận ngồi xuống, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ đành lẳng lặng ngồi xuống.

Hoa Trầm Nghiên đi đến bên cạnh bàn, mặt không chút thay đổi pha trà.

Tuy rằng Hoa Trầm Nghiên cũng không có cố ý làm thế, nhưng từ nhỏ đến lớn đã được huấn luyện, khiến cho tư thế pha trà của nàng ta cực kỳ tuyệt đẹp, giờ khắc này Hoa Trầm Nghiên không còn điêu ngoa giống như bình thường, thật sự là có khí chất trầm tĩnh xinh đẹp.

Hoa Thanh Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn động tác trên tay nàng ta, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người có thể biến chuyện pha trà trở nên phong phú như vậy, phẳng phất như những trà cụ kia đang sống lại, khiến cho nàng không khỏi cảm thán trong lòng, tỷ tỷ quả nhiên là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ngay cả tư thái cũng xinh đẹp như vậy, chỉ sợ cả đời này nàng cũng không thể có được sự khéo léo như vậy.

“Trước đây ta còn nghĩ người thật sự cái gì cũng không để ý, chỉ sống ở trong thế giới của mình, hiện tại xem ra không phải như vậy.” Hoa Trầm Nghiên vừa đưa ly trà đưa cho Hoa Thanh Vũ, vừa cười khanh khách mở miệng nói, “Rõ ràng người rất để ý, rõ ràng cũng thích hư vinh, thích chưng diện giống như ta.”

Hoa Thanh Vũ nhận lấy ly trà, bị ánh mắt của tỷ tỷ dọa sợ, thật cẩn thận nói: “Ta không có thích chưng diện.”

“Vậy nhưng ta lại cảm thấy kỳ quái, nếu người không thích, vì sao còn để ý đến tướng mạo như vậy?”

Hoa Thanh Vũ sững sốt, phản bác nói: “Ta không có để ý đến tướng mạo, ta không thích những người có gương mặt xinh đẹp đâu!”

Lời vừa ra khỏi miệng Hoa Thanh Vũ lập tức hối hận, tỷ tỷ chính là người có gương mặt xinh đẹp, nàng ta chắc chắn sẽ tức giận, Hoa Thanh Vũ rụt đầu lại không nói nữa.

Tỷ tỷ cũng đừng đánh nàng nha!

“Đừng giả mù sa mưa, nếu người không cần tướng mạo vì sao phải giả cổ?” Hoa Trầm Nghiên hừ lạnh một tiếng nói, “Không phải là vì muốn đổi lấy một gương mặt xinh đẹp sao? Muốn chính là muốn, còn giả vờ thanh cao cái gì, giả vờ không cần làm gì?”

Hoa Thanh Vũ thật không ngờ tỷ tỷ lại có thể nói như vậy hỏi: “Tỷ tỷ, người đang giận ta sao?”

“Chẳng lẽ ta không nên tức giận sao?” Hoa Trầm Nghiên nặng nề đặt ly trà lên trên bàn, cười lạnh nói, “Là mẫu thân của người đoạt mất trượng phu của mẫu thân ta, là vì người, phụ thân mới thả con sâu này vào trong bụng ta, khiến cho ta giống như cát bụi cái chịu bố thí của người, tại sao ta không được tức giận!”

Hoa Thanh Vũ nghi hoặc, bởi vì hai chuyện này không có liên quan gì đến nhau.

“Nhưng vì sao tỷ lại giận ta, ta cũng không có hại mẫu thân của tỷ, cũng không phải ta muốn đặt sâu ở trong bụng của tỷ.” Hoa Thanh Vũ nghi hoặc hỏi, “Hơn nữa chuyện này với chuyện giải cổ có quan hệ gì với nhau? Tỷ giận ta vì ta muốn lấy lại gương mặt của mình sao?”

“Đúng.” Hoa Trầm Nghiên cười lạnh nói, “Đừng giả ngu ở trước mặt ta, ta biết ngươi thông minh hơn so với người khác.”

Hoa Thanh Vũ nhịn không được bĩu môi, thấp giọng nói: “Ta không có giả ngu, ta cũng biết ta thông minh hơn người khác.....”

“Ngươi!” Hoa Trầm Nghiên chán nản, ném toàn bộ trà cụ trên bàn xuống đất thật mạnh.

Thấy Hoa Trầm Nghiên tức giận đến nổi mặt đã tái đi Hoa Thanh Vũ mới hối hận, biết mình đã lỡ lời.

Nhưng nàng vẫn nhịn không được nói: “Tỷ tỷ, tỷ không nên giận ta Đó là sai

..... Tuy rằng tỷ xinh đẹp mười mấy năm, nhưng mỹ mạo của tỷ thật ra chính là của ta, không phải của tỷ, cũng không phải tỷ giữ mười mấy năm thì thứ đó chính là của tỷ, ta lấy lại chính là thứ thuộc về ta, vì sao tỷ lại tức giận chứ?”

Hoa Trầm Nghiên bị lời nói của Hoa Thanh Vũ chọc cho tức giận đến muốn hộc máu, nàng ta hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu như theo lời ngươi nói, ta còn phải cảm tạ ngươi đã đưa mỹ mạo của mình cho ta mượn?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu, vô cùng thành khẩn nói: “Ta cũng không phải là muốn bắt tỷ làm như vậy, tỷ cũng không cần phải cảm tạ ta.”

Hoa Trầm Nghiên đã bị Hoa Thanh Vũ làm cho tức giận đến nổi nói không ra lời, sau một lúc lâu nàng ta mới bình tĩnh trở lại nói: “Nói như vậy, ngươi nhất định phải lấy lại mỹ mạo của ngươi?”

“Tuy rằng ta rất không thích người có gương xinh đẹp mặt, tuy rằng ta cũng không muốn sau này nhìn thấy gương mặt của này mình, nhưng mà ta bắt buộc phải giải cổ.”

“Không muốn?” Hoa Trầm Nghiên cười lạnh nói, “Nếu không muốn vì sao ngươi nhất định phải giải cổ!”

“Ta nhất định phải giải cổ, bởi vì ta không muốn chết, tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không biết, nếu không giải cổ độc này, ta sẽ chết sao?”

“Ta..... Ta biết.....” Vừa nói đến chuyện sống chết, trong nháy mắt khí thế bức nhân của Hoa Trầm Nghiên đã lập tức tiêu tan, bởi vì nàng ta cũng không có hận Hoa Thanh Vũ đến nỗi muốn nàng chết đi, nhưng mà nàng ta vẫn không cam lòng nói, “Ngươi có dám nói, ngươi không hề muốn lấy lại mỹ mạo của mình không?”

“Dám, thật sự là một chút cũng không muốn trở lên xinh đẹp!”

Nàng ghét nhất là người có gương mặt xinh đẹp!

“Ta không tin!”

“Thật sự.....” Hoa Thanh Vũ cúi đầu, thở dài thấp giọng hỏi, “Tỷ tỷ, ngươi rất để ý đến tướng mạo sao?”

“Tất nhiên để ý, làm sao lại có người không cần chứ? Ta vô cùng để ý, mới vừa rồi ta soi gương suy nghĩ, có lẽ ngày mai, muộn nhất là ngày kia, mỹ mạo này ta vốn không có Cái bị mất đi, không chỉ có tướng mạo, ta cái gì cũng bị mất.”

“Bị mất cái gì?”

“Tất cả. Sủng ái, thanh danh, ái mộ của nam nhân, ánh mắt hâm mộ của nữ nhân, còn có lợi thế, sống có lợi thế sẽ tốt hơn.....” Hoa Trầm Nghiên gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta coi như xong rồi.”

Hoa Thanh Vũ cũng không hiểu được lời tỷ tỷ nói, hoặc là nói nàng cũng không hiểu.

“Kỳ thật ngươi rất tốt.” Hoa Trầm Nghiên nhìn Hoa Thanh Vũ, cười lạnh nói, “Ít nhất ngươi không có để ý đến ánh mắt của người khác giống như ta, mặc dù ngươi trở nên xinh đẹp, cũng sẽ không phải sống mệt mỏi giống như ta.”

Hoa Thanh Vũ lại càng không hiểu được, lại hỏi: “Nếu một mỗi, thì vì sao tỷ nhất định phải có được mỹ mạo này chứ?”

“Bởi vì không bỏ xuống được, bởi vì dục vọng. Cầu không được, bỏ không được, cho nên đau khổ. Nhưng mà nếu bắt buộc phải mất đi tất cả, ta cũng có thể bắt đầu thử làm quen.”

Hoa Thanh Vũ cũng không biết phải nói như thế nào, thật cẩn thận vươn tay cầm lấy tay của Hoa Trầm Nghiên, nghiêm túc nói: “Nếu như theo lời của tỷ nói, sủng ái, thanh danh, ái mộ của nam nhân, ánh mắt hâm mộ nữ nhân, lợi thế, và tất cả những thứ khác chắc chắn sẽ không mất đi.”

Hoa Trầm Nghiên nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ nhỏ đang cầm lấy tay của mình kia, chân mày nhíu lại, nói: “Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Bởi vì tỷ không chỉ có xinh đẹp mà thôi, cầm kỳ thư họa mọi thứ tỷ đều tinh thông, tuy rằng trước kia tỷ luôn trộm thơ của ta, nhưng sau này lại không ăn trộm nữa, tự mình cố gắng viết cũng không tệ lắm.....” Thấy gương mặt Hoa Trầm Nghiên nghe đến đó lại thay đổi, Hoa Thanh Vũ vội nói tiếp, “Tỷ có tiếng là tài nữ, ngay cả pha trà so với người khác tỷ cũng nấu tốt hơn, tỷ còn biết cách làm cho người khác vui vẻ, ngoại trừ việc tỷ hay chọc phá, khiến ta không thích tỷ, hầu như mọi người ai cũng rất thích tỷ, tỷ nói xem có phải không?”

Hoa Trầm Nghiên tuy rằng rất để ý đến câu nói kia “Ngoại trừ ta không thích tỷ”, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại năng ta cũng không thích Hoa Thanh Vũ, lập tức cảm thấy vẫn nên quên đi.

Gật gật đầu nói: “Đúng là như vậy, ta đúng là người gặp người thích.” (=.=))

“Cho nên, thật ra tỷ không cần phải sợ hãi, yêu ghét một cái túi da, vốn là vô thường. Hơn nữa dung nhan xinh đẹp đến một ngày rồi cũng sẽ phai nhạt, quan trọng là bên trong cái túi da đó là ai, đúng không?”

Hoa Trầm Nghiên nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút bị thuyết phục, gật đầu nói: “Đúng! Ta cũng nghĩ như vậy! Chỉ cần ta muốn ai thích ta, người đó chắc chắn sẽ thích ta! Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, ta không chỉ có mỹ mạo, còn có thủ đoạn!”

Nói tới đây, Hoa Trầm Nghiên bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, phòng bị hỏi: “Tại sao người lại an ủi ta, người đang có âm mưu gì?”

Hoa Thanh Vũ có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra không phải ta đang an ủi tỷ, ta chỉ hy vọng khi thuyết phục tỷ, thuận tiện cũng có thể thuyết phục chính mình.....”

“Thuyết phục cái gì?”

“Thuyết phục bản thân tiếp nhận dung mạo tương lai.....” Hoa Thanh Vũ thở dài nói, “Những lời vừa rồi nói với tỷ, kỳ thật ta cũng biết đó chỉ là đạo lý, cũng không hiểu được. Bởi vì ta vẫn không thích người có gương mặt xinh đẹp, thật ra ta cũng nhìn không thấu, không nên nói tỷ.....”

Vừa nghĩ tới phải trở lên xinh đẹp, Hoa Thanh Vũ thật sự cảm thấy so với chết còn khó chịu.....

Hoa Trầm Nghiên lại nghe không hiểu lời nói của Hoa Thanh Vũ, cái gì gọi là tiếp nhận gương mặt sau này, gương mặt trở lên xinh đẹp thì có gì mà không thể tiếp nhận?

Vì thế Hoa Trầm Nghiên cho rằng Hoa Thanh Vũ đang khoe khoang!

“Hừ!” Hoa Trầm Nghiên ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Hoa Thanh Vũ nói, “Cho dù người có trở nên xinh đẹp, ta thay đổi thì có làm sao, ta..... Ta vẫn giỏi hơn người! Điều này là không thể thay đổi!”

47. Chương 47: Nam Nhân, Không Thể Không Phòng!

Bởi vì muốn dùng thuốc trấn an mẫu trùng trong bụng Hoa Thanh Vũ trước, cho nên hôm nay Hoa Thanh Vũ bị hấp trong thùng thuốc hơn nửa ngày, ngâm trong nước một thời gian dài, năng gần như đã rút mất

một tầng da, nhưng mà chuyện tốt là tử khí trên người nàng đã lui hết.

“Mẫu trùng không thể quá tức giận, bởi vì khi Hoa Mã phần nộ rất có thể sẽ không nhận ra con của mình, vậy thì xong đời, cho nên cho dù tử khí trên người người có lui hết, ngày mai vẫn phải ngâm thuốc, ngâm trong ba ngày là chúng ta có thể tiến hành những bước tiếp theo, hiểu không?”

Hoa Thanh Vũ bắt đặc dĩ gạt đầu một cái, lại phải ngâm nước thuốc hai ngày nữa, thật sự là muốn lột một lớp da nữa của nàng!

Đến ban đêm, thật vất vả mới có thể ra khỏi thùng nước tắm, Hoa Thanh Vũ mệt mỏi trực tiếp ngã lên giường, bởi vì đã trễ thế này rồi, sẽ không còn ai đến nữa, nàng cũng lười thay quần áo, ngả đầu lập tức ngủ say.

Hôm nay Mộng Diệp tới tới lui lui cả một ngày cũng đã vô cùng mệt mỏi, cũng không quan tâm đến Hoa Thanh Vũ nữa, nàng ta quay lại gian ngoài ngã vào trên giường một cái lập tức ngủ thật say.

Cho nên thời điểm Mạnh Hoài Cẩn đến, hai người trong phòng đã sớm ngủ như chết rồi!

Hôm nay Mạnh Hoài Cẩn cũng bị triệu vào cung, sau khi thương lượng chuyện quốc sự xong, Cửu Vương gia bị Hoàng thượng giữ lại trong cung, mà Mạnh Hoài Cẩn đợi cho đến đêm khuya mọi người đã ngủ, mới vụng trộm lên vào tiểu viện của Hoa Thanh Vũ.

Nhìn thấy Hoa Thanh Vũ đã ngủ, Mạnh Hoài Cẩn có chút mất hứng.

Nói là tới gọi nàng dậy, tại sao đã ngủ rồi, cũng không chờ hần!

Vì thế Mạnh Hoài Cẩn muốn trừng phạt Hoa Thanh Vũ, quyết định dọa nàng một cái, hần cố ý không đánh thức Mộng Diệp ở bên ngoài dậy, vụng trộm chạy đến bên giường Hoa Thanh Vũ, nhảy lên ôm nàng một cái.

“Hử?!”

“Là ta!” Mạnh Hoài Cẩn nhẹ giọng nói bên tai Hoa Thanh Vũ

Nghe thấy là giọng nói của Mạnh Hoài Cẩn, Hoa Thanh Vũ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, không giãy giụa nữa.

“Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, huynh làm gì vậy?” gương mặt của Hoa Thanh Vũ đỏ bừng lui lại phía sau, vươn tay đẩy Mạnh Hoài Cẩn nói,

“Huynh..... Huynh mau, mau đi xuống đi!”

Mạnh Hoài Cẩn không biết vì sao Hoa Thanh Vũ lại đuổi hần đi, trong lúc tức giận, vừa cúi đầu xuống lại nhìn thấy một thứ gì đó.....

Hoa Thanh Vũ chỉ mặc một cái yếm!

Mặt Mạnh Hoài Cẩn đỏ bừng, nhảy mạnh xuống giường, quay lưng nói: “Nàng.....

Nàng nhanh chóng mặc quần áo vào đi!”

Hoa Thanh Vũ lập tức lấy áo lót để bên cạnh mặc vào.

Mạnh Hoài Cẩn sau khi nghe thấy một trận huyền não, chút ngượng ngùng vừa rồi cũng dần dần trôi qua, lại nảy ra ý xấu, cố ý trêu chọc Hoa Thanh Vũ nói: “Xong chưa? Ta quay đầu lại nha!”

“Không được không được!”

Thấy Hoa Thanh Vũ nóng nảy Mạnh Hoài Cẩn càng dừng cảm hơn.

“Nhanh lên, đếm đến ba ta sẽ quay đầu lại!”

“Đừng!”

“Một, hai, ba!”

“Được rồi!” Hoa Thanh Vũ thở phào một hơi nói, “Được rồi, huynh có thể quay đầu lại.”

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới dương dương tự đắc xoay người lại, thấy Hoa Thanh Vũ đã mặc xong quần áo ngồi ở trên giường, lập tức bước tới ôm nàng nói: “Nào, chúng ta cùng nhau nằm một lát, ta cũng mệt mỏi rồi.”

“Như vậy sao được chứ.....” Hoa Thanh Vũ đỏ mặt nói, “Chúng ta.....”

“Không sao, ta sẽ không làm chuyện gì.” Mạnh Hoài Cẩn nằm xuống, vỗ vỗ cánh tay của mình nói, “Đến, nằm lên đây!”

Hoa Thanh Vũ vẫn không được tự nhiên vịn vịn tay không muốn.

Thấy Hoa Thanh Vũ do dự, Mạnh Hoài Cẩn mất hứng, trừng mắt nhìn nàng nói:

“Sao, không tin ta!”

“Ta tin”

Hoa Thanh Vũ bắt đắc dĩ thở dài, nằm lên.

Mạnh Hoài Cẩn ôm Hoa Thanh Vũ, trong lòng ngọt ngào như mật, nhưng mà Hoa Thanh Vũ rất hồi hộp, lúng túng không biết nên đặt tay ở chỗ nào, chân để ở đâu. Ở trong lòng Mạnh Hoài Cẩn xoay tới xoay lui, khiến cho Mạnh Hoài Cẩn vô cùng không được tự nhiên.....

“Tiểu Hoa, nàng có thể yên tĩnh một chút được không.” Mạnh Hoài Cẩn có chút xấu hổ nói.

Hoa Thanh Vũ lại cử động nói: “Nhưng mà ngủ không được thoải mái, tất nhiên là muốn cử động rồi.

Mạnh Hoài Cẩn mặt ghen hồng nói: “Nàng vừa động, ta lập tức cảm thấy không thoải mái.....”

“Vì sao?” Hoa Thanh Vũ nghi hoặc hỏi.

Mạnh Hoài Cẩn không biết nên giải thích cho Hoa Thanh Vũ như thế nào, xem ra nàng thật sự cái gì cũng không hiểu.....

Haizz, xem ra chuyện giữa nam và nữ, hẳn phải chậm rãi dạy cho nàng mới được, nếu không bị người khác chiếm tiện nghi cũng không biết.

Nhưng mà giờ phút này, Mạnh Hoài Cẩn quyết định trước tiên nhịn xuống đã!

Nhưng vào lúc này, Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên đưa tay ra đặt lên người Mạnh Hoài Cẩn, nghi hoặc nói: “Đại tướng quân, tay của huynh cứ chọc vào người ta, vô cùng không thoải mái.....”

Tuy rằng Hoa Thanh Vũ thu tay lại rất nhanh, nhưng mà lại khiến cho Mạnh Hoài Cẩn thiếu chút nữa hộc máu mà chết!

Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ Hoa Thanh Vũ chỉ mặc một cái yếm, Mạnh Hoài Cẩn đã rất tức giận, vốn định bình tĩnh một chút, nhưng mà động tác kia của Hoa Thanh Vũ lại làm cho lửa giận của hắn bùng lên, nếu không phải đã biết Hoa Thanh Vũ thật sự không hiểu, hẳn nhất định sẽ nghĩ nàng đang cố ý trêu chọc hắn.

Nói như thế nào thì hẳn cũng là một thiếu niên sinh lực dồi dào! Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy Hoa Thanh Vũ thật sự là rất không tự giác, may mắn thay hắn là một chính nhân quân tử, sẽ không chiếm tiện nghi của nàng.

Mạnh Hoài Cẩn thật sự cố gắng khống chế bản thân mình, nhưng mà Hoa Thanh Vũ không chịu buông tha cho hắn, rốt cục đầu óc hắn căng lên như dây đàn, không có cách nào khống chế bản thân mình, theo bản năng hắn bổ nhào về phía Hoa Thanh Vũ. (:3)

Trong ngực là một cô nương nhỏ nhắn như vậy, hắn cảm thấy mình chỉ cần hơi dùng chút lực là có thể bóp nát thắt lưng của nàng. Điều này khiến cho hắn nhớ tới thời điểm hắn cứu nàng từ ven đường trở về, lúc đó hắn cảm thấy nàng rất nhỏ, còn cảm thấy làn da kia vừa non nớt vừa trơn bóng, giống như là một miếng đậu hũ non mềm vậy.

Mạnh Hoài Cẩn hôn lên mặt lên môi lên cổ Hoa Thanh Vũ, nhưng mà càng hôn nàng thì lại càng cảm thấy hôn không đủ, bàn tay cũng bắt đầu trở nên không an phận, không tự giác mò vào trong quần áo của nàng, thời điểm đụng phải nơi mềm mại của nàng, rốt cuộc dây đàn trong đầu hắn đứt phụt một cái, hắn biết, nhưng không có cách nào khiến hắn dừng lại.

Nhưng mà Hoa Thanh Vũ sau khi lấy lại tinh thần, nàng dù ngốc cũng biết ngực của cô nương là nơi không thể tùy tiện để cho người ta sờ vào, cho dù đó là Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm cũng không thể tùy tiện sờ! (￣^￣)

Nàng dùng sức đẩy Mạnh đại công tử ra, nhưng mà hoàn toàn không đẩy được.

Hoa Thanh Vũ nóng nảy, dấm Mạnh Hoài Cẩn nói: “Không được sờ loạn, đồ không biết xấu hổ, huynh là tên đại lưu manh!”

“Dừng.....” Mạnh Hoài Cẩn cầm lấy tay Hoa Thanh Vũ, đặt lên miệng nhẹ nhàng hôn nói, “Để cho ta chạm vào nàng, được không? Ta sẽ không hại nàng, nàng hãy tin ta, có được không?”

Ban đêm ánh mắt Mạnh Hoài Cẩn vô cùng sáng, ánh sáng giống như là bảo thạch vậy, nhìn ánh mắt của hắn vô cùng xinh đẹp, lần đầu tiên Hoa Thanh Vũ có cảm giác bị mê hoặc.

Nàng chưa từng bị ai mê hoặc, nhất là những gương mặt xinh đẹp, nhưng lúc này đây nàng lại không tự chủ được mà gật đầu, thì thào nói: “Tất nhiên là ta tin huynh.”

Mạnh Hoài Cẩn biết rõ mình rất vô sỉ khi lợi dụng sự tin tưởng của Hoa Thanh Vũ đối với hắn, nhưng mà nhiệt huyết nam nhi của hắn, hiện tại đã là tên lấp vào đây không bắn không được, nếu có thể kìm nén được, thì hắn chắc chắn không phải là nam nhân! Hơn nữa hắn sợ nếu lần này ghen lại thì sẽ sinh bệnh, vậy sau này không phải Hoa Thanh Vũ sẽ mất đi hạnh phúc sao? (:v)

Nghĩ đến đây hắn bắt đầu cởi quần áo của Hoa Thanh Vũ, Hoa Thanh Vũ cũng không có giãy dụa, để mặc cho hắn cởi quần áo xuống. (OvO)

Hoa Thanh Vũ vừa thẹn thùng vừa sợ hãi, nhưng nàng biết Mạnh đại công tử anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm sẽ không hại nàng, trên thế gian này hắn là người tốt với nàng nhất, cho nên những việc hắn làm nhất định là vì muốn tốt cho mình.

Vì thế nàng nhắm chặt mắt, mặc cho Mạnh đại công tử trêu chọc từng chỗ trên người nàng.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, làm cho Hoa Thanh Vũ cảm thấy vô cùng không thoải mái, nàng đau đớn kêu lên.

“Đau!” Hoa Thanh Vũ đau đến phát khóc.

Nước mắt của Hoa Thanh Vũ là thật, Mạnh Hoài Cẩn thử an ủi nàng, nhưng mà hắn vừa mới cử động Hoa Thanh Vũ lập tức kêu đau, khóc đến nỗi Mạnh Hoài Cẩn cũng không dám cử động nữa.

Nước mắt Hoa Thanh Vũ giống như một chậu nước đổ lên đầu Mạnh Hoài Cẩn, làm cho hắn lập tức tỉnh táo, lúc này hắn mới nhìn rõ bộ dáng của Hoa Thanh Vũ đang nằm trong lòng.

Chỉ thấy Hoa Thanh Vũ quần áo xốc xếch nằm trong lòng mình, vừa nắm quần áo vừa thấp giọng khóc nức nở, đáng vẻ đáng thương của nàng đã gọi lại lương tri của Mạnh đại công tử. (*hahahahaha....*)

Trời ạ, nhìn xem hắn đã làm cái gì vậy?

Mạnh Hoài Cẩn bối rối mặc quần áo cho Hoa Thanh Vũ, lau nước mắt của nàng nói: “Thật xin lỗi, ta đã làm nàng đau, không làm nữa có được không?”

Hoa Thanh Vũ khóc gật đầu.

Mạnh Hoài Cẩn thở dài một hơi, gắt gao ôm Hoa Thanh Vũ vào trong ngực, không ngừng giải thích nói: “Thật xin lỗi, ta là đồ vô liêm sỉ, không quản được chính mình, làm hại nàng thương tâm như vậy. Ta sẽ không lộn xộn nữa, nàng để cho ta ôm một cái có được không?”

Hoa Thanh Vũ ngừng khóc, gật gật đầu, có chút thẹn thùng nói: “Huynh..... Tại sao huynh lại đối với ta.....”

Hoa Thanh Vũ không hỏi ra miệng, nhưng Mạnh Hoài Cẩn biết nàng muốn hỏi cái gì, vội vàng nói: “Bởi vì ta rất thích nàng.”

“Thích thì sẽ làm như vậy sao?”

“Không phải.” Mạnh Hoài Cẩn giải thích nói, “Là ta không tốt, ta không nên như vậy, ta nên đợi đến ngày chúng ta thành thân mới đúng.”

Hoa Thanh Vũ gật đầu.

“Ừm..... Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm, huynh có thể buông ra không?” Hoa Thanh Vũ nhỏ giọng than thở nói.

Gương mặt Mạnh Hoài Cẩn có chút đỏ, lại ôm nàng chặt hơn, xoa đầu nàng nói:

“Nàng đừng làm khó ta nữa có được không? Ngoan, để cho ta ôm một lát thôi, chờ ta..... Ôm một chút cũng sẽ không chết!”

“Ừ.....” Hoa Thanh Vũ bĩu môi, tuy rằng bị chĩa vào rất kỳ quái, nhưng mà nếu

Mạnh đại công tử đã nói vậy, nàng miễn cưỡng đáp ứng cũng được.

“Đúng rồi, tiểu Hoa, nàng phải nhớ, trăm ngàn lần không được để cho người khác làm như vậy với nàng có biết không?” Mạnh Hoài Cẩn nói.

“Muội sẽ không để cho người khác làm như thế với mình đâu!” Hoa Thanh Vũ thở phì phì nói. Nàng là cô nương tốt, sẽ không xằng bậy đâu.

“Đừng giận, ta chỉ nói như vậy, ta cũng tin nàng.”

Một lát sau, Mạnh đại công tử anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm lại nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói: “Còn có một việc, nàng nhất định phải nhớ kỹ, biết không?”

Thấy Mạnh đại công tử nghiêm túc như vậy, Hoa Thanh Vũ cũng nghiêm túc theo gật đầu một cái nói: “Được, huynh nói đi, muội sẽ nhớ kỹ.”

“Trăm ngàn lần không được một mình ở trong phòng với nam nhân khác, biết không?”

“A.....” Hoa Thanh Vũ gật đầu nói, “Đã biết.”

“Cái gì trong phòng cũng không được, có giường cũng không được, biết không?”

Hoa Thanh Vũ dùng sức gật đầu nói: “Đã biết!”

Lúc này Mạnh Hoài Cẩn mới thở phào nhẹ nhõm, lại ôm người trong lòng chặt hơn một chút.

Hắn rất hiểu nam nhân, đừng nhìn bình thường nam nhân thoát nhìn như không có gì, kỳ thật đều giống nhau, người bình thường nhìn không ra. Ngay cả hắn anh tuần tiêu sái uy vũ bất phàm quân tử như vậy, thoát nhìn như vậy, nhưng thật ra..... Thật ra cũng giống như bọn họ.....

Cho nên, nam nhân, không thể không phòng!

48. Chương 48: Quân Đã Là Người Lạ!!!

“Chúc mừng ngày Quốc tế thiếu nhi!!!!!!!!!!!!!!”

Đã nhiều ngày nay, chủ đề nói chuyện nóng nhất trong kinh thành chính là chuyện nữ hoàng của Địch Đóa quốc tới chơi.

Sau nhiều năm chiến đấu, dân chúng đã sớm chán ghét chuyện đó, tất nhiên là hy vọng thiên hạ thái bình, cho nên lần này nữ hoàng của Dịch Đóa tới chơi, dân chúng đều hoan hô nhảy múa, hơn nữa còn có lời đồn nữ vương của Dịch Đóa cực kỳ mỹ mạo, lại càng làm cho dân chúng trong kinh thành cảm thấy hứng thú.

Đây cũng là thói quen của dân chúng, hơn hai năm chưa từng đánh giặc, máu tanh trên chiến trường bọn họ còn chưa bao giờ nhìn thấy, dần dần cũng quên đi nỗi cừ hận và đau xót kia.

Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, không phải đánh giặc, dân chúng cũng không cần phải khóc, nhanh chóng quên đi mới có thể sống một cuộc sống hạnh phúc hơn, cũng có thể sống lâu hơn một chút.

Nhưng mà trong Hoa gia không có lấy một chút không khí vui mừng thiên hạ thái bình, nơi này vẫn còn vướng mắc vào những chuyện năm xưa.

Hôm nay Dịch Tam Thủy muốn giải độc cho Hoa Thanh Vũ, thấy đã đi tới bước này, Hoa Quý Lương cũng dứt khoát không quan tâm nhiều nữa, quyết định cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm.

Chuyện cả nhà bốn người cùng nhau ăn cơm như thế này, Hoa Thanh Vũ gần như không nhớ ra được đã từng có lần nào như vậy hay chưa.

Sau khi ngồi xuống, mọi người hai mặt nhìn nhau, vô cùng xấu hổ. Người lúng túng nhất chính là Hoa Thanh Vũ, bởi vì đối với nàng mà nói, đây là thay đổi lớn nhất trong cuộc sống của nàng, cũng là điều vô cùng bất ngờ, nàng còn chưa có chuẩn bị tốt, cũng đã phải chấp nhận nó, nàng căn bản không kịp suy nghĩ, chuyện xưa và bí mật bị bụi đất phủ kín kia giống như mạng nhện nhào về phía nàng.

“Dùng bữa đi.” Hoa phu nhân gấp thức ăn cho Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ cúi đầu ăn đồ ăn trong bát, cũng không biết nên nói cái gì, nói cảm ơn có vẻ rất khách khí, không nói gì lại có vẻ quá lạnh lùng?

Hoa Thanh Vũ cảm thấy đầu của mình đã không còn nghe theo sai bảo của mình nữa rồi, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng gặp lại mẫu thân sau khi biết được thân thế của mình. Tuy rằng nàng biết mẫu thân không phải là mẫu thân của nàng, nhưng tình cảm mười mấy năm qua, không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Dùng cơm trưa xong, bốn người cùng nhau dùng trà. Dáng vẻ của Hoa Trầm Nghiên không quá cao hứng, phụ thân hỏi cũng không trả lời, Hoa Quý Lương cảm thấy bị mất mặt, cũng không hỏi nữa, bốn người lại hai mặt nhìn nhau.....

Lúc này những điều tốt đẹp đã bị phá hủy, không phải lo lắng về khoảng cách.

Vốn là gia đình có quá nhiều bí mật, cho nên còn có thể duy trì sự ấm áp hòa thuận kia ở bên ngoài. Hôm nay bí mật đã bị mất, ngược lại càng thêm ngăn cách và hiềm khích.

Đã không còn bí mật, sẽ sinh ra hoài nghi.

“Một nhà các người ngồi ngốc ở chỗ này làm cái gì?” Dịch Tam Thủy đi thăm Lưu thái y trở về, vừa đi vào nhà chính, lập tức nhìn thấy quang cảnh không khí trầm lặng như vậy, ông ta nhìn không nổi, oán giận nói, “Nhìn các người như vậy, ta rất phiền, nhanh lên ta còn phải giải độc cho tiểu muội muội, ta mới có thể sớm quay về núi Vô Nhai của ta được!”

“Cũng tốt.....” Hoa Quý Lương thở dài nói, “Chấm dứt việc này sớm một chút, đối với cả nhà chúng ta mà nói, đều là giải thoát.”

“Có thể chờ một chút được không?” Hoa phu nhân bỗng nhiên mở miệng nói, “Ta muốn một mình nói với Thanh Vũ mấy câu.”

“Buổi tối hãy nói sau.” Đáy lòng Hoa Quý Lương vẫn có chút lo lắng, “Có chuyện gì chờ sau khi giải độc xong, rồi nói cũng không muộn.”

“Cũng không chậm bao nhiêu.” Hoa phu nhân nói, “Lão gia lo lắng cái gì, chỉ là ta có vài câu muốn nói riêng với Thanh Vũ mà thôi.”

Không biết vì sao, Hoa Quý Lương vẫn do dự, dường như không muốn Hoa Thanh Vũ một mình ở chung với Hoa phu nhân.

“Không sao đâu phụ thân, giải độc chậm một chút cũng không sao.”

Bởi vì Hoa Thanh Vũ cũng có lời muốn nói với mẫu thân.

Hoa phu nhân nở nụ cười, đứng dậy đưa tay kéo Hoa Thanh Vũ nói: “Chúng ta vào trong viện đi dạo một chút.”

Thấy Hoa phu nhân và Hoa Thanh Vũ đi rồi, Dịch Tam Thủy mất hứng than thở nói: “Tại sao không có ai hỏi ý kiến của ta.....”

Kéo tới kéo lui, đã kéo mất vài ngày!

Ông ta còn phải nhanh chóng quay về nuôi tử trùng của mình nữa!

Hoa phu nhân kéo Hoa Thanh Vũ vào trong viện.

Đình viện này của Hoa gia là do mời người có tay nghề giỏi tỉ mỉ tạo ra, mỗi bước một phong cảnh, từ thấp đến cao, từ trái sang phải, cảnh trí cũng không giống nhau. Mỗi một tấm biển, câu đối, nét khắc trên bia đều có hàm ý và trình độ, có thể hòa cùng một khối với núi, nước và hoa cỏ, đi ở trong đó giống như có thể đạt tới cảnh giới con người và trời đất hòa làm một.

Khi Hoa phu nhân vừa gả cho Hoa Quý Lương, lập tức yêu thích vườn hoa và lâm viên của Hoa gia, trước đây bà ta luôn nghĩ là sẽ đi mãi không chán, nhưng hôm nay sau vài thập niên, cuối cùng vẫn là mệt mỏi.

“Người ta không thể có được tất cả mọi thứ mà bản thân muốn, bởi vì những thứ đó đều là của thần linh, người nói xem có phải không?” Hoa phu nhân bỗng nhiên không đầu không đuôi nói.

Hoa Thanh Vũ nhíu nhíu mày hỏi: “Mẫu thân, người nói lời này là có ý gì? Con không mong muốn điều gì cả?”

“Ta không nói người, ta đang nói chính mình.” Hoa phu nhân cười khổ nói, “Ngay từ đầu ta cái gì cũng muốn, đến cuối cùng lại phát hiện ra thứ ta muốn lấy nhất, vĩnh viễn cũng không thể chiếm được.”

“Mẫu thân, thứ người rất muốn là cái gì?”

Hoa phu nhân dừng bước, nhìn Hoa Thanh Vũ, nở nụ cười.

Nụ cười đó khiến cho Hoa Thanh Vũ cảm thấy có chút sợ hãi, cảm thấy mẫu thân không còn giống mẫu thân, bởi vì ánh mắt của bà rét lạnh, nào có ôn nhu và nhân tính giống như bình thường?

Thấy Hoa Thanh Vũ sợ hãi, Hoa phu nhân cười giễu cợt, lắc đầu tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Bây giờ ta không muốn cái gì cả, khổ tâm làm nhiều việc lâu như vậy, không phải cũng là công dã tràng. Hiện tại điều ta muốn chính là, trước khi ta chết có thể tranh giành cho nữ nhi của ta một chút gì đó, dù có chết, cũng xem như ta không sống uổng phí một đời.”

Hoa Thanh Vũ cúi đầu xuống nói: “Tỷ tỷ sao.....”

“Tất nhiên, đương nhiên là vì Nghiên nhi của ta.” Hoa phu nhân nhìn Hoa Thanh Vũ ánh mắt lạnh xuống, “Người cũng không phải là nữ nhi thân sinh của ta, người là nữ nhi của Vân Nương kia.”

Lòng của Hoa Thanh Vũ dần dần lạnh đi, nàng nghĩ nàng đã cố gắng quen dần, thói quen đã quên hơn mười mấy năm qua, thói quen luôn mong chờ mẫu thân có thể yêu thương nàng.

Bởi vì mấy ngày qua nàng thật sự đã biết, điều này không thể xảy ra.

“Mẫu thân, người rất ghét con.....” Hoa Thanh Vũ hỏi.

Hoa phu nhân nghiêng đầu đi không nhìn Hoa Thanh Vũ, lạnh lùng mở miệng nói:

“Sao có thể không chán ghét người chứ, phàm là một nữ nhân, phàm là nữ nhân yêu phu quân của mình, sẽ không thích nữ nhân khác sinh con cho phu quân của mình.”

“Con đã nghĩ.....”

“Người nghĩ rằng ta và mẫu thân của người tình như tỷ muội, cho nên đối với người cũng giống như con mình sinh ra, trước đây đối xử lạnh nhạt với người, là bởi vì người có mệnh cách tai tinh họa thủy, có phải không?”

Hoa Thanh Vũ kinh ngạc lại mê mang gật đầu một cái.

Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

Phụ thân đã nói như vậy.....

“Đó là bởi vì người và phụ thân của người giống nhau, không hề biết nhìn người.”

Hoa phu nhân đứng trước bụi hoa mẫu đơn, ngắt một đóa hoa tươi đẹp nhất, sau đó cài đóa hoa này lên một bên tai của Hoa Thanh Vũ, vừa nói, “Người không hiểu, tư tâm của con người rất nặng, lại vĩnh viễn không thể tha mãi, còn luôn giận chó đánh mèo, oán hận. Người như vậy, làm sao có thể yêu thương những thứ khác? Tốt hơn hẳn, sẽ bị hấn đổ kị; Kém hơn hẳn, sẽ bị hấn chán ghét và vứt bỏ; Thiện lương sẽ bị hấn lợi dụng; Tà ác sẽ khiến hấn sợ hãi; Tính tình yếu đuối sẽ bị hấn bắt nạt; Tính tình kiên cường, sẽ bị hấn làm tổn thương. Đây mới là con người.”

“Nhưng mà.....”

Hoa phu nhân đưa tay gỡ bông hoa xuống, cười tủm tỉm hỏi: “Nhưng mà người không phải như thế có đúng không?”

Hoa Thanh Vũ gật đầu, nàng không muốn phải như vậy.

Hoa phu nhân vừa cười, vừa lắc đầu giống như là đang cười nhạo Hoa Thanh Vũ ngu ngốc.

“Người như người, không nên sống ở trên đời này, sớm hay muộn sẽ bị người ta hại chết. Không phải hôm qua, thì chính là hôm nay.”

Hoa phu nhân vừa nói xong, Hoa Thanh Vũ lập tức cảm thấy cổ họng bị thít chặt, muốn mở miệng nhưng lại nói không ra lời!

Chỉ thấy mẫu thân chậm rãi từ phía sau rút ra một cây dao, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng! Hoa Thanh Vũ xoay người muốn chạy, nhưng lại phát hiện tay chân của mình không còn sức lực, không chạy nổi, tay chân giống như không còn là của chính mình.

Cơ thể nàng mềm nhũn, ngã ngồi trên đất, không thể động đậy!

“Đừng có giãy giụa nữa, sáng nay ta đã thả nhuyễn cân tán lên bông hoa này rồi, khi ta bẻ bông hoa cài lên tai người, lúc đó người đã hít phải nhuyễn cân tán vào người, người sẽ không thể động đậy được.”

Hoa Thanh Vũ nhìn trân trân vào mẫu thân, dùng ánh mắt khẩn cầu bà ta, nhưng mà mẫu thân lại chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

“Thật ra không phải là lỗi của người, suy cho cùng cũng là ta có lỗi với người. Ta biết người là một đứa nhỏ có tám lòng lương thiện, ta cũng biết từ nhỏ đến lớn người dùng ánh mắt như thế nào để nhìn ta. Mặc dù ta đối với người không tốt, nhưng người cũng không có oán hận ta. Thanh Vũ, mẫu thân rất cảm động, cũng rất do dự, nhưng mà hôm nay ta không thể do dự nữa. Ta đã bị phụ lòng quá nhiều, cho nên hôm nay ta cũng chỉ có thể phụ lòng của người thôi.”

Hoa Thanh Vũ khó khăn lắc đầu, nước mắt tuôn rơi.

Cho đến giờ phút này, Hoa Thanh Vũ mới thật sự sợ hãi khi cận kề cái chết, nàng mới phát hiện, bất luận như thế nào, nàng cũng không muốn chết.

Nàng muốn sống, muốn lấy chồng, muốn có một gia đình ấm áp.

“Nếu người chết, Nghiên nhi vẫn có thể tiếp tục xinh đẹp.” Hoa phu nhân nghẹn ngào rơi lệ, “Là do ta không đủ xinh đẹp, mới để cho người ta đoạt mất phụ quân, mới có thể đáng thương như thế, ta không thể để cho Nghiên nhi cũng giống như ta!”

Gương mặt của Hoa phu nhân trở nên vặn vẹo, bà ta giơ con dao trên tay lên, mạnh mẽ đâm về phía Hoa Thanh Vũ!

Đúng lúc này, một người khác nhào tới ôm tay Hoa phu nhân.

“Dừng tay!”

Hoa Thanh Vũ nhìn lại, người cứu của nàng hóa ra là phụ thân!

Đi theo phía sau Hoa Quý Lương, còn có Mạnh Hoài Cẩn, Mạnh Hoài Cẩn vọt tới trước mặt Hoa Thanh Vũ, ôm cổ nàng lập tức chạy đi tìm Dịch Tam Thủy.

Nhìn thấy Hoa Thanh Vũ bị mang đi, Hoa phu nhân trở nên mù quáng, vung tay lại đâm tới một dao nữa, Hoa Quý Lương đưa tay cản lại, con dao nhỏ kia rạch một đường thật dài trên cánh tay của ông ta. Hoa phu nhân còn muốn vung dao, lại bị Hoa Quý Lương một cước đá bay dao nhỏ kia đi.

“Người điên rồi sao!” Hoa Quý Lương hướng về phía Hoa phu nhân quát lên.

“Ta đã sớm điên rồi!” Hoa phu nhân kêu lên, “Ngày người mang theo Vân Nương kia hồi phủ, ta đã điên rồi!”

Hoa phu nhân gỡ cây trâm trên đầu xuống, làm bộ đâm vào người Hoa Quý Lương, đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía sau có một người ôm lấy bà ta.

Người nọ không phải là ai khác, chính là nữ nhi thân sinh Hoa Trầm Nghiên của bà ta.

“Mẫu thân, người làm cái gì vậy? Ông ấy là phụ thân!”

Hoa phu nhân nhìn thấy nữ nhi thân sinh của mình, bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, buông lỏng tay ném cây trâm kia đi, quỳ gối trên mặt đất.....

49. Chương 49: Nếu Đã Vô Duyên, Cớ Sao Lại Thề Nguyện

Trọng thần trong triều đều đến quốc yến chiêu đãi nữ hoàng Dịch Đóa, vốn là Mạnh Hoài Cẩn muốn vào cung, nhưng mà Hoàng thượng cũng thông cảm với tình cảnh của Mạnh Hoài Cẩn, biết hẳn vì cuộc chiến với người của Dịch Đóa mà mất đi cha mẹ, cho phép hẳn ở nhà nghỉ ngơi.

Chuyện thiên tai nhân họa của Hoa gia vào mười mấy năm trước, Trầm Ký Ngôn và Mạnh Hoài Cẩn đã tra ra chút manh mối, bởi vì Trầm Ký Ngôn không thoát thân được, nên để cho Mạnh Hoài Cẩn thay mình đến báo tin cho Hoa gia trước.

Mạnh Hoài Cẩn đến Hoa gia nhưng không thấy Hoa Thanh Vũ, chỉ thấy một mình Hoa lão gia, nói sơ cho Hoa lão gia biết chuyện mình và Trầm Ký Ngôn điều tra được.

Hoa lão gia vừa nghe xong sắc mặt không tốt, đứng dậy đi vào trong sân. Mạnh

Hoài Cẩn vội vàng đi theo phía sau ông ta, không ngờ chứng kiến được cảnh Hoa phu nhân đang cầm dao muốn giết Hoa Thanh Vũ.

May mắn thay Dịch Tam Thủy nói độc Hoa Thanh Vũ trúng phải là nhuyễn cân tán, không ảnh hưởng đến tính mạng.

Sau khi nhuyễn cân tán trên người Hoa Thanh Vũ được giải, nàng lập tức hỏi phụ thân như thế nào rồi.

Mạnh Hoài Cẩn an ủi nói: “Bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.”

“Vậy..... Vậy mẫu thân thì sao?”

Mạnh Hoài Cẩn hừ lạnh một tiếng nói: “Độc phụ kia đã bị bắt lại, hiện tại đang quỳ gối trong nhà chính. Cha nàng muốn chờ nàng tỉnh lại sẽ hỏi tiếp.”

“Bây giờ chúng ta phải đi đến đó ngay.” Hoa Thanh Vũ sốt ruột nói.

“Chờ chân tay của nàng khôi phục lại sức lực rồi nói sau, để cho độc phụ kia quỳ thêm một lát nữa đi!”

Nhưng Hoa Thanh Vũ vẫn kiên quyết chống tay muốn đứng lên, Mạnh Hoài Cẩn thấy nàng cứng đầu, đành phải giúp nàng đứng lên, cùng đi đến nhà lớn.

Khi bọn họ đến thì tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ, không biết Trầm Ký Ngôn nghe được tin tức ở đâu, cũng đã chạy đến, đang ngồi vào ghế dành cho khách quý.

“Thanh Vũ không sao chứ?” Hoa lão gia khẩn trương hỏi.

“Đương nhiên là nàng không sao, vì đã có ta ở đây!” Địch Tam Thủy từ sau lưng Hoa Thanh Vũ ló đầu ra, cười tủm tỉm với Hoa phu nhân nói, “Người không hổ là tiểu sư muội của ta, thật thông minh, biết có ta ở đây hạ độc cũng vô dụng, dứt khoát dùng vũ khí sắc bén là dao găm giết người! Thông minh, thông minh!”

Trong lúc Địch Tam Thủy đang vui vẻ khen người, mọi người không thể hiểu nổi ông ta, không hổ là cái quái thai, nhìn chuyện này ở góc độ như thế không giống lẽ thường, như thế là không có ý thức về đạo đức!

Nhưng Hoa phu nhân vẫn không nhúc nhích quỳ ở nơi đó, không để ý tới Địch

Tam Thủy, giống như là đã không còn tâm đến cái gì nữa.

Thấy Hoa phu nhân không để ý tới mình, Địch Tam Thủy cảm thấy không còn thú vị, Mạnh Hoài Cẩn giúp đỡ Hoa Thanh Vũ ngồi xuống, lúc này mọi người mới nhìn về phía Hoa Quý Lương, chờ ông ta lên tiếng.

Nhưng không biết là vì quá buồn hay là quá sốc, Hoa Quý Lương không hề mở miệng, vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa phu nhân, giống như là đang cẩn thận đánh giá bà ta.

Có lẽ Hoa Quý Lương cảm thấy mười mấy năm qua ông ta chưa từng nhìn kỹ thể tử của mình, cho nên mới không phát hiện ra bà ta đã nói dối nhiều năm như vậy, không nhận ra tâm địa rắn rết của bà ta, hôm nay, ông ta quyết định muốn nhìn bà ta thật kỹ.

Thấy Hoa Quý Lương không nói lời nào, Trầm Ký Ngôn bèn mở miệng trước.

“Hoa phu nhân có gì muốn nói không?”

Hoa phu nhân cũng không để ý đến hắn, gương mặt vẫn không chút thay đổi.

“Hoa phu nhân không trả lời, vậy bốn vương đã hỏi xong.” Nói xong Trầm Ký

Ngôn vỗ vỗ tay, gã sai vặt phía sau lập tức mang đến một quyển sách, Trầm Ký Ngôn nhận lấy quyển sách kia rồi ném tới trên đất, nói với Hoa phu nhân, “Đây là bát tự của Hoa Thanh Vũ, Khâm Thiên Giám đã xem qua, căn bản không phải là tai tinh họa thủy gì, ngược lại là đại cát. Mà hòa thượng chốc đầu, thầy phong thủy và cao tăng đắc đạo kia, ta đều đã tìm được người, hóa ra là một nhóm lừa bịp trên giang hồ! Bọn họ cũng đã thành thật khai báo, nói mười lăm năm trước, bà mời bọn họ tới diễn kịch. Hoa phu nhân, có gì muốn nói không?”

Từ đầu đến cuối Hoa phu nhân vẫn không hề để ý đến Trầm Ký Ngôn, thản nhiên quay đầu giống như là có chút không kiên nhẫn.

Địch Tam Thủy lại hứng thú, nhảy đến trước mặt Hoa phu nhân nói: “Ta biết, chắc chắn là người đồ kị vì Lương Lương yêu thương Hoa Thanh Vũ như vậy, cho nên mới tìm người nói Hoa Thanh Vũ là tai tinh, muốn Lương Lương tự tay giết chết nữ nhi của mình có phải không?”

“Còn phải không cái gì nữa!” Mạnh Hoài Cẩn híp mắt đánh giá Hoa phu nhân, lạnh lùng nói, “Độc phụ này tính kế thất bại, để mất cả vốn lẫn lời nhưng lại không thể khiến cho Hoa lão gia động tâm giết chết nữ nhi của mình, lập tức bắt đầu hại người. Những hạ nhân nha hoàn chết oan, đều là quân cờ để bà ta hãm hại Hoa Thanh Vũ! Những người đã chết kia chỉ sợ còn không biết, bọn họ vì một nữ nhân có lòng đồ kị mà chết.”

“Hôm đó người hạ độc hạc đỉnh hồng cho Hoa Thanh Vũ, chỉ sợ cũng là bà phải không, Hoa phu nhân?”
Trầm Ký Ngôn cười lạnh nói, “Lúc ấy ta đã cảm thấy Hoa lão gia không phải là người hạ độc, chỉ sợ là bà đánh vào cái gọi là quân pháp bất vị thân này mà ngoan độc ra tay!”

Nghe đến đó, Dịch Tam Thủy có chút sồn gai ốc, lui về phía sau một bước nói:

“Chắc chắc, người thật ngoan độc, tiểu sư muội, nếu lúc trước người không xuống núi lập gia đình, chắc chắn bây giờ dùng độc còn giỏi hơn ta.”

“Hoa phu nhân, bà có gì muốn nói nữa không?” Trầm Ký Ngôn nhìn thoáng ra ngoài cửa nói, “Ta đã bảo quan sai chờ ở bên ngoài. Giết người thì đền mạng, càng đừng nói trong tay bà có nhiều mạng người như vậy. Nếu bà không có gì để nói nữa, ta sẽ bảo quan sai tiến vào, vụ án này, hôm nay phải kết thúc, cho dù bà không nói câu gì, có nhiều nhân chứng vật chứng như vậy, bà cũng trốn không thoát được đâu.”

Nhưng mà gương mặt của Hoa phu nhân vẫn không khóc không cười, mặt xám như tro tàn, Trầm Ký Ngôn đã chuẩn bị gọi người vào, nhưng vào lúc này Hoa Quý Lương vẫn luôn im lặng lại mở miệng.

“Phu nhân.....” Hoa Quý Lương thở dài nói, “Dù sao bà vẫn là thê tử của ta, ta sẽ gọi bà một tiếng phu nhân. Ta chỉ hỏi bà một việc, bà trả lời ta được không?”

“Lúc đầu ông vẫn gọi ta là Lam nhi.” Hoa phu nhân vẫn giống như người chết rồi cuộc đã lên tiếng, trên mặt bà ta là sự thê lương, nhìn Hoa Quý Lương nói, “Nhưng mà sau khi có Vân Nương, ông không còn gọi tên của ta nữa, chỉ gọi ta là phu nhân, lão gia, ông có còn nhớ tên của ta không?”

Hoa Quý Lương có chút xúc động, gật đầu nói: “Tất nhiên là nhớ rõ, bà tên là Bì Lam Bà, là nữ tử Miêu tộc, khi còn bé đi theo cha mẹ buôn bán dời đến thành Cẩm Quan. Tên của bà đặc biệt như vậy, từ nhỏ ta đã có ấn tượng rất sâu, sao có thể quên được.”

Hoa phu nhân cười khổ nhỏ một giọt lệ.

“Hóa ra ông vẫn còn nhớ rõ.”

“Ta nhớ rõ.” Hoa Quý Lương gật đầu, lại nhìn về phía Hoa phu nhân nói, “Bì Lam Bà, bà nói cho ta biết, Vân Nương chết, có liên quan tới bà hay không?”

“Ồi.....” Hoa phu nhân cười lạnh, lắc đầu nói, “Ta biết, người ông không bỏ được chỉ có Vân Nương.”

“Cái chết của nàng, có liên quan tới bà hay không?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Bì Lam Bà dùng ánh mắt như mũi kim nhìn về phía Hoa Quý Lương, giống như là muốn dùng ánh mắt để đâm lên người ông ta thật nhiều lỗ vậy, “Ta giỏi về dùng độc như vậy, thừa dịp lúc nàng sinh, tạo ra hiện tượng khó sinh thì có gì khó?”

“Câm miệng!” Hoa Quý Lương tức giận đập bàn đứng lên, “Vân Nương coi bà giống như tỷ muội của mình!”

“Đương nhiên là nàng phải tốt với ta rồi! Bởi tất cả mọi thứ của ta đều đã là của nàng.”

“Bà vẫn là Hoa phu nhân của bà, vẫn là đương gia chủ mẫu, ta đối với bà và Trầm Nghiên không phải không tốt, vì sao bà lại ngoan độc như vậy! Hại chết Vân Nương, còn hại chết nhiều như vậy, chỉ vì muốn kết thúc tình phụ tử của ta và Thanh Vũ ư!” Hoa Quý Lương tức giận đến nỗi cả người đều run rẩy, “Ta thật ngu xuẩn, một kẻ có tâm địa rắn rết như bà ở bên cạnh mà cũng không biết!”

“Ông đối với ta và Trầm Nghiên rất tốt, ông là người có tình có nghĩa, nhưng mà ông đối với ta là nghĩa không phải tình, ông đã đem tình yêu của mình cho người khác! Ông đối với ta vô tình thì dựa vào cái gì mà trách ta ngoan độc!”

“Bà điên rồi!” Hoa Quý Lương hướng về phía Hoa phu nhân quát lên, “Ta nên móc tim của bà ra nhìn, xem có phải là toàn màu đen hay không!”

Hoa phu nhân nhìn giận dữ Hoa lão gia, thê nhưng giống như nổi điên cười điên dại.

“Muốn moi tim của ta? Chỉ sợ sau khi ông biết ta đã làm gì với trái tim của Vân Nương, lúc đó sẽ tức giận đến mức băm xác ta thành vụn mảnh!”

“Bà đã làm gì Vân Nương?”

Hoa phu nhân lạnh lùng nhìn đi nơi khác, chẳng hề để ý nói: “Ông đào mộ của nàng lên xem thì sẽ biết.”

“Độc phụ này!” Hoa Quý Lương trừng mắt nhìn Hoa phu nhân nói, “Người còn muốn ta đào mộ phần của Vân Nương lên, khiến cho nàng chết rồi còn không được yên thân sao?”

“VẬY ông vĩnh viễn sẽ không biết, ta đã làm gì với Vân Nương mà ông yêu mến.”

Ngay khi Hoa Quý Lương vừa vội vừa tức, nhũ mầu bên người Hoa phu nhân bỗng nhiên quỳ xuống.

“Lão gia, ta có tội!” Nhũ mầu nói, “Hài cốt bên trong quan tài kia không phải là của Nhị phu nhân!”

.....

Hóa ra, từ sau khi Vân Nương gả đến Hoa gia, Hoa Quý Lương vô cùng chiều chuộng Vân Nương muốn gì được đó, hận không thể mang những thứ tốt nhất trong thiên hạ về cho nàng. Bì Lam Bà là vợ cả, tuy rằng đố kỵ, nhưng mà nàng ta cũng không thể nói, bởi vì nàng ta muốn duy trì mỹ danh hiền lương thực đức của mình.

Cho nên trong lòng có đố kỵ thế nào, Bì Lam Bà vẫn đối đãi với Vân Nương giống như tỷ muội, khi đó nàng ta nghĩ, nàng ta và Vân Nương không giống nhau, dù lão gia yêu thương Vân Nương như thế nào, thì Vân Nương cũng chỉ là thiếp, nàng ta mới là thê! Nàng ta mới là người sau khi chết sẽ chung huyệt với hắn!

Hơn nữa lúc này Bì Lam Bà còn đang mang thai, nàng rất vừa lòng chỉ muốn ổn định thai khí, sinh hạ đứa nhỏ này.

Nàng cũng đã nghĩ xong, nếu là con trai sẽ đặt tên là Hoa Trầm Dương, nếu là con gái sẽ đặt tên là Hoa Trầm Nghiên. Cho dù là nam hay nữ nàng nhất định sẽ vô cùng yêu thương. Nàng sẽ tận lực đối tốt với Vân Nương, chỉ cần Hoa Quý Lương cảm thấy cao hứng, cái gì nàng cũng có thể nhẫn.

Nhưng mà điều khiến Bì Lam Bà phẫn nộ là, không đến một tháng sau, Vân Nương cũng đã mang thai!

Bì Lam Bà không thể chịu được việc Vân Nương cũng có cốt nhục của Hoa gia giống như nàng ta, nàng ta cũng không thể chịu được việc, lão gia yêu thương đứa nhỏ trong bụng Vân Nương hơn đứa nhỏ sắp chào đời của nàng ta!

Vì thế Bì Lam Bà cố ý thử Hoa Quý Lương, nói muốn cho Vân Nương làm bình thê. Nàng nghĩ, nếu Hoa Quý Lương còn một chút yêu thương và tôn trọng mình thì sẽ không đáp ứng. Nhưng mà nàng sai rồi.

Hoa Quý Lương không chỉ không cự tuyệt, mà còn vô cùng vui mừng đồng ý! Vân Nương cũng không có cự tuyệt, còn cảm tạ nàng!

Bì Lam Bà hận!

Nhưng ngoại trừ cảm hận, nàng còn có sợ hãi, nàng biết một ngày nào đó mình sẽ mất tất cả vào tay Vân Nương!

Nàng không thể để ngày đó xảy ra!

Vì thế Bì Lam Bà dựa vào sự tinh thông y thuật cố ý thân cận với Vân Nương, chăm sóc cuộc sống khi bắt đầu mang thai của Vân Nương, lại âm thầm hạ độc, làm cho Vân Nương khó sinh!

Hoa Quý Lương vô cùng đau khổ và thương tâm, nhưng Bì Lam Bà vẫn còn tức giận, bởi vì nàng biết cho dù nữ nhân đã chết, trái tim của tướng công vẫn thuộc về nữ nhân kia!

Quá phẫn nộ Bì Lam Bà thừa dịp Hoa Quý Lương thương tâm đến ngất xỉu, tùy tiện cuốn thi thể Vân Nương vào một cái chiếu, rồi cho người ném tới bãi tha ma!

Nàng ta sẽ không cho Vân Nương có cơ hội được chung huyệt với Hoa Quý Lương, chỉ khi hài cốt của Vân Nương không được đầy đủ, bị mèo hoang đã cấu phanh thây, nàng ta mới nuốt xuống được nỗi cảm hận này!

Tang lễ ngày hôm đó, nàng lấy cớ thời tiết nóng bức, không đành lòng để Hoa Quý Lương thương tâm khi nhìn thấy thi thể đã thối rữa, vì thế qua loa tắc trách làm cho xong.

Quan tài của Vân Nương, chỉ là thi thể của một con cáo mà thôi.....

Vừa nghe xong lời của nữ mẫu, Hoa Quý Lương thương tâm sắp ngất đi, may mắn được Dịch Tam Thủy đứng bên cạnh giúp điều hòa nhịp thở.

Hoa Quý Lương khổ sở rơi lệ, Hoa Trảm Nghiên muốn tiến lên an ủi phụ thân, lại bị ông ta đẩy ra. Nhìn thấy nữ nhi của mình bị đẩy ngã trên mặt đất, gương mặt

Bì Lam Bà mới hiện lên thần sắc không đành lòng.

“Ta già vờ mười lăm năm rồi, hôm nay cũng không muốn tiếp tục giả vờ nữa, dù sao những thứ ta muốn đều đã làm được, các người giết ta cũng được, lăng trì ta cũng tốt, ta cũng không sao cả.”

“Nương.....” Hoa Trảm Nghiên khóc nhìn mẫu thân nói.

“Nghiên nhi.....” Hoa phụ nhân không đành lòng nhìn nữ nhi của mình, lắc đầu nói, “Chỉ tiếc mẫu thân không thể hoàn thành việc cuối cùng cho con.”

Hoa Trảm Nghiên biết mẫu thân ám chỉ Hoa Thanh Vũ, lắc đầu nói: “Mẫu thân, sao người còn khẳng khái một mực như thế!”

“Con căn bản không hiểu!” Bì Lam Bà không ngờ nữ nhi của mình cũng nói mình như vậy, nhưng mà Hoa Trảm Nghiên là nữ nhi thân sinh của bà ta, bà ta cũng không thể thật sự hận nàng, vì thế bà ta nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta chỉ hận không thể giết người sớm hơn! Ngoại trừ người, những điều ta muốn đều đã làm xong, thế nhưng hôm nay ta lại không thể lấy được mạng của người!”

Mạnh Hoài Cẩn lo lắng nhìn về phía Hoa Thanh Vũ, bởi vì hắn biết từ trước tới nay nàng đối với mẫu thân của mình như thế nào, bây giờ Hoa phụ nhân nói như vậy, chắc chắn nàng sẽ vô cùng thương tâm.

Nhưng không ngờ là, gương mặt Hoa Thanh Vũ không hề có biểu tình mừng rỡ hay đau lòng, mà là đáng vẻ không hề sợ hãi.

“Ta biết, chỉ khi ta chết thê thảm, bà mới có thể vừa lòng, bởi vì nếu ta chết đi, sự trả thù của bà mới đầy đủ.”

“Đúng.” Bì Lam Bà phẫn nộ nói.

“Chỉ tiếc, cũng giống như thời điểm bà nói với ta ở trong vườn hoa. Bà không thể nào có được tất cả những thứ mà bà muốn, người có thể lấy được tất cả mọi thứ chỉ có thần tiên mà thôi, bà nói xem có đúng không?” Hoa Thanh Vũ bình tĩnh nhìn Bì Lam Bà nói, “Nhưng mà ta cảm thấy, ta vẫn còn sống đối với bà mà nói có vẻ là một điều tốt.”

Bì Lam Bà cười lạnh nói: “Người nghĩ ta sẽ có lòng tốt như vậy!”

“Ta biết, bà là người có lòng dạ rắn rết, ta nhìn ra được. Chỉ là nếu ta cũng chết, bà còn có thể hận ai, bà sẽ không có ai để giận chó đánh mèo, không phải sao?” Hoa Thanh Vũ dùng ánh mắt thương xót nhìn Bì Lam Bà nói, “Bởi vì phụ thân cưới mẫu thân của ta, bà cảm thấy mình đã bị thương tổn, lại không biết làm sao đối mặt với thương tổn kia, nên chỉ có hận mẫu thân của ta, hận ta. Nhưng mà mẫu thân của ta cũng tốt, ta cũng tốt, chúng ta đã làm sai cái gì chứ? Ta rất thương hại bà, chỉ có hận người khác thì bà mới có thể sống sót nổi, bà như vậy, sống vô cùng khổ cực?”

Hoa Thanh Vũ đứng dậy, nâng tỷ tỷ bị phụ thân đẩy ngã xuống đất lên, nói với Hoa Quý Lương: “Cho nên phụ thân người cũng đừng hận tỷ tỷ nữa, chuyện này đều do bà ấy làm, không phải tỷ tỷ làm, nếu chúng ta giận chó đánh mèo lên tỷ tỷ.....”

Hoa Thanh Vũ chỉ vào Bì Lam Bà nói: “Chúng ta cũng sẽ giống như bà ta vậy, nhưng mà chúng ta và bà ta không giống nhau.”

Hoa Quý Lương lão lệ tung hoành kéo tay Hoa Thanh Vũ giữ chặt, lắc đầu hỏi:

“Con không hận bà ta chút nào sao?”

“Phụ thân, bà ta đã tra tấn chúng ta nhiều như vậy năm, nay tội gì còn muốn bị bà ta tra tấn nữa?” Hoa Thanh Vũ kéo tay tỷ tỷ đưa cho phụ thân nói, “Có thể con ích kỷ, thay vì sống trong thống khổ và tức giận,

con tình nguyện lựa chọn cuộc sống thật vui vẻ, không thể thay đổi mọi chuyện, con lựa chọn quên lãng, sau đó tha thứ.”

Hoa Quý Lương nặng nề thở dài, cầm tay của Hoa Trầm Nghiên, vỗ nhẹ nhẹ, mà Hoa Trầm Nghiên cũng thương tâm khóc rống lên.

Bì Lam Bà nhú mồm, cười lạnh một tiếng nói: “Không thể tưởng được, người tuổi còn nhỏ mà miệng lưỡi thật ra rất lợi hại. Tha thứ, ôi..... Người nghĩ rằng ta cần các người tha thứ sao?”

Hoa Thanh Vũ lắc đầu nói: “Ta không cảm thấy bà cần chúng ta tha thứ. Chúng ta sống trên đời, chỉ cần gánh vác quả báo của mình là được. Bà cũng giống như vậy, bà đã gánh vác quả báo của bà, chẳng lẽ không đúng sao? Mười mấy năm qua bà đã có ngày nào sống được vui vẻ chưa? Bà vẫn luôn cảm thấy ta khờ, cha ta ngốc, kỳ thật ta cảm thấy bà mới là người ngốc nhất. Tất cả ân ái, sự vô thường khó có được sự lâu dài, cuộc sống nhiều sợ hãi, sống chết là do trời định. Trên đời này không có cái gì là mãi mãi không thay đổi, tại sao bà lại vì tình yêu nam nữ mà dày vò bản thân, dày vò người khác chứ? Thật ra bà không đáng sợ, bởi vì trong lòng bà còn có tình yêu, từ yêu mà sinh ra ưu sầu, từ yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu cách xa tình ái, không lo cũng không buồn. Chỉ có chân chính buông xuống mới là không lo không buồn, mới là sự trả thù tốt nhất.”

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, mỗi người đều đang cẩn thận suy nghĩ lời nói của Hoa Thanh Vũ.

“Từ yêu mà sinh ra ưu sầu, từ yêu mà sinh ra sợ hãi.....” Bì Lam Bà tự giễu cười, lắc đầu nói, “Chỉ sợ không có cách nào dễ dàng, rời xa yêu hận như vậy.”

“Rời khỏi nơi này, thời gian lâu dần sẽ quên đi, không có gì là không thể quên được.” Hoa Thanh Vũ nhìn thoáng qua quan sai đã chờ ở cửa từ lâu nói, “Bà nên đi theo quan sai rồi, bà giết người nhiều như vậy, còn có quả báo đang chờ bà đến chịu tội, đây là những gì mà bà phải chịu, ta cũng không cảm thấy khổ sở.”

Lúc này Trầm Ký Ngôn mới gạt đầu với quan sai một cái, hai gã quan sai lập tức tiến vào, chế trụ Bì Lam Bà.

“Hoa phu nhân, đi thôi.”

Bì Lam Bà đứng ở tại chỗ sững sốt một lúc lâu, sau đó si ngốc nhìn Hoa Quý Lương nói: “Vài thập niên làm vợ chồng, ngoại trừ những lúc không vui, ngay cả một chút ôn nhu cũng không có sao, nay ta sắp ra đi, ông không có câu nào muốn nói với ta à?”

Hoa Quý Lương cũng không thèm nhìn Bì Lam Bà, khoát tay nói: “Bà và ta tình cảm đã hết, ta không hận bà, nhưng cũng không muốn nhìn thấy bà nữa, đi đi.”

“Được.....Tạm biệt..... Ha ha -” Bì Lam Bà nở nụ cười, chậm rãi đứng lên nói với quan sai, “Quan gia, chúng ta đi thôi.”

Trầm Ký Ngôn đứng lên nói với Hoa lão gia: “Vậy ta cũng đi theo bọn họ đây.”

“Mẫu thân.....”

Hoa Trầm Nghiên khóc đuổi theo vài bước, nhưng Bì Lam Bà không hề quay đầu.

Chỉ nghe thấy bà ta vừa đi ra ngoài, vừa nhẹ nhàng thì thầm: “Ký bắt hồi đầu, hà tất bắt vong. Ký nhiên vô duyên, hà tu thệ ngôn. Kim nhật chủng chủng, tự thủy vô ngân. Minh tịch hà tịch, quân dĩ mạch lộ...”*

*(Đã không quay lại được, vậy sao lại chẳng quên. Nếu đã vô duyên, có sao lại thề nguyện. Dừng khí ngày hôm nay, lại như nước chảy không dấu vết. Sớm lại qua chiều, người đã xa lạ.)

Bì Lam Bà không quay đầu, cũng không nhìn lại ngôi nhà bà ta đã sống mười mấy năm, chưa từng vì những nỗi cảm hận đã qua mà quay đầu nhìn lại một cái.....

Hoa Thanh Vũ nhìn bóng dáng của bà ta, nghĩ mình chưa bao giờ nói với bà ta, tuy rằng bà ta hận mình như vậy, nhưng mười lăm năm qua, chưa bao giờ Hoa Thanh Vũ dừng yêu thương bà ta.

Nhưng mà, chuyện này đối với bà ta và cả bản thân Hoa Thanh Vũ mà nói, đã không còn ý nghĩa.

Hoa Thanh Vũ nhìn bóng dáng Bì Lam Bà đi theo quan sai, xoa xoa khóe mắt ướt lệ.

“Ái biệt ly, oán tăng hội, tát thủ tây quy, toàn vô thị loại*. Chỉ là hoa trong mắt, một mảnh hư ảo.” Nàng thì thảo thờ dài.

*Chân lí thứ nhất – Khổ đế – của Tứ diệu đế nói về tính chất của khổ như sau: Sinh là khổ; già là khổ; bệnh là khổ; chết là khổ; lo lắng, than thở, buồn rầu, tuyệt vọng là khổ; không đạt gì mình ưa thích là khổ; nói tóm lại: mọi thứ dính líu đến Ngũ uẩn là khổ.” (sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thành khổ.)

.....

50. Chương 50: Xinh Đẹp, Có Đôi Khi Cũng Hại Người

Đây là lần đầu tiên trong đời Hoa Thanh Vũ gặp nhiều biến cố nhất trong một ngày, mười mấy năm yêu hận tình thù tất cả đều bộc phát trong một ngày, mỗi người trong Hoa gia dường như là đã kiệt sức.

“Phụ thân buồn ngủ sao?” Hoa Trảm Nghiên hỏi Hoa Thanh Vũ.

Hoa Thanh Vũ đưa Hoa Quý Lương đến cửa phòng, gật đầu nói: “Địch đại phu nói là hỏa cấp công tâm, nghỉ ngơi một chút là được.”

“Ừ.....” Hoa Trảm Nghiên cúi đầu nói, “Vậy ngày mai ta lại đến thăm ông ấy.”

“Tỷ tỷ!” Hoa Thanh Vũ gọi Hoa Trảm Nghiên đang muốn đi lại nói, “Tuy rằng lúc đó mẫu thân của chúng ta đã xảy ra nhiều bi kịch, tuy rằng ta không hề thích tỷ, tỷ cũng không thích ta, nhưng mà chúng ta vẫn là thân tỷ muội, có phải không?”

Hoa Trảm Nghiên sững sốt, hốc mắt chợt ướt, môi run nhẹ nhẹ gật đầu, nghẹn ngào nói: “Tất nhiên, bất kể chuyện gì đã xảy ra, chúng ta đều mang họ Hoa, đều là tỷ muội, cái gì cũng không thay đổi được.”

Hoa Thanh Vũ nở nụ cười, Hoa Trảm Nghiên cũng cười với nàng.

Có lẽ là vì nhìn thấy bản chất của con người thay đổi, hai người bọn họ sẽ càng quý trọng những điều sẽ không thay đổi đó.

“Sao lại thế này? Có phải nàng ta lại khi dễ nàng không?”

Mạnh Hoài Cẩn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hai người, dọa các nàng giật mình.

Hoa Trảm Nghiên trừng mắt nhìn Mạnh Hoài Cẩn một cái nói: “Không thấy tỷ muội chúng ta đang nói chuyện sao? Không cần người ngoài như ngươi để ý tới! Ta thấy cái chức Đại tướng quân này của ngươi đúng là một chức quan nhàn hạ, cả ngày không có việc gì, không làm việc đàng hoàng, chỉ biết chạy theo sau lưng tiểu cô nương!”

Mạnh Hoài Cẩn bị Hoa Trảm Nghiên nói, muốn học máu!

Trước kia ở trước mặt hắn, Hoa Trảm Nghiên luôn là vẻ mặt dịu dàng mềm mại, vui vẻ hòa khí, tại sao bỗng nhiên thay đổi giống như trở thành một người khác, quả nhiên đây mới là bản tính thật của nàng ta!

“Đại tướng quân huynh tìm ta sao?”

“Đương nhiên là tìm nàng rồi!” Mạnh Hoài Cẩn thở phì phì hỏi, “Thế nào, nàng có đi theo ta không!”

Hoa Thanh Vũ cười tủm tỉm gật đầu.

Mạnh Hoài Cẩn thấy thế đắc ý nhìn Hoa Trảm Nghiên liếc mắt một cái, sau đó cũng không khách khí với Hoa Trảm Nghiên, kéo tay Hoa Thanh Vũ bước đi.

“Huynh tìm ta làm gì?”

Mạnh Hoài Cẩn tùy tiện mở một gian phòng đi vào, đóng cửa phòng nói: “Cha nàng đang nghỉ ngơi?”

“Ừ.” Hoa Thanh Vũ gật đầu nói, “Hiện tại phụ thân đã bình tĩnh rồi.”

“Vậy cổ độc của nàng khi nào sẽ được giải? Dịch Tam Thủy nói như thế nào?”

“Nói là hôm nay quá mệt mỏi, ông ta không thi triển được, ngày mai sẽ giải độc cho ta.”

“Vậy là tốt rồi.” Mạnh Hoài Cẩn nở nụ cười, cầm tay Hoa Thanh Vũ nói, “Chờ khi cổ độc của nàng được giải, sau sự kiện khủng khiếp đó, ta phải đi tìm cha nàng cầu hôn một lần nữa! Cũng không thể để cho việc này làm chậm trễ hôn sự của chúng ta!”

Nhất là không thể bị Trầm Ký Ngôn giành trước!

Hoa Thanh Vũ có chút ngượng ngùng, nhanh chóng cúi đầu, lầm bầm nói: “Ta chưa bao giờ nói là muốn gả cho huynh.....”

“Vậy nàng có nguyện ý gả cho ta không?” Mạnh Hoài Cẩn tiến tới cười híp mắt hỏi.

Hoa Thanh Vũ rất nghiêm túc suy nghĩ, sau đó không chút do dự gật đầu một cái nói: “Nguyện ý, ngày mai ta sẽ đi nói với phụ thân.....”

Mạnh Hoài Cẩn vốn tưởng rằng Hoa Thanh Vũ sẽ thẹn thùng không chịu gật đầu, thật sự không ngờ là nàng sẽ có phản ứng này, dứt khoát đáp ứng như thế!

Cũng không biết là Mạnh Hoài Cẩn quá cao hứng hay là quá kinh ngạc, cho nên ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Hắn mạnh mẽ bắt lấy tay của Hoa Thanh Vũ: “Ý của nàng là, nàng nguyện ý làm thê tử của ta? Nguyện ý đi tìm cha nàng nói nàng sẽ gả cho ta?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ nói: “Dù sao ta cũng phải lập gia đình, ta lại thích huynh như vậy, là có thể gả cho huynh.”

Mạnh Hoài Cẩn ôm chặt lấy Hoa Thanh Vũ, cao hứng ôm nàng xoay mấy vòng mới ngừng.

Giờ phút này hắn mới biết được, hóa ra chỉ cần Hoa Thanh Vũ xác định tâm ý, là có thể khiến cho hắn cao hứng như vậy! Hắn quả thực không dám tưởng tượng, đến đêm động phòng hoa chúc ngày hôm đó, hắn sẽ cao hứng biết bao nhiêu!

Hoa Thanh Vũ không biết tại sao Mạnh Hoài Cẩn bỗng nhiên cao hứng như thế, ôm nàng chặt như vậy, cử động cơ thể nói: “Huynh làm sao vậy? Ta gả cho

huynh, khiến huynh cao hứng như vậy sao?”

“Tất nhiên là cao hứng rồi, không có chuyện nào vui bằng chuyện này.” Mạnh Hoài Cẩn ôn nhu nói, “Nàng không cao hứng sao?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Nếu có thể khiến cho huynh cao hứng, ta cũng rất cao hứng.”

Tuy rằng thỉnh thoảng Mạnh Hoài Cẩn sẽ bị những lời nói ngay thẳng của Hoa Thanh Vũ đả kích; Mặc dù có lúc hắn cảm thấy có phải Hoa Thanh Vũ không thật sự thích hắn, không biết thích là cái gì; Tuy rằng Hoa Thanh Vũ chưa từng chủ động bày tỏ cái gì với hắn..... Nhưng chỉ cần hắn mở miệng, nàng sẽ luôn đáp lại hắn, Mạnh Hoài Cẩn cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà từ xưa đã có đạo lý làm việc tốt thường hay gặp trắc trở, ngay khi Mạnh Hoài Cẩn cúi đầu chuẩn bị hôn Hoa Thanh Vũ, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Mạnh Hoài Cẩn tức giận hướng về phía ngoài cửa quát: “Ai! Không có ánh mắt như vậy.”

“Hoa Trầm Nghiên!” Chỉ nghe thấy Hoa Trầm Nghiên đứng ở cửa kêu lên, “Thanh Vũ có ở đây không? Muội muội? Muội đang ở trong phòng sao?”

Nghe thấy giọng nói của tỷ tỷ, Hoa Thanh Vũ mạnh mẽ đẩy Mạnh Hoài Cẩn ra, chạy chậm đi ra mở cửa, chỉ thấy Hoa Trầm Nghiên đang cười tủm tỉm đứng ở cửa nhìn mình.

“Hiện tại đã trễ thế này, Đại tướng quân cũng nên trở về đi. Hoa Thanh Vũ muội cũng thật là, ngày mai còn phải giải độc đây, muội mau mau nghỉ ngơi đi, đến đến đến, đi theo ta, mau cùng ta quay về phòng của mình đi thôi.”

Nói xong Hoa Trầm Nghiên cũng không quản Mạnh Hoài Cẩn đang trừng mắt nhìn nàng ta, cũng không nhìn hấn cái nào, nắm tay Hoa Thanh Vũ phúc thân với hấn, sau đó hết sức kéo muội muội mình đi.

Chỉ chừa lại một mình Mạnh Hoài Cẩn đứng tại chỗ giương mắt nhìn.

Hoa Thanh Vũ đến trước cửa viện, khi nàng chuẩn bị đi vào phòng, không ngờ lại bị tỷ tỷ gọi lại.

“Sao vậy?”

Hoa Trầm Nghiên muốn nói lại thôi, thở dài nói: “Vốn việc này không tới phiên ta đến dạy muội, nhưng mà muội đã gọi ta là tỷ tỷ, ta cần phải nói cho muội biết.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Hoa Trầm Nghiên bỗng nhiên bắt lấy tay Hoa Thanh Vũ, thần sắc ngưng trọng nói: “Nếu mỹ mạo của muội quay trở lại, về sau nhất định sẽ có rất nhiều khó khăn mà muội không ngờ tới, muội thật sự đã chuẩn bị tâm lý rồi sao?”

Hoa Thanh Vũ không rõ, tuy rằng của nàng thật sự không thích mỹ nhân, nhưng nàng luôn cảm thấy người có dáng vẻ xinh đẹp làm chuyện gì cũng thuận lợi hơn so với người khác, ai cũng thích bọn họ, ai cũng nguyện ý giúp bọn họ, làm sao có thể gặp phải khó khăn chứ?

“Ta không hiểu.....”

Hoa Trầm Nghiên thở dài nói: “Biết là muội sẽ không tin, nhưng về sau muội sẽ hiểu được. Hiện tại muội không rõ cũng không sao, nhưng mà muội phải đồng ý với ta, những câu ta nói sau đây, muội đều phải nhớ kỹ và phải làm được, có được không?”

Hoa Thanh Vũ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Chỉ cần ta có thể làm được.”

“Chuyện thứ nhất chính là, tuyệt đối không ở một mình với nam nhân trong một gian phòng, giống như là vừa rồi muội và Đại tướng quân Mạnh Hoài Cẩn vậy, là không thể, biết không?”

“Tại sao không được?”

“Nam nữ khác biệt muội không hiểu sao?” Hoa Trầm Nghiên trừng mắt nhìn Hoa Thanh Vũ một cái nói, “Chờ sau khi muội trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, người mơ ước muội sẽ càng nhiều, sợ rằng sẽ có vài người muốn lừa gạt muội, muội dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, rất dễ dàng bị lừa, cho nên điểm này muội nhất định phải nhớ kỹ.”

“Được!” Hoa Thanh Vũ dùng sức gật đầu nói, “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“Ở trong phòng cũng không được phép, có giường hay không có giường cũng không được! Ta nói cho muội biết, nam nhân đều giống nhau, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng, hiểu chưa?”

“Hiểu.” Lời này Mạnh đại công tử cũng đã từng nói qua với nàng!

Nghe thấy Hoa Thanh Vũ đáp ứng, Hoa Trầm Nghiên mới yên tâm, buông lỏng tay Hoa Thanh Vũ nói: “Những chuyện khác cũng phải nói cho muội biết, về sau chúng ta chậm rãi nói tiếp.”

Thấy Hoa Trầm Nghiên phải đi, Hoa Thanh Vũ bỗng nhiên gọi nàng ta lại.

“Tỷ tỷ!”

“Chuyện gì?” Hoa Trầm Nghiên nghi hoặc quay đầu lại hỏi.

“Cám ơn tỷ.....” Hoa Thanh Vũ cúi đầu nói, “Nghe Địch thần y nói, muốn rạch một vết trên bụng của tỷ mới có khả năng lấy Hoa Mã kia ra..... Tỷ căn bản không cần phải làm như vậy.”

“Còn có thể làm sao bây giờ?” Hoa Trầm Nghiên cười khổ nói, “Chẳng lẽ liều chết giữ lấy đồ của muội mà không trả cho muội sao? Ta không đủ khả năng để từ bỏ, nhưng lại không muốn làm ra loại chuyện không có cốt khí này.”

“Cũng không phải là tỷ muốn, là do khi còn bé người ta đã ép buộc đưa cho tỷ, tỷ không nợ ta cái gì.”

“Không phải người khác, là nương của ta.” Thần sắc cao ngạo mọi khi của Hoa Trầm Nghiên đã không còn, cười khổ nói, “Muội nói đúng, mỗi người đều phải thừa nhận quả báo, hôm nay ta cũng muốn chịu quả báo của ta. Trước kia ta ngang ngược, vênh vác tự đắc, không coi ai ra gì, dần dần những thứ đó sẽ báo ứng trên người ta. Cho nên những chuyện ta làm với muội trước kia, muội cũng đừng giận ta nữa, một ngày nào đó, tất cả sẽ báo ứng lên người ta.”

“Ta không giận tỷ.....” Hoa Thanh Vũ có chút ngượng ngùng nói, “Trước kia ta sợ tỷ, hiện tại đã không còn sợ.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoa Trầm Nghiên cười khổ nói, “Nay chúng ta đều đã không còn mẫu thân, cũng chỉ có thể dựa vào nhau. Cho dù ta không thích muội, muội cũng không thích ta, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, chung sống thật tốt với nhau.”

Hoa Thanh Vũ gật đầu đáp ứng.

“Còn có một câu ta muốn nói với muội, mỹ mạo, có đôi khi cũng hại người. Người hại muội, người hận muội, người đố kị với muội sẽ ngày càng nhiều. Tự lo cho bản thân thật tốt, đừng đắc ý vênh vác.”

Hoa Trầm Nghiên nói xong câu đó, thở dài một hơi rồi đi. Hoa Thanh Vũ nhìn cửa bóng dáng của nàng ta, bỗng nhiên cảm thấy, hình như không giống tỷ tỷ.....

Lần đầu tiên Hoa Thanh Vũ bắt đầu suy nghĩ, có phải từ trước đến nay nàng nhìn tỷ tỷ quá đơn giản không.

Từ nhỏ đến lớn nàng hâm mộ tỷ tỷ, đố kị với tỷ tỷ, sợ hãi tỷ tỷ. Nay mới phát hiện tỷ tỷ cũng không vui vẻ hơn là bao so với mình.

Phát hiện như vậy nhưng lại không làm cho Hoa Thanh Vũ cảm thấy may mắn, ngược lại làm cho nàng cảm thấy phiền muộn, bởi vì tỷ tỷ là của nàng chỉ là một giấc mộng, hiện tại tuy rằng giấc mộng này không bị vỡ, nhưng lại khiến cho nàng nhìn thấy bộ dáng tàn nhẫn nhất của giấc mộng.

Thế gian này, kỳ thật không có nhân sinh nào thật sự hoàn mỹ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-vo-nhi>